

Samling: Lovforarbejder

Ophavsret:

Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.

Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

LOV

om

Rettens Pleje.*)Nr. 53.
26de
Marts.

Vi Frederik den Ottende, af Guds Naade Konge til Danmark,
de Venders og Goters, Hertug til Slesvig, Holsten, Stormarn, Ditmarsken,
Lauenborg og Oldenburg.

Gøre vitterligt: Rigsdagen har vedtaget og Vi ved Vort Samtykke stadfæstet følgende Lov:

*Første Bog.***Domsmagten m. m.***Første Afsnit.***Domstolenes Ordning.***Kapitel 1.***Retterne.**

§ 1.

De almindelige Domstole ere Højesteret, Landsretterne og Underretterne, samt Sø- og Handelsretten i København.

Rigsretten, Sessionerne, de gejstlige og militære Retter omfattes ikke af denne Lov. Det samme gælder om de i Lov Nr. 35 af 15. Februar 1895 omhandlede Konsularretter, de i Lov Nr. 57 af 3. April 1900 omhandlede Arbejds-Voldgiftsretter, den ved Lov Nr. 225 af 14. April 1905 § 35 under Navn af Akkordretten oprettede Domstol, samt de i Lov Nr. 77 af 19. April 1907 §§ 11 og 12 omhandlede Voldgiftsretter, for saa vidt der ved de nævnte Love er fastsat særlige Regler for disse Retter. Regeringen bemyndiges dog til ved kongelig Anordning at fastsætte saadanne Lempelser i disse Særregler, som denne Lov nødvendiggør.

§ 2.

Højesteret er øverste Domstol for hele Riget. Den har sit Sæde i København og bestaar af en Formand og 12 andre Højesteretsdommere. I Formandens Sted træder i fornødent Fald den efter Embedsalder ældste af Rettens tilstedeværende Dommere.

*) Udfærd. gj. Justitsministeriet. Se Rigsdagst. 1908—09: Landst. T. 32, 69, 152, 157, 842; Folket. T. 1930, 3959, 4876, 5710; Till. A. 2139; Till. B. 645, 1833; Till. C. 17, 1005, 1537, 2071. (Se endvidere Rigsdagst. 1906—07: Landst. T. 379, 467; Till. A. 3641, se om tidl. Forelægg. 4113 ff.; Rigsdagst. 1907—08: Landst. T. 79, 1485, 1593, 2309; Folket. T. 7139, 7556, 7790, 8484; Till. A. 2145; Till. B. 2405, 3807; Till. C. 1073, 1817, 2727).

Nr. 53. I hver Sags Afgørelse ved Højesteret deltage, for saa vidt ikke andet særlig
26de er bestemt, mindst 9 Dommere. Haves i nogen Sag ikke det fornødne Antal af Højeste-
Marts. retsdommere til Raadighed, kalder Formanden en eller flere Landsdommere til at deltage i Sagens Behandling.

§ 3.

Skriverforretningerne ved Højesteret samt Oppøbørsel af og Regnskabsafleggelse for Retsafgifter forestaas af en Justitssekretær. Ved Skriverkontoret ansættes 3 Fuldmægtige og det øvrige fornødne Kontorpersonale. Højesterets Formand træffer Bestemmelse om Forretningernes Fordeling.

§ 4.

Der skal være 2 Landsretter: Østre Landsret og Vestre Landsret, hver med samme Landomraade, som henholdsvis Landsoverretten i København og Landsoverretten i Viborg hidtil har haft.

Østre Landsret, der har sit Sæde i København, bestaar af en Formand og 17 andre Landsdommere; Vestre Landsret, der har sit Sæde i Viborg, bestaar af en Formand og 12 andre Landsdommere.

I Formandens Forfald træder i fornødent Fald det efter Embedsalder ældste tilstedeværende Medlem af Retten i hans Sted.

§ 5.

Landsretternes Domsmyndighed omfatter dels Behandling og Paakendelse i første Instans af Retssager i det Omfang, som bestemmes ved Reglerne i denne Lov, dels Prøvelse i anden Instans af Underretternes Behandlinger og Afgørelser overensstemmende med de nævnte Regler. Endvidere kan Kære rejses for Landsretten over Underrettens Afgørelser vedrørende de i § 14 a—d ommeldte Forhold.

§ 6.

Hvor ikke andet er særlig bestemt i denne Lov, deltage i de enkelte Landsretssagers Behandling mindst 3 af Rettens Dommere. Sagernes Fordeling mellem Dommerne bestemmes af Formanden efter Forhandling med Rettens Medlemmer.

§ 7.

I de Straffesager, ved hvis Paadømmelse Nævninger medvirke, samt i andre Sager, naar de i Medfør af § 11 behandles ved et Ting (jvf. § 24) udenfor Rettens Sæde, kan Landsrettens Formand overdrage til en anden af Rettens Dommere at beklæde Formandspladsen. Ved hver Landsret kan, om fornødent, saadant Hvert overdrages til 3 af Rettens Dommere. Overdragelsen sker for et Aar ad Gangen og kan fornyes.

§ 8.

I andre Sager end de i § 7 nævnte beklædes Formandspladsen af Rettens Formand eller, naar han ikke deltager i Behandlingen, af den efter Embedsalder ældste af de Dommere, af hvem Retten dannes.

§ 9.

Sø- og Handelsretten i København, der har at behandle Sø- og Handelssager, som i Henhold til denne Lovs Bestemmelser anlægges i København, samt de Straffesager, der efter de hidtil gældende Regler have hørt under Sø- og Handelsretten, Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

bestaar af en af Kongen beskikket Formand, en ligeledes af Kongen beskikket Næst-^{Nr. 53.}formand samt saa mange handelskyndige og søkyndige Medlemmer, som fastsættes ^{26de} ved kongelig Anordning. ^{Marts.}

De sø- og handelskyndige Medlemmer vælges paa den i Lov af 19. Februar 1861 § 3 angivne Maade og skulle have de i samme Lovs § 4 nævnte Egenskaber, ligesom Bestemmelserne i Lovens §§ 6 og 7 skulle gælde om dem.

Til at sætte Retten udkræves under Domsforhandling i borgerlige Sager, der i Medfør af §§ 215—16 vilde høre under Landsretterne, Tilstedeværelsen af Formanden og 4 sø- eller handelskyndige Dommere, under Domsforhandling i Sager, der ifølge de nævnte Paragraffer vilde høre under Underretterne, af Næstformanden og 2 sø- eller handelskyndige Dommere. Under Forberedelse af Domsforhandling i borgerlige Sager beklædes Retten af Formanden, henholdsvis Næstformanden alene, dog at denne altid er berettiget til at tilkalde indtil 4, henholdsvis 2 sø- eller handelskyndige Dommere og, dersom Retshandlingen angaar en Sag, der skal paadømmes ved Sø- og Handelsretten, og den bestaar i Vidneførsel, Afhjemling af Syn eller Skøn, Afhøring af Part, Modtagelse af Partsed eller Kendelse om et omtvistet Punkt, i Reglen bør tilkalde samtlige de sø- eller handelskyndige Dommere, der skulle deltage i Paadømmelsen, for saa vidt saadan Tilkaldelse ikke i det enkelte Tilfælde frembyder Vanskeligheder.

Under Domsforhandling i Straffesager, samt naar Søforklaringer eller Søforhør skulle optages, dannes Retten af Næstformanden og 2 søkyndige Dommere. I førstnævnte Sager kan det dog, enten straks ved Sagens Begyndelse eller senere, af Formanden, efter Samraad med Næstformanden, bestemmes, at der skal tilkaldes 4 søkyndige Dommere, naar Sagens Omstændigheder tale derfor, saasom at der formenes at blive Spørgsmaal om at frakende Skipper Ret til at føre Skib eller Styrmand, Maskinmester eller Lods Ret til at gøre Tjeneste i saadan Egenskab, eller at i Tilfælde af Skibes Sammenstød, eller lignende, Sagen kan afføde betydelige Erstatningskrav. Udenfor Domsforhandling beklædes Retten i Straffesager af Næstformanden alene. Endvidere er Næstformanden berettiget til paa egen Haand at slutte offentlige Politisager paa den i §§ 913 og 914 nævnte Maade.

Ved Sø- og Handelssager forstaas i denne Lov de borgerlige Sager, i hvilke Fagkundskab til Søforhold eller til Handelsforhold skønnes at være af Betydning; og ved Afgørelsen heraf vil der være at tage særligt Hensyn til, om begge Parter ønske Sagen behandlet som Sø- og Handelssag.

I København blive Handlendes, Fabrikanters og Skibsrederes Konkursboer derhos at behandle af Sø- og Handelsretten under Ledelse af Næstformanden. I hvert enkelt Bos Behandling deltage Næstformanden og 2 af de sø- eller handelskyndige Medlemmer.

Retten bestemmer selv den Omgang, hvorefter de sø- og handelskyndige Medlemmer skulle deltage i Rettens Møder og Boernes Behandling.

Formanden og Næstformanden træde i hinandens Sted i alle Tilfælde, hvor det paa Grund af Forfald for nogen af dem eller af Hensyn til Sagernes Fremme skønnes fornødent.

§ 10.

Oppebørsel af og Regnskabsaflæggelse for Retsafgifter forestaas ved hver Landsret af en Justitssekretær, der tillige er Retsskriver. Desuden ansættes der ved Landsretterne, foruden det i øvrigt fornødne Kontorpersonale, ved Østre Landsret 6, ved Vestre Landsret 3 Fuldmægtige. Landsrettens Formand træffer Bestemmelse om Forretningernes Fordeling.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53. Ved Sø- og Handelsretten indrettes et af Formanden ledet Skriverkontor, hvorved ansættes en Justitssekretær samt to Fuldmægtige foruden det øvrige fornødne Kontorpersonale.

§ 11.

Domsbehandling af Sager, i hvilke Nævninger skulle medvirke, foregaar dels paa det Sted, hvor Landsretten har sit Sæde, dels paa andre ved kongelig Anordning dertil fastsatte Steder i Landsretskredsen. I Anordningen bestemmes, hvilke Dele af Landsretskredsen der skal henlægges til hvert af disse Tingsteder.

Naar der i andre Landsretssager i første Instans er truffet Bestemmelse om, at umiddelbar Bevisførelse undtagelsesvis skal finde Sted (§§ 351, 360 og 900), kan Landsretten, naar det for saadan Bevisførelses Skyld findes formaalstjenligt, bestemme, at Domsforhandlingen helt eller delvis skal foregaa udenfor Rettens Sæde. Sager, i hvilke saadan Bestemmelse er truffen, kunne henvises til Behandling og Paakendelse paa de Ting, der i Henhold til Reglen i denne Paragrafs 1ste Stykke afholdes udenfor Landsrettens Sæde.

§ 12.

Landsretskredsene inddeles i Underretskredse. Disses Tal og Omraade forblive som hidtil. Forandring i Omraadet kan ske ved kongelig Anordning.

§ 13.

Underrettens Virkekreds omfatter Behandling og Paakendelse af Retssager og Foretagelse af Rets handlinger i det Omfang, som bestemmes ved Reglerne i denne Lov.

§ 14.

Til Underretternes Virkekreds henhører fremdeles udenfor den egentlige Retspleje:

- a. Tinglæsningsvæsenet;
- b. de Retsbetjentene ved Lov af 23. Januar 1862 angaaende Tiendevederlagets Berigtigelse paahvilende Forretninger;
- c. Udmeldelse af Syns- og Skøns mænd udenfor Retsplejen, for saa vidt den ikke kan ske af Øvrigheden, jvf. § 204; samt udenfor Københavns Byrets Omraade;
- d. Notarialforretninger.

Notarialvæsenets Ordning i København fastsættes ved særlig Lov.

§ 15.

Københavns Byret, som udgør Underret for København, bestaar af en Formand og 20 andre Dommere. Af disse ere to Fogder og to Skifteforvaltere. Byretten deles i 16 Afdelinger, som hver beklædes af en enkelt Dommer, der behandler og paakender de til Afdelingen henlagte Sager. Almindelige Regler om Forretningernes Fordeling mellem Afdelingerne fastsættes af Rettens Formand med Justitsministerens Billigelse. Indenfor de herved dragne Grænser foretages Fordelingen af Formanden, der tillige efter Forhandling med Rettens øvrige Medlemmer fordeler Afdelingerne mellem disse. Naar det gøres fornødent, kan Formanden overdrage til et Medlem af Retten midlertidig eller i enkelte Sager tillige at udføre Forretninger i en anden Afdeling end den ham tildelte.

§ 16.

Til Københavns Byret hører et Skriverkontor samt et Pante- og Brevskriverkontor.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Skriverkontoret, hvorunder Skriverforretningerne ved Byrettens forskellige Af-
delinger samt Oppebørsel af og Regnskabsaflæggelse for Retsafgifter vedrørende
Domssager og Skiftevesenet høre, forestaas af en Justitssekretær; der ansættes 21
Fuldmægtige foruden det i øvrigt fornødne Kontorpersonale. Fogedforretninger
og de til Skifteforvaltningen hørende Forretninger kunne, for saa vidt der ikke der-
ved bliver Spørgsmaal om Afgørelse af Tvistigheder, efter Dommerens Bestemmelse
udføres af en Fuldmægtig eller en anden dertil af Byrettens Formand bemyndiget
Person. To af Fuldmægtigene tillægges der under Benævnelsen Underfogder Bemyn-
digelse til paa eget Ansvar at afsige de under Fogedforretninger forefaldende Ken-
delser, saaledes at der med Hensyn til Paaanke og Kære gælder de samme Regler som
med Hensyn til vedkommende Dommere i Byretten, jvf. Kapitel 52.

26de
Marts.

Pante- og Brevskriverkontoret, hvorunder Skøde- og Pantebøgernes Førelse
hører, forestaas af en Pante- og Brevskriver, og der ansættes 4 Fuldmægtige
foruden det i øvrigt fornødne Kontorpersonale. Beslutninger vedkommende Bøgernes
Førelse kunne indenfor det af Pante- og Brevskriveren fastsatte Omraade tages af
en Fuldmægtig paa eget Ansvar. Tinglæsninger og Aflæsninger foregaa ved de Af-
delinger, som behandle borgerlige Domssager. Rettens Formand fastsætter For-
delingen med Justitsministerens Billigelse.

Oppebørsel af og Regnskabsaflæggelse for Retsafgifter forestaas for Fogedforret-
ningernes Vedkommende af Fogderne og for Pante- og Brevskriverforretningernes
Vedkommende af Pante- og Brevskriveren.

§ 17.

Udenfor København bestaa Underretterne hver af en Dommer, der tillige er Rets-
skriver. De nuværende særskilte Retskriverembeder forblive dog bestaaende indtil videre.

Til Forretningerne som Retskriver henregnes:

- 1) Besørgelsen af de under Retten hørende Skriverforretninger og Udfærdigelser,
derunder Udskrifter af Retsbøgerne;
- 2) Oppebørsel af Retsafgifter og Regnskabsaflæggelse herfor;
- 3) Ekspedition af Dokumenter, der tinglæses eller aflæses, og Førelse af Skøde- og
Pantebøgerne; og
- 4) Notarialforretninger.

Paa Underretsdommerens Begæring kan der af Landsrettens Formand med-
deles dertil egnede Personer (§ 46) Bemyndigelse til paa Dommerens Ansvar at udføre
Fogedforretninger, de til Skifteforvaltningen hørende Forretninger eller Dele af samme,
Notarialforretninger samt de i § 995, 1ste Stykke, omhandlede Forhør. Bemyndigelse
til at udføre nogen Del af de egentlige Dommerforretninger kan kun meddeles af
Justitsministeren.

Med Hensyn til Udlægs og Udpantningers Foretagelse ved Sognefogden gælde
Reglerne i 3die Bogs 3die Afsnit.

Den i Lov Nr. 97 om Foranstaltninger mod smitsomme Sygdommes Indførelse
i Riget af 2. Juli 1880 § 11, jvf. Lov Nr. 39 af 16. Marts 1900, indeholdte Regel
forbliver ved Magt.

§ 18.

I Søsager samt i de Straffesager, der efter de hidtil gældende Regler have
hørt under Søretterne, tiltrædes Underretten udenfor København af 2 søkyndige Mænd
overensstemmende med Reglerne i Lov om Søretter af 12. April 1892 §§ 2, 3, 4 og
5, og saaledes at Retten kan beklædes af Formanden alene i de i nævnte Lovs § 1,
2det Stykke, 1ste og 2det Punktum, angivne Tilfælde.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 19.

De hidtilværende Tingsteder for Underretterne udenfor København bevares indtil videre. Forandring heri kan træffes ved kongelig Anordning.

Dommeren skal have Bolig ved Kredsens Tingsted (Hovedtingsted). Dog kan Justitsministeren tilstede Afvigelse herfra.

Der tilkommer Underretterne den samme Myndighed til at bestemme, at Domsforhandlingen skal foregaa udenfor Rettens Sæde, som ved § 11, 2det Stykke, 1ste Punktum, er tillagt Landsretten.

§ 20.

Sø- og Handelssager kunne behandles ved de for almindelige borgerlige Retsager dannede Retter, naar begge Parter ere enige herom.

Begøring om, at en Sag skal behandles som Sø- eller Handelssag, eller Indsigelse derimod skal fremsættes senest paa den første Tægtedag. Rettens Afgørelse af Spørgsmaal derom kan ikke medføre Afvisning af Sagen, men kun Henvisning af dens videre Behandling til den rette Domstol. Kærefristen er 3 Dage.

Sø- og Handelssager, der ellers vilde være at behandle udenfor København, kunne, naar Parterne ere enige herom, indbringes for Sø- og Handelsretten i København.

§ 21.

Regeringens Ret til at anordne ekstraordinære Retter vedbliver indtil videre i sit nuværende Omfang. Saadanne Retter ville i alle Henseender i Sager, der falde under nærværende Lov, have i deres Fremgangsmaade at anvende denne Lovs Regler uden dog at være bundne ved Bestemmelsen om Retskredsens Grænser.

For saa vidt Straffesager angaar, kan dog de ekstraordinære Retters Virksomhed ikke udstrækkes ud over Sagens Undersøgelse, i hvilken Henseende Bestemmelserne i Fjerde Bog, 2det og 3die Afsnit, blive at iagttage, hvorimod Sagens Paadømmelse skal ske ved de ordinære Domstole.

De ekstraordinære Retter staa i alle Afgørelser under Kære og Anke umiddelbart til Højesteret.

Ligeledes kan Kongen *dels* i Sager, i hvilke der foreligger Sigtelse for Overtrædelse af den borgerlige Lovgivning, og tillige for Forhold, der vedrøre Sigtedes Stilling som gejstlig Embedsmand, bestemme, at Sagen i sin Helhed skal undersøges og paakendes enten ved gejstlig eller ved borgerlig Ret, *dels* i Sager, hvorunder Personer, af hvilke nogle henhøre under militære, andre under borgerlige Retter, sigtes for Delagtighed i samme forbryderske Forhold, bestemme, at Sagen i sin Helhed skal undersøges og paakendes ved borgerlig Ret. I disse Tilfælde kan Kongen tilforordne de borgerlige Retter, til hvilke Sagens Undersøgelse og Paakendelse henvises, samt de borgerlige Domstole, hvem Paakendelsen i Tilfælde af Anke tilkommer, hver tvende henholdsvis gejstlige eller militære Medlemmer som Dommere.

§ 22.

Underretsdommerne udenfor København vedblive, indtil anden Bestemmelse træffes ved Lov, foruden deres Dommergerning at varetage samtlige de til Retsbetjentene efter den hidtil værende Ordning henlagte administrative Forretninger.

I Underretskredse, hvor Folketallet efter sidste Folketælling overstiger 40,000 Indbyggere, ansættes dog en særlig Dommer, til hvilken henlægges de Dommeren og Skrивeren ved Underretterne paahvilende Forretninger vedrørende Strafferetsplejen og den borgerlige Retspleje, og en særlig Politimester, til hvilken de nævnte administrative Forretninger henlægges. I Underretskredse, hvor Folketallet efter sidste Folketælling overstiger 70,000 Indbyggere, ansættes 2 særlige Dommere foruden en Politimester; Forretningernes Fordeling mellem Dommerne fastsættes ved kongelig Anordning.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

*Kapitel 2.***Retsmøder.**

§ 23.

Højesteret holder Møde til de samme Tider, som hidtil har været brugeligt, men Retten kan bestemme saadanne Forandringer heri, som den maatte anse for hensigtsmæssige, hvorom det fornødne bliver at bekendtgøre i Lovtidenden.

Beslutninger af Retten, som gaa ud paa i Henhold til Reglerne i denne Lov at tilstede Afvigelser fra de almindelige processuelle Regler, ere ikke bundne til de foreskrevne eller vedtagne Mødetider.

§ 24.

Til Domsbehandling af Sager, i hvilke Nævninger skulle medvirke, afholdes regelmæssigt Ting af Østre Landsret i Løbet af hver Maaned i København, og i øvrigt af hver Landsret mindst en Gang i Løbet af hver 3 Maaneder paa hvert af Tingstederne udenfor København, paa Bornholm dog kun en Gang i Løbet af hver 6 Maaneder.

Tiden for de ovennævnte regelmæssige Tings Begyndelse bestemmes for hvert Fjerdingaar af Landsrettens Formand og bringes til almindelig Kundskab.

Over de Sager, som skulle foretages paa et Ting, forfatter Landsrettens Kontor en Fortegnelse, i hvilken Sagerne opføres i den Orden, i hvilken de formenes at burde foretages, med Angivelse af den Tid, paa hvilken hver Sag paaregnes at ville kunne komme for. Paa Fortegnelsen opføres fremdeles de Sager, som i Medfør af § 11, 2det Stykke, 2det Punktum, maatte være henviste til Tinget. Denne Fortegnelse forelægges betimeligt Rettens Formand til Godkendelse. Naar Fortegnelsen, efter Omstændighederne med de Ændringer, som Formanden maatte have bestemt, er godkendt af ham, bekendtgør Retsskriveren ved Opslag paa Tingstedet en overensstemmende hermed affattet Tingliste. Senere Forandringer eller Tillæg indføres paa Tinglisten, saa snart de ere godkendte af Formanden, og foranstalles saa hurtigt som muligt meddelt alle vedkommende.

Overordentlige Ting til Domsbehandling af Straffesager, under hvilke Sigtede er fængslet, afholdes saavel paa Rettens Hovedtingsted som paa dens andre Tingsteder efter de af Justitsministeren ved Anordning fastsatte Regler.

§ 25.

Til Behandling af andre end de i § 24 nævnte Sager afholde Landsretterne Møder til de Tider, som Retterne bestemme, og hvorom offentlig Bekendtgørelse finder Sted. Overordentlige Møder kan vedkommende Formand beramme, naar saadant af særegne Grunde findes fornødent.

Sø- og Handelsretten i København træffer selv Bestemmelse om Tiden for Rettens Møder og om Bekendtgørelsen heraf.

§ 26.

Bestemmelse om Tiden for ordentlige Møder i de Afdelinger af Københavns Byret, der behandle Domssager, saavel som om Bekendtgørelsen heraf træffes af Byrettens Formand med Justitsministerens Billigelse; overordentlige Møder kunne berammes af Dommeren i den paagældende Afdeling. Møder i andre Sager berammes af Dommeren overensstemmende med Reglerne i de følgende Bøger.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 27.

For Underretterne udenfor København bestemmes ved kongelig Anordning Tiden for de ordentlige Retsmøder til Domsagers Behandling paa de enkelte Tingsteder. Dommeren berammer i hvert enkelt Tilfælde Tiden for andre Retsmøder.

§ 28.

Paa Søn- og Helligdage afholdes ikke Retsmøder undtagen i paatrængende Tilfælde. Om Tilfældet er paatrængende, afgøres af Retten eller dennes Formand.

I den stille Uge og i Tiden fra 24. December til 6. Januar bortfalde de ordentlige Retsmøder.

§ 29.

Naar Hensyn til Retspersonalet eller Rettens øvrige Forretninger kræver det, eller Omstændighederne i øvrigt gøre det nødvendigt, kan Formanden afbryde begyndte Retsmøder eller afsige eller udsætte berammede Retsmøder, hvorom da Underretning snarest muligt bliver at give alle vedkommende.

§ 30.

Retsmøderne ere offentlige, hvor ikke det modsatte særlig er foreskrevet. Dog kan Retten undtagelsesvis paa Begæring af en Part eller i Embeds Medfør beslutte, at Forhandlingen skal foregaa for lukkede Døre, naar Hensyn til Sædeligheden eller Orden og Ro i Retslokalet kræver det. Det samme gælder i borgerlige Sager, naar offentlig Forhandling vilde tilføje nogen en ufornøden Krænkelser, og i Straffesager, naar Statens Forhold til fremmede Magter kræver det, samt med Hensyn til Rets handlinger, som finde Sted udenfor Domsforhandling, naar særegne Omstændigheder give Grund til at antage, at Retsmødets Offentlighed vil være til Hinder for Sagens Oplysning, eller det begæres af Værgen for en Sigtet under 18 Aar. Domme afsiges stedse i offentligt Møde.

§ 31.

Rettens Beslutning om, at Dørene skulle lukkes, sker ved Kendelse, efter at Parterne have haft Lejlighed til at udtale sig. Kendelsen, der i borgerlige Sager ikke er Genstand for Kære, afsiges offentligt; om Dørene skulle lukkes under den forudgaaende Forhandling, afgør Rettens Formand.

Beslutning om, at Dørene skulle lukkes, kan træffes saavel ved Forhandlingens Begyndelse som i Løbet af denne; den kan straks eller senere indskrænkes til en Del af Forhandlingen.

§ 32.

Naar Domsforhandlingen i en Straffesag holdes for lukkede Døre, have de ved den paatalte Handling forurettede Personer, fremdeles Dommere, Øvrighedspersoner, Sagførere samt de, der ere indkaldte som Nævninger til det paagældende Ting, Adgang til at overvære samme; endvidere kan der af Rettens Formand tilstedes enkelte andre Adgang. Om de Forhandlinger, der af Hensyn til Statens Forhold til fremmede Magter eller til Sædeligheden finde Sted for lukkede Døre, maa der ikke af de nævnte Personer gives Meddelelse til nogen, hvem Adgang til at overvære dem ikke har været tilstedet. Ej heller maa offentlig Gengivelse af saadanne Forhandlinger i noget Tilfælde finde Sted. Overtrædelse heraf straffes med Bøder fra 100 til 1,000 Kr.

Hvorvidt der i borgerlige Sager, i hvilke Forhandling finder Sted for lukkede Døre, kan tilstedes enkelte Personer, som ikke have med Sagen at gøre, Adgang, beror paa Rettens Formand. Det samme gælder, naar i en Straffesag Retshandlinger udenfor Domsforhandling foregaa for lukkede Døre.

§ 33.

Nr. 53.
26de
Marts.

Adgang til offentligt Retsmøde kan nægtes Personer under 18 Aar samt enhver, der fremstiller sig i en saadan Tilstand, at hans Nærværelse vilde stride mod Rettens Værdighed eller god Orden, i Straffesager desuden Personer, der for Vold eller for nogen i den offentlige Mening vanærende Handling have været straffede med offentligt Arbejde, Fængsel paa Vand og Brød, Fængsel paa sædvanlig Fangekost eller Tvangsarbejde uden senere at have faaet Æresoprejsning. Rettens Formand kan under enhver Omstændighed, for at hindre, at Rummet overfyldes, begrænse Antallet af de Personer, der indlades.

*Kapitel 3.***Retsbøger.**

§ 34.

Almindelige Forskrifter om, hvilke Retsbøger der skal føres ved de forskellige Retter, saavel som om deres Indretning og Førelse, kunne gives ved kongelig Anordning. Indenfor de derved dragne Grænser bestemmes Retsbøgernes Indretning for de af flere Dommere bestaaende Retter af Formanden, for de øvrige Retters Vedkommende af Landsrettens Formand.

De Retsbøger, som føres, autoriseres ved de af flere Dommere bestaaende Retter af vedkommende Formand og ved de øvrige Retter af vedkommende Dommer.

§ 35.

Angaaende alle Retshandlinger optages Beretning i Retsbogen.

I Retsbogen indføres Angivelse af:

- 1) Tiden og Stedet for Retsmødet;
- 2) Navnene paa de Personer, der fungere som Dommere, Nævninger, Retsskriver og Retsvidner;
- 3) Sagens Nummer med Parternes Navne;
- 4) Navnene paa de Personer, der ere til Stede som Parter eller paa disses Vegne eller til deres Bistand, eller Bemærkning om de Forholdsregler, som maatte være truffene med Hensyn til deres Tilkaldelse eller Udelukkelse;
- 5) om Retsmødet er offentligt eller ikke.

§ 36.

Retsbogen skal indeholde en kort Fremstilling af Forhandlingerne.

Fuldstændigt optages Parternes Paastande, Begæringer og Indsigelser, for saa vidt de ikke indeholdes i Skrifter, som overleveres Retten, i hvilket Fald Henvi-
sing er tilstrækkelig, samt Indsigelser, som fremsættes af Vidner, Syns- eller Skøns-
mænd.

Af Udviklinger og Foredrag til Begrundelse af Paastande, Begæringer eller Indsigelser optages intet i Retsbogen, hvor ikke det modsatte udtrykkelig er bestemt; dog kan Formanden beslutte, at enkelte Udtalelser skulle optages.

Særlig Bemærkning gøres i Retsbogen om, hvorledes der er gaaget til Værks med Hensyn til Former, som efter Loven skulle iagttages, om, hvad der fremlægges i Retten, og hvilke Dokumenter der ere blevne oplæste.

Nr. 53. Rettens Afsigelse af Domme og Kendelser og dens øvrige Beslutninger optages
 26de i Retsbogen. Domme og Kendelser indføres fuldstændigt i Dombogen.
 Marts. Om noget i øvrigt skal optages i Retsbogen, beror paa, om saadant særlig er
 foreskrevet i Loven.

§ 37.

Hvor ikke det modsatte er udtrykkelig bestemt, finder Oplæsning og efter Omstændighederne Vedtagelse af det Retsbogen tilførte kun Sted, naar Rettens Formand af særlige Grunde anser det for nødvendigt, enten af egen Drift eller i borgerlige Sager ifølge Begæring af Part, Vidne eller Syns- eller Skønsmand.

§ 38.

Retsbogen underskrives ved hvert Retsmødes Slutning af Rettens Formand, fremdeles af de Personer, der maatte have fungeret som Retsskriver eller Retsvidner. Den afgiver Bevis for, hvad der er foregaaet under Retshandlingen, og særlig for, hvorledes der er gaaet til Værks med Hensyn til Former, som efter Loven skulle iagttages; Modbevis er ikke udelukket.

§ 39.

Aktstykker og andre Dokumenter, som fremlægges i Retten, forsynes med Fremlæggelsespaategning.

§ 40.

Stævningerne og Parternes øvrige Processkrifter forblive i Rettens Arkiv. Af Dokumenter og andre Aktstykker, der benyttes som Bevis, skulle, naar de forlanges tilbageleverede, Genpart, der bekræftes af Retsskriveren, eller, hvor saadan ikke er ansat, af Dommeren, afgives til Retten; dog undtages herfra Dokumenter, der ere Udskrift af Embedsbøger. Om og i hvilket Omfang Genpart skal tages af Handelsbøger, Regnskabsbøger eller andre Dokumenter af betydeligt Omfang, beror paa Formanden.

§ 41.

Hvor en Retsskriver er ansat, samler han de enhver Sag vedkommende Dokumenter og bevarer dem samt de af tilbageleverede Originaler tagne Genparter. Ved andre Retter paahviler dette Dommeren. De i Nævningesager overensstemmende med §§ 872 og 876—878 udfærdigede Spørgsmaal tilligemed Nævningernes vedtegnede Erklæringer blive at samle og opbevare som Bilag til Retsbogen.

§ 42.

Udenfor de Tilfælde, for hvilke der i denne Lov er truffet særlig Bestemmelse, kunne Parterne samt andre, som deri have retlig Interesse — de sidstnævnte i Straffesager dog først, naar Sagen er endt — hos Retsskriveren eller, hvor ingen saadan er ansat, hos Dommeren forlange Udskrift af Retsbøgerne, derunder dog ikke Stemmegivningsbogen, samt af de øvrige hos Retten beroende til en Sag hørende, fremlagte Dokumenter.

*Kapitel 4.***Dommere, Retsskrivere, Retsvidner og Retsbude m. m.**

§ 43.

Faste Dommere ved Rigets almindelige Domstole beskikkes af Kongen. Underretsdommere, som tillige have administrative Forretninger, beskikkes under de hidtil brugte Betegnelser, dog med Udeladelse af Betegnelsen som Skriver.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Kun fuldmyndige, uberygtede, vederhæftige Mænd, som have underkastet sig den fuldstændige juridiske Eksamen med bedste Karakter, kunne beskikkes. Dog skulle Mænd, som have bestaaet den nævnte Eksamen med Karakteren haud illaudabilis efter denne Eksamens tidligere Ordning eller haud illaudabilis 1mi gradus efter den nuværende Ordning, og som i øvrigt opfyldte de foran nævnte Betingelser, kunne beskikkes i de i § 22, 1ste Stykke, omhandlede Embeder som Underretsdommere udenfor København, naar de i mindst 5 Aar have haft fast Beskikkelse i noget af de i § 53, 1ste Stykke, nævnte Embeder eller i Embeder under Politiet i København eller som Retsskrivere (§ 17, 1ste Stykke), eller naar de i Løbet af mindst 5 Aar med fornøden Bemyndigelse jævnlig have deltaget i de egentlige Dommerforretninger ved Underretter udenfor København. Med Hensyn til Udbringelse af det nævnte Tidsrum finder Bestemmelsen i § 44, 4de Stykke, tilsvarende Anvendelse.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 44.

Til Højesteretsdommer kan i Reglen kun beskikkes en Mand, der i 3 Aar har været Landsdommer, Formand i Byretten for København, Formand eller Næstformand i Sø- og Handelsretten, Overretsassessor, Kriminal- og Politiretsassessor, Højesterets-sagfører, Departementschef i Centraladministrationen eller beskikket Lærer i Lovkyndighed ved Universitetet.

Førend nogen kan beskikkes til Højesteretsdommer, skal han først have godtgjort sin Dygtighed til at have Sæde i Retten ved som Prøve at votere først i mindst 4 Sager, af hvilke mindst den ene skal være borgerlig.

Til Landsdommer kan i Reglen kun beskikkes en Mand, der i 3 Aar har været enten i nogen af de i 1ste Stykke nævnte Stillinger eller Underretsdommer, Politimester, Overretssagfører, Landsretssagfører eller kgl. ansat Embedsmand i Centraladministrationen.

Til Udbringelse af de i ovennævnte Bestemmelser ommeldte 3 Aar kan Virksomhed i forskellige af de nævnte Stillinger sammenlægges.

Til at indtræde i de i § 21, 1ste og 2det Stykke, ommeldte ekstraordinære Retter skulle saa vidt muligt faste Dommere beskikkes. Ingen kan beskikkes, som ikke opfylder de i § 43, 2det Stykke, nævnte Betingelser.

§ 45.

Midlertidig Beskikkelse til Højesteretsdommer kan ikke finde Sted. Ved Embedsledighed skal fast Beskikkelse ske inden 6 Maaneders Forløb.

Til midlertidig at beklæde andre Dommerembeder, naar det paa Grund af Embedsledighed eller en fast Dommers Forfald maatte være nødvendigt, meddeler Justitsministeren Beskikkelse. Udenfor Tilfælde af Sygdomsforfald kan Embede som Landsdommer, som Dommer i Byretten for København, som Formand eller Næstformand i Sø- og Handelsretten eller som Underretsdommer udenfor København i de Tilfælde, hvor denne i Medfør af § 22, 2det Stykke, ikke har administrative Forretninger, ikke holdes besat ved midlertidig Beskikkelse udover et Aar.

I paatrængende Tilfælde, samt naar den faste Dommers Forfald skønnes at ville blive kortvarigt, kan Landsrettens Formand bemyndige til midlertidig at forestaa Dommerembedet ved en Underret udenfor København. Herom skal Meddelelse straks ske til Justitsministeren, som træffer endelig Bestemmelse.

Den, som beskikkes til midlertidig at beklæde et Dommerembede, maa være i Besiddelse af de samme Egenskaber, som udkræves til at beklæde Embedet som fast

Nr. 53. Dommer. Dog er det ved Underretterne udenfor København med Hensyn til Eksamensfordringen tilstrækkeligt, at den paagældende har underkastet sig den fuldstændige juridiske Eksamen med Karakteren *haud illaudabilis* eller har opnaaet Karakteren „Bekvem“ eller „Første Karakter“ enten ved den juridiske Fællesprøve eller ved den tidligere eller nuværende juridiske Eksamen for ustuderede.

§ 46.

Den Bemyndigelse, som i Henhold til § 17 kan gives til paa en Underretsdommers Ansvar at udføre visse denne paahvilende Embedsforretninger, kan kun meddeles Personer, som have de i § 43 angivne Egenskaber; dog er det tilstrækkeligt, at den paagældende fyldestgør den i § 45 i Slutningen angivne Fordring med Hensyn til juridisk Eksamen. Bemyndigelse til at udføre Forretninger, der ikke ere egentlige Dommerforretninger (§ 17, 3die Stykke, 1ste Punktum), skal ogsaa kunne meddeles Kvinder.

§ 47.

Naar det paa Grund af en Dommers Udelukkelse eller Fritagelse formedelst Inhabilitet maatte være nødvendigt, beskikker Justitsministeren eller, ved Underretterne udenfor København, Landsrettens Formand en Sættedommer.

Med Hensyn til Sættedommerne finde Reglerne i § 45, 4de Stykke, Anvendelse.

§ 48.

Spørgsmaal om en Dommers Strafansvar for Overtrædelse af de ham efter Lovene som Dommer paahvilende Pligter bedømmes — bortset fra det i § 49, 2det Stykke, omhandlede Tilfælde — efter Straffeloven og paakendes under en selvstændig Straffesag; dog kan Straffen, hvis den ej overstiger Bøder, i Tilfælde af Anke eller Kære paalægges uden særligt Sagsanlæg, efter at der, om fornødent, er givet vedkommende Dommer Lejlighed til mundtlig eller skriftlig at udtale sig om det paagældende Forhold.

Erstatningsansvar maa som hidtil gøres gældende ved Anke, for saa vidt det ikke enten efter Bogen om Strafferetsplejen paakendes i Forbindelse med Spørgsmaal om Straf eller indtales, efter at Straffedom er fældet over den paagældende.

§ 49.

Gør en Dommer sig som saadan skyldig i Forsømmelse eller Skødesløshed i Embedsførelse, der dog ikke er af saadan Beskaffenhed, at den ifølge Lovgivningen paadrager Straf, eller udviser han i øvrigt utilbørligt eller usømmeligt Forhold, paahviler det Formanden i den Ret, hvoraf han er Medlem, med Hensyn til Landsretternes Formænd og Formanden samt Næstformanden for Sø- og Handelsretten, Højesterets Formand, samt med Hensyn til de øvrige Dommere vedkommende Landsrets Formand, i Stilhed at give ham fornøden Advarsel.

Det staar derhos enhver, der under Møde for en Ret anser sig krænket ved utilbørligt eller usømmeligt Forhold fra en Dommers Side, frit for at paaklage det af Dommeren udviste Forhold til højere Ret. Klagen, der maa fremsættes skriftlig og inden fjorten Dage, efter at Sagens Behandling for paagældende Ret er sluttet, behandles i øvrigt overensstemmende med de i Kapitel 83 givne Regler for Kæremaal. Finder den overordnede Ret Klagen begrundet, kan den udtale sin Misbilligelse af Dommerens Adfærd eller paalægge ham en Bøde.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

§ 50.

Nr. 53.
26de
Marts.

Viser saadan, efter Omstændighederne gentagen, Advarsel, Misbilligelse eller Bøde sig frugtesløs, eller har Dommeren gjort sig skyldig i et Forhold, der maa svække eller gøre ham uværdig til den Agtelse og Tillid, som Dommerkaldet forudsætter, kan dette drage til Følge efter Omstændighederne Afsættelse uden Pension eller med Pension, beregnet efter Pensionslovens Regler, eller endelig saaledes, at Pensionens Størrelse bliver at bestemme ved særlig Lov. Er der Tale om et efter Straffeloven strafbart Forhold, bliver Sagen af Justitsministeren eller af Formanden at foranstalte forfulgt som selvstændig Straffesag. I andet Fald, eller naar Dommen i Straffesagen ikke lyder paa Embedsfortabelse, afgøres Spørgsmaalet ifølge Justitsministerens nærmere Bestemmelse under en af det offentlige mod Dommeren anlagt Sag. Sagen behandles efter de for Landsretsproceduren for borgerlige Sager i 1ste Instans gældende Regler.

I Overensstemmelse hermed bliver det fremdeles at afgøre, hvorvidt en Dommer bør ved Dom afsættes paa Grund af vedvarende Aands- eller Legemssvagthed.

De Underretsdommere, der tillige have administrative Forretninger, kunne afskediges efter de hidtil gældende Regler.

§ 51.

Naar Straffesag er rejst mod en Dommer, eller naar han maa antages at have gjort sig skyldig i saadant utilbørligt Forhold, som omhandles i § 50, saavel som naar han er bleven uvederhæftig eller aandssvag, kan han suspenderes. Afgørelse herom træffes, naar Talen er om en Underretsdommer, af Landsrettens Formand og to af Rettens Medlemmer, og naar Talen er om en Højesterets- eller Landsdommer eller om Formanden eller Næstformanden for Sø- og Handelsretten, af Højesterets Formand og to af Rettens Medlemmer.

De Underretsdommere, der tillige have administrative Forretninger, kunne suspenderes af Justitsministeren.

§ 52.

Beslutning om Ophør af midlertidig Beskikkelse til at beklæde et Dommerembede (§ 45) eller af Bemyndigelse til at udføre Dommergerning efter § 17, 3die Stykke, kan tages af den Myndighed, der har meddelt den, dog, for saa vidt det er Landsrettens Formand, med Ret for den paagældende til at forelægge Spørgsmaalet for Justitsministeren.

§ 53.

Justitssekretærer ved Højesteret, Landsretterne, Københavns Sø- og Handelsret og Københavns Byret, Pante- og Brevskriveren ved sidstnævnte Ret og samtlige Fuldmægtige ved de nævnte Retter beskikkes af Kongen.

Til midlertidig at beklæde et af de nævnte Embeder, naar det paa Grund af Embedsledighed eller Forfald maatte være nødvendigt, meddeler Justitsministeren Beskikkelse. I paatrængende Tilfælde, samt naar Forfaldet skønnes at ville blive kortvarigt, kan vedkommende Rets Formand give den midlertidige Bemyndigelse. Herom skal Meddelelse straks ske til Justitsministeren, som træffer endelig Bestemmelse.

Til fast eller midlertidig at beklæde de i denne Paragraf nævnte Embeder udkræves, at vedkommende er en fuldmyndig, uberygtet og vederhæftig Mand, samt at han har underkastet sig den fuldstændige juridiske Eksamen i det mindste med Karakteren *laudabilis* eller har opnaaet Karakteren „Bekvem“ eller „Første Karakter“ ved den juridiske Fællesprøve eller ved den tidligere eller nuværende juridiske Eksamen for ustuderede.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 54.

Naar nogen af de i § 53 nævnte Embedsmænd paa Grund af Inhabilitet er udelukket, beskikker vedkommende Rets Formand i fornødent Fald en Mand, som har de i § 53, 3die Stykke, angivne Egenskaber, til at fungere i Sagen.

§ 55.

Klage over en Justitssekretærs og i København over Pante- og Brevskriverens Afgørelser fremsættes inden 6 Maaneder for den Ret, ved hvilken han er ansat. Efter at have modtaget den paagældende Embedsmands Erklæring afgør Retten, for Københavns Byrets Vedkommende Rettens Formand, Sagen ved Kendelse. Mod denne Kendelse kan rejses Kæremaal. Hvor Retsskriverforretningerne paaahvile Dommeren, afgøres deslige Klager ved Kære. Dette gælder ogsaa om Klager over Afgørelser af de i § 17, 2det Punktum, nævnte særlige Retsskrivere. Kærefristen er i de 2 sidstnævnte Tilfælde 6 Maaneder.

Med Hensyn til Retsskriveres og Pante- og Brevskriverens Ansvar til Straf og Erstatning for Overtrædelse af deres Embedspligter finde Reglerne i § 48 tilsvarende Anvendelse.

§ 56.

Til Retsmøder, der i Straffesager afholdes af en Ret, som beklædes af Enkelt-dommer, skal, saafremt ingen særlig Retsskriver er til Stede, en Stævningsmand i eller udenfor Retskredsen eller i Mangel af en saadan en fuldmyndig, uberygtet Mand i selvstændig Stilling af Dommeren tilkaldes som Retsvidne. Kan en saadan ikke straks komme til Stede, bliver Retshandlingen at udsætte, medmindre dens Øjemed derved vilde staa i Fare for at forspildes. Tilkaldelse af Retsvidne kan fremdeles undlades, naar der er beskikket en Forsvarer for Sigtede, eller denne selv har antaget en saadan, medmindre den valgte Forsvarer ifølge § 804 Nr. 3 er udelukket fra Retsmødet eller dette holdes for lukkede Døre og Tilkaldelsen forlanges enten af Sigtede eller Forsvareren. I sidstnævnte Tilfælde skal der, naar Ønske derom fremsættes og Omstændighederne tillade det, tilkaldes en anden end en Stævningsmand.

Dommeren sørger saa vidt muligt for, at Tilkaldelsen af andre end Stævningsmændene sker efter Omgang; kun i Nødsfald kan en Person tilkaldes til at fungere flere Dage efter hinanden. Hvor Forholdene tillade det, bør der gives ham et passende Varsel. Udebliver et tilkaldt Retsvidne uden lovligt Forfald eller uden betimelig Anmeldelse herom, kan det straffes med en Bøde af indtil 20 Kr. Dommeren kan paalægge Retsvidnerne at iagttage Tavshed om, hvad de ved Retshandlingen erfare om Undersøgelsens Genstand; Overtrædelse af et saadant Paalæg straffes med Bøder indtil 100 Kr.

Retsvidner have Krav paa samme Godtgørelse som i § 183 foreskrevet for Vidner. Den Retten i § 183, 3die Punktum, givne Beføjelse til at tilstaa et Vidne passende højere Godtgørelse end den almindelige skal uden Hensyn til, om den der nævnte Betingelse er til Stede, kunne anvendes ved tilkaldte Retsvidner, naar det skønnes, at Tilkaldelsen har medført større Tab eller uforholdsmæssigt Besvær eller Ulempe for den tilkaldte.

§ 57.

Ved Højesteret, Landsretterne, Sø- og Handelsretten i København og Københavns Byret ansætter Rettens Formand det fastsatte Antal Retsbude. Ved hver Underret udenfor København ansætter vedkommende Dommer et Retsbud.

§ 58.

I hver af de i § 12 ommeldte Retskredse ansættes det fornødne Antal Stævningsmænd.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

De ved Landsretterne og Underretterne ansatte Retsbude kunne benyttes som Nr. 53. Stævningsmænd for vedkommende Rets Omraade i det Omfang og paa den Maade, som vedkommende Formand eller Underretsdommer nærmere bestemmer. De Stævningsmænd, som yderligere efter Justitsministerens Bestemmelse behøves, beskikkes af vedkommende Formand eller Underretsdommer. Fortegnelse over Retskredsens Stævningsmænd opslaas paa Tingstederne samt henholdsvis i Landsretternes og Københavns Byrets Lokaler og bekendtgøres tillige aarlig og oftere, naar Forandring sker, i Statstidenden. Ved Sø- og Handelsretten i København finde de om Stævningsmænd ved Landsretterne givne Regler tilsvarende Anvendelse.

26de
Marts.

§ 59.

Ved Anordning gives der en Instruks for Stævningsmænd.

Enhver Stævningsmand afgiver til vedkommende Retsformand eller Underretsdommer en højtidelig Erklæring om, at han med Trøskab og Samvittighedsfuldhed vil opfylde de Pligter, der paahvile ham efter nærværende Lov og den ham meddelte Instruks. Formen for denne Erklæring fastsættes af Justitsministeren. Dommeren i Retskredsen har at vejlede Stævningsmændene med Hensyn til deres Pligter.

§ 60.

Det underordnede Personale ved Højesterets, Landsretternes, Sø- og Handelsrettens og Københavns Byrets Skriverkontorer ansættes af vedkommende Rets Formand.

Kapitel 5.

Tilfælde, hvor Rettens Personer skulle eller kunne vige deres Sæde.

§ 61.

Ingen maa handle som Dommer i en Sag, naar han

- 1) selv er Part i Sagen eller er interesseret i dens Udfald eller, hvis det er en Straffesag, er forurettet ved Forbrydelsen;
- 2) er beslægtet eller besvogret med nogen af Parterne i en borgerlig Sag eller med Sigtede i en Straffesag i op- eller nedstigende Linie eller i Sidelinien saa nær som Søskendebørn, eller er en af Parternes eller Sigtedes Ægtefælle, Værge, Kurator, Adoptiv- eller Plejefader, Adoptiv- eller Plejesøn;
- 3) er gift med eller beslægtet eller besvogret i op- eller nedstigende Linie eller beslægtet i Sidelinien saa nær som Søskende med nogen i en borgerlig Sag optrædende Sagfører eller anden Rettergangsfuldmægtig for en af Parterne eller med den forurettede i en Straffesag eller dennes Rettergangsfuldmægtig eller med nogen i en saadan Sag optrædende Anklager eller Politiembedsmand eller Forsvarer for Sigtede;
- 4) har aflagt Vidnesbyrd eller været Syns- eller Skønsmand i Sagen eller har handlet i den, hvis det er en borgerlig Sag, som Sagfører eller i øvrigt som Rettergangsfuldmægtig for nogen af Parterne, og hvis det er en Straffesag, som Politiembedsmand, Anklager, Forsvarer eller Rettergangsfuldmægtig for den forurettede;
- 5) har handlet i Sagen i den underordnede Instans som Dommer eller, hvis det er en Straffesag, som Nævning.

Nr. 53.
26de
Marts.

Den Omstændighed, at Dommeren, fordi flere Embedsvirksomheder ere forenede i hans Person, tidligere af den Grund har haft med Sagen at gøre, medfører ikke Inhabilitet, naar der ikke efter de foreliggende Omstændigheder er Grund til at antage, at han har nogen særegen Interesse i Sagens Udfald.

§ 62.

I de i foregaaende Paragraf omhandlede Tilfælde er Dommeren, hvis han er Enkeltdommer, pligtig efter Kendelse, afsagt af ham selv, at vige sit Sæde. Beklæder han Retten i Forening med andre Dommere, er han pligtig at gøre Retten Meddelelse om de Omstændigheder, som ifølge foregaaende Paragraf formenes at medføre hans Inhabilitet, ligesom ethvert andet Medlem af Retten, der maatte være bekendt med saadanne Omstændigheder, er berettiget og forpligtet til at rejse Spørgsmaal derom, hvorefter Afgørelse træffes ved Kendelse af Retten, uden at han selv er udelukket fra at deltage i Paakendelsen af Spørgsmaalet.

§ 63.

Parterne kunne ikke blot fordre, at en Dommer skal vige sit Sæde i de i § 6 angivne Tilfælde, men enhver af dem kan fremsætte Indsigelse mod, at en Dommer beklæder Retten, naar andre Omstændigheder foreligge, som ere egnede til at vække Tvivl om hans fuldstændige Upartiskhed. I Tilfælde af den sidstnævnte Beskaffenhed kan ogsaa Dommeren selv, naar han frygter for, at Parterne ej kunne have fuld Tillid til ham, vige sit Sæde, selv om ingen Indsigelse mod ham fremsættes. Beklædes Retten af flere Dommere, kan enhver af disse rejse det Spørgsmaal, om nogen af Rettens Medlemmer paa Grund af Omstændigheder af heromhandlede Art bør fratræde.

De Spørgsmaal, som maatte opstaa i Henhold til nærværende Paragraf, afgøres paa samme Maade, som i § 62 er bestemt med Hensyn til de i § 61 omhandlede Tilfælde.

§ 64.

Spørgsmaalet om en Dommers Fratræden, der, naar det rejses af en af Parterne, i borgerlige Sager i processuel Henseende behandles som andre Formalitetsindsigelser, bør saa vidt muligt rejses før den mundtlige Forhandlings Begyndelse. Det kan afgøres, uden at Parterne have haft Adgang til at ytre sig derom.

§ 65.

Kendelser, hvorved en Enkeltdommer erklærer at ville vige sit Sæde, eller hvorved det paalægges en Dommer i en Kollegialret at vige sit Sæde, ere ikke Genstand for Anke eller Kære. Imod Kendelser, hvorved Indsigelser mod en Dommers Habilitet forkastes, kan Kæremaal rejses. Naar det straks forlanges, kan i denne Anledning en kort Udsættelse af Sagen tilstaa.

§ 66.

Fra det Øjeblik, da Retskendelse for, at en Dommer skal vige sit Sæde, er afsagt, er denne Dommer kun berettiget til at foretage saadanne Handlinger i Sagen, som ej kunne opsættes.

§ 67.

De om Dommere givne Forskrifter finde ogsaa Anvendelse paa Retsskrivere og Retsvidner. Afgørelsen af Habilitetsspørgsmaalet træffes af Retten.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

§ 68.

Nr. 53.
26de
Marts.

En Stævningsmand maa ikke foretage eller deltage i en Forretning, naar nogen af Parterne er hans Ægtefælle eller beslægtet eller besvogret med ham i lige op- eller nedstigende Linie eller i første Sidelinie, eller han selv er Part i Sagen eller er interesseret i dens Udfald.

*Andet Afsnit.***Nævningers Kaldelse.***Kapitel 6.***Almindelige Bestemmelser.**

§ 69.

For hvert Aar, regnet fra 1. Juni til 31. Maj, vælges for hver Nævningekreds et Antal Mænd til at udføre Nævningehvervet. Blandt disse udtages Nævningerne for det enkelte Ting ved Lodtrækning, og blandt de saaledes udtagne atter Nævningerne for den enkelte Sag, ligeledes ved Lodtrækning.

Ved Nævningekreds forstaas den Del af en Landsretskreds, som i Henhold til § 11 er henlagt til samme Landsretstingsted.

§ 70.

Til Nævning kan med de af §§ 71 og 72 følgende Undtagelser kaldes enhver, som har Valgret til Folketinget, medmindre han paa Grund af legemlige Mangler eller utilstrækkeligt Kendskab til det danske Sprog er ude af Stand til at fyldestgøre en Nævnings Pligter. Den for Valgretten gældende Betingelse med Hensyn til Boligen bliver her at anvende saaledes, at den paagældende i det Aar, der gaar forud for Nævningeaarets Begyndelse, skal have haft Bopæl i Nævningekredsen.

§ 71.

Udelukkede fra at være Nævninger ere: Ministre, Departementschefer samt ligestillede Embedsmænd i Centraladministrationen, Medlemmer af Højesteret samt Dommere i Landsretterne og Underretterne, Formand og Næstformand i Sø- og Handelsretten, Overøvrigheder, Politiets Embeds- og Bestillingsmænd, Folkekirkens og de anerkendte Trossamfunds Gæjstlige.

§ 72.

Følgende Personer kunne begære sig fritagne for Nævningehvervet:

- 1) Rigsdagsmænd, medens Rigsdagen er samlet,
- 2) Tjenstgørende Militærpersoner, dog derunder ikke indbefattet de ved Bornholms Væbning ansatte,

- Nr. 53.
26de
Marts
- 3) Told- og Postvæsenets Embeds- og Bestillingsmænd, faste Brandfolk, saavel som de ved Jernbaner og Telegrafer samt Telefoner ansatte Personer,
 - 4) Læger, som ikke holde Hjælpeløge,
 - 5) Apotekere, der drive deres Næring uden Hjælp af en farmaceutisk Kandidat,
 - 6) Lødsler,
 - 7) eksaminerede Kedelpassere ved de det offentlige Tilsyn underkastede Dampkedler,
 - 8) de, som inden Nævningeaarets Begyndelse fylde 65 Aar,
 - 9) de, som paa Grund af deres Helbredstilstand eller Formue- eller Familieforhold ikke uden Fare for deres Velfærd kunne opfylde Nævningepligten,
 - 10) de, som, efter at Grundlisten i Overensstemmelse med § 76 er berigtiget, have fæstet Bopæl i en anden Nævningekreds.

§ 73.

Ingen kan kaldes til Nævning, som ikke er optagen paa Grundlisten (§§ 74 ff.) og Nævningekredsens Aarsliste (§§ 79 ff.). Efter den førstnævnte Listes endelige Berigtigelse af det i § 74 nævnte Udvalg kan ingen optages paa den uden ifølge Forandring af Udvalgets Kendelse efter Anke.

Grunde, der udelukke fra Nævningehvervet (§§ 70 og 71), men som maatte være blevne upaaagtede eller først ere opstaaede efter Udløbet af lovbestemt Frist, skulle af den paagældende Myndighed tages i Betragtning uden Hensyn til nævnte Frist.

Krav paa Fritagelse for Nævningehvervet af Grunde, som først ere opstaaede efter Udløbet af lovbestemt Frist, er ikke afskaaret.

Kapitel 7.

Grundlister.

§ 74.

Blandt de Personer, der ere opførte paa Folketingsvalglisten og opfylde de øvrige i §§ 70 og 71 foreskrevne Betingelser, udvælges aarlig et Antal Mænd, der anses for særlig egnede og værdige til Nævningehvervet, nemlig i København 2,000 og 200 Suppleanter, begge Klasser fordelte af Magistraten paa Stadens Folketingskredse saa nær som muligt i Forhold til Antallet af Folketingsvælgere i hver Kreds, paa Landet i hver Sogneraadskreds 5 (paa Bornholm dog 6) og 2 Suppleanter og i Købstæderne samt i Handelspladserne 1 for hvert fulde Antal af 250 Indbyggere og 1 Suppleant for hvert fulde Antal af 500 Indbyggere, regnet efter den sidst afholdte almindelige Folketælling. Valget af disse Mænd foretages af Udvalg paa 5 til Kredsen Folketingsvælgere hørende Medlemmer. Udvalgene, der dannes for 4 Aar ad Gangen, bestaa i København for hver Valgkreds af 1 af Overpræsidenten udnævnt Mand som Formand, 1 af Byrettens Formand udnævnt Mand og 3 af Borgerrepræsentationen ved Forholdstalsvalg udvalgte Mænd, i Sogneraadskredsene, Købstæderne og Handelspladserne af 1 af Amtmanden udnævnt Mand som Formand, 1 af Underretsdommeren (eventuelt den Underretsdommer, som behandler Straffesager) udnævnt Mand og 3 af Kommunalbestyrelsen ved Forholdstalsvalg udvalgte Mænd. De saaledes udnævnte ere pligtige at overtage Hvervet.

De Landdistrikter, som med Hensyn til Fattig- eller Skolevæsen have kommunal Bestyrelse fælles med en Købstad (Lov om Landkommunernes Styrelse af 6. Juli 1867 § 1, Lov om Købstadkommunernes Styrelse af 26. Maj 1868 § 15), henregnes i den her omtalte Henseende til Købstaden.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

De i 1ste Stykke, 1ste Punktum, omhandlede Valg foregaa i lukkede Møder. Nr. 53. Saafremt der ikke i det første Møde opnaas Enighed mellem Udvalgets Medlemmer om Valget af det fornødne Antal Mænd, afholdes en senere Dag et nyt Møde, hvor ethvert Medlem da kan forlange, at Udvælgelsen foregaa saaledes, at ethvert Medlem udvælger et lige stort Antal Mænd, hvorefter et eventuelt overskydende Antal udtages efter Reglerne for Forholdstalsvalg. Medlemmerne af Udvalget skulle under Ansvar efter Straffelovens § 139 iagttage Tavshed om, hvad der foregaa i de lukkede Møder. Meddelelser om, hvem der har bragt de enkelte paa Grundlisten opførte Mænd i Forslag eller afgivet Stemme for dem, maa ikke optages i Pressen eller paa anden Maade ske offentlig. Overtrædelse heraf straffes med Bøder fra 100 til 1,000 Kr.

26de
Marts.

§ 75.

Fortegnelse over de ifølge § 74 valgte Mænd (Grundlisten) skal fremlægges til almindeligt Eftersyn i 8 Dage i April Maaned og i øvrigt i Overensstemmelse med de i Lov om Valgene til Rigsdagen af 7. Februar 1901 § 12 for Valglisterne til Folketinget foreskrevne Regler, hvorhos der til enhver paa Listen optagen skal sendes skriftlig Meddelelse om hans Optagelse.

Indsigelser mod Listen eller Begæringer om Fritagelse for Nævningehvervet skulle fremsættes skriftlig for Udvalget under Angivelse af Grunden, hvorpaa de støttes, inden 3 Dage fra Udløbet af den Tid, i hvilken Listen ligger fremme.

Indsigelse kan fremsættes af enhver, som anser sig uden Føje optagen paa Listen, eller som efter § 72 mener at have Krav paa Fritagelse, saavel som af enhver til Folketinget valgbar Beboer af Kommunen, som formener, at nogen uberettiget er optagen paa Listen.

De fremkomne Indsigelser paakendes af Udvalget under Iagttagelse af de i Lov om Valgene til Rigsdagen af 7. Februar 1901 § 14 foreskrevne Regler. Kendelsen kan af den, hvem den gaar imod, indankes til Udvalget for Aarslistens Dannelse. Meddelelse om, at Anke vil finde Sted, skal inden 3 Dage efter Kendelsens Afsigelse gøres til Udvalget.

§ 76.

Den efter Afgørelsen af fremsatte Indsigelser berigtigede Liste underskrives af Udvalgets Formand og indsendes af ham inden 1. Maj til Formanden for Udvalget til Aarslistens Dannelse (§ 79). Saa skal og Afskrift af de Kendelser, mod hvilke Anke, overensstemmende med § 75 i Slutningen, er anmeldt, indsendes med fornødne Oplysninger.

§ 77.

I Tilfælde af Forsømmelse med Listernes Indsendelse skal Formanden for Udvalget til Aarslistens Dannelse, i fornødent Fald ved Anvendelse af passende Tvangsbøder, drage Omsorg for, at de savnede Lister uopholdelig indsendes. Findes det, at Listen i nogen Kommune ikke paa lovbefalet Maade er bragt i Stand, paalægger han, i fornødent Fald under Tvangsbøder, Udvalget ufortøvet at træffe de i Loven befalede Foranstaltninger, om fornødent med Forkortelse af de lovbestemte Frister, og gør Indberetning herom til Justitsministeren, der afgør, om Strafansvar skal gøres gældende.

§ 78.

Dersom hidtil upaaagtede eller senere opstaaede Grunde, som udelukke nogen paa Grundlisten opført Person fra Nævningehvervet, efter den i § 75 ommeldte Fristes Udløb maatte komme til Udvalgets Kundskab, skal derom ved Indsendelse af Listen eller senere, saa snart ske kan, gøres Meddelelse, ledsaget af fornødne Oplysninger, Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53. til Formanden for Udvalget for Aarslistens Dannelse, saafremt enten Lodtrækningen til denne Liste endnu ikke har fundet Sted, eller den paagældende ved Lodtrækningen er bleven optagen paa den. Herom skal Udvalget samtidig underrette den, om hvis Udelukkelse der er Tale.

Kapitel 8.

Nævningekredsens Aarsliste.

§ 79.

Til Afgørelse af, hvilke Mænd der skal opføres paa Nævningekredsens Aarsliste, dannes for 3 Aar ad Gangen i hver Kreds et Udvalg, bestaaende af en af Kongen beskikket Formand, 2 af Landsrettens Formand og 3 af vedkommende Aamtsraad og Købstad-Kommunalbestyrelser valgte Medlemmer.

De nærmere fornødne Regler om de sidstnævnte Udvalgsmedlemmers Valg fastsættes af Justitsministeren.

Udvalgets Medlemmer ere berettigede til Godtgørelse for Befordring med 20 Øre for hver løbende Kilometer; de Udlæg, som Udførelse af de Udvalgets Formand i de følgende Paragraffer paalagte Forretninger medfører, godtgøres efter Regning.

§ 80.

Formanden for det i § 79 nævnte Udvalg sammenkaldet Møde af Udvalget paa Nævningekredsens Tingsted saa betids, at Aarslisten kan være affattet inden 15. Maj. Om Tid og Sted for Mødet, som afholdes offentlig, skal mindst 1 Uge forud Bekendtgørelse indrykkes i Statstidenden, med Opfordring til dem, som i Medfør af § 75 i Slutningen agte at paaanke en Kendelse af Udvalget for Grundlisternes Dannelse, samt til de paa Grundlisterne opførte Personer, der maatte mene at have et ved § 72 hjemlet og ikke ved Forsømmelse (§ 73 i Slutningen) afskaaret Krav paa Fritagelse, om senest Dagen før det berammede Møde skriftlig og med Angivelse af Grund at indgive deres Anke eller Begøring til Udvalgets Formand.

§ 81.

Udvalget afgør først de Spørgsmaal vedrørende Optagelsen paa Grundlisten, som ifølge §§ 78 og 80 ere forelagte det, eller som det selv maatte finde Anledning til at rejse ifølge fremkommen, paa bestemte Kendsgerninger støttet Tvivl, om nogen af de paa Listen opførte Mænd fyldestgør Betingelserne efter §§ 70 og 71 for at kunne være Nævning. Der gives dem, hvem Afgørelsen angaar, og som ere mødte eller have ladet møde, Lejlighed til at udtale sig og til at fremføre medbragte Bevisligheder.

Udvalgets Afgørelser, som paategnes Grundlisten, kunne ikke paaankes.

Naar der ved de Afgørelser, som træffes af noget af Udvalgene, udskydes nogen af de valgte, træder den paa Listen først opførte Suppleant i den udelukkede Sted.

§ 82.

Naar de nævnte Fortegnelser paa den anførte Maade ere berigtigede, bliver af det hele for hver Nævningekreds særlig udpegede Antal Mænd ved Lodtrækning at udtage, for den københavnske Kreds 1,000, for den bornholmske Kreds 150 og for hver af de øvrige Nævningekredse 320.

De saaledes udtagne Mænd opføres med deres fulde Navn, Livsstilling og Bopæl efter Bogstavfølge og under Løbenumre paa en særegen Liste, som underskrives Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

af Udvalgets Medlemmer og udgør Nævningekredsens Aarsliste. Listen offentliggøres i Nr. 53. Statstidenden.

26de
Marts.

§ 83.

Viser nogen Forsømmelse i Udførelsen af de ham efter Kapitlerne 6—8 paa hvilende Forretninger, bliver han, for saa vidt ikke højere Straf er forskyldt efter Lovgivningens almindelige Bestemmelser, at anse med Bøder fra 20 til 400 Kr.

Kapitel 9.

Udtagelse af Nævninger for det enkelte Ting og for den enkelte Sag.

§ 84.

Mindst 10 Dage før hvert Ting, paa hvilket Nævningesager skulle paakendes, afholder det i § 79 nævnte Udvalg et offentligt Møde, se dog § 86, paa Tingstedet, for ved Lodtrækning at udtage Nævninger for det forestaaende Ting. Mødets Tid og Sted lader Formanden mindst en Uge forud bekendtgøre i Statstidenden og ved Opslag paa Tingstedet med Opfordring til de paa Aarslisten opførte Personer, som mene at have et ved § 72 hjemlet og ikke ved Forsømmelse afskaaret Krav paa Fritagelse, om senest Dagen før det berammede Møde skriftlig med Angivelse af Grund at indgive deres Begæring til Udvalgets Formand.

Denne lader før Mødet de Navne, som findes paa Aarslisten, og som ikke ifølge Afgørelser, truffene i Anledning af tidligere Ting i Nævningeaaret, eller i Medfør af Reglen i § 103 maatte være udgaaede, afskrive paa Sedler med deres paa Aarslisten opførte Løbenumre.

§ 85.

Paa Mødet afgør Udvalget først de mulig fremkomne Spørgsmaal om Fritagelser eller om Udslettelse af Aarslisten. Med Hensyn til disse Afgørelser gælde Reglerne i § 81.

§ 86.

De Sedler, som ikke ifølge de i forrige Paragraf omtalte Afgørelser maatte blive at lægge til Side, sammenholdes derefter med Aarslisten og eftertælles, hvorefter der skrives til Lodtrækning af 60 Hovednævninger og 16 Hjælpenævninger for det forestaaende Ting.

I dette Øjemed blive først de Sedler, der indeholde Navne paa Personer, som bo paa det Sted, hvor Retten skal holdes, eller i Nærheden af det, lagte i en Urne, og blandt dem 22 Sedler udtrukne af Formanden, en for en. Ethvert udtrukket Navn oplæses straks og optegnes paa en Liste. Derefter lægges ogsaa de andre Sedler i Urnen, og 66 Sedler udtages af Formanden, en for en; ethvert udtrukket Navn oplæses straks og optegnes paa en anden Liste. De udtrukne Numre forsynes med Løbenumre efter den Orden, i hvilken de udtrækkes.

Derefter udskyder i lukket Møde hvert af Udvalgets Medlemmer et Navn af hver Liste, hvorpaa de endelige Lister affattes med Udelukkelse af de udskudte Navne. Medlemmerne af Udvalget skulle under Ansvar efter Straffelovens § 139 iagttage Tavshed om, hvad der foregaar i det nævnte lukkede Møde. Meddelelser om, hvilke Mænd der er udskudt, eller hvem der har foretaget Udskydningerne, maa ikke optages i Pressen eller paa anden Maade ske offentlig. Overtrædelse heraf straffes med Bøder fra 100 til 1,000 Kr.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53. Den større Liste er Tingets Hovedliste, den mindre Hjælpe-
 26de Lister underskrives af Udvalgets Formand. De nævnte Lister gælde for hele det forestaaende
 Marts. Ting, selv om dette maatte fortsættes ud over den 31. Maj.

§ 87.

Ved Lodtrækningen til Hjælpe- listen blive de Personer, som have været opførte paa Hjælpe- listen ved tidligere Ting i Nævningeaaret, men ikke have været indkaldte, ikke medtagne, for saa vidt der foruden dem findes opført paa Aarslisten et tilstrækkeligt Antal saadanne Personer, som komme i Betragtning til Hjælpe- listen.

§ 88.

Genparter af Hovedlisten og Hjælpe- listen skulle mindst 10 Dage før Tingets Begyndelse være Landsretten i Hænde. Tilsvarende Genparter, der blive at tilvejebringe af det i § 79 nævnte Udvalg, afsendes ved Foranstaltning af Formanden for det forestaaende Ting, mindst 8 Dage før Tinget eller Dagen, til hvilken Indstævning er sket, til hver af de Tiltalte og deres Forsvarere samt vedkommende beskikkede Anklagere. Finder Indstævning med kortere Varsel Sted, afkortes denne Frist saaledes, at den bliver en Dag kortere end Varslet. Til de Tiltalte sker Meddelelsen paa den i §§ 144 ff. foreskrevne Maade.

§ 89.

Udvalgets Formand drager Omsorg for, at de paa Hovedlisten opførte Personer paa den i §§ 144 ff. foreskrevne Maade underrettes om at være udtagne til Hovednævninger for det forestaaende Ting ved en Tilsigelse, som opfordrer dem til at holde sig beredte til efter Indkaldelse at møde til Udøvelse af Nævningehvervet og indeholder Paa- mindelse om Pligten til betimelig Angivelse af mulige Fritagelsesgrunde eller Forfald samt om Følgerne af Forsømmelse i denne Henseende og af Udeblivelse uden lovligt Forfald.

Paa lignende Maade gives der de paa Hjælpe- listen opførte Personer Tilsigelse om, at de under det forestaaende Ting skulle holde sig beredte til efter Indkaldelse uden videre Varsel at møde til Udøvelse af Nævningehvervet.

§ 90.

Hvis nogen af de tilsagte Hoved- eller Hjælpenævninger mener at have noget ikke ved Forsømmelse afskaaret Krav paa Fritagelse eller at have lovligt Forfald, bør han ved Tilsigelsens Forkyndelse eller saa snart, som det bliver ham muligt, opgive saadant enten for Stævningsmanden, der paategner Tilsigelsen Bemærkning herom, eller skriftlig til Udvalgets Formand, samt meddele de Oplysninger i saa Henseende, som staa til hans Raadighed.

Forsømmelse af betimelig Anmeldelse af Fritagelsesgrunde medfører deres Fortabelse.

§ 91.

Finder Udvalgets Formand efter de foreliggende Oplysninger, at en fremsat Begæring om Fritagelse bør tages til Følge, eller at et opgivet Forfald er gyldigt, eller at det ved de i § 78 nævnte Meddelelser er oplyst, at Grunde ere forhaanden, som udelukke nogen af de udtrukne Hoved- eller Hjælpenævninger fra Nævningehvervet, foretager han i et offentligt, Dagen forud bekendtgjort Møde paa lignende Maade som i §§ 84—87 foreskrevet ny Lodtrækning til Fuldstændiggørelse henholdsvis af Hovedlisten og Hjælpe- listen. Herved bliver Reglen i § 86, 3die Stykke, dog uden Anvendelse.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Med Hensyn til de ved denne Lodtrækning udtrukne Nævninger iagttages Nr. 53. Reglerne i §§ 88 og 89 snarest muligt; de der ommeldte Frister forkortes saa meget, 26de Marts. som Omstændighederne gøre nødvendigt.

Finder Udvalgets Formand ikke tilstrækkelig Grund til at tage Hensyn til fremsatte Begæringer om Fritagelse eller opgivne Forfald, lader han Meddelelse derom forkynde for paagældende paa den i § 89 bestemte Maade med Betydning om, at Spørgsmaalet kan indbringes til Afgørelse af Retten ved Tingets Begyndelse.

De af Formanden i Henhold til denne Paragrafs 1ste Stykke truffne Afgørelser om Fritagelse og Udelukkelse have kun Gyldighed for det forestaaende Ting.

§ 92.

Femtedagen før Tingets Begyndelse skulle Aarslisten, den endelige Hovedliste og Hjælpe-liste for Tinget og de paategnede Tilsigelser til Hoved- og Hjælpenævningerne være Rettens Formand i Hænde. Fremdeles skal Udvalgets Formand til samme Tid eller senere snarest muligt tilstille Rettens Formand de Meddelelser, som efter § 78 maatte komme ham i Hænde om tidligere upaaagtede eller senere opstaaede Grunde, som udelukke nogen af de paa Tingets Lister opførte Personer fra Nævningehvervet.

§ 93.

Foranstaltningerne til Nævningernes Udtagelse til den enkelte Sag begynde med, at Rettens Formand indkalder de i Nævningesagerne beskikkede Anklagere og Forsvarere samt de Tiltalte til et Retsmøde, der afholdes senest 2 Dage før Tingets Begyndelse. Efter at Hoved-Nævningelisen er oplæst, foregaar Nævningernes Udtagelse til hver enkelt Sag. Indsigelse fra Parternes Side om, at Genpart af Nævningelisen ikke er behørig uddelt, maa fremsættes, førend Lodtrækningen begynder.

Det foran omtalte Møde er ikke offentligt. Meddelelse om, hvilke Nævninger der i samme udskydes, maa ikke optages i Pressen eller paa anden Maade ske offentlig. Overtrædelse heraf straffes med Bøder fra 100 til 1,000 Kr.

§ 94.

I enhver Nævningesag skulle 12 Nævninger deltage i Afgørelsen.

Kan det forudses, at en Sags Forhandling vil medtage et længere Tidsrum, kan Rettens Formand, førend Lodtrækningen begynder, beslutte, at endvidere en eller flere Nævninger skulle deltage som Suppleanter. Saafernt da nogen af Nævningerne maatte blive forhindret i at overvære den hele Forhandling, indtil Nævningernes Erklæring er afgiven, indtræder en Suppleant i hans Sted efter den Rækkefølge, i hvilken Navnene ere udtrukne.

Suppleanterne overvære Forhandlingen, men deltage ikke i Nævningernes Raadslagninger og Afstemninger, saa længe de ikke ere indtraadte i en Nævnings Sted.

§ 95.

Ved Lodtrækningens Begyndelse har først Anklageren og derefter Tiltalte Ret til at udskyde hver 12 af de paa Nævningelisen opførte Personer.

Lodtrækningen foregaar derpaa paa den Maade, at Sedler, hvorpaa de tiloversblevne Nævningers fulde Navne ere skrevne, og som oplæses, nedlægges i en Urne, af hvilken Sedler derefter enkeltvis udtages og oplæses.

§ 96.

Naar 16 eller, hvis Suppleanter skulle tiltræde, henholdsvis 17 eller flere Nævninger ere udtrukne, har først Anklageren, indtil Ordet er givet Tiltalte, og derefter Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53. Tiltalte, indtil Ordet atter er givet Anklageren, og saa fremdeles, indtil Rettens Formand erklærer dette Afsnit af Lodtrækningen for endt, Ret til uden Angivelse af Grund at forkaste en af de udtrukne Nævninger. En afgiven Erklæring kan tilbagetages, naar det sker indenfor de angivne Tidsgrænser. I Stedet for hver enkelt Nævning, der forkastes, udtrækkes straks et nyt Navn.

I det hele kan der i Henhold til denne Paragraf forkastes 6 Nævninger fra hver Side.

Er der i samme Sag flere Tiltalte, ere disse lige nær berettigede til at udøve den en enkelt Tiltalt ved foregaaende og nærværende Paragraf hjemlede Forkastelsesret.

Kunne de ikke enes om Udøvelsen af denne Ret, fordeles de dem indrømmede Forkastelser ligelig imellem dem. Med Hensyn til de Forkastelser, som ikke kunne fordeles saaledes, afgøres det ved Lodtrækning, hvem af de Tiltalte de skulle tilkomme. Ligeledes bestemmes ved Lodtrækning, i hvilken Rækkefølge de skulle erklære sig om Forkastelse. En herefter af en af de Tiltalte erklæret Forkastelse gælder ogsaa for de andre.

Naar 16 eller, hvis Suppleanter skulle tiltræde, 17 eller flere uforkastede Nævninger ere udtrukne, ophører Lodtrækningen for den paagældende Sag.

§ 97.

Rettens Formand drager Omsorg for, at de for hver enkelt Sag udtagne (§ 96) Nævninger paa den i §§ 144 ff. foreskrevne Maade indkaldes med saavidt muligt 2 Dages Varsel til at give Møde i Retten ved en Tilsigelse, som angiver Tid og Sted, da de skulle møde i Retten.

§ 98.

Saafernt saavel vedkommende Anklagere som den eller de Tiltalte samtykke heri, kunne de Nævninger, der ere udtagne til Tjeneste i en Sag, uden ny Udtagelse betragtes som udtagne i en anden Sag, som maa antages at ville blive foretagen eller dog paabegyndt samme Dag.

§ 99.

Enhver Nævning, som udebliver efter behørig Indkaldelse, uden at lovligt Forfald oplyses, eller som, efter at være mødt, uden Orlov eller oplyst lovligt Forfald unddrager sig Opfyldelsen af de ham som Nævning paahvilende Pligter, ifalder en Bøde, første Gang fra 40 til 400 Kr. og i Gentagelsestilfælde fra 100 til 1,000 Kr.

Spørgsmaal om Nævningers Ansvar efter denne Paragraf afgøres af Retten uden Nævninger.

Den afsagte Kendelse forkyndes snarest muligt for den paagældende Nævning. Denne har i en Uge fra Kendelsens Forkyndelse Adgang til at fremkomme med Oplysninger for Retten om, at behørig Indkaldelse ej har fundet Sted, eller at han har haft lovligt Forfald. Findes disse fyldestgørende, ophæver Retten sin Kendelse. De omhandlede Kendelser kunne ikke gøres til Genstand for Anke eller Kære.

§ 100.

Har en udebleven Nævning, for hvis Vedkommende lovligt Forfald er oplyst, ikke opfyldt den ham efter § 90 paahvilende Pligt til betimelig Anmeldelse og Meddelelse af Oplysninger, eller møder en Nævning for sent, men inden den Sag, i hvilken han skal deltage, er begyndt, kan Retten ved Kendelse idømme ham en Bøde af indtil 20 Kr. Denne Kendelse kan ikke omgøres af Retten, ej heller paaankes eller paakæres.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

§ 101.

Nr. 53.

Rettens Formand kan meddele en Nævning Orlov under Samlingen for en bestemt Tid.

26de
Marts.

§ 102.

Viser det sig under Tinget, at det til en Sag fornødne Antal (§ 94 sml. m. § 839) ikke kan skaffes til Veje ved Indkaldelse af de tilsagte Hjælpenævninger, foranstalter Rettens Formand Tallet udfyldt ved Lodtrækning blandt de paa Aarslisten opførte Personer, som ere bosatte paa eller nær ved det Sted, hvor Retten holdes. Herved bliver Reglen i § 87 at iagttage. De udtrukne Navne tilføres Hjælpe listen og meddeles straks de beskikkede Anklagere, den eller de Tiltalte og deres beskikkede Forsvarere, hvorhos de paagældende straks indkaldes efter Reglerne i § 89 med Aftens Varsel.

§ 103.

Ved Tingets Slutning lader Rettens Formand Navnene paa de Nævninger, der efter Indkaldelse have givet behørigt Møde paa Tinget og ikke her efter Begæring paa Grund af en midlertidig Forhindring ere blevne fritagne for at gøre Tjeneste i Henhold til § 72 Nr. 9, udstryge paa Aarslisten. De saaledes udstrøgne ere kun forpligtede til paa ny at møde som Nævninger indenfor samme Nævningeaar, naar der ikke længere paa Aarslisten findes opført mindst 88 Nævninger. De blive i saa Tilfælde alle at medtage ved Lodtrækningen. Tillige meddeles der de ovenmeldte Nævninger paa Forlangende uden Betaling Vidnesbyrd af Rettens Skriver om, at de have givet behørigt Møde under Tinget.

§ 104.

Der tilkommer Nævninger 3 Kr. for hver Dag, de i Anledning af Nævningehvervet holdes borte fra Hjemmet, og endvidere, naar de give Møde over 3 Kilometer fra den By, hvori de bo, eller, naar de bo paa Landet, fra deres Hjem, Godtgørelse for Billet til Jernbane (III. Klasse) og Dampskib (II. Plads), hvor saadant kan benyttes, og i øvrigt for Befordring frem og tilbage med 20 Øre for hver Kilometer, dog mindst 1 Kr.

§ 105.

Aarslisten samt Tingets Hovedliste og Hjælpe liste tilbagesendes efter Tingets Slutning til Formanden for Udvalget til Aarslistens Dannelse.

Tredie Afsnit.

Sagførere.

Kapitel 10.

Sagføreres Beskikkelse og Adgang til at benytte Fuldmægtig m. m.

§ 106.

Sagførere beskikkes af Justitsministeriet. Beskikkelse meddeles paa Begæring enhver (Mand eller Kvinde), som har Indfødsret, har opnaaet 25 Aars Alderen, ikke

Nr. 53. er ude af Raadighed over sit Bo, ifølge paalidelige Vidnesbyrd har ført en retskaffen
 26de Vandel og derhos opfylder de i de efterfølgende Paragraffer for de enkelte Stillinger
 Marts. foreskrevne Betingelser.

§ 107.

For at blive Højesteretssagfører udfordres, at den paagældende har bestaaet den fuldstændige juridiske Eksamen med Karakteren laudabilis, samt at han enten i 3 Aar har været i Virksomhed som Landsretssagfører eller i lige Tid været i Virksomhed som Universitetslærer i Lovkyndighed eller Dommer, uden mod eget Ønske at være fjernet fra disse Stillinger paa en saadan Maade, at den almindelige Pensionsret er gaaet tabt eller indskrænket, og endelig at han har bestaaet den nedenfor i § 110 omhandlede Prøve.

§ 108.

For at blive Landsretssagfører udfordres, at den paagældende har bestaaet den fuldstændige juridiske Eksamen, i det mindste med Karakteren haud illaudabilis efter denne Eksamens tidligere Ordning eller haud illaudabilis imi gradus efter den nuværende Ordning, samt at han i 3 Aar har været i Virksomhed som Underretssagfører eller har som autoriseret Fuldmægtig hos en Højesteretssagfører eller Landsretssagfører stadig deltaget i Behandlingen af Retssager. Endvidere skal han have aflagt den i § 110 omhandlede Prøve.

§ 109.

For at blive Underretssagfører udfordres, at den paagældende har underkastet sig den fuldstændige juridiske Eksamen, i det mindste med Karakteren haud illaudabilis, eller har opnaaet Karakteren „Bekvem“ eller „Første Karakter“ enten ved den juridiske Fællesprøve eller ved den tidligere eller nuværende juridiske Eksamen for ustuderede, samt at han enten i 3 Aar stadig har som autoriseret Fuldmægtig hos en Sagfører deltaget i dennes Forretninger, derunder Behandlingen af Retssager, eller ogsaa, at han i lige Tid har været Retsskriver eller Politimester eller stadig har været i Virksomhed som Fuldmægtig under en Ret eller som autoriseret Fuldmægtig hos en Dommer eller en Politimester.

Til Udbringelse af de i de to foregaaende Paragraffer og i nærværende Paragraf ommeldte 3 Aar kan Virksomhed i forskellige af de nævnte Stillinger sammenlægges.

Den, der er i Besiddelse af de Egenskaber, som udfordres for en højere Art af Sagførervirksomhed, er altid berettiget til at stedes til en ringere Art af Sagførervirksomhed.

§ 110.

Sagførerprøverne for Højesteret og Landsretterne bestaa i, at den paagældende henholdsvis for Højesteret eller en Landsret udfører 4 med mundtlig Domsforhandling sluttende Sager, nemlig to Straffesager, en som Anklager og en som Forsvarer, og to borgerlige Retssager, som han selv maa forskaffe sig, og af hvilke i alt Fald den ene udføres for Sagsøgeren. Prøven er bestaaet, naar hans Udførelse af disse Sager af vedkommende Domstol kendes forsvarlig.

Saadan Prøve kan ingen underkaste sig oftere end 2 Gange, og ingen erholder Adgang til Prøven, forinden han har fremlagt Justitsministeriets Tilkendegivelse om, at han efter bestaaet Prøve vil kunne erholde Beskikkelse henholdsvis som Højesteretssagfører eller Landsretssagfører.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

§ 111.

Nr. 53.
26de
Marts.

For Beskikkelserne som Højesteretssagfører, Landsretssagfører og Underretssagfører erlægges Afgifter henholdsvis af 200, 120 og 60 Kr. — Afgifterne tilfalde Statskassen.

Forinden Beskikkelsen udleveres til vedkommende, har han at underskrive en højtidelig Forsikring om, at han med Flid og Troskab vil udføre de Sager, der betros ham, og at han i det hele vil samvittighedsfuldt opfylde sine Pligter som Sagfører. Formen for denne Erklæring fastsættes af Justitsministeren.

§ 112.

Udøvelsen af Sagførervirksomhed kan ikke forenes med noget Dommer- eller Retsskriverembede, nogen Øvrighedspost eller Ansættelse i Politiets Tjeneste, ej heller med noget Tjenesteforhold hos en Amtmand, Dommer, Politimester eller Retsskriver. Hvorvidt for øvrigt nogen offentlig Embeds- eller Bestillingsmand tillige kan udøve nogen Sagførervirksomhed, bestemmes af Kongen.

Ønsker en Sagfører, som befinder sig i nogen af de Stillinger, med hvilke Udøvelse af Sagførervirksomhed i Almindelighed er uførelig, i et enkelt Tilfælde at overtage Udførelsen af en Retssag, skal dette dog ikke være ham forment, naar han dertil erholder sine Foresattes Tilladelse.

§ 113.

Den, der beskikkes som Højesteretssagfører, er, saa længe han vil benytte Beskikkelsen, forpligtet til at have Kontor i eller ved København. Landsrets- og Underretssagførere ere forpligtede til, inden Beskikkelsen udleveres dem, at anmelde for Justitsministeriet, i hvilken Landsretskreds eller Underretskreds de ville have Kontor. Højesteretssagførere, som ikke have Kontor i eller ved København, blive, saa længe de beholde Kontor udenfor dette Sted, at betragte som Landsretssagførere. Enhver Sagfører, som flytter sit Kontor til en anden Retskreds, skal inden 14 Dage efter Flytningen anmelde denne for Justitsministeriet. Ingen Sagfører maa samtidig have Kontor i flere Underretskredse.

§ 114.

Højesteretssagførerne ere berettigede til at give Møde for alle Landets Domstole, Landsretssagførerne for begge Landsretter, Københavns Sø- og Handelsret og alle Underretter, Underretssagførerne for Sø- og Handelsretten i Sager, som i Medfør af §§ 215—16 vilde høre under Underret, samt for enhver Underret, jvf. dog § 1004.

Ingen Sagfører kan give Møde eller lade møde for en Ret, der beklædes af en Enkeltdommer, med hvem Sagføreren er gift eller er beslægtet eller besvogret i anden Grad af Sidelinien eller nærmere.

§ 115.

Under mundtlig Forhandling i Domssager for Landsret, Københavns Sø- og Handelsret i Sager, der i Medfør af §§ 215—16 vilde høre under Landsret, og for Højesteret er det ikke Sagførere tilladt at give Møde ved en anden, medmindre denne er en Sagfører, der vilde være berettiget til selv at møde for vedkommende Domstol i den paagældende Sag. Dog skal det være Sagførere tilladt ved enhver uberygtet Person at fremsætte og begrunde Begæring om Sagens Udsættelse paa Grund af Forhold, hvorved Sagføreren selv hindres i at give Møde.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53.

26de
Marts.

§ 116.

Udenfor mundtlig Forhandling i Domssager for Landsret, Københavns Sø- og Handelsret i Sager, som i Medfør af §§ 215—16 vilde høre under Landsret, og for Højesteret samt uden Begrænsning for Underret og Sø- og Handelsretten i Sager, der ifølge de nævnte Paragraffer vilde høre under Underret, er det Sagførere tilladt uden særlig Angivelse af Grund at lade møde for sig ved deres autoriserede Fuldmægtige.

Med Angivelse og paa Rettens eller Modpartens Forlangende Bevisliggørelse af lovligt Forfald kunne Sagførere under de i denne Paragraf omhandlede Rettergangsforetagender give Møde ved enhver uberygtet myndig Person.

§ 117.

Enhver Sagfører er berettiget til at have en autoriseret Fuldmægtig, der skal være en uberygtet Person, som har underkastet sig i det mindste den juridiske Fællesprøve eller den tidligere eller nuværende juridiske Eksamen for ustuderede. Autorisationen meddeles for Fuldmægtige hos Højesteretssagførere af Højesterets Formand, for Fuldmægtige hos Landsretssagførere af Formanden i vedkommende Landsret, for Fuldmægtige hos de Underretssagførere, der have Kontor i København, af Formanden i Københavns Byret og for Fuldmægtige hos andre Underretssagførere af Dommeren i den Retskreds, i hvilken vedkommende Sagfører har Kontor. De autoriserede Fuldmægtige skulle, saa længe de ville benytte Fuldmagten, have Bopæl i eller ved den Stad eller i den Retskreds, hvor deres Principal har Kontor.

*Kapitel 11.***Sagføreres Rettigheder og Pligter.**

§ 118.

Sagførerne ere paa den Maade og med de Begrænsninger, som i denne Lov bestemt, eneberettigede til at udføre Retssager for andre. En Bemyndigelse til i eget Navn at indtale en Fordring eller anden Rettighed („Mandatarfuldmagt“) kan ikke give den, hvem Bemyndigelsen er given, Ret til selv at møde i Sagen, naar han ikke vilde være berettiget til at give Møde som Sagfører for vedkommende Domstol i den paagældende Sag.

Indgreb i Sagførernes Eneret, derunder indbefattet, at nogen uberettiget offentlig betegner sig som Sagfører, anses med Bøder fra 50 til 200 Kr., hvilken Straf, naar Forseelsen er sket gennem Proformarethandler, ved hvilke det er givet Udseende af, at vedkommende optræder som Transporthaver, kan stige til 500 Kr. Overenskomster om, at Transportgiveren skal betale Bøden, ere ugyldige, og det i Tilfælde af saadant Proformaværk tilsagte Vederlag for Udførelse af Sager kan ikke søges betalt samt kan, hvis det er erlagt, søges tilbage.

§ 119.

Ingen Sagfører er, bortset fra de Tilfælde, hvor han hertil kan beordres, pligtig at paatage sig Udførelsen af en Retssag.

§ 120.

Sagførere ere pligtige med Flid og Troskab at udføre de dem betroede Forretninger. De ere pligtige at fremme de dem betroede Retssager med den Hurtighed, som Tilfældets Beskaffenhed tillader. De maa som en Følge heraf ikke forhale Sagerne ved unødvendige Udsættelser, grundløse Formalitetsindsigelser eller andre Udfugter. De skulle afholde sig fra usømmelig Tale og Skrivemaade for Retten og efterkomme de Paalæg, som særlig gives dem af Retten i Medfør af denne Lov.

§ 121.

Ingen Sagfører maa kræve højere Betaling, end der skønnes billigt, for den Bistand og Tjeneste, han i saadan Egenskab yder ved Udførelse af Retssager.

For øvrigt er det ikke forbudt at betinge sig højere Betaling for det Tilfælde, at Sagen vindes, end for det Tilfælde, at den helt eller for en Del tabs, lige saa lidt som det er forbudt at betinge sig en vis Andel i Sagens Genstand.

Overenskomster om Betaling, der aabenbart forurette en af Parterne, ere ugyldige.

§ 122.

Enhver Sagfører, der er antagen til Udførelse af beneficerede Sager, jvf. § 322, er pligtig til for ubemidlede, der henvises til ham, at affatte Besværinger til Øvrighedsmyndigheder og Ansøgning om fri Proces, endvidere til at affatte Forligsindkaldelser og Stævninger i borgerlige Sager, som vedkommende ønsker at anlægge ved den Ret, for hvilken Sagføreren er antagen, for saa vidt der ikke er Adgang til at opnaa Rettens Bistand efter § 416, 1ste Stykke. Saadanne Henvisninger foretages af Politimesteren, som skønner over de paagældendes Uformuenhed og iagttager, at Henvisningerne fordeles ligelig mellem de paagældende Sagførere. — Disse Bestemmelser gælde dog indtil videre ikke for de Sagførere, der have Kontor i København eller paa Frederiksberg; men Bestemmelserne kunne af Justitsministeriet, naar Omstændighederne maatte tale derfor, med fornøden Tillempelse udvides til ogsaa at omfatte dem.

Paa de aarlige Finanslove bevilges det fornødne Beløb til Vederlag til de paagældende Sagførere for deres heromhandlede Virksomhed. De nærmere Regler for Fastsættelsen og Udbetalingen af disse Vederlag gives af Justitsministeren.

§ 123.

Sagførere, som overtræde de i nærværende Lov givne Forskrifter eller i øvrigt forse sig i deres Virksomhed som Sagførere, anses med de i Straffelovens § 144 omhandlede Straffe.

Naar den Straf, som skal paalægges en Sagfører, ikke er højere end Bøder, og ingen særlig Bevisførelse udfordres for at oplyse det straffbare Forhold, kan Straffen paalægges under den Sag, med Hensyn til hvilken Forseelsen er begaaet, enten ved en særskilt Kendelse eller ved den endelige Dom.

*Kapitel 12.***Ophør af Retten til Sagførervirksomhed.**

§ 124.

Naar en Sagfører ved Dom findes skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, skal Retten til at udøve Sagførervirksomhed ved samme Dom frakendes ham.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53.
26de
Marts.

Har en Sagfører gjort sig skyldig i det i Straffelovens § 253 omhandlede Forhold, bliver, selv om i øvrigt andet Strafansvar mod ham i Medfør af samme Lovs § 254 maatte bortfalde, Retten til Sagførervirksomhed ved Dom at frakende ham for en bestemt angiven Tid eller for bestandig under den mod ham anlagte Straffesag, eller, hvis en saadan ikke maatte være anlagt, da under en særlig i dette Øjemed ifølge Justitsministerens Bestemmelse mod ham rejst Straffesag.

Naar Dom til Fortabelse af Ret til Sagførervirksomhed er overgaaet en Sagfører, kan han ikke, selv om han paaanker saadan Dom, fortsætte sin Virksomhed, før han ved endelig Dom har faaet sin Dom forandret.

§ 125.

Kommer en Sagfører under Konkurs, har Justitsministeren at fratage ham Retten til at udøve Sagførervirksomhed og kan som Regel først tilbagegive ham den, naar han fremskaffer Erklæring fra samtlige de i Konkursboet anmeldte Kreditorer om, at han har fyldestgjort dem for deres Krav, eller at de have samtykket i Boets Ekstradition. Bliver en Sagfører umyndiggjort, har Justitsministeren ligeledes at fratage ham Retten til at udøve Sagførervirksomhed, saa længe Umyndiggørelsen vedvarer.

Kapitel 13.

Sagførersamfund og Sagførerraad.

§ 126.

Samtlige i en Landsretskreds boende Sagførere udgøre et Samfund. Højesteretssagførerne ere Medlemmer af det til Østre Landsret hørende Sagførersamfund.

§ 127.

Ethvert Sagførersamfund skal have en Bestyrelse, der benævnes Sagførerraad. Sagførerraadet bestaar af en af Landsrettens Formand blandt Sagførerne i Kredsen valgt Formand og et lige Antal Medlemmer, ikke under 4 og ikke over 8, Halvdelen valgt af og blandt Landsrets- og Højesteretssagførerne, Halvdelen af og blandt Underretssagførerne. Samtlige Valg gælde for 4 Aar; Genvalg kan finde Sted.

§ 128.

Til almindeligt Møde af Samfundets Medlemmer indbydes ved en offentlig Bekendtgørelse i Statstidende med mindst 14 Dages Varsel.

§ 129.

Almindelige Møder sammenkaldes dels for at vælge Medlemmer af Sagførerraadet dels for at afhandle andre Genstande vedkommende Sagførerstandens Forhold og Interesser.

Sagførerraadet sammenkalder Møder, saa ofte dette findes nødvendigt; naar et Antal af mindst en Fjerdedel af Medlemmerne af Sagførersamfundet, eller naar Landsrettens Formand forlanger det, er Sagførerraadet pligtigt at sammenkalde Møde.

Første Gang efter, at denne Lov er traadt i Kraft, sammenkalder Landsrettens Formand Møde til Valg af et Sagførerraad.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

§ 130.

Nr. 53.

26de
Marts.

Sagførerraadet har ikke blot at paase, at de til Samfundet hørende Sagførere i deres Forhold som Sagførere holde sig Lovene efterrettelige, men ogsaa, at de i deres Sagførervirksomhed undgaa alt, hvad der ikke kommer overens med den Hæderlighed, Nøjagtighed og Paalidelighed, eller med den Agtelse for Statsmyndighederne, som en offentlig beskikket Sagfører altid maa udvise, ligesom det med bindende Virkning har Ret til at afgøre Tvistigheder angaaende Vederlag for den af dem i denne deres Egenskab ydede Tjeneste og Bistand til private, naar disse i denne Anledning henvende sig til det.

§ 131.

I Henhold til den foregaaende Paragraf kan Sagførerraadet skride ind mod hvert enkelt Samfundsmedlem, saavel af egen Drift som ifølge Begæring.

Sagførerraadet kan tildele de enkelte Medlemmer af Sagførersamfundet Irettesættelser, forbyde dem Udførelsen af enkelte Sager eller Forretninger, paalægge dem Bøde af ikke over 300 Kr., suspendere dem fra Sagførervirksomheden i en vis Tid, dog ikke længere end 1 Aar.

Dog kunne de nævnte Straffe ikke anvendes, uden at den paagældende har haft tilstrækkelig Lejlighed til at erklære sig over de ham gjorte Bebrejdelser og fremkomme med sit Forsvar, mundtlig eller skriftlig.

§ 132.

Gaar Sagførerraadets Beslutning ud paa Irettesættelse, Bøde over 40 Kr., Forbud imod Udførelsen af enkelte Sager eller Forretninger eller Suspension, kan den paagældende Sagfører fordre Beslutningen, forinden den kan træde i Virksomhed, prøvet af Landsretten, naar han inden 3 Dage forlanger dette ved en Skrivelse til Landsrettens Formand.

Landsrettens Formand har da at kalde Sagførerraadet og den paagældende Sagfører til et Møde med Landsrettens Medlemmer, af hvilke mindst 5 maa være til Stede.

I dette Møde, som holdes for lukkede Døre, gives der alle vedkommende Lejlighed til mundtlig at udtale sig, hvorefter Landsretten enten stadfæster eller ophæver Sagførerraadets Beslutning.

§ 133.

Sagførerraadet har at føre Tilsyn med de Personer, som forberede sig til Sagførervirksomheden ved den paagældende Landsret eller de under samme hørende Retter. Ethvert Andragende fra saadanne Personer om Beskikkelse som Sagfører ved Landsretten eller i Landsretskredsen skal forelægges Sagførerraadet til Erklæring. Dersom Sagførerraadets Erklæring gaar ud paa, at den paagældende ikke kan antages virkelig at have deltaget i Sagførerforretningers Udførelse eller at have med tilbørlig Flid bivaanet Retsforhandlingerne, eller paa, at han ikke har ført en retskaffen Vandel, kan Andragendet om Beskikkelse i Reglen ikke tages til Følge; dog kan Justitsministeren, naar særegne Grunde tale derfor, tildele vedkommende Beskikkelse, uagtet hans Andragende ikke anbefales af Sagførerraadet, men dog ikke førend efter, at der paa ny er givet dette Lejlighed til at ytre sig.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 134.

For ethvert Sagførersamfund kan der angaaende Samfundets indre Anliggender oprettes Vedtægter, som dog ikke maa indeholde noget, der strider mod denne Lov.

Saadanne Vedtægter skulle behandles og vedtages med absolut Stemmeferhed paa et almindeligt Møde og derefter forelægges Kongen, som enten stadfæster dem eller nægter dem Stadfæstelse.

*Fjerde Afsnit.***Politimyndigheden.***Kapitel 14.*

§ 135.

Det københavnske Politis Ordning berøres ikke af nærværende Lov. Det forbeholdes at underkaste Bestemmelserne om Statens Tilskud til Københavns Politi et Gennemsyn.

§ 136.

Særlige Politimestre, som udenfor København ansættes i Medfør af § 22, 2det Stykke, beskikkes af Kongen og maa fyldestgøre de i § 43, 2det Stykke, angivne Fordringer, dog at Autorisation som Fuldmægtig hos en af de i denne Paragraf nævnte Politimestre ligestilles med Autorisation som Dommerfuldmægtig. Med Hensyn til midlertidig Beskikkelse finder Reglen i § 45, sidste Punktum, tilsvarende Anvendelse. Justitsministeren bestemmer, hvor i Kredsen den særlige Politimester skal bo.

§ 137.

Den eller de af Politimesteren antagne Fuldmægtige kan der af Amtmanden meddeles Autorisation til at udføre Politimesterens Forretninger. Autorisationen kan kun meddeles Personer, der fyldestgøre de i § 46 angivne Fordringer.

§ 138.

Ved særlig Lov bliver der at træffe Bestemmelse om Antal, Ansættelse og Lønning af Politibetjente udenfor København, samt af de særlige Opdagelsesbetjente, der skulle kunne gøre Tjeneste overalt i Riget. Før end en saadan særlig Lov er given træder Loven om Retsplejens Ordning ikke i Kraft.

*Anden Bog.***Fælles Bestemmelser for borgerlige Sager og
Straffesager.***Kapitel 15.***Almindelige Bestemmelser om Procesmaaden.**

§ 139.

Retssager forhandles mundtlig. Skrift anvendes kun i det Omfang, i hvilket Loven særlig bestemmer det.

Ved den mundtlige Forhandling benyttes frit Foredrag.

Naar Oplæsning skal finde Sted, bestemmer Rettens Formand, ved hvem den skal foregaa, for saa vidt andet ikke i Loven er foreskrevet.

§ 140.

Retssproget er dansk. Afhørelse af Personer, der ikke ere det danske Sprog mægtige, foregaaer ved Hjælp af en edsvoren Tolk. Dog kan i borgerlige Sager ved Underret Tilkaldelse af Tolk undlades, naar ingen af Parterne gør Fordring herpaa, og Retten tiltror sig fornødent Kendskab til det fremmede Sprog. Det samme kan under sidstnævnte Forudsætning finde Sted i Straffesager udenfor Domsforhandling for Landsret.

Dokumenter, der ere affattede i fremmede Sprog, skulle ledsages af en Oversættelse, der, naar Retten eller Modparten forlanger det, skal autoriseres af en offentlig ansat Translatør.

Forhandling med og Afhørelse af døve, stumme og døvstumme foregaaer enten ved Hjælp af Personer, der ere kyndige i Tegnsproget eller Talemotoden, og som forud tages i Ed, eller ved skriftlige Spørgsmaal og Svar.

Til at bistaa som Tolk eller Tegnsprogkyndig maa ingen tilkaldes, der ifølge §§ 61 og 63 vilde være udelukket fra at handle som Dommer i Sagen. I øvrigt blive de om Vidner gældende Regler at anvende paa de nævnte Personer med de Lempelser, der følge af Forholdets Natur, og for saa vidt ikke andet særlig er foreskrevet.

§ 141.

Rettens Formand leder Forhandlingen. Han bestemmer Rækkefølgen af de enkelte Dele af Forhandlingen, for saa vidt Loven ikke indeholder Forskrifter derom.

Nr. 53. Ingen maa tage Ordet uden ifølge hans Tilladelse; han kan fratage den Part Ordet, som ikke vil rette sig efter hans Ledelse. Han drager Omsorg for saa vidt muligt at fjerne alt, hvad der til Unytte trækker Forhandlingen i Langdrag, og slutter Forhandlingens enkelte Dele, naar han anser det foreliggende Emne for tilstrækkeligt behandlet.

26de
Marts.

§ 142.

Rettens Formand vaager over, at Forhandlingen foregaar med den tilbørlige Orden og Værdighed. Han er berettiget til i dette Øjemed at afbryde og tilrettevise Parter, Vidner eller andre, naar de tillade sig upassende Udtalelser eller utilbørlige personlige Angreb. Vedbliver en Part hermed trods Tilrettevisning, kan Ordet fratages ham. Personer, der ved støjende eller anden utilbørlig Adfærd forstyrre Forhandlingerne eller tilsidesætte den Agtelse, som skyldes Retten, kunne udvises af Retsalen. Bliver i en borgerlig Sag Ordet frataget en Part, eller bortfjernes han, kan Forhandlingen fortsættes, hvis Retten ikke finder en Udsættelse nødvendig. Det samme gælder, naar Ordet fratages den Sigtede i en Straffesag. Bortfjernes han, forholdes efter Reglerne i §§ 804 og 831. Er det en Anklager eller Sigtedes Forsvarer, som bortfjernes, eller hvem Ordet fratages, gaas der frem, som om vedkommende var udebleven.

For Fornærmelser mod Retten eller nogen af de i Retten mødende, Uorden, hvorved Forhandlingerne forstyrres, samt Ulydighed mod Formandens Befalinger, kan Retten (derunder ogsaa Skifte- og Fogedret) lade vedkommende fjerne fra Retslokalet, og kan endvidere ved en Kendelse, der afsiges straks, paalægge Straf af Bøder indtil 40 Kr.

De Straffe, som paalægges i Henhold til denne Paragraf, medføre ingen Indskrænkning i Adgangen til at drage den Skyldige til Ansvar efter Straffelovens almindelige Regler, hvor disse i øvrigt ere anvendelige.

Politiet er forpligtet til uvægerlig og øjeblikkelig at yde Retten Bistand til Udførelse af denne Paragrafs Forskrifter.

§ 143.

De Forretninger, som ifølge denne Lov paahvile Rettens Formand, udføres, naar Retten beklædes af en Enkeltdommer, af denne.

Kapitel 16.

Forkyndelser og Meddelelser.

§ 144.

Forkyndelser og andre processuelle Meddelelser i borgerlige Sager skulle, for saa vidt ikke Loven eller Overenskomst mellem Parterne medfører Undtagelse, foregaa ved en Stævningsmand eller i de i § 147 Nr. 3 angivne Tilfælde ved Politiet.

Paa samme Maade foregaar i Straffesager med de i §§ 150 og 151 hjemlede Undtagelser

- 1) Forkyndelse for Sigtede af Tilsigelse eller Stævning til Møde for Retten, af Anklageordre, Anklageskrift, Bevisfortegnelse, Domsudskrift, Ankemeddelelse eller Kæremaal og af den i sidste Stykke af § 925 ommeldte Tilkendegivelse,
- 2) Forkyndelse for Vidner og Syns- eller Skønsmænd af Indkaldelse til Afhørelse, for Syns- eller Skønsmænd af den Beslutning, hvorved de ere udmeldte, og for udeblevne Vidner eller Syns- eller Skønsmænd af den i § 168, jvf. § 180, ommeldte Kendelse.

§ 145.

Enhver beskikket Stævningsmand kan med fuld Retsvirkning iværksætte Forkyndelser under Iagttagelse af de i Loven givne Forskrifter. Gyldigheden af det foretagne svækkes ikke derved, at Stævningsmanden har handlet udenfor den Retskreds, i hvilken han er ansat.

§ 146.

Det, der skal forkyndes paa den i § 144 foreskrevne Maade, gives i dobbelt Udfærdigelse til den, der skal iværksætte Forkyndelsen. Begæring eller Paalæg om Foretagelse af Forkyndelser kan rettes umiddelbart til en Stævningsmand. Skal Forkyndelse i en borgerlig Sag ske paa et andet Sted end det, hvor Parten opholder sig, eller i en Straffesag i en anden Underretskreds end den, hvor Retten, fra hvilken Forkyndelsen udgaar, har sit Sæde, eller udgaar den i en saadan Sag fra Landsretten eller en Anklager, kunne Udfærdigelserne sendes til Underretten i den Kreds, hvor Forkyndelsen skal ske. Vedkommende Underret er da pligtig — i borgerlige Sager mod Forudbetaling af alle fornødne Udgifter — at overgive dem til Stævningsmanden eller — i Straffesager — Politiet.

Begæringen eller Paalæget om Forkyndelse skal efterkommes snarest muligt, i Byerne senest inden 24 Timer, paa Landet senest inden 48 Timer efter Modtagelsen. Om Tiden, paa hvilken Begæringen eller Paalæget er modtaget, skal Stævningsmanden — i borgerlige Sager efter Forlangende af vedkommende Part — undertegne en ham forelagt skriftlig Tilstaaelse.

Naar Forretningen udføres af en Stævningsmand, skal en anden Stævningsmand eller, i særdeles paatrængende Tilfælde, en anden god Mand tilkaldes som Vidne.

§ 147.

Ved Iværksættelse af Forkyndelsen gælde følgende Regler:

- 1) Forkyndelsen bør saa vidt muligt søges iværksat for den paagældende personlig, ordentligvis paa hans Bopæl eller midlertidige Opholdssted. Forkyndelse for den paagældende personlig er gyldig, uanset hvor den sker. Dog kan den i intet Fald ske i Kirken eller paa andet Sted, medens Gudstjeneste eller kirkelige Handlinger foregaa der.
- 2) Kan Forkyndelsen ikke ske for den paagældende personlig paa hans Bolig her i Riget, kan den gyldig iværksættes for hans Ægtefælle, Børn over 18 Aar, Tjenestefolk eller andre til Husstanden hørende voksne Personer, som ere til Stede der; ere saadanne ikke at træffe, da for vedkommendes Husvært, Principal, Husbonde, Læremester eller Arbejdsherre, for saa vidt denne træffes til Stede der. Forkyndelsen kan endvidere foregaa paa den paagældendes Kontor, Værksted eller andet fast Forretningslokale for en til Kontoret hørende, paa Værkstedet arbejdende eller i Forretningen ansat voksen Person, som findes til Stede, og for Skipperes og Søfolks Vedkommende paa det Skib, hvortil de høre, for en til Skibet hørende voksen Person, der findes til Stede. Har den paagældende ikke Bopæl, Kontor, Værksted eller andet Forretningslokale i Riget, og ikke hører til et herværende Skib, kan Forkyndelsen ske paa hans midlertidige Opholdssted i Riget, for dem, hos hvem han er til Huse.
- 3) Har Stævningsmanden ikke kunnet iværksætte Forkyndelsen paa nogen af de ovenfor angivne Maader, skal han i Forbindelse med det tilkaldte Vidne paatægne Udfærdigelsen Attest herom og straks overlevere den til Politiet, der snarest muligt skal søge at iværksætte Forkyndelsen.

Nr. 53. 4) Forkyndelser, som ske paa vedkommendes Bolig eller sædvanlige Opholdssted, 26de Marts. skulle foregaa imellem Kl. 7 Morgen og Kl. 8 Aften. Paa Søn- og Helligdage maa de ikke foregaa i Tiden fra Kl. 9 Formiddag til Kl. 4 Eftermiddag. Juleaften maa de ikke foregaa efter Kl. 6 Eftermiddag.

Udføres Forretningen af en Stævningsmand, skal denne, hvis de af ham modtagne Opgivelser ikke lede til Forkyndelsens Iværksættelse, efter Evne søge saadan Underretning, at Forkyndelsen kan ske.

§ 148.

Bemyndigelsen til den enkelte Forretning behøver ikke at godtgøres for den eller dem, for hvem Forkyndelsen sker.

De Personer, for hvem Forkyndelse i Henhold til Reglerne i § 147 Nr. 2 foretages, kunne i Reglen ikke vægre sig ved at modtage den. Nægter nogen ubeføjet at modtage Forkyndelsen, eller forsømmer han, hvor Forkyndelsen er sket, at levere vedkommende den ved Forkyndelsen overleverede Genpart, uagtet dette kunde ske uden Udgift eller væsentligt Besvær, kan han ved Kendelse under Sagen tilpligtes at erstatte de ved hans Vægning eller Undladelse forvoldte Omkostninger.

§ 149.

Det ene Eksempplar af den Udfærdigelse, som forkyndes, overgives til den eller dem, for hvem Forkyndelsen sker, medens det andet Eksempplar tilbagegives eller med første Post afsendes til den, der har begært eller beordret Forkyndelsen.

Førstnævnte Eksempplar skal, hvis Forkyndelsen ikke er sket for den vedkommende personlig, forinden Afleveringen forsynes med en Paategning, der indeholder fornøden Angivelse af den Dag og Time, paa hvilken, det Sted, hvor, og de Personer, for hvem Forkyndelsen er sket. Sidstnævnte Eksempplar skal i alle Tilfælde forsynes med Paategning af ovennævnte Indhold, og, hvis Forkyndelsen ikke er sket for vedkommende selv, tillige med Paategning om, hvorledes der i den Anledning er forholdt, samt hvad der er opgivet om hans Opholdssted.

Er det ikke lykkedes Politiet at iværksætte Forkyndelsen, fordi den paagældende ikke har kunnet antræffes i Retskredsen og ej heller har Bolig eller midlertidigt Opholdssted der, tilbagegives Udfærdigelsen med Paategning om det stedfundne samt om, hvad der er Politiet bekendt angaaende hans Bolig eller Opholdssted.

Paategningen afgiver Bevis for det, som ifølge den er foregaaet; dog er Modbevis ikke udelukket.

Gaar Politiets Opgivelse ud paa, at paagældende har Bopæl eller Opholdssted andetsteds i Riget, bliver Forkyndelsen efter Foranstaltning af den, der har begært eller beordret den, at iværksætte der i Overensstemmelse med de foranstaaende Regler.

§ 150.

Har vedkommende bekendt Bolig eller Opholdssted i Udlandet, og kan Forkyndelse ikke ske her i Riget overensstemmende med § 147, sker Forkyndelse eller Meddelelse paa den ved Stedets Love hjemlede Maade. Fornøden Begæring herom, som vedkommende Part i borgerlige Sager kan fordre udstedt af Retten, tilstilles den naagældende fremmede Myndighed.

§ 151.

Er det ikke lykkedes ved Politiet at opspørge vedkommendes Bopæl eller Opholdssted, eller har i en Straffesag en Sigtet, som vides at opholde sig i Udlandet, und-Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

dræget sig Forfølgning ved Flugt, iværksættes Forkyndelsen ved 3 Gange gentagen Indrykkelse i Statstidenden. Det er i saadant Fald tilstrækkeligt, at Udfærdigelsens Indhold indrykkes i Udtog med Bemærkning, at den selv henligger til Modtagelse paa vedkommende Rets Skriverkontor. I Bekendtgørelsen skal det udtrykkelig bemærkes, hvorpaa det støttes, at denne Forkyndelsesmaade benyttes.

Ovenstaaende Regel gælder ogsaa, naar den paagældende fremmede Myndighed har vægret sig ved at efterkomme den til samme ifølge § 150 rettede Begæring; dog skal i saa Fald Udfærdigelsen tillige tilstilles vedkommende med Posten i betalt Brev, der skal anbefales. Postembedsmanden har at forsyne det ene Eksemplar af Udfærdigelsen med Paategning om, at ligelydende Eksemplar er afsendt til nærmere betegnet Adresse i betalt og anbefalet Brev. Paategningen afgiver Bevis herfor, indtil Modbevis føres.

§ 152.

I borgerlige Sager kunne Parterne vedtage, at et opgivet Sted skal agtes for Bopæl, og dette bliver da, for saa vidt der sammesteds forefindes nogen, der er villig til at modtage Forkyndelsen, ved Anvendelsen af de foregaaende Regler at behandle som den virkelige Bopæl.

§ 153.

En Forkyndelse, der er sket overensstemmende med de i §§ 147—152 givne Regler, anses lovlig, uagtet den ikke ved de trufne Foranstaltninger maatte komme til paagældendes Kundskab.

§ 154.

Meddelelse, som under Retsmøde i Sagen gives vedkommende personlig til Retsbogen, kan altid træde i Stedet for Forkyndelse.

§ 155.

Benytte begge Parter i en borgerlig Sag Sagførere til at udføre Sagen, kunne Meddelelser til Sagførerne under Sagens Gang ske umiddelbart fra den ene Sagfører til den anden uden Stævningsmænds Mellekomst, blot imod simpelt Modtagelsesbevis.

Meddelelsen kan gyldigt afleveres paa Sagførerens Kontor til enhver Tid, dette er aabent, og Modtagelsesbeviset kan udstedes af Sagførerens der tilstedeværende Fuldmægtig eller andre Kontorbetjente.

§ 156.

De fra Retten udgaaende Meddelelser, for hvilke Loven ingen særlig Forskrift indeholder, ske paa den Maade, som Rettens Formand i hvert enkelt Tilfælde finder hensigtsmæssigst, og uden at hans Beslutninger herom ere Genstand for Kære. Det er tilladt at tilstille Meddelelsen med Posten.

§ 157.

Naar der af Retten i et behørig afholdt Møde træffes Beslutning om Tidspunktet for et nyt Møde eller for en Retshandlings Iværksættelse, anses de Personer, der ere til Stede og paahøre Beslutningen, for at have faaet tilstrækkelig Underretning derom. Personer, som have været lovlig tilsagte til Mødet, men som enten ere udeblevne eller uberettiget have forladt Mødet, forinden Beslutningen der toges, have intet Krav paa særlig Forkyndelse eller Meddelelse om det ny Møde eller om Tidspunktet for de besluttede Retshandlings Iværksættelse. Dog bør Retten ikke undlade ved Budsendelse eller med Posten at give dem Meddelelse om Beslutningen, for saa vidt denne antages at være af Interesse for dem.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 158.

Indkaldelser og Meddelelser til militære, hvilke med de af Forholdets Natur flydende Lempelser blive at forkynde efter de i dette Kapitel givne Regler, skulle tilige anmeldes for Afdelingschefen, som foranlediger paagældendes Møde for Retten, hvor saadant gøres fornødent.

*Kapitel 17.***Vidner.**

§ 159.

Enhver er pligtig til efter lovlig Opfordring at aflægge Vidnesbyrd for Retten om, hvad der med Hensyn til Sagen eller Undersøgelsens Genstand er ham bekendt, for saa vidt Loven ikke særlig hjemler Undtagelse herfra.

§ 160.

Mod dens Ønske, som har Krav paa Hemmeligholdelse, maa Vidnesbyrd ikke afkræves:

1) Folkekirkens og anerkendte Trossamfunds Præster om det, som i Skriftemaal eller i øvrigt i deres Egenskab af Sjælesørgere maatte være dem betroet,

2) i Straffesager Forsvarere angaaende, hvad der er betroet dem i denne deres Egenskab, og i borgerlige Sager Sagførere angaaende det, som de ved Partens Fortrolighed have erfaret i en Sag, der har været dem betroet til Udførelse, eller hvori deres Raad har været søgt,

3) de ved den kongelige Fødselsstiftelse i København ansatte Embedsmænd, Bejtente og Jordemødre angaaende de Kvinders Svangerskab og Barnefødsel, som forløses paa Stiftelsen, medmindre det ved Vidnesbyrdet tilsigtes at oplyse, om Drab eller anden strafbar Handling er begaaet mod Barnet.

Foranstaaende Regler komme dog ikke til Anvendelse i Straffesager, naar Retten skønner, at det for at forebygge, at nogen urettelig domfældes, er magtpaaliggende, at det paagældende Vidnesbyrd aflægges. Dog skal i saa Fald Vidnesbyrdet aflægges for lukkede Døre og ikke udstrækkes ud over det for Øjemedet nødvendige.

Ej heller maa Vidnesbyrd afkræves Embeds- og Bestillingsmænd eller andre, som handle i offentligt Hverv, angaaende, hvad der ifølge dette er dem betroet eller kommet til deres Kundskab, for saa vidt Lov eller anden Forskrift med Hensyn dertil paalægger dem Tavshedspligt, medmindre vedkommende overordnede Myndighed eller for Rigsdagsmænds Vedkommende det paagældende Tings Formand saavel som Regeringen samtykker i, at de afhøres, og da kun paa de Betingelser og i det Omfang som Samtykket angiver.

Retten har paa Embeds Vegne saa vidt muligt at forebygge, at Vidnesbyrd modtages i de Tilfælde, hvor saadant efter nærværende Paragraf ikke maa afkræves. Er det efter Omstændighederne klart, at en Vidneførsel vilde komme i Strid med ovenstaaende Regler, bør ingen Indkaldelse udstedes.

§ 161.

Vidnesbyrd kan i borgerlige Sager nægtes, naar Besvarelsen af et Spørgsmaal maa forudsættes at ville udsætte Vidnet selv, dets Ægtefælle, Forældre eller Børn for Tab af borgerlig Agtelse eller Velfærd eller dog for et væsentligt Formuetab eller anden hermed i Klasse staaende Skade, samt naar Spørgsmaalet angaar Meddelelser, som Vidnets Ægtefælle under Ægteskabet har gjort Vidnet, for saa vidt Vidnet selv eller dets Ægtefælle herved kan skades.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

I Straffesager kan Vidnesbyrd kun nægtes (jvf. dog 4de og 5te Stykke), naar Besvarelsen af det stillede Spørgsmaal maa forudsættes at ville udsætte Vidnet selv for Tab af borgerlig Agtelse eller Velfærd.

Nr. 53.
26de
Marts.

Et Vidne kan ingen Sinde undslaa sig for at besvare det Spørgsmaal, om der er overgaaet Vidnet en Straffedom.

Den, hvem Ansvaret for et trykt Skrifts Indhold i Medfør af Lov af 3. Januar 1851 § 3 kan komme til at paahvile, kan nægte Vidnesbyrd angaaende Betingelserne for en Forgængers Ansvar, naar han enten selv vil overtage Ansvaret, eller Opfordringen til ham ikke er sket inden 3 Maaneder, efter at Bekendtgørelse om Skriftets Udgivelse første Gang var indrykket i et offentligt Blad.

Ligeledes kan paa Bladet navngiven Redaktør og Redaktionssekretær ved et offentligt Blad nægte Vidnesbyrd angaaende, hvem der er Hjemmelsmand til en i det paagældende Blad optagen, ikke med Forfatterens Navn forsynet Artikel eller Meddelelse, medmindre Sagen angaar en Forbrydelse, der kan medføre højere Straf end simpelt Fængsel, eller den angaar Brud paa Tavshedspligt, som paahviler nogen i offentligt Hverv.

At nogen i de nævnte Tilfælde har fundet sig i at afgive en Forklaring, som han var berettiget til at nægte, udelukker ham ikke fra senere at undslaa sig for at bekræfte den eller for at afgive videre Forklaring.

I ethvert Tilfælde, hvor det er klart, at Betingelserne for Fritagelsen ere til Stede, skal Retten før Afhørelsen gøre paagældende opmærksom paa hans Ret til at undslaa sig.

§ 162.

I borgerlige Sager er i Reglen ingen pligtig at møde som Vidne udenfor den Underretskreds, i hvilken han bor eller opholder sig. Naar Landsretssager forberedes ved Landsretten selv, ere dog Personer, som bo eller opholde sig i en Underretskreds, der har Tingsted i den Retskreds, hvor Landsretten har sit Sæde, jfr. § 329, 2det Stykke, pligtige til under Sagens Forberedelse at møde som Vidner for vedkommende Landsret.

I Straffesager er i Reglen ingen pligtig at møde som Vidne udenfor den Underretskreds, i hvilken han bor eller opholder sig, naar han vilde komme til at rejse mere end 70 Kilometer paa Jernbane eller Dampskib eller 25 Kilometer paa anden Maade eller en tilsvarende Vejlængde delvis paa Jernbane eller Dampskib og paa anden Maade for at naa hen til vedkommende Ret. Til Domsforhandling for Landsret i Sager, ved hvis Paadømmelse Nævninger medvirke, er dog enhver, hvis Helbredstilstand ikke er til Hinder derfor, pligtig at møde som Vidne indenfor den Landsretskreds, i hvilken han bor eller opholder sig, samt i øvrigt, naar han ikke vilde faa længere at rejse hen til Retten end 140 Kilometer paa Jernbane eller Dampskib eller 50 Kilometer paa anden Maade eller en tilsvarende Vejlængde delvis paa Jernbane eller Dampskib og paa anden Maade.

Ved Beslutning af Retten eller dens Formand, der bliver at paaberaabe i Indkaldelsen, kan det saavel i borgerlige Sager som i Straffesager paalægges et fjernere boende Vidne at give Møde for Landsret eller Højesteret, naar dets Afhøring maa antages at være af særlig Betydning for Sagens Oplysning. Det samme gælder med Hensyn til borgerlige Sager, der behandles skriftlig for Landsret eller Højesteret, naar Afhøring i Medfør af §§ 380, 406 og 429 bestemmes at skulle ske for et Medlem af Landsretten eller Højesteret.

§ 163.

I borgerlige Sager afgives Vidnesbyrd som Regel for Underretten paa det Sted, hvor Vidnet bor eller opholder sig. Naar Forberedelsen af en Landsretssag foregaar ved Landsretten selv (jfr. § 329), afgives Vidnesbyrddet dog for denne Ret, for saa vidt Reglen i § 162, 1ste Stykke, ikke er til Hinder derfor.

I Straffesager afgives Vidnesbyrd i Reglen for vedkommende Undersøgelsesret

Nr. 53. eller, for saa vidt Vidnet enten ikke er pligtigt at give Møde for denne, eller et saadant Møde af vedkommende Undersøgelingsdommer skønnes at ville medføre væsentlig større Besvær for Vidnet end Møde for Underretten paa det Sted, hvor Vidnet bor eller opholder sig, for denne sidste Ret. Dog have Vidner, hvis Forklaring skal benyttes som Bevis under Domsforhandling for Landsret i Nævningesager, at møde under denne og der at aflægge Forklaring, medmindre Reglerne i § 162 eller Vidnets Helbredstilstand er til Hinder derfor, eller dette efter Rettens Skøn vilde medføre Vidtløftiggørelse af Forhandlingerne, Ulemper for Vidnet eller Bekostning, som ikke vilde staa i rimeligt Forhold til Sagens Genstand eller den Betydning, Vidnesbyrdet kan antages at have for Sagens Oplysning.

Landsret eller Højesteret kan derhos, for saa vidt ikke Vidnets Helbredstilstand er til Hinder derfor, saavel i borgerlige Sager som i Straffesager bestemme, at Vidnesbyrd, der maa antages at være af særlig Betydning for Sagens Oplysning, aflægges under Domsforhandling for Retten, se endvidere med Hensyn til borgerlige Sager, der behandles skriftlig for Landsret og Højesteret, §§ 380, 406 og 429. Naar en Underret træffer saadan Bestemmelse i Medfør af § 424, jvf. § 433, eller i Medfør af § 904, jvf. § 900, eller naar Vidner skulle afhøres under Domsforhandling i offentlige Politisager i Medfør af § 912, er Vidnets Mødepligt begrænset ved Reglerne i § 162.

Er et Vidnes Helbredstilstand til Hinder for, at det møder paa det sædvanlige Tingsted, kan Retten til dets Afhørelse sættes paa saadant Sted, som Omstændighederne udkræve.

§ 164.

Militære af Hæren og Flaaden ere pligtige til at aflægge Vidnesbyrd for de borgerlige Domstole overensstemmende med Reglerne i denne Lov.

§ 165.

Indkaldelse til at møde som Vidne udgaar, hvor ikke andet er bestemt, fra den Ret, for hvilken Vidnesbyrdet skal aflægges. I borgerlige Sager udstedes Indkaldelsen efter vedkommende Parts Begæring og overgives ham til Forkyndelse. Skal et Vidne indkaldes for en Underret ifølge en anden Rets Beslutning, maa en Udskrift af denne forelægges Underretten.

Foruden Vidnets Navn, og hvad der i øvrigt hører til dets nærmere Betegnelse, Sagen og Indkaldelsens Øjemed, hvem der har begært Indkaldelsen, den Ret, for hvilken der skal vidnes, samt Stedet og Tiden for Mødet skal der i Indkaldelsen nævnes det Varsel, som skal gives den indkaldte, og gøres opmærksom paa, at Udeblivelse medfører Strafansvar.

Varslet er i borgerlige Sager en Uge, men kan dog under særlige Omstændigheder afkortes efter Beslutning af Rettens Formand. I Straffesager tilkommer der Vidnet Aftens Varsel, hvortil lægges to Døgn, saafremt det skal møde udenfor den Underretskreds, hvor det bor eller opholder sig, og Afstanden til Tingstedet er over 15 Kilometer; dog kan Retten eller dens Formand fastsætte andet Varsel eller paalægge uopholdeligt Møde.

Skulle Vidner føres i Udlandet, udsteder Retten — i borgerlige Sager efter vedkommende Parts Forlangende — de i saa Henseende fornødne Begæring til de udenlandske Myndigheder.

§ 166.

Enhver, som er til Stede i et Retsmøde eller i umiddelbar Nærhed af Retslokalet, kan det af Retten paalægges at fremstille sig straks til Afgivelse af Vidnesbyrd. Tilstedeværende Vidner kan det paalægges at møde til ny Tid.

Naar nogen anholdes under Udførelsen af en Forbrydelse eller paa friske Spor, kan Politiet paa Stedet tilsige enhver tilstedeværende til det Retsmøde, hvor den anholdte skal fremstilles.

§ 167.

Naar Vidneførsel foregaar for den dømmende Ret, ere de afhørte Vidner pligtige at blive til Stede, indtil den paagældende Sags Behandling er sluttet, eller Formanden tillader dem at forlade Tingstedet enten helt eller mod at blive til Stede i Nærheden. Hvorvidt de kunne eller skulle blive til Stede i Retssalen, beror paa Formandens Bestemmelse.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 168.

Udebliver et lovmæssig indkaldt Vidne uden lovligt Forfald eller uden at have betimelig anmeldt sit Forfald, hvor dette var muligt, eller forlader det i det i § 167 omhandlede Tilfælde uden Tilladelse Tingstedet, før den paagældende Sags Behandling er sluttet, skal Retten i borgerlige Sager efter Partens Begæring straks ved Kendelse idømme Vidnet en Bøde fra 10 til 200 Kr., tilpligte det at erstatte de Udgifter, som maatte være foraarsagede ved Udeblivelsen, samt indkalde det paa ny med et af Retten fastsat Varsel efter Kendelsens Forkyndelse ved Partens Foranstaltning. I Straffesager kan der i samme eller et senere Retsmøde idømmes Vidnet Bøde og Erstatning som foranført, dog at Bøden, hvis Vidnet var indkaldt til Domsforhandling for Nævninger, kan stige til 400 Kr.

Retten kan derhos — i borgerlige Sager dog kun efter Partens Begæring og kun i Tilfælde af Vidneførsel under Domsforhandling eller af gentagen Udeblivelse — lade et udeblevet Vidne afhente med Magt og, hvis Sagen udsættes, beslutte, at Vidnet ved Politiets Foranstaltning skal tages i Forvaring, indtil dets Fremstilling for Retten til Afgivelse af Vidnesbyrd kan finde Sted; dog har Vidnet Adgang til Løsladelse mod saadan Sikkerhed, som Retten finder tilstrækkelig, og i intet Tilfælde maa et Vidne i samme Sag holdes i Forvaring ud over 6 Maaneder, uafbrudt eller sammenlagt. Udgifterne derved afholdes som Delinkventomkostninger.

Kendelse, hvorved Bøde eller Erstatning er idømt et fraværende Vidne, kan omgøres, naar Begæring derom fremsættes i det første Retsmøde, i hvilket Vidnet derefter giver Møde eller fremstilles, eller, hvis det ikke senere møder eller fremstilles, inden en Uge, efter at Kendelsen er det forkyndt eller kommet til dets Kundskab.

§ 169.

Et Vidne, som anser sig for berettiget til i det hele eller for en Del at nægte at vidne i den Sag, hvori, eller for den Ret, hvortil han er indkaldt, skal dog, naar han ikke har lovligt Forfald, møde efter Indkaldelsen og fremsætte sin Indsigelse til Paakendelse af Retten. Naar det af Retten findes fornødent, maa Vidnet oplyse Omstændigheder, af hvilke det kan ses, at Indsigelsen er grundet.

§ 170.

Vidner ere, om fornødent, pligtige til, forinden de møde i Retten, at styrke eller opfriske deres Kundskab om Vidneførselens Genstand ved at efterse deres Regnskabsbøger, Breve eller andre Optegnelser eller bese Genstande, hvortil de uden Omkostning eller Besvær have Adgang, og desl., og denne Pligt kan af Retten særlig paalægges dem ved Indkaldelsen eller senere. Undlader Vidnet at efterkomme denne Pligt, behandles han efter Reglerne i § 168.

§ 171.

Forinden et Vidne afhøres om Sagen, stiller Dommeren de Spørgsmaal til det, som findes fornøden for at forvisse sig om dets Identitet samt for at afgøre, om der er noget til Hinder for Vidnesbyrdets Modtagelse. Dommeren skal derefter alvorlig

Nr. 53. lægge Vidnet paa Hjerte at følge Sandheden, idet han minder det om det Straffansvar, som det paadrager sig ved at afgive falsk Forklaring for Retten, og om, at det maa være forberedt paa at bekræfte sin Forklaring med Ed eller paa anden højtidelig Maade.

26de
Marts. Skulle flere Vidner afhøres, kan Dommeren lade denne Forberedelse til Afhørelse foregaa under eet for flere eller samtlige indkaldte Vidner.

§ 172.

Ethvert Vidne afhøres for sig og bør i Reglen ikke paahøre Forklaringer af andre Vidner, af Syns- eller Skønsmand eller, hvis det er i en Straffesag, af Sigtede. Vidner, hvis Udsagn staa i Strid med hinanden, kunne efter Parternes Begæring eller Rettens Beslutning stilles imod hinanden. Saadant bør dog ikke i Straffesager, ved hvis Paadømmelse Nævninger maa antages at skulle medvirke, uden særlig Grund ske før Domsforhandlingen.

§ 173.

Naar en Part selv afhører de af ham fremstillede Vidner, kan Modparten, hver Gang Afhørelsen af et Vidne er sluttet, rette Spørgsmaal til det, og Parten kan derefter rette de Spørgsmaal til Vidnet, hvortil Modafhøringen har givet Anledning. Rettens Formand kan tillade Fremsettelse af yderligere Spørgsmaal.

Retten kan, efter Begæring eller af egen Drift, lade et Vidne, der er aftraadt, fremstaa paa ny til yderligere Afhørelse; foranstaaende Regler finde herved tilsvarende Anvendelse.

Vidner kunne andrage paa, at de selv eller et andet Vidne eller en Part (i Straffesager Tiltalte) yderligere afhøres om angivne Punkter i det Øjemed at fuld- stændiggøre eller berigtige forudgaaende Udsagn.

§ 174.

Under et Vidnes Afhøring bør det iagttages:

at Vidnet saa vidt muligt foranlediges til at udtale sig i sammenhængende Orden om de Punkter, angaaende hvilke dets Forklaring æskes,

at det bringes paa det rene, hvorvidt Vidnets Forklaring støtter sig til egen Iagttagelse, og

at Spørgsmaal, hvorved der foreholdes Vidnet Omstændigheder, som først skulle godtgøres ved dets Svar, saa vidt muligt undgaaes.

Om Vidnet maa benytte nedskrevne Oplysninger ved Besvarelsen af de til det rettede Spørgsmaal, afgøres af Retten, efter at det er opgivet, af hvem, naar og i hvilket Øjemed de ere affattede.

§ 175.

Naar Vidner afhøres af andre end Rettens Formand, har denne at vaage over, at utilbørlige, navnlig forvirrende Spørgsmaal ikke stilles ved Afhørelsen, og at denne foregaaer i en passende Form. Sker Afhørelsen, trods Formandens Advarsel, paa utilbørlig Maade eller paa en Maade, som ikke er egnet til at bringe Sandheden for Dagen, eller som gaar udenfor Sagen, kan han unddrage den paagældende Part Afhørelsen og selv overtage den. Skønner han, at Afhørelsens Fortsettelse ikke kan bidrage til Sagens Oplysning, kan han slutte den.

§ 176.

Vidners Forklaringer optegnes i borgerlige Sager i Retsbogen, saaledes at de vigtigste Udtalelser gengives saa vidt muligt med Vidnets egne Ord, medens uvæsent- Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

lige Bemærkninger kunne udelades. Har Vidnet tidligere været afhørt, er Henvisning Nr. 53. tilstrækkelig, saa at kun Afgivelser eller Fuldstændiggørelser optegnes. Det Retsbogen 26de Marts. tilførte bliver efter endt Afhøring at oplæse for Vidnet, og Bemærkning, om Vidnet godkender Forklaringen, optages i Retsbogen.

Naar Vidner afhøres under Domsforhandling for Landsret i Ankesager, og der ikke er særlig Grund til at antage, at Tilladelse til Anke til Højesteret vil blive søgt eller tilstaaet, samt ved Vidneafhøring under Domsforhandling for Højesteret, beror det paa Retten, om og hvor meget der skal optegnes af Vidners Forklaringer. Med Hensyn til Oplæsning og Vedtagelse gælder Reglen i § 37.

I Straffesager forholdes med Hensyn til Optegning, Oplæsning og Vedtagelse af Vidneforklaringer efter Bestemmelserne i Bogen om Strafferetsplejen, sammenholdte med § 36, 6te Stykke, og § 37.

§ 177.

I borgerlige Sager blive Vidneforklaringer at bekræfte med Ed eller anden højtidelig Forsikring, jvf. § 178, naar nogen af Parterne forlanger det.

I Straffesager skal saadan Bekræftelse ligeledes som Regel finde Sted, saavel naar Vidneforklaringen afgives for en Undersøgelsesret som under Domsforhandlingen, medmindre et for en Undersøgelsesret afhørt Vidne maa antages paa ny at skulle afhøres under Domsforhandling (Nævningesager).

Afgiver et forinden Domsforhandlingen edfæstet Vidne senere Forklaring under Domsforhandlingen, skal Bekræftelse finde Sted efter de for denne givne Regler, medmindre Rettens Formand finder det tilstrækkeligt, at Afhørelsen sker i Henhold til den tidligere aflagte Ed.

Finder Retten i noget Tilfælde, at det, hvorom Vidnet er spurgt, allerede er tilstrækkeligt bevist, eller at det er uden væsentlig Betydning for Sagens Afgørelse, hvis det er en borgerlig Sag, eller ganske uden Betydning for Tiltaltes Frifindelse eller Domfældelse, hvis det er en Straffesag, bortfalder Bekræftelsen.

§ 178.

I Stedet for Ed træder en efter en af Justitsministeren foreskreven Formular afgiven højtidelig Forsikring, naar Vidnet hører til et Trossamfund, der ikke tillader sine Medlemmer at aflægge Ed efter nogen af de paa det paagældende Tidspunkt gældende Edsformularer, eller der foreligger Erklæring fra Vidnet om, at Vidnet ifølge sin religiøse Tro ikke kan aflægge Ed, eller om, at Vidnet ikke har nogen religiøs Tro. Saadan Erklæring tages dog kun for gyldig, naar den er afgiven enten før den Tid, da det, hvorom Vidnet spørges, skal have fundet Sted, eller mindst et Aar før Vidneførslen, og Erklæringen ikke er to Aar gammel. Erklæringen afgives paa Rettens Kontor i den Retskreds, hvor Vidnet har sit personlige Værneting. Bevis for dens Afgivelse udstedes uden Betaling.

Bekræftelsen sker efter Afhøringen og bør, naar Omstændighederne tale derfor, udsættes, indtil alle Vidner, hvis Forklaringer angaa et og samme Forhold, ere afhørte. For saa vidt Omstændighederne give Anledning dertil, bør Dommeren først paa ny minde Vidnerne om Bekræftelsens Betydning og om det Ansvar, som de paa drage sig ved at bekræfte en falsk Forklaring. Forinden han modtager et Vidnes Bekræftelse, bør han give Vidnet fornøden Lejlighed til at berigtige sin Forklaring; hvor han dertil finder Anledning, kan han foreholde Vidnet, hvad der af andre Vidner er forklaret eller paa anden Maade er fremkommet i Modstrid med Vidnets Forklaring. Vidnets Bekræftelse gaar ud paa, at det forsikrer, at det har talt Sandhed og intet fortiet.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 179.

Edfæstelse finder ikke Sted af:

- 1) Børn under 15 Aar,
- 2) Personer, hvis Aandsevner skønnes at være saa mangelfuldt udviklede eller saa svækkede eller forstyrrede, at Edfæstelse vilde være betydningsløs,
- 3) Personer, som ere under Tiltale for eller fundne skyldige i Mened,
- 4) Personer, der ere dømte som skyldige eller medskyldige i den Handling, som er Sagens eller Undersøgelsens Genstand.

Retten kan nægte at edfæste Personer, hvis Vidnesbyrd enten paa Grund af deres forbryderske Vandel eller paa Grund af deres Stilling til Sagen eller til Parterne eller deres Aandstilstand paa den Tid, Erfaringen skal være gjort, eller af lignende Grunde af Retten skønnes at være i særlig Grad upaalideligt.

Foranstaaende Bestemmelser finde tilsvarende Anvendelse med Hensyn til den i § 178 nævnte, i Eds Sted trædende Forsikring.

§ 180.

Vægrer et Vidne sig uden lovlig Grund ved at svare eller aflægge Vidneeden eller afgive den i Stedet derfor trædende Forsikring, kan Retten — i borgerlige Sager efter en Parts Begæring — ved Kendelse paalægge det en Bøde fra 10 til 400 Kr. Retten kan derhos ved Kendelse bestemme, at det skal tages i Forvaring ved Politiets Foranstaltning, medmindre Vidnets Førelse frafalder, indtil det indvilliger i at svare eller at aflægge Ed eller Forsikring; dog kan et Vidne i intet Tilfælde i Henhold til nærværende Paragraf eller denne og § 168 i samme Sag holdes i Forvaring ud over 6 Maaneder, uafbrudt eller sammenlagt.

Vidnet kan derhos dømmes til at erstatte de ved dets Vægning foraarsagede Omkostninger. Kære mod Kendelsen skal, naar denne er afgiven under Domsforhandling, erklæres paa Stedet og ellers inden tre Dage. Kære, som overensstemmende hermed erklæres mod Beslutning af en Underret, hvorved Fængsling er besluttet, har opsættende Virkning.

§ 181.

Afgørelse af Tvistigheder, som opstaa under Vidneførelsen i Anledning af Indsigelser eller Begæringer af Parter eller Vidner, sker, efter at vedkommende have ytret sig, ved Kendelse, i Straffesager dog kun, naar saadant begæres.

I Reglen afsiges Kendelse straks; men dersom det findes nødvendigt, kan Sagen i en af flere Medlemmer bestaaende Ret udsættes, for at Retten kan raadslaa. Saadan Udsættelse bør dog altid være saa kort som muligt og bør i Straffesager aldrig og i borgerlige Sager ikke uden største Nødvendighed vare længere end til næste Dag.

Foregaar Vidneførelsen for en anden Ret end den, ved hvilken Sagen i øvrigt behandles, afgøres opstaaede Tvistigheder af hin.

§ 182.

De i det foregaaende omhandlede Tvangsmidler imod Vidner bringes til Anvendelse af den Ret, for hvilken Vidnet er indkaldt til at møde.

§ 183.

Vidner have Krav paa en Godtgørelse af 1 Kr., hvis deres Møde medfører et Tidsspilde for dem af under 4 Timer, men ellers af 2 Kr. med Tillæg af 1 Kr. for hver 4 Timer, de ud over 8 Timer ere fraværende fra Hjemmet til Opfyldelse af Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

deres Vidnepligt, samt derhos, for saa vidt det er nødvendigt for dem at tilbagelægge mere end 7 Kilometer for at naa til Retten, paa Erstatning for Rejseudgifter frem og tilbage med 10 Øre for hver løbende Kilometer. Hvis Jernbane eller Dampskib kan benyttes, beregnes Rejseudgifterne dog efter Prisen for henholdsvis 3die Klasse og 2den Plads. Indkaldes Vidnet til at møde udenfor de i de to første Stykker af § 162 fastsatte Afstande, kan der af Retten tilstaaes det passende højere Godtgørelse og Vederlag for Rejseudgifter. De Ydelser, paa hvilke Vidnet har Krav, eller, hvis disse ikke kunne anslaaes bestemt, tilbørligt Forskud paa samme, maa tilbydes betalte samtidig med Indkaldelsens Forkyndelse.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 184.

Ved Optagelse af Arvelegitimationstingsvidner og desl. blive de i nærværende Kapitel og § 344 givne Regler at følge, for saa vidt disse ifølge Forholdets Beskaffenhed lade sig anvende.

Naar Vidner skulle føres om Rigtigheden af et Testament, blive de i Forordningen af 21. Maj 1845 § 24 indeholdte Regler om, hvem der skal stævnes, at følge.

§ 185.

Politimesteren er berettiget til at indkalde Personer, som bo eller opholde sig i vedkommende Politikreds, til Møde for at afgive Forklaring uden Ed om, hvad der med Hensyn til Genstanden for Efterforskningen i en Straffesag maatte være dem bekendt. Udebliver den indkaldte uden lovligt Forfald (jvf. § 168), er Politimesteren berettiget til at paalægge ham en Bøde af indtil 4 Kr. til Politikassen, at udrede inden en Uge, for saa vidt Klage ikke fremsættes efter Reglen i § 797.

Vægrer den indkaldte sig ved at afgive Forklaring for Politimesteren, kan denne foranledige ham indkaldt for Retten til Vidneafhørelse (§ 792), men kan ikke træffe andre Tvangsforanstaltninger mod den vægrende.

Reglerne i § 183 finde tilsvarende Anvendelse ved Indkaldelse til Afgivelse af Forklaring for Politimesteren.

§ 186.

I Overensstemmelse med de i nærværende Kapitel om Vidneførsel i borgerlige Sager indeholdte Regler, jvf. ogsaa § 344, sker Optagelsen af Beviser til Brug ved borgerlige Retssager, som ere anlagte eller skulle anlægges i Udlandet. Naar Begæringen herom er fremkommen fra udenlandske Myndigheder, behøver Varsel til Parterne ikke at gives, medmindre dette udtrykkelig er forlangt, og de beskikkede Sagførere træde i Parternes Sted. Er der i Anmodningen forlangt iagttaget en særskilt Form eller Fremgangsmaade, skal dette saa vidt muligt ske, medmindre saadant maa anses at være utilstedeligt efter de derom gældende Lovbestemmelser.

Kapitel 18.

Syn og Skøn.

§ 187.

Naar der i en borgerlig Sag fremsættes Begæring om Optagelse af Syn og Skøn, og Begæringen af Retten tages til Følge, saavel som naar i en Straffesag de i § 726 nævnte Betingelser foreligge, udmelder Retten ved et Udmeldelsesdekret en Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53. eller flere Syns- eller Skønsmænd. Dersom den, der skal tilkaldes, har en almindelig offentlig Bemyndigelse til Foretagelsen af vedkommende Syn eller Skøn, sker i Straffesager Tilkaldelsen ved Rettens til ham rettede Begæring.

26de
Marts.

Personer, som bo udenfor vedkommende Rets Embedsomraade, kunne kun udmeldes af denne, naar det er oplyst, at de ere villige til at efterkomme Udmeldelsen, eller naar det findes nødvendigt, enten fordi der indenfor Retskredsen ikke findes sagkyndige Personer, som kunne benyttes, eller fordi den Ting, der er Genstand for Forretningen, er udenfor Retskredsen.

§ 188.

Kun Personer, der ere uberygtede, kunne udmeldes til Syns- eller Skønsmænd, hvorhos Personer, der vilde være udelukkede fra at handle som Dommere i Sagen ifølge § 61, Nr. 1 og 2, under ingen Omstændigheder maa tilkaldes som Syns- eller Skønsmænd, og de øvrige i § 61 nævnte Personer kun, for saa vidt det ikke er muligt at finde andre lige saa gode.

Til at foretage Syn og Skøn kunne Kvinder udmeldes lige saavel som Mænd. Alt, hvad der i denne og andre Love er bestemt om Syns- eller Skønsmænd, finder tilsvarende Anvendelse paa Kvinder.

§ 189.

Enhver, der er pligtig at vidne, er ogsaa pligtig at modtage Udmeldelse som Syns- eller Skønsmand.

Statens Embedsmænd og Bestillingsmænd fritages for Udmeldelse, naar de ved Skrivelse fra de dem foresatte Myndigheder oplyse, at de ikke have den fornødne Tid, eller at Forretningens Foretagelse i øvrigt kommer i Strid med deres offentlige Pligter. Personer, for hvem Syns- eller Skønforretningens Udførelse vilde medføre stort Besvær eller Ulempe, bør, for saa vidt Omstændighederne tillade det, forskaanes for Udmeldelse. Det samme gælder om den, der har fyldt 65 Aar.

§ 190.

For saa vidt Personer ere beskikkede med almindelig Bemyndigelse til Foretagelsen af visse Syn eller Skøn, bør andre kun udmeldes hertil, naar Henvendelse til hine vilde medføre en Forhaling, hvorved Øjemedet kunde forspildes, eller naar andre særegne Grunde gøre det tilraadeligt.

Til Forretninger, ved hvilke der udkræves særegen Indsigt eller Færdighed, bør i Reglen kun udmeldes Mænd, der ifølge offentlig Stilling eller Livserhverv eller dog ifølge offentlig aflagte Prøver maa anses for duelige hertil.

Skal i en Straffesag en Kvinde synes paa Legeme, bør i alle Tilfælde, hvor det til Øjemedets Opnaaelse er tilstrækkeligt, Kvinder dertil vælges, navnlig bør, hvor Spørgsmaal foreligger om Svangerskab eller Barnefødsel, kvindelige Læger eller Jordemødre benyttes, for saa vidt disse maa antages at have tilstrækkelig Indsigt til at afgive Erklæring om Spørgsmaalet.

§ 191.

Enhver af Parterne kan gøre Henstilling til Retten om Valget af Syns- eller Skønsmændene, men Retten er ikke bunden herved. Retten bør forinden Udmeldelsen meddele Parterne — i borgerlige Sager dog kun, hvis de ere mødte —, hvilke Personer der agtes udmeldte, og give dem Adgang til at udtale sig om disse. Denne Regel kan i Straffesager tilsidesættes, naar Omstændighederne ikke tillade dens Iagttagelse.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Indsigelser, der ikke gøres gældende straks ved Udmeldelsen, kunne i borgerlige Sager ikkun tages i Betragtning, naar Parten oplyser, at han uden Brøde fra sin Side har været ude af Stand til at fremsætte dem tidligere. Den Part, der agter at fremsætte saadanne Indsigelser, har inden en Uge efter Udmeldelsen at indkalde Modparten til et Møde for den Ret, der har foretaget Udmeldelsen, og i dette at fremsætte sine Indsigelser. Rettens Kendelse kan, naar den tager Indsigelserne til Følge, ikke paaklages; nægter den at tage Indsigelserne til Følge, kan der finde Kære Sted over dens Afgørelse.

Nr. 53.

26de
Marts.

§ 192.

I borgerlige Sager maa det i Udmeldelsesdekretet tydeligt angives, hvad der er Forretningens Genstand og Øjemed. Tillige nævnes den Tid, da Afhjemlingen skal foregaa — medmindre Fastsættelsen af Tiden herfor efter Omstændighederne findes at maatte bero til senere Berømmelse —, og det paalægges de udmeldte til den Tid at møde for at afgive og bekræfte deres Erklæring. Hvor særlige Grunde tale derfor, bør den til Synet eller Skønnet fornødne Besigtigelse foretages i et Retsmøde, der kan afholdes udenfor det sædvanlige Tingsted.

I Straffesager foretages den til et Syn eller Skøn fornødne Besigtigelse under et Retsmøde — der efter Omstændighederne bliver at foretage udenfor det sædvanlige Tingsted —, medmindre Synet eller Skønnet udkræver fortsat Iagttagelse eller Undersøgelse, eller Besigtigelse under et Retsmøde af anden Grund, saasom af Sømmelighedshensyn, findes uhensigtsmæssig eller ufornoden, i hvilket Tilfælde Retten kan overlade Mændene at foretage eller fortsætte deres Besigtigelse udenfor Retsmøde. I saadant Tilfælde bliver der i Udmeldelsesbeslutningen eller Begæringen eller under Møde inden Retten at give dem saadan Meddelelse om Synets eller Skønnets Genstand og Øjemed, som i første Stykke nævnt, samt saadan anden Anvisning, som maatte udkræves. Skulle Mændene afgive skriftlig Erklæring, bliver der i Udmeldelsesbeslutningen eller Begæringen eller i en Tilførsel til Retsbogen, hvoraf Udskrift overgives dem, at forelægge dem bestemte Spørgsmaal til Besvarelse.

Vil Foretagelsen af et Syn eller Skøn medføre Tilintetgørelse eller Forandring af dets Genstand, bør saa vidt muligt en Del af denne holdes udenfor Undersøgelsen. Lader dette sig ikke gøre, bør Syns- eller Skønsmændenes Antal ikke være under to.

De gældende Regler om Obduktionsforretninger blive fremdeles staaende ved Magt.

§ 193.

Med Hensyn til Syns- eller Skønsmænds Møde til Afhjemling eller gentagen Afhøring for Retten finde Reglerne i §§ 162 og 163 tilsvarende Anvendelse. Hvis disse Regler ere til Hinder for, at Afhjemlingen finder Sted ved den udmeldende Ret, kan denne i Udmeldelsesdekretet bestemme, at Afhjemlingen skal ske ved Underretten paa det Sted, hvor Syns- eller Skønsmændene bo eller opholde sig, eller, hvis dette maatte medføre mindre Besvær for Mændene, for Underretten i den Retskreds, hvor Forretningen er foretagen.

Skulle Syns- eller Skønsmænd møde for en Underret ifølge en anden Rets Beslutning, maa en Udskrift af denne forelægges Underretten, der forsyner den med en Paategning om, naar Afhjemlingen skal finde Sted.

Hvor det viser sig nødvendigt at udmelde Syns- eller Skønsmænd, der opholde sig i en anden Retskreds end den, hvor Genstanden for Forretningen befinder sig, og Omstændighederne ikke tillade, at Genstanden forsendes til Mændenes Opholdssted, ere de pligtige at begive sig derhen, hvor den findes, selv om de i § 162 opstillede Grænser for deres Mødepligt derved overskrides.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53.

26de
Marts.

§ 194.

Udmeldelsesdekretet bliver uden Ophold at forkynde for de udmeldte i Overensstemmelse med de for Vidner givne Regler. Skulle Mændene møde for en Underret ifølge en anden Rets Beslutning, skal tillige den i foregaaende Paragraf ommeldte Berømmelse af Afhjemlingen forkyndes for dem, i borgerlige Sager desuden for Modparten.

I borgerlige Sager skulle Syns- og Skønsmændene give Parterne Underretning om, naar og hvor Forretningen foregaar, ligesom de ogsaa have at meddele Parterne Genpart af den skriftlige Forretning (§ 195) eller dog at give dem Adgang til at gøre sig bekendt med den senest 3 Dage forinden Afhjemlingen.

Klage over Syns- og Skønsmands Fremgangsmaade ved deres Forretning fremsættes for den Ret, for hvilken Afhjemlingen skal ske. Denne kan paalægge dem at omgøre eller fuldstændiggøre Forretningen.

§ 195.

Syns- og Skønsmænd afgive deres Forklaring ved en skriftlig, til Retten stilet, af Mændene underskrevet Erklæring. Dog kan Retten med Hensyn til Forklaring, som skal afgives under Domsforhandlingen i Nævningesager (se § 816), frafalde Krav om skriftlig Afgivelse. Yderligere Forklaring kan afæskes dem inden Retten; findes Erklæringen mangelfuld, kan derhos Retten paalægge dem at omgøre eller fuldstændiggøre den i en yderligere skriftlig Erklæring. Vedrøre Manglerne Erklæringens Affattelse, bør Retten yde Mændene fornøden Bistand til deres Afhjælpning. Saadan Bistand kan ogsaa, naar Mændene ønske det, og Omstændighederne i øvrigt tale derfor, ydes inden det Retsmøde, i hvilket Afhjemlingen finder Sted. Herom skal der da senest i dette Retsmøde meddeles Parterne Underretning.

Er Erklæring afgiven af et dertil beskikket Kollegium, bør Møde i Retten, hvor saadant skal finde Sted, som Regel ikke fordres af flere end et af dets Medlemmer eller, hvor der er Meningsforskel, af et Medlem for hver af de Meninger, hvori Kollegiet har delt sig; dette udpeger selv de Medlemmer, som skulle give Møde. Hvor Erklæring afgives af to eller flere Syns- eller Skønsmænd, bør, hvis Mændene ikke ere enige, hver enkelt Mening fremgaa af Erklæringen.

Afhørelse af Syns- og Skønsmænd sker efter Reglerne om Afhørelse af Vidner; dog kunne Mændene som Regel overvære hverandres saavel som Vidners Afhørelse, og det kan af Retten tilstedes dem at raadføre sig med hverandre, forinden de svare.

§ 196.

I borgerlige Sager have Syns- og Skønsmænd at bekræfte deres Syn eller Skøn med Ed eller, under de i § 178 angivne Betingelser, med den der omhandlede højtidelige Forsikring, medmindre begge Parter give Afkald derpaa. Er Syn eller Skøn afgivet i Henhold til en almindelig Beskikkelse hertil, bortfalder Bekræftelsen. Denne gaar ud paa, at Mændene have udført deres Hverv og afgivet deres Erklæring eller Forklaring efter Samvittighed og bedste Overbevisning.

I Straffesager finder saadan Bekræftelse som i første Stykke nævnt Sted, naar Syns- eller Skønsmændenes Erklæring eller Forklaring afgives for en Undersøgelsesret, medmindre Mændene maa antages paa ny at skulle afhøres under Domsforhandlingen (Nævningesager), samt naar Afhøring finder Sted under Domsforhandlingen, jvf. dog § 177.

§ 197.

Naar en Syns- eller Skønsmand uden gyldigt Forfald udebliver fra Retsmødet eller uden lovlig Grund vægrer sig ved at udføre Hvervet eller undlader at foretage

noget, som paahviler ham i Anledning af dette, eller vægrer sig ved at svare paa de ^{Nr. 53.} Spørgsmaal, som stilles til ham i Retten, eller ved at bekræfte sin Erklæring eller ^{26de} Forklaring med Ed eller Forsikring, hvor saadant er foreskrevet, finde Reglerne i ^{Marts.} §§ 168 og 180 Anvendelse med de fornødne Lempelser.

Dog kan Retten, naar dette er muligt og efter Omstændighederne kan bidrage til Sagens Fremme, udnævne andre Syns- eller Skønsmænd enten straks, eller naar de anordnede Tvangsmidler forgæves ere anvendte. I borgerlige Sager kan dette dog kun ske efter Begæring af vedkommende Part, der i saa Fald ikke kan forlange yderligere Tvangs Anvendelse mod den eller de genstridige Syns- eller Skønsmænd.

§ 198.

Have Syns- eller Skønsmænd Forfald, eller har det været dem umuligt at gøre Forretningen færdig, komme de i § 168, sidste Stykke, givne Regler til Anvendelse med de Lempelser, som følge af Forholdets Natur.

§ 199.

Med Hensyn til Indsigelser fra Syns- eller Skønsmændenes Side saavel som Kære over de Kendelser, hvorved noget paalægges dem, forholdes efter de om Vidner givne Regler.

§ 200.

De om Vidner givne Regler skulle med de Lempelser, der følge af Forholdets Natur, anvendes paa Syns- og Skønsmænd, for saa vidt ovenstaaende Forskrifter ikke ere til Hinder derfor.

§ 201.

At Syn eller Skøn har fundet Sted, udelukker ikke fornyet Syn eller Skøn over samme Genstand ved de samme eller, naar Retten finder det hensigtsmæssigt, andre Mænd.

§ 202.

Udmeldte Syns- og Skønsmænd erholde, for saa vidt Udførelsen af det dem paalagte Hverv eller deres Møder for Retten i Anledning deraf gøre det nødvendigt for dem at rejse mere end 3 Kilometer fra deres Hjem, *dels* Godtgørelse for Udgifterne derved, beregnet efter 2den Klasses Takst for Rejse paa Jernbane, efter 1ste Klasses Takst for Rejse paa Dampskib, og i øvrigt med 30 Øre for hver løbende Kilometer, *dels* i Tærepønge 2 Kroner, naar Fraværelsen fra Hjemmet ikke varer 4 Timer, og ellers 6 Kroner med Tillæg af 3 Kroner for hver 6 Timer, de ud over 12 Timer ere fraværende fra Hjemmet.

Disse Ydelser eller, hvis de ikke kunne anslaaes bestemt, passende Forskud paa dem skulle i borgerlige Sager tilbydes forud. I Straffesager kunne Mændene ved Udmeldelsens Forkyndelse for dem forlange fornødent Forskud paa Godtgørelsen for Rejseudgifter saavel som paa de dem forinden deres Møde for Retten tilkommende Tærepønge. I øvrigt blive de dem tilkommende Beløb at udbetale ved Rettens Foranstaltning.

Der tilkommer derhos Syns- og Skønsmænd Godtgørelse for andre Udlæg og sportelmæssig Betaling for deres Forretning. Har denne udkrævet særlig Møje eller Tidsanvendelse eller særlige Fagkundskaber, kan Retten forhøje Betalingen efter sit Skøn.

Udenfor de nævnte Betalinger maa Syns- eller Skønsmænd under den i Straffelovens § 117 bestemte Straf intet modtage af Parterne for deres Forretning.

Nr. 53.

26de
Marts.

§ 203.

Til Understøttelse under Efterforskningen i en Straffesag kan Politimesteren, naar Omstændighederne ikke tillade Opsættelse, lade foretage Syns- eller Skønsforretninger ved Mænd, som han selv tilkalder, samt afkræve disse ubeediget Erklæring angaaende Forretningens Resultat. Ere de paagældende ikke beskikkede med almindelig Bemyndigelse til Foretagelsen af saadant Syn eller Skøn, ere de dog kun pligtige at efterkomme Kaldelsen, naar Forretningen skal foretages og Erklæringen afgives i den Underretskreds, i hvilken de bo. Udebliver eller vægrer nogen saaledes tilkaldt Syns- eller Skønsmand sig ved at efterkomme Kaldelsen, kan Politimesteren paalægge ham en Bøde til Politikassen af indtil 20 Kr., at udrede inden en Uge, og, naar Sagen er af sær Vigtighed, endog om fornødent lade ham afhente med Magt. Politimesteren har dog snarest muligt at henvende sig til Retten om Varetagelse af det videre fornødne i Anledning af Forretningen, og det staa da de paagældende frit for, i Overensstemmelse med § 797, for Retten at forebringe deres mulige Klager over formentlige Overgreb fra Politimesterens Side.

Reglerne i den foregaaende Paragraf finde tilsvarende Anvendelse ved Tilkaldelse af Syns- og Skønsmand ved Politimesteren.

§ 204.

Det har sit Forblivende ved de gældende Regler om Søforklaringer. Underde i § 178 angivne Betingelser træder den der omhandlede Forsikring i Eds Sted. Det har ligeledes sit Forblivende ved de Regler, som for Tiden gælde om Sø- og Handelsrettens, henholdsvis Søretternes Medvirkning ved Besigtigelser, Skøn og Taksationer i Tilfælde, hvor der ikke er rejst Retssag, jvf. dog § 18.

*Kapitel 19.***Rettens Raadslagninger og Afgørelser.**

§ 205.

Domme, Kendelser og andre Beslutninger af en Ret, der ikke beklædes af en enkelt Dommer, og som ikke høre til de Beslutninger, Rettens Formand kan træffe, vedtages ved Afstemning efter forudgaaende Raadslagning. For Afstemningsordenen fastsætter Retten selv de fornødne Regler. Retten kan bestemme saadanne Forandringer i disse, som den til enhver Tid maatte anse for hensigtsmæssige. Formanden stemmer dog altid sidst; han forestaar Afstemningen og samler Stemmerne. Afstemningen sker mundtlig; de afgivne Stemmer indføres udtogsvis i en Stemmegivningsbog. Enhver Dommer har Ret til at paase, at hans Stemme gengives rigtigt.

Dommernes Raadslagninger og Afstemninger maa ikke overværes af Tilhørere med Undtagelse af Retsskriveren.

I en Sags Afgørelse kan ingen Dommer eller Nævning deltage, som ikke har overværet de mundtlige Forhandlinger i deres Helhed. Naar i en Straffesag, som behandles ved Landsret, en Dommer eller en Nævning faar Forfald eller af anden Grund maa fratræde, efter at Domsforhandling er begyndt, kan denne fortsættes, saafremt dog højst een Dommer og een Nævning mangle.

Ved Forhandlinger, som forudsættes at blive af længere Varighed, bør i Retter, som bestaa af flere Medlemmer, en eller flere Dommere ud over det nødvendige mindste Antal deltage.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

§ 206.

I Dommens Vedtagelse deltage for Landsretternes Vedkommende mindst tre, og for Højesterets Vedkommende mindst ni Medlemmer af Retten, jvf. dog § 205. Samme Regler gælde ogsaa for Vedtagelse af Kendelser, medmindre andet er bestemt.

Nr. 53.

26de
Marts.

§ 207.

For enhver Afgørelse i en Ret, der beklædes af flere Dommere, skal der være Stemme flerhed. Ved lige Stemmetal gør Formandens (jvf. § 7), eventuelt den efter Embeds alder ældste i Afgørelsen deltagende Dommers Stemme Udslaget. Kræver Afgørelsen Afstemning over flere Punkter, ere de Dommere, som have befundet sig i Mindretal, pligtige at deltage i de senere Afstemninger, for saa vidt det modsatte ikke særlig er bestemt.

Danner der sig i en Straffesag om det samme Spørgsmaal flere end to forskellige Meninger, af hvilke ingen er i Flertal, blive de for Sigtede ugunstigste Stemmer regnede sammen med de nærmeste mindre ugunstige, indtil der udkommer Stemme flerhed. Er det tvivlsomt, hvilken Mening der er den ugunstigste for Sigtede, bliver der afstemt særskilt herom.

Særskilt Afstemning finder ligeledes Sted, naar der opstaar Meningsforskel om, hvorledes Spørgsmaalene skulle stilles, eller om Afstemningens Resultat.

Den vedtagne Afgørelse føres i Pennen af Rettens Formand eller af den af de i Afgørelsen samstemmende Dommere, hvem dette Hverv af Formanden overdrages. Stemmetallet maa ikke optages i Rettens Afgørelser.

§ 208.

Rettens Afgørelser ske ved Kendelse i de Tilfælde, hvor denne Form er særlig foreskreven.

§ 209.

Domme og Kendelser skulle ledsages af Grunde. Andre Beslutninger af Retten eller Rettens Formand behøve ikke at begrundes, medmindre saadant særlig er foreskrevet.

Den i Rettens Afgørelse af en borgerlig Sag givne Fremstilling af Parternes mundtlige Angivelser og Ytringer under Sagens Behandling afgiver fuldt Bevis for disse, for saa vidt ikke Modbevis imod den føres.

§ 210.

Rettens Afgørelser træffes snarest muligt, efter at den paagældende Forhandling er til Ende. Kan i en Straffesag Afsigelsen ikke finde Sted samme Dag, skal dog Dom afsiges senest inden en Uge, og hvor Nævninger have medvirket, senest Dagen efter. Det sidste gælder ogsaa om Kendelser i Straffesager.

Afsigelsen af en Dom foregaar ved, at Domsslutningen, efter at hele Dommen er skriftlig udarbejdet, oplæses i et Retsmøde.

Dersom det ikke ved Optagelsen af en borgerlig Sag tilkendegives, naar Dommen eller Kendelsen vil blive afsagt, skulle Parterne og efter Omstændighederne Vidner og Syns- eller Skøns mænd tilsiges til at høre den afsagt. Er den paagældende ikke saaledes sat i Kendskab om Afsigelsestiden, regnes for hans Vedkommende de ellers fra Afsigelsen løbende processuelle Frister først fra Dommens eller Kendelsens Forkyndelse for ham.

I Straffesager bør Tiltalte, hvis han er fængslet, bringes til Stede ved Dommens Afsigelse, jvf. dog § 897, 2det Stykke. Er Dommen fældende, og er Tiltalte

Nr. 53. ikke til Stede ved Afsigelsen, bliver Udskrift af Dommen at forkynde for ham; i
 26de andre Tilfælde meddeles der ham paa Begæring Udskrift uden Betaling. Af alle
 Marts. Domme tilstilles der Tiltalemyndigheden Udskrift. Ved Afsigelsen eller Forkyndelsen
 af en fældende Dom bliver det at betyde Domfældte, inden hvilken Frist og paa
 hvilken Maade han kan fremsætte Meddelelse om Anke.

§ 211.

Stadfæstelse af en indanket Dom kan gives enten i Henhold til de i samme
 anførte Grunde eller i Henhold til ny Begrundelse.

I overordnet Rets Dom skal det altid anføres, ved hvilken Ret den indankede
 Dom er afsagt.

§ 212.

Retten kan til enhver Tid i Embeds Medfør eller ifølge Begæring berigtige
 Skrivefejl, som ere indløbne i Henseende til Ord, Navne eller Tal, blotte Regnefejl
 samt saadanne Fejl og Forglemmelser, som alene vedrøre Udfærdigelsens Form.

Fremdeles kan den ogsaa, naar Begæring derom fremkommer inden Anke-
 fristens Udløb, og efter at der er givet Parterne og i Straffesager tillige Forsvareren
 Lejlighed til at ytre sig derom, berigtige den i Afgørelsen af en borgerlig Sag inde-
 holdte Fremstilling af Parternes mundtlige Angivelser og Ytringer eller den i Afgø-
 relsen af en Straffesag indeholdte Fremstilling af Sagens faktiske Sammenhæng, for
 saa vidt Fremstillingen erkendes at lide af Fejl, bestaaende i Forbigaaelser, Uklar-
 heder eller Modsigelser, men derimod ikke i øvrigt foretagne Forandringer enten
 i Begrundelsen eller Resultatet. Beslutning angaaende slige Berigtigelser træffes, og
 Meddelelse om dem sker efter de samme Regler, som gælde for den oprindelige
 Afgørelse.

Den i Henhold til Rettens Beslutning berigtigede Afgørelse træder i alle Hen-
 seender i Stedet for den oprindelige. Beslutningen angaaende Berigtigelse er ikke
 Genstand for Anke eller Kære.

§ 213.

Beslutninger af Retten eller dens Formand, der ikke behøve at begrundes,
 saavel som Kendelser af blot procesledende Beskaffenhed kunne omgøres, naar ny Op-
 lysninger foreligge.

§ 214.

I de Tilfælde, hvor en efter Loven tilstedelig Afgivelse fra de almindelige
 Regler om Straffesagers Behandling betinges af en forudgaaende Beslutning af en Ret,
 ved hvilken den Sag, med Hensyn til hvilken Spørgsmaalet opstaar, ej er tingfæstet,
 bliver Spørgsmaalet skriftlig at forelægge Retten. Er denne Højesteret eller en
 Landsret, træffes Afgørelsen af Formanden med to Medlemmer af Retten eller, hvor
 saadant særlig er bestemt, af Formanden. Retten tager Beslutning paa Grundlag af
 det forelagte samt de yderligere Oplysninger og Erklæringer, som maatte være ind-
 hentede; findes det nødvendigt, at Vidner afhøres, sker dette ved en Undersøgelsesret.
 Mundtlig Forhandling finder ikke Sted, medmindre Formanden af særegne Grunde
 finder Anledning til at beslutte en saadan; dog er Retsmødet i saa Fald ikke offent-
 ligt. De i denne Paragraf ommeldte Afgørelser kunne ikke paaklages for højere Ret.

Tredie Bog.

Den borgerlige Retspleje.

Første Afsnit.

Almindelige Bestemmelser.

Kapitel 20.

Retternes Virkekreds.

§ 215.

Enhver borgerlig Retstrætte behandles i første Instans ved Landsret, medmindre den er henlagt til Underret eller den ved Overenskomst mellem Parterne indbringes for Underret, for saa vidt dette lovligt kan ske. Om Virkekredsen for Sø- og Handelsretten i København gælder denne Lovs § 9.

§ 216.

Til Underretterne henlægges:

- 1) Søgmaal angaaende private Formuerettigheder, naar Genstanden for samme i Penge eller Penges Værd ikke overstiger 300 Kr.
- 2) Sager angaaende Skatter, Afgifter og andre lignende Ydelser af offentligretlig Beskaffenhed til Stat, Kommune, Embeder og andre offentlige Indretninger, naar Genstanden for samme ikke overstiger 300 Kr.
- 3) Sager angaaende Servitutter og partielle Brugsrettigheder.
- 4) Sager om Veksler og visse andre Gældsbreve (§ 437, jvf. § 434).
- 5) Ægteskabssager (§ 439).
- 6) Sager angaaende Mortifikation af Gældsbreve, ved hvilke der er givet Pant i fast Ejendom (§ 459), samt Mortifikation af Servitutter, Brugsrettigheder og Grundbyrder (§ 468).
- 7) Sager angaaende Erhvervelse af Ejendomsdom.
- 8) Sager, hvorved Faderskabet til Børn udenfor Ægteskab søges oplyst, for at Underholdsbidrag kan paalægges Faderen.
- 9) Sager, anlagte i Medfør af Forordningen af 28. Marts 1845 § 17 til Hæftelsesbrevs Udsettelse.
- 10) Sager angaaende strafbare Handlinger, der ved Lovgivningen ere henviste til privat Forfølgning, jvf. § 708, for saa vidt der ikke paastaas højere Erstatning end 300 Kr.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 217.

Sagens Værdi bestemmes efter Paastanden i Stævningen. Bestaar Søgsmålet af flere Poster eller Fordringer, sammenlægges disse. Ved Krav paa noget mod Er læggelse af en Modpræstation medregnes denne ikke. Dersom Paastanden omfatter Renter af Fordringen, tages kun Hensyn til Fordringen selv.

Der tages intet Hensyn til Sagsomkostninger eller til senere Nedsættelse af Paastanden.

§ 218.

Drejer Sagen sig om Rettigheden til periodiske Ydelser eller Indtægter, bliver dens Værdi at bestemme efter følgende Regler:

- 1) Ere aarlige Ydelser eller Indtægter erhvervede, betingede eller tilsagte for bestandig eller for flere end de ved Sagens Anlæg (§ 270) levende Personers Livstid eller for et bestemt Tidsrum, der ikke er kortere end 25 Aar efter det nævnte Tidspunkt, bliver Værdien af Rettigheden at sætte lig med det 25-dobbelte af et Aars Beløb.
- 2) Ere aarlige Ydelser eller Indtægter erhvervede, betingede eller tilsagte for en enkelt eller flere ved Sagens Anlæg levende Personers Livstid eller i øvrigt for ubestemt Tid, sættes Rettighedens Værdi lig med det 5-dobbelte af et Aars Beløb.
- 3) Kunne Ydelser eller Indtægter ikkun oppebæres et bestemt Antal Gange, sættes Rettighedens Værdi lig med en enkelt Ydelses Beløb taget dette Antal Gange, dog ingensinde over 25.

Er Beløbet af aarlige Ydelser eller Indtægter ikke lige stort de forskellige Aar, tages Værdien i det sidst forløbne Aar som Enhed.

§ 219.

Lyder Paastanden ikke paa en bestemt Pengesum, ansættes Værdien af dens Genstand ved Rettens Skøn, jvf. dog § 218.

§ 220.

I de i de tvende foregaaende Paragraffer omhandlede Tilfælde er Rettens Afgørelse, for saa vidt den gaar ud paa at erklære sig kompetent til at paakende Sagen, ikke Genstand for Anke eller Kære; nægter Retten at antage Sagen, er dens Afgørelse Genstand for Kære til højere Ret, men ikke for Anke.

§ 221.

Er Sagens Værdi afgørende for Kompetencespørgsmaalet, maa den Part, som paastaar den højere Værdi, føre Bevis derfor.

I øvrigt paahviler det Sagsøgeren at oplyse, at Sagen hører under Underret.

§ 222.

Imod Søgsmaal, der i Henhold til § 216 ere anlagte ved Underret, kunne Modfordringer gøres gældende, naar i øvrigt de almindelige Betingelser for disses Frem sættelse ere til Stede (§ 271). Selvstændig Dom for Modfordringen eller den over skydende Del af samme kan dog, hvis Modparten modsætter sig det, kun gives, for saa vidt Dommen ikke herved kommer til at lyde paa noget højere Beløb end 300 Kr. (§ 216, jvf. §§ 217, 218 og 219), eller saafremt Modfordringen kunde forfølges ved Underret, dersom den gjordes gældende under en selvstændig Sag.

Imod Søgsmaal, der svæve for Landsret, kunne Modfordringer fremføres uden Hensyn til, at de, i og for sig betragtede, vilde henhøre under Underret.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

§ 223.

Naar Sagen ifølge den oprindelige Paastand rettelig er begyndt ved Underret, forbliver den ved denne, naagtet Paastanden senere udvides eller forhøjes, naar dog Sagens Værdi ikke derved imod Modpartens Protest i betydelig Grad forøges ud over den i § 216 bestemte Grænse af 300 Kr.

En Udvidelse af Paastanden kan dog ikke uden Modpartens Samtykke foregaa saaledes, at Fordringer af forskellige af de i § 216 nævnte Klasser inddrages under Sagen.

§ 224.

Henhører en Sag under Landsret, ophører denne ikke at være kompetent, fordi enkelte Fordringer, Spørgsmaal eller Dele udskilles til særskilt Behandling eller Paakendelse i Henhold til § 277, § 285 eller § 286, selv om disse eller Resten af Sagen, for sig betragtet, vilde høre under Underret.

§ 225.

Parterne kunne retsgyldig vedtage at lade en Sag behandle ved Underret, selv om den ifølge de almindelige Regler ikke henhører under denne, dog med Undtagelse af de i Kapitel 42 og 43 nævnte Sager (jvf. endvidere §§ 648 og 660).

*Kapitel 21.***Værneting.**

§ 226.

Retssager skulle, hvor denne Lov ikke hjemler Undtagelse, anlægges ved den Ret, i hvis Kreds Sagsøgte har Bopæl (Hjemting).

§ 227.

Dersom Sagsøgte har Bopæl i flere Retskredse, anses han at have Hjemting i enhver af dem.

Indlænding, som ikke har Bopæl nogetsteds i Riget, kan sagsøges ved Retten paa det Sted, hvor han opholder sig ved Sagens Berammelse, eller, dersom hans Opholdssted ikke vides, ved Retten paa det Sted, hvor han vides sidst at have boet eller opholdt sig.

§ 228.

Danske i Udlandet ansatte Embedsmænd, der ikke ere det paagældende Lands Domsmyndighed undergivne, og de til de danske Gesandtskaber i fremmede Stater hørende Personer anses at have Hjemting i København, for saa vidt de ikke vedligeholde Bopæl paa noget andet Sted i Riget. Det samme gælder om andre danske Undersaatter, som ikke kunne sagsøges i det Land, hvor de have Bopæl.

§ 229.

Stiftelser, Kommuner, Korporationer saavel som Selskaber og Foreninger, være sig med politiske eller sociale eller med rent formueretlige Formaal, have Hjemting i den Retskreds, hvor deres Hoved-Forretningslokale er, eller, naar saadant ikke kendes og ikke erfares ved Henvendelse til Politiet, hvor et af Bestyrelsens Medlemmer bor.

Nr. 53. De Værnetingsbestemmelser, der indeholdes i Firmalov af 1. Marts 1889 § 34, Sølv
 26de
 Marts. af 1. April 1892 § 10, Lov om Oplagsbeviser m. v. af 30. Marts 1894 § 18 og Patentlov
 af 13. April 1894 § 24, forblive gældende.

Retssager, der angaaende Forenings- eller Selskabsanliggender rejses af Foreningen eller Selskabet mod de enkelte Medlemmer eller opstaa imellem disse som saadanne, kunne anlægges ved Korporationens, Foreningens eller Selskabets Hjemting.

§ 230.

Sager imod Staten skulle anlægges ved den Ret, i hvis Kreds den Embedsmand, som paa Statens Vegne bliver at stævne, har sit Embedskontor eller i Mangel af saadant sin Bopæl.

§ 231.

Sager angaaende Rettigheder over urørlige Ting — være sig Ejendomsret, Panteret, Brugsrettigheder, Servitutrettigheder, Grundbyrderrettigheder eller andre — skulle anlægges ved den Ret, under hvilken Ejendommen er beliggende.

Søgsmaal, hvorved Fordringer, der ere forbundne med Pant i fast Ejendom, eller hvorved enkelte forfaldne Grundbyrdeydelse indtales, kunne anlægges paa det Sted, hvor den behæftede eller bebyrdede Ejendom er beliggende.

Ligger en fast Ejendom i flere Retskredse, anses den med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvor de i denne Paragraf omhandlede Sager skulle eller kunne anlægges, at være beliggende i den Retskreds, hvorunder Ejendommens Bygninger, navnlig Stuehuset, høre. Findes saadanne ikke, eller er Stuehuset beliggende i flere Retskredse, kan Sagen anlægges i hvilken som helst af disse.

§ 232.

Det har sit Forblivende ved Bestemmelserne i §§ 84 og 85 i Lov om Skifte af Dødsbo m. v. af 30. November 1874.

§ 233.

Den, der i Medfør af offentligt eller privat Hverv har haft andres Midler under Forvaltning eller skal aflægge Regnskab for dem, kan sagsøges for sin Forvaltning eller sit Regnskab ved Retten paa det Sted, hvorfra Forvaltningen er ført, eller hvor Regnskabet skulde aflægges.

Samme Steds kunne ogsaa anlægges Sager, som i Anledning af Forvaltningen eller Regnskabet rejses af den, der har ført samme, imod den, for hvem han har ført den eller det.

§ 234.

Søgsmaal til Opfyldelse eller Ophævelse af en Retshandel eller i Anledning af dens Misligholdelse eller ikke behørig Opfyldelse kunne anlægges ved Retten paa det Sted, hvor Retshandelen ifølge Parternes udtrykkelige eller stiltiende Vedtagelse, ifølge Loven eller i øvrigt ifølge de foreliggende Omstændigheder skulde opfyldes, saafremt Sagsøgte ved Stævningens eller Forligsindkaldelsens Forkyndelse er til Stede i Retskredsen.

Har nogen under et Ophold i en Retskreds paadraget sig en Forpligtelse, som skulde opfyldes der, inden han forlod Retskredsen, kan han endvidere i den Anledning sagsøges der, uagtet han ved Stævningens eller Forligsindkaldelsens Forkyndelse ikke er til Stede i Retskredsen.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

§ 235.

Sager, hvorunder der paastaas Straf, Erstatning eller Oprejsning i Anledning af retsstridige Skadetilføjelser eller andre Retskrænkelser, kunne anlægges paa det Sted, hvor Skadetilføjelsen eller Retskrænkelsen er foregaaet, eller, naar den har været udøvet i flere Retskredse, i hvilken som helst af disse.

Nr. 53.

26de
Marts.

§ 236.

Naar flere Sagvoldere skulle eller dog kunne sagsøges under eet, og Sagen imod dem ikke ifølge denne Lov kan indbringes for andet Værneting, kan den anlægges ved enhver Ret, som for nogen af Sagvolderne er Hjemting.

§ 237.

Kan Sagen i Medhold af denne Lov anlægges ved flere forskellige Retter, har Sagsøgeren Valget, for saa vidt ikke andet fremgaar af Lovens Forskrifter.

§ 238.

Naar Parterne vedtage det, kunne de indbringe deres Sag for hvilken af samtlige ligeartede Retter i første Instans de ville, uden at Rettens Samtykke behøves.

§ 239.

Udlændinge kunne sagsøges her i Riget, for saa vidt nogen Ret ifølge de foranstaaende Regler kan anses som Værneting i Sagen.

Gives der ingen Ret i Riget, ved hvilken Sagen imod Udlændingen herefter kan anlægges, skal det, for saa vidt ikke særlige traktatmæssige Bestemmelser ere til Hinder derfor, være Indlændinge tilladt i Sager angaaende Formueretsforhold at sagsøge Udlændingen i den Retskreds, hvor han ved Stævningens eller Forligsindkaldelsens Forkyndelse opholder sig eller har Gods.

Med Hensyn til svenske Undersaatter har det sit Forblivende ved Lov om svenske Dømmes Fuldblydelse m. v. af 19. Februar 1861 § 6.

*Kapitel 22.***Forening af flere Krav under samme Retssag.**

§ 240.

Flere Krav af samme Sagsøger mod samme Sagvolder kunne fra først af forenes under een Retssag, selv om de hvile paa forskellige faktiske og retlige Grunde og ere af ulige Beskaffenhed, naar Retten er kompetent med Hensyn til dem alle, og samme Procesart er anvendelig paa dem.

§ 241.

Under samme Betingelser kunne flere Parter fra først af sagsøge eller sagsøges i Forening under samme Retssag; dog udfordres endvidere hertil, for saa vidt Kravene ikke have fælles Oprindelse eller særlig Lovforskrift hjemler deres Forening, at ingen af Parterne gør Indsigelse derimod.

Anlægges Sag mod nogen af de i § 229 nævnte Korporationer, Foreninger eller Selskaber, kan Ansvar, der udspringer af samme Retsforhold, under Sagen gøres gældende mod Bestyrelsens Medlemmer personlig, uden Hensyn til deres Værneting.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 242.

Enhver, der tror sig i det hele eller for en Del berettiget til den Ting eller den Rettighed, som er Genstand for en Retstrætte i første Instans imellem andre, kan under Iagttagelse af Reglerne i Kapitel 33 indtræde som Intervenient i den begyndte Sag.

Intervention kan ikke finde Sted, naar den Ret, for hvilken Sagen svæver, ikke ved Parternes Samtykke kunde gøres kompetent til at paakende Interventions-søgsmaalet, dersom det anlagdes særskilt.

§ 243.

Enhver, der har en retlig Interesse i, at en Part vinder en for Retten svævende Sag, kan indtræde i Sagen til denne Parts Understøttelse og faa Adgang til at ytre sig i Sagen i Overensstemmelse med de nærmere Regler i Kapitel 33.

§ 244.

Sagsøgeren kan andrage paa at maatte tilstævne (adcitere) Trediemand for at faa Dom over ham enten alternativt eller tilsammen med Sagvolderen. Saadant Andragende kan dog ikke tages til Følge, naar det maa tilregnes Sagsøgeren som en Forsømmelse, at den paagældende Trediemand ikke fra Begyndelsen af er bleven inddraget under Søgsmaalet. I øvrigt blive de i Kapitel 33 givne Regler at iagttage.

§ 245.

Ved Anvendelsen af de i dette Kapitel indeholdte Regler forbeholdes der dog Retten den Myndighed, som er tillagt den i § 277.

Kapitel 23.

Sagens Parter.

§ 246.

Hvo der er ret Sagsøger eller Sagvolder, afgøres efter Lovgivningens almindelige Regler.

Ligeledes afgøres det efter Lovgivningens almindelige Regler, om det ifølge Retsforholdets Beskaffenhed er nødvendigt, at flere Personer optræde som Procesfæller for at udgøre ret Sagsøger eller Sagvolder.

§ 247.

Hvor et nødvendigt Procesfællesskab mellem flere Personer finder Sted, og i et Retsmøde en eller flere af disse udeblive, medens en eller flere af dem give Møde, repræsenterer den eller de, der møde, de udeblevne.

§ 248.

Myndigheden til at raade over Retstrætter som Part afgøres efter den borgerlige Rets Regler; dog tages kun Hensyn til Sagens egentlige Genstand, men ikke til Sagsomkostninger.

§ 249.

Nr. 53.
26de
Marts.

Retten har ikke paa Embeds Vegne at afkræve Parterne Bevis for, at de ere myndige til at raade over Processen. Afvisning paa Grund af Sagsøgerens eller Sagvolderens Mangel paa Myndighed til at raade over Sagen finder derfor kun Sted efter Paastand.

Dog kan Retten paa Embeds Vegne afvise Sagen enten straks, eller naar de fornødne Oplysninger ikke fremskaffes, naar der ifølge den Maade, hvorpaa Parterne i Processkrifterne betegnes, eller i øvrigt ifølge de foreliggende Oplysninger er Grund til at antage, at nogen af dem mangler Myndighed til at raade over Sagen.

§ 250.

Enhver kan baade som Sagsøger og som Sagvolder gaa i Rette for sig selv.

Højesteret og Landsret samt Underretten, naar den medvirker ved Forberedelsen af en Landsretssag, kunne, naar en Parts Processkrifter findes uforstaaelige, tilbagevise disse og tilkendegive Parten, at han maa lade sin Sag udføre for sig af en Sagfører; ligeledes kunne de under de mundtlige Forhandlinger afvise en Part, der selv udfører sin Sag, og henvise ham til at lade en Sagfører møde for sig, naar det viser sig, at han ikke kan fremstille Sagen med tilbørlig Ro og Klarhed. Retten træffer i de anførte Tilfælde de fornødne Bestemmelser med Hensyn til Sagens Udsættelse. Saafremt ovenomhandlede af Retten givne Paalæg, som ej ere Genstand for Anke eller Kære, ikke efterkommes, anses Parten som den, der ikke har indgivet de paagældende Processkrifter, eller som den, der udebliver under paagældende mundtlige Forhandling.

*Kapitel 24.***Rettergangsfuldmægtige.**

§ 251.

Enhver kan baade som Sagsøger og som Sagvolder lade møde i Retten for sig ved en efter nedenstaaende Regler berettiget Rettergangsfuldmægtig.

Sagførere ere eneberettigede til at møde i Retten som Fuldmægtige for Parterne; dog kan der mødes af Værger for umyndige og umyndiggjorte, af Kuratorer for mindreaarige, af faste Lavværger for Enker, ved Ægtefælle, beslægtede og besvogrede i anden Grad af Sidelinien eller nærmere samt ved Personer, der staa i fast Tjenesteforhold til Parten, saaledes at de ere antagne af ham for ikke kortere Tid end en Maaned og — naar Parten ikke selv er Sagfører — ikke med det særlige Hverv for Øje at møde for Retten.

Den, der foregiver at staa i et af de ovennævnte Forhold til Parten, maa være rede til at føre Bevis herfor, naar det af Retten eller Modparten forlanges; dog kan Retten undtagelsesvis tilstaa en passende Udsættelse hertil.

Endvidere er det under Skiftebehandlinger tilladt at lade møde for sig ogsaa ved andre end de foran nævnte Personer, og det samme gælder under Fogedforretninger, derunder Auktionsforretninger, for dens Vedkommende, imod hvem Retshandlingen er rettet, og under sidstnævnte Forretninger for de bydendes Vedkommende, alt for saa vidt ikke fremsatte Paastande eller Indsigelser foranledige Forhandling for vedkommende Ret, jvf. dog § 508, 2det Stykke.

§ 252.

Den, der uden at være Sagfører møder som Fuldmægtig for Parten, maa være personlig myndig og ikke ved Dom funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53.
26de
Marts.

Retten har paa Embeds Vegne at afvise Personer, der ikke ere berettigede til for den at give Møde for andre, og at tilbagevise Processkrifter, der ere underskrevne af andre end Parten og de foran nævnte mødeberettigede Personer.

§ 253.

Det, der i § 250 er bestemt om Rettens Myndighed til at tilbagevise en Parts Processkrifter eller til at udelukke Parten selv fra den mundtlige Forhandling, skal under lige Betingelser gælde med Hensyn til Rettergangsfuldmægtige, der ikke ere Sagførere.

§ 254.

En Rettergangsfuldmægtigs Handlinger eller Undladelser ere, for saa vidt som de falde indenfor Bemyndigelsens Grænser, ligesaa bindende for Parten, som om de vare foretagne af denne selv.

Dog kunne Tilstaaelser eller andre Erklæringer om det faktiske i Sagen, som fremkomme under de mundtlige Forhandlinger, tilbagekaldes eller berigtiges af Parten selv, naar dette sker straks og umiddelbart efter, at Partens Rettergangsfuldmægtig har talt.

§ 255.

Rettergangsfuldmægtigens Bemyndigelse til at handle for en Part ophæves i Forhold til Modparten ikke derved, at Parten er død, kommen under Konkurs eller har mistet sin Myndighed til at raade over Sagen, ej heller derved, at Parten er bleven myndig til selv at raade over Processen, men kun ved en Tilkendegivelse til Modparten om Befuldmægtigens Ophør.

§ 256.

Retten paaser paa Embeds Vegne, at den, der møder som Rettergangsfuldmægtig for en Part, er befuldmægtiget hertil.

Dog afkræves der ikke paa Embeds Vegne Sagførere Bevis for, at de ere befuldmægtigede for Parten, og, naar deres Befuldmægtigelse benægtes af Modparten, kunne de forlange Udsættelse for at tilvejebringe det fornødne Bevis.

Andre Rettergangsfuldmægtige end Sagførere maa være i Stand til straks for Retten og Modparten at føre Bevis for Befuldmægtigelsen, da de ellers straks kunne afvises.

§ 257.

Naar en i øvrigt til at møde for en Part berettiget Person erklærer at ville varetage Partens Sag og forpligte sig til at tilvejebringe dennes Billigelse, og ingen anden giver Møde for Parten, kan han, naar saadant kan ske uden væsentlig Ulempe, af Retten stedes hertil enten mod eller uden Sikkerhedsstillelse. Den paagældende har da inden næste Retsmøde eller dog inden en anden af Retten bestemt Frist at tilvejebringe Partens Godkendelse af hans Handlinger; i modsat Fald afvises han og har at tilsvare Modparten de ved Retsmøderne foranledigede Omkostninger saavel som muligt Tab ved Sagens Forhaling.

§ 258.

Om end en Part i øvrigt lader sin Sag udføre ved en Rettergangsfuldmægtig, er han dog ikke udelukket fra selv at ytre sig under den mundtlige Forhandling, umiddelbart efter at hans Rettergangsfuldmægtig har talt.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Kapitel 25.

Nr. 53.
26de
Marts.

Forligsmægling.

§ 259.

Genstand for tvungen Forligsmægling ere alle borgerlige Domssager i første Instans. Dog er Forligsprøve ej fornøden,

- 1) naar Modfordringer gøres gældende, selv om selvstændig Dom for dem paastaas,
- 2) i Sager om Veksler og visse andre Gældsbreve (Kapitel 40),
- 3) i Sager, der anlægges af eller paa Foranstaltning af eller imod Statsmyndigheder,
- 4) i-paatrængende Sager,
- 5) naar offentlig Indstævning finder Sted,
- 6) naar Sagvolderen bor eller opholder sig udenfor Kongeriget uden at have en Sagsøgeren bekendt, her bosat Fuldmægtig, som Sagsøgeren er berettiget til at indkalde paa Sagvolderens Vegne,
- 7) naar Arrestforfølgning finder Sted som særskilt Sag (§ 625).

Den i Tyendelov af 10. Maj 1854 §§ 65—76, jvf. Lov af 4. Marts 1857 § 8, anordnede Mægling for en Tyendeforligsmægler vedbliver at bestaa i Overensstemmelse med de der givne Regler, kun at den i Tyendelovens § 67 ommeldte edelige Erklæring afløses af en tilsvarende højtidelig Erklæring efter en af Justitsministeren fastsat Formular.

I følgende Tilfælde foregaar Mæglingen ved Retten:

- a) i Sager angaaende de i Tyendeloven af 10. Maj 1854 omhandlede Forhold, for saa vidt de ikke henhøre under den ovenfor omtalte særlige Mægling,
- b) i Sager om Fornærmelser i Ord eller Gerning, dog med Undtagelse af trykte eller skriftlige Beskyldninger,
- c) i Sager, i hvilke der søges Underholdsbidrag hos Faderen til et Barn udenfor Ægteskab,
- d) i de under Københavns Byret hørende Sager angaaende private Formuerettigheder, naar Genstanden for samme i Penge eller Penges Værdi ikke overstiger 300 Kr.,
- e) i Sø- og Handelssager, jvf. for København Lov om Sø- og Handelsret af 19. Februar 1861 § 19.

I øvrigt foregaar Forligsmægling ved de i næste Paragraf nævnte Forligskommissioner.

§ 260.

For Københavns Byrets Omraade skal der foruden den ved Lov om Sø- og Handelsret af 19. Februar 1861 § 19 for Sø- og Handelssager indrettede Forligskommission beskikkes en Forligskommission, der behandler de øvrige Sager og bestaar af et af Magistratens Medlemmer eller en af dens Embedsmænd, en Borgerrepræsentant samt en af Justitsministeriet beskikket Mand udenfor Retterne.

Udenfor København bliver den ved Lov om Forandringer i Forligsvæsenet af 4. Marts 1857 foreskrevne Ordning fremdeles bestaaende. Hører der til Kredsen intet Landdistrikt, vælges begge Forligskommissærer af Byraadet.

Forinden en Forligsmægler begynder sin Virksomhed, afgiver han en højtidelig Erklæring efter en af Justitsministeren fastsat Formular om at ville med al mulig Nidkærhed og Redelighed efter bedste Evne og Overbevisning søge at befordre villig og mindelig Overenskomst mellem Parterne i de Sager, som indkomme for ham.

Staar en Forligsmægler i noget af de i § 61, 1) eller 2), nævnte Forhold til Sagen eller Parterne, fratræder han, og Mæglingen udføres af den eller de andre Forligsmæglere alene eller i Forening med en særlig dertil beskikket Forligsmægler.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53.

26de
Marts.

§ 261.

Parterne ere berettigede til at give Møde for en hvilken som helst af de i forrige Paragraf nævnte Forligskommissioner, og en af en saadan foretagen Mægling er gyldig, uanset ved hvilken Ret Sagen senere behandles. Indklagede er imidlertid kun pligtig at give Møde for Forligskommissionen i den Forligskreds, i hvilken han har Bopæl eller Ophold, og for den af sø- eller handelskyndige Mænd bestaaende Kommission kun, naar Sagen er en Sø- eller Handelssag.

Til Mægling ved Retterne eller Forligskommissionerne udenfor København og Frederiksberg skulle Parterne give personligt Møde, medmindre de have lovligt Forfald, i hvilket Tilfælde vedkommende Part kan lade møde ved en hvilken som helst, med tilstrækkelig Fuldmagt forsynet, god Mand. Den Part, som ej blot bor udenfor Forligskredsen, men tillige 25 Kilometer borte fra det Sted, hvor Forligsmæglingen foregaar, skal dog være fritagen for personlig Mødepligt. Møde ifølge Mandatarfuldmagt (jvf. § 118) betragtes ikke som personligt Møde af Parten. Den Part, som møder ved Fuldmægtig, bliver ved Dommen i Sagen at ikende Bøde efter § 316, naar han efter dertil at være opfordret af Modparten ikke oplyser at have været berettiget dertil.

§ 262.

Indgivelse af en særlig Klage til de i § 260 nævnte Forligskommissioner er ikke nødvendig. Derimod maa Klageren udstede en paa lignende Maade som en Stævning affattet Indkaldelse til Møde for Forligskommissionen. Stævningen kan benyttes som saadan. Indkaldelsen eller Stævningen indleveres til Forligskommissionen, der giver den Paategning om Tid og Sted for Mæglingens Foretagelse, hvorefter den tilbageleveres Klageren til Forkyndelse for Modparten i Overensstemmelse med de for Stævnings Forkyndelse givne Regler, dog at Varslet kun behøver at være 3 Dage, hvis Indklagede bor i Kredsen, og en Uge, hvis han bor udenfor denne. Benyttes Stævningen til Forligsindkaldelse, kunne de nævnte Frister medregnes som Dele af det foreskrevne Stævnevarsel.

Tror Klageren sig ikke i Stand til selv at udfærdige Forligsindkaldelsen i en Sag, hvis Genstand er en Fordring, lydende paa en bestemt Pengesum, skal en af Forligskommissærerne udfærdige den efter hans Begæring mod en Kendelse paa 50 Øre. Der tilstilles ved Justitsministerens Foranstaltning Forligskommissionerne Blanketter til Forligsindkaldelser.

§ 263.

Udebliver Klageren fra Forligsmæglingen uden at oplyse lovligt Forfald, medens Indklagede møder eller lader møde, kan Kommissionen paa Begæring ved en upaaankelig og efter Forløbet af 8 Dage eksigibel Kendelse tillægge Indklagede en Erstatning paa indtil 10 Kr. hos Klageren for forgæves Møde. Oplyser Klageren inden 8 Dage efter Kendelsens Afsigelse, at han har haft lovligt Forfald, sætter Kommissionen Kendelsen ud af Kraft.

Hvis en Sag, i hvilken Mægling ved en af de i § 260 nævnte Forligskommissioner skulde have fundet Sted, indbringes for Retten, jvf. §§ 331 og 420, uden at Sagsøgeren forinden behørig har indkaldt til samt har mødt eller ladet møde til Forligsmægling, bliver Sagen efter Paastand at afvise, og der tilkendes Sagsøgte, naar han møder og gør Paastand derpaa, Erstatning for forgæves Møde. Dog kan Retten i Stedet for Afvisning bestemme, at Sagen udsættes, for at Forligsmægling kan finde Sted.

Naar Indklagede ikke møder eller lader møde, henvises Sagen efter Klagerens Begæring af Kommissionen til Retten, og Indklagede bliver derhos ved Dommen i Sagen at ikende Bøde efter § 316, naar han ikke oplyser at have haft lovligt Forfald.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

§ 264.

Nr. 53.
26de
Marts.

Den tvungne Forligsmægling ved Forligskommissionerne foregaar for lukkede Døre, og det er forbudt at udstede Attester eller føre Vidner om, hvad der af Parterne tilstaaes eller foreslaas under Mæglingen, medmindre det vedtages af begge Parter og udgør Punkter af Forliget.

En Sag kan under Mægling for en Forligskommission ikke udsættes, naar nogen af Parterne rejser Indsigelse derimod.

Kommer Forlig i Stand, bør dette i sin Helhed indføres i Forligsbogen og underskrives af Parterne.

§ 265.

Naar Forligsmægling har været forsøgt i Anledning af en Sag, er Forligsindkaldelsens Indhold ikke til Hinder for en senere Udvidelse eller Forandring af Søgmaalsgrunde eller Paastande.

§ 266.

Spørgsmaal om Gyldigheden af indgaaede Forlig henhøre under Afgørelse ved Retterne i første Instans, jvf. herved § 475. Dog maa Indsigelser mod Retsforlig gøres gældende ved Kære, naar de støttes paa Fejl ved Rettens Handlinger.

§ 267.

Den bestaaende Adgang til for Forligskommissionen at godkende et udenfor samme sluttet Forlig for derved at give Forliget Eksekutionskraft eller sikre sig Bevis derfor opretholdes. Dog kan saadan Godkendelse kun gyldig finde Sted ved en Forligskommission, under hvilken enten Kreditor eller Skyldneren hører.

*Kapitel 26.***Procesmaaden i Almindelighed.**

§ 268.

Over de til Retten indkomne Sager føres en Sagliste. Er denne ikke indrettet saaledes, at den tillige kan være Retsliste for den enkelte Retsdag, affattes der, for saa vidt ikke Reglen i § 24, Stykke 3, finder Anvendelse, for hver enkelt Retsdag en Retsliste, paa hvilken de Sager, som skulle komme for, optages. Retslisten for den enkelte Dag opslaas, Dagen før Retten sættes, i Rettens Forværelse paa et for alle tilgængeligt Sted.

Rettens Formand afgør, i hvilken Orden de Sager, der ere ansatte til Forhandling paa samme Retsdag, skulle foretages. Sager, som ikke naa at komme til Forhandling, overgaa uden videre til næste Retsdag, medmindre Formanden bestemmer anderledes.

Retten eller dens Formand er bemyndiget til at lade en Sag udgaa af Retslisten og overføre den til en af de paafølgende Retsdage, naar der er Grund til at antage, at Sagen enten af Hensyn til Rettens Forretninger, Retspersonalet eller andre Aarsager, saasom Forhindringer for Sagførere, Parter, Vidner, Synsmænd eller desl., ikke vil kunne forhandles paa den oprindelig fastsatte Tid. Oplysninger i denne Henseende kunne baade mundtlig og skriftlig meddeles Rettens Formand, saavel under Retsmøder som udenfor disse.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53. Naar en Sag ifølge denne Paragraf overføres til en følgende Retsdag, lader
 26de Rettens Formand, for at forebygge forgæves Møder, alle vedkommende saa hurtigt
 Marts. som muligt underrette derom.

§ 269.

Naar et Retsmøde ophører til fastsat Klokkeslet eller ifølge Rettens Bestemmelse, fortsættes afbrudte Forhandlinger i det næste Retsmøde, medmindre Rettens Formand bestemmer anderledes. Afsiges eller udsættes et berammet Retsmøde, overgaa Sagerne til det næste Retsmøde, der holdes, medmindre særlig Bestemmelse træffes om en anden Tid til deres Foretagelse.

§ 270.

En Sag anses for anlagt, naar Førligsindkaldelse eller Stævning er indleveret til Berømmelse eller Sagen er anmeldt for Retten efter § 328, 2det Stykke, eller § 416, 3die Stykke.

Ved Forkyndelsen af Stævningen eller Fremlæggelsen af den i § 328, 2det Stykke, omhandlede Angivelse anses Sagen for tingfæstet; en Modfordring er at anse som tingfæstet ved Fremlæggelsen eller Meddelelsen af det Svarkrift, hvori den fremsættes. I det i § 416, 3die Stykke, nævnte Tilfælde er Sagen tingfæstet, naar den foretages i Retten.

Indtil Sagsøgeren mundtlig har nedlagt sin Paastand under Domsforhandlingen, staaer det ham frit for at hæve Sagen, dog at Sagsøgeren ikke derved kan forhindre, at der gives Sagsøgte Dom for allerede tingfæstede Modfordringer. Efter det anførte Tidspunkt kan Sagsøgeren derimod ikke ensidig hæve Sagen, jvf. dog § 382.

§ 271.

Sagsøgte er berettiget til at fremsætte Modfordringer, for saa vidt som disse enten have fælles Oprindelse med Hovedfordringen eller dog ere udjævnelige (komputable) med den. Der kan gives selvstændig Dom for Modfordringen.

Under Proceduren behandles Modfordringen som en Bestanddel af Sagsøgtes Forsvar. Den fremsættes og forhandles i Forbindelse med hans Indsigelser paa samme Maade som disse. Dog kan den Retten ved § 277 tillagte Myndighed udøves ogsaa med Hensyn til Modfordringer.

§ 272.

Enhver af Parterne er pligtig bestemt og utvetydigt at angive de Kendsgerninger, paa hvilke han støtter sine Paastande, saavel som bestemt og utvetydigt at erklære sig over de af Modparten anførte Kendsgerninger og de af denne til ham stillede Opfordringer.

Om en ikke særskilt og udtrykkeligt benægtet Kendsgerning skal anses indrømmet eller bestridt, og hvilken Virkning Undladelse af behørig at besvare en Opfordring medfører, afgør Retten efter et Skøn over Forhandlingerne i det hele.

§ 273.

Retten bør ved hensigtsmæssige Spørgsmaal til Parterne søge at fjerne Uklarhed, Tvetydighed eller Ufuldstændighed i Fremstillingen af Sagen og i andre afgivne Erklæringer. Om fornødent kan Retten indkalde Parterne til Besvarelse af saadanne Spørgsmaal.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Saa vel Rettens Formand som hvert enkelt af dens andre Medlemmer kan stille Spørgsmaal. Nr. 53.
26de
Marts.

Naar der ikke svares paa de stillede Spørgsmaal, eller Svaret ikke har tilstrækkelig Bestemthed, eller en til Møde i saadan Anledning tilsagt Part udebliver uden oplyst lovligt Forfald, kan Retten fortolke Tavsheden, Ubestemtheden eller Udeblivelsen paa den for Modparten gunstigste Maade og navnlig lægge dennes Fremstilling til Grund for Paakendelsen.

§ 274.

Retten kan opfordre en Part til at fremlægge Situationskort, Stamtavler, Grundrids, Tegninger og andre lignende Anskueligheden befordrende Midler eller tilvejebringe Syn eller Skøn, naar Sagen ikke uden dette kan bedømmes med tilstrækkelig Sikkerhed.

Efterkommer en Part ikke denne Opfordring, kan Retten efter Omstændighederne bringe Reglen i § 273, sidste Stykke, til Anvendelse.

§ 275.

Dersom Retten, efter at Optagelse til Dom er sket, finder Grund til at stille Spørgsmaal af den i § 273 omhandlede Beskaffenhed til Parterne eller til, at der rettes yderligere Spørgsmaal til afhørte Parter, Vidner eller Syns- og Skøns mænd eller til, at der indhentes Syn eller Skøn, kan den under Angivelse af Øjemedet indkalde Parterne til et Møde, i hvilket Spørgsmaalene begæres besvarede, eller Parterne opfordres til snarest muligt at foretage det fornødne til at fremskaffe Besvarelsen, Synet eller Skønnet.

Udgifterne ved de i denne Paragraf omhandlede Foranstaltninger udredes forskudsvis af det offentlige, indtil det ved den endelige Dom kan afgøres, hvilken af Parterne der skal bære dem.

§ 276.

Antager Retten, at der er Omstændigheder til Stede, som kunne medføre Afvisning paa Embeds Vegne, kan den standse Forhandlingen og opfordre Parterne til at erklære sig over Afvisningsspørgsmaalet.

Naar Afvisningsdom ikke afsiges, fortsættes Forhandlingen.

§ 277.

Retten kan bestemme, at flere for den svævende Retssager imellem de samme Parter skulle forhandles i Forbindelse med hverandre. Samme Myndighed har Retten ogsaa med Hensyn til Retssager imellem forskellige Parter, naar Søgsmaalenes Forening fra først af ikke vilde stride imod § 241.

Ere flere Krav forenede under een Retssag, kan Retten bestemme, at en Adskillelse skal finde Sted og et eller flere af Kravene forhandles og paadømmes særskilt.

Frembyder Sagen flere Stridspunkter, kan Retten bestemme, at Forhandlingen foreløbig skal indskrænke sig til et eller nogle af disse; enkelte Søgsmåalsgrunde eller enkelte Indsigelser kunne som en Følge heraf gøres til Genstand for særskilt Procedure.

§ 278.

Er et Retsforhold, hvis Fastsættelse vil faa Indfyldelse paa Sagens Udfald, Genstand for en ved samme eller en anden Ret svævende Retstrætte, eller er det indbragt til Afgørelse ved administrativ Myndighed, kan Retten enten efter Paastand eller paa Embeds Vegne bestemme, at Sagens Forhandling i det hele eller til Dels skal udsættes, indtil hin Retstrætte er paadømt, eller den administrative Afgørelse er truffen.

Nr. 53.

26de
Marts.

§ 279.

Opstaar der under en Sag Mistanke hos Retten om, at en strafbar Handling, hvis Forfølgning under en Straffesag vil have Indfyldelse paa Sagens Udfald, er begaaet af en af Sagens Parter, kan Retten udsætte Forhandlingen, indtil Straffesagen har fundet sin Afgørelse.

§ 280.

Ved Udøvelse af den i §§ 277—279 hjemlede Myndighed har Retten at virke hen til, at Orden, Klarhed og Simpelhed i Forhandlingerne opnaas.

§ 281.

De i §§ 274 og 276—279 omhandlede Bestemmelser kunne træffes paa ethvert Trin af Forhandlingerne, ligesom de kunne omgøres, naar Retten anser dette hensigtsmæssigt.

Retten anordner det fornødne med Hensyn til Udsættelse af Sagen, naar den benytter sin i §§ 274 og 276—279 omhandlede Myndighed.

De i §§ 274 og 276—279 omhandlede procesledende Bestemmelser ere ikke Genstand for Anke eller Kære.

§ 282.

Ved Dommen skal Sagen paakendes uden anden Henvisning til paafølgende Proceshandling end den, der hjemles ved § 299.

Bevis ved Syn eller Skøn kan ikke henskydes til Optagelse efter Dommens Afsigelse.

§ 283.

Afgørelsen træffes paa Grundlag af den mundtlige Forhandling og Bevisførelsen, jvf. dog §§ 336, 381, 406 og 429. Hvorledes Sagens faktiske Sammenhæng skal antages at være, afgør Retten i Henhold til det samlede Indhold af Forhandlingerne og den stedfundne Bevisførelse.

Særlig har Retten, naar der mellem Parterne er Strid, om en Skade er forarsaget, eller hvilken Erstatning der skal gives, og den ifølge de Oplysninger, som foreligge eller indhentes (§ 275), anser sig for at være i Stand hertil, at afgøre disse Spørgsmaal efter et Skøn over alle i Betragtning kommende Omstændigheder.

§ 284.

Retten kan ikke tilkende en Part mere, end han har paastaaet. Om Sagsomkostninger og Rettergangsbøder træffes de Bestemmelser, hvortil der efter Sagens Beskaffenhed findes Anledning, selv om ingen udtrykkelig Paastand herpaa er nedlagt.

Der maa ved Afgørelsen ikke tages Hensyn til Søgsmålsgrunde eller Indsigelser, som ikke ere gjorte gældende af Parterne, og som disse ere berettigede til at frafalde, om det end af Sagens Forhandling kan ses, at de kunde have været benyttede.

§ 285.

Ere flere Krav forenede under Sagen (§§ 240 og 241), kan Retten, saa snart noget af disse er modent til Paakendelse, afsige Dom derom.

§ 286.

Retten kan afsige Dom angaaende enkelte af de fremsatte Søgsmålsgrunde eller Indsigelser saavel som angaaende Modfordringer, ikke blot hvor særskilt Forhandling af dem er anordnet (§ 277, sidste Stykke), men ogsaa hvor de, uden at dette Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

er Tilfældet, ere modne til Paakendelse. Ligeledes kan Retten, naar Sagsøgte for en Del har erkendt Rigtigheden af et indtalt Beløb, straks give Sagsøgeren Dom for det af Sagsøgte saaledes anerkendte Beløb. Nr. 53.
26de
Marts.

Domme af den Art, som de i foregaaende Stykke omhandlede, ere dog kun at anse som Bestanddele af den endelige Dom, i hvilken de blive at lægge til Grund og saa vidt fornødent at optage; en saadan Dom kan ikke særskilt fuldbyrdes, medmindre Retten særlig bestemmer, at den mod eller uden Sikkerhedsstillelse straks kan fuldbyrdes.

§ 287.

Naar en Part ønsker Bevis optaget for en udenlandsk Domstol, kan han af den Ret, for hvilken Sagen henstaar, eller, naar Søgsmal endnu ikke er tingfæstet, af den Ret, ved hvilken Søgsmålet eventuelt vil være at anlægge, begære udfærdiget en Anmodning til vedkommende Ret i det fremmede Land om Foretagelse af den paagældende Retshandling. For at Begæringen kan tages til Følge, maa Parten meddele de Oplysninger, som kræves til Anmodningens Udfærdigelse. Ønskes saaledes Vidner førte, skulle de anføres ved Navn med Opgivelse af deres Bopæl og de særlige Forhold, hvorom deres Forklaring ønskes, samt de Dokumenter, som ønskes dem forelagte, eller som de opfordres til at fremlægge, nærmere opgives; saa vidt muligt skal der stilles bestemte Spørgsmaal til Vidnerne. Ønskes Skøn afgivet, skulle Skønsmændenes Egenskaber samt de Forudsætninger, der skulle lægges til Grund for Skønnet, tilstrækkeligt angives. Begæringen fremsættes efter de for Begæring om Bevisoptagelse ved danske Retter givne Regler.

Retten afgør ved Kendelse, om og i hvilken Udstrækning Begæringen skal efterkommes. Gaar Kendelsen ud paa, at Begæringen helt eller delvis skal efterkommes, skal den indeholde de fornødne Oplysninger til Anmodningens Udfærdigelse, samt fastsætte den Sikkerhed, som Parten skal stille for de Omkostninger, som skønnes at ville medgaa til Bevisoptagelsen, og den Tid, inden hvilken Sikkerheden skal være stillet. Naar Sikkerheden er stillet, udfærdiger Rettens Formand en Anmodning til vedkommende Domstol om, at Bevisoptagelse maa finde Sted. Anmodningen skal, paa Grundlag af det i Kendelsen oplyste, indeholde en kort Fremstilling af det Forhold, der ligger til Grund for Sagen, samt en nøjagtig Angivelse af, hvad der begæres foretaget, hvorhos den skal oplyse, hvorvidt nogen af Parterne skal varsles til Forretningen, og i bekræftende Fald Varslets Længde. Anmodningen tilstilles Justitsministeriet til videre Foranstaltning.

Skal Partsed aflægges ved fremmed Domstol, fremsættes Begæring om dens Aflæggelse for den Ret, der har afsagt Edsdommen.

Anmodninger fra fremmede Retter om Bevisoptagelse eller andre retslige Handlinger blive at efterkomme overensstemmende med de derom gældende Lovbestemmelser, jvf. i øvrigt § 186.

Kapitel 27.

Om Parternes og Trediemands Forpligtelse til at fremlægge synbare Bevismidler.

§ 288.

Dokumenter, som ere i Partens Besiddelse, eller som han uden Rettens Medvirkning kan forskaffe sig, maa fremlægges overensstemmende med de i 2det Afsnit indeholdte Regler, jvf. navnlig §§ 340, 350, 401 og 423.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53.

26de
Marts.

§ 289.

Vil en Part beraabe sig paa Dokumenter, der ere i Modpartens Værge eller under hans Raadighed, kan han opfordre denne til at fremlægge dem. Sker dette ikke, kan Parten efter at have angivet de Kendsgerninger, der ved Dokumentet skulle bevises, begære, at det ved Rettens Kendelse skal paalægges Modparten at fremlægge Dokumentet i et af Retten fastsat Retsmøde. Ubeføjet Undladelse heraf kan Retten i saa Fald tillægge Virkning i Overensstemmelse med Grundsætningen i § 273, sidste Stykke. Det samme gælder ogsaa, naar vedkommende for at hindre Dokumentets Fremlæggelse har ødelagt det eller uden Nødvendighed givet det fra sig.

Paastaar vedkommende Part, at der i Dokumentet tillige indeholdes Oplysninger, som ere denne Sag uvedkommende, og som han ikke ønsker bekendtgjorte, bestemmer Retten, paa hvilken Maade Dokumentet skal fremlægges.

Nægter vedkommende Part at være i Besiddelse af det angivne Dokument, paahviler det den, som fordrer dets Fremlæggelse, at bevise hans Besiddelse deraf.

§ 290.

Trediemand er pligtig til paa Opfordring at fremkomme med Dokumenter, naar vedkommende Part enten er Medejer af dem eller i øvrigt har en af Processen uafhængig Ret til at benytte dem som Bevis for sine Rettigheder.

Men selv hvor dette ikke er Tilfældet, skal Trediemand være pligtig at bidrage til Sagens Oplysning ved at give Retten og Parterne Adgang til Benyttelse eller Besigtigelse af Dokumenter, der ere hans Raadighed undergivne, men dog kun, for saa vidt Dokumenternes Fremførelse ikke vilde kunne skade ham selv eller paadrage ham Udgifter eller betydelig Ulejlighed.

§ 291.

Den Part, der vil benytte et under Trediemands Raadighed værende Dokument som Bevis, kan fremsætte Begæring om, at det maa paalægges Trediemand paa Partens egen Bekostning at fremlægge Dokumentet. Saadan Begæring maa indeholde en nøjagtig Opgivelse af de Fakta, der ved Dokumentet skulle bevises, samt nærmere Forklaring angaaende de Grunde, hvorfor Parten antager, at den opgivne Trediemand er i Besiddelse af Dokumentet og pligtig at fremlægge det.

Retten kan derefter ved Kendelse paalægge Trediemand at fremlægge Dokumentet i et nærmere bestemt Retsmøde eller forinden oversende det til Retten, som da besørger det fremlagt. Vedkommende Part har at drage Omsorg for denne Kendelses ufortøvede Forkyndelse for Trediemand; Forsømmelse hermed anses som Frældelse af Begæringen om Dokumentets Fremførelse.

Fremkommer Dokumentet ikke i Retsmødet, maa i dette de Indsigelser fremsættes, vedkommende Trediemand tror at kunne gøre. Disse forhandles og paakendes efter de om Vidner givne Regler i §§ 180, sidste Stykke, og 181.

Imod den Trediemand, der ubeføjet udebliver eller undlader at efterkomme Rettens Paalæg, anvendes de for Vidner foreskrevne Tvangsmidler, jfr. § 168.

§ 292.

Naar en Syns- eller Skønsforretning skal finde Sted, have Parterne at give de udmeldte Mænd Lejlighed til at bese eller gøre sig bekendte med Forretningens Genstand, for saa vidt denne er i deres Værge eller under deres Raadighed. Naar en Part

Nr. 53. 1.ov af 26. Marts om Rettens Pleje.

vægrer sig ved at efterkomme Synsmændenes og Modpartens Opfordring i saa Henseende, Nr. 53, bliver han at behandle efter Grundsætningen i denne Lovs § 273, sidste Stykke. 26de
Marts.

Er Forretningens Genstand i Trediemands Væрге, og nægter han de udmeldte Adgang til at iagttage den, kan vedkommende Part derom henvende sig til den Ret, hvor Afhjæmningen skal ske. Skønner Retten, at Trediemands Vægring ifølge Grundsætningerne i § 290 er ubeføjet, paalægges det ham at tilstede Synsmændene Adgang inden en vis Frist. De i § 291 givne Regler blive i øvrigt i saadant Tilfælde at anvende.

Kapitel 28.

Afhøring af Parter og Parts Ed.

§ 293.

Retten kan efter Modpartens Paastand indkalde en Part til personligt Møde for at besvare Spørgsmaal sigtende til Sagens Oplysning.

Om Partens Mødepligt i denne Henseende gælde følgende Regler:

Ingen er — for saa vidt han ikke særlig har forpligtet sig dertil — pligtig at møde for en Underret (jvf. § 346) udenfor den Underretskreds, i hvilken han bor eller opholder sig, naar han vilde komme til at rejse mere end 70 Kilometer paa Jernbane eller Dampskib eller 25 Kilometer paa anden Maade eller en tilsvarende Vejlængde delvis paa Jernbane eller Dampskib og paa anden Maade for at naa hen til Retten.

For Landsret eller for Højesteret er i Reglen ingen, som ikke særlig har forpligtet sig dertil, pligtig at møde udenfor den Landsretskreds, hvor han bor eller opholder sig, naar han vilde faa længere at rejse hen til Retten end 140 Kilometer paa Jernbane eller Dampskib eller 50 Kilometer paa anden Maade eller en tilsvarende Vejlængde delvis paa Jernbane eller Dampskib og paa anden Maade.

Ved Beslutning af Retten eller dens Formand, der bliver at paaberaabe i Indkaldelsen, kan det dog paalægges en fjernere boende Part at give Møde for Landsret eller Højesteret, naar det maa anses for at være af særlig Betydning for Sagens Oplysning.

Hvor ikke foranstaaende Regler eller Partens Helbredstilstand er til Hinder derfor, og hvor heller ikke andet er særlig bestemt (se § 346), have Parter at møde og aflægge Forklaring for den Ret, der skal dømme i den paagældende Sag, medmindre dette efter Rettens Skøn vilde medføre Vidtløftiggørelse af Forhandlingerne eller Ulemper for Parten eller Bekostning, som ikke vilde staa i rimeligt Forhold til Sagens Genstand eller den Betydning, Forklaringen kan antages at have for Sagens Oplysning.

Naar en Part ikke kan eller skal møde for vedkommende dømmende Ret (eller den i § 346 omhandlede Ret), bliver den at afhøre ved Underretten paa det Sted, hvor den bor eller opholder sig. I Sager, der behandles skriftlig for Landsret eller Højesteret, forholdes efter §§ 380, 406 og 429.

De i § 163, sidste Stykke, §§ 164—66 og § 160 indeholdte Regler om Vidner finde med de fornødne Lempelser Anvendelse, naar Forklaring fordres afgiven af Parter.

§ 294.

Enhver Part kan frivillig fremstille sig og begære personlig at afgive sin Forklaring. Dette tilstedes ham i Almindelighed, medmindre Retten anser det for at være uden Nytte i Henseende til Sagens Oplysning. Den Part, der fremstiller sig for Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53. at afgive Forklaring, er pligtig at besvare de yderligere Spørgsmaal, som Modparten eller Retten maatte gøre ham. Herved ere Reglerne i § 293, 6te Stykke, anvendelige, uden at de i bemeldte Paragrafs 3die og 4de Stykke nævnte Afstandsbestemmelser fritage Parten for at aflægge Forklaringen for den dømmende Ret.

§ 295.

Naar en Part afgiver Forklaring i Henhold til de to foregaaende Paragraffer, finde de i §§ 167, 170, 171, 173—76 og 181 indeholdte Regler Anvendelse med de fornødne Lempelser.

§ 296.

Naar en Part, der er tilsagt til personligt Møde, uden oplyst lovligt Forfald udebliver, eller naar Parten, hvad enten han er tilsagt eller har mødt frivilligt, ikke svarer paa de ifølge §§ 293—94 stillede Spørgsmaal, eller Svaret ikke har tilstrækkelig Bestemthed, kan Retten fortolke Udeblivelsen, Tavsheden eller Ubestemtheden paa den for Modparten gunstigste Maade og navnlig lægge dennes Fremstilling til Grund for Paakendelsen.

Er en efter §§ 293—94 afgiven Forklaring usandfærdig, finde Straffelovens §§ 146 og 148 Anvendelse.

§ 297.

Retten kan efter sit Skøn enten tillade den Part, hvem Bevisbyrden paahviler, at bekræfte fremsatte faktiske Anbringender med Ed eller paalægge Modparten edeligt at benægte imod ham anførte Kendsgerninger.

Eden kan kun angaa Kendsgerninger, om hvilke Parten har personlig Kundskab.

Parts Ed kan ikke aflægges af Personer, der ifølge § 178 eller § 179 Nr. 1—3 ikke vilde kunne edfæstes som Vidner.

§ 298.

Den, som paaberaaber sig et Dokument, der angiver sig som udstedt af Modparten, kan forlange, at det i Tilfælde af, at tilstrækkeligt Bevis for, at Dokumentet er ægte eller uægte, ikke findes at være tilvejebragt, paalægges Modparten edeligt at benægte dets Ægthed. En tilsvarende Ret tilkommer den Part, som paaberaaber sig Indholdet af sin autoriserede og ordentligt førte Handelsbog, medmindre Handelsbog staar mod Handelsbog.

Er en Person sigtet af en Kvinde for at være Fader til et af hende udenfor Ægteskab født Barn, kan det i Sager om Underholdsbidrag til Barnet eller Bidrag til Barselfærdsudgifter forlanges, at det enten paalægges den Sigtede edeligt at fralægge sig Faderskabet eller tillades Kvinden, for saa vidt hun er Sagsøger, edeligt at bekræfte sin Sigtelse, alt dog kun saafremt der ikke findes tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for eller mod Sigtelsen.

§ 299.

Parts Ed tilstedes eller paalægges ved en foreløbig Dom (Edsdom), der affattes alternativt, men ikke er eksigibel.

Naar Edsdommen er afsagt, bestemmer Retten Sted og Tid for Edens Aflæggelse. Eden aflægges i Reglen for den Ret, der har afsagt Dommen. Dog kan Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

det, hvor Forholdene lægge betydelige Hindringer i Vejen herfor, efter Begæring af den, hvem Ed er paalagt, tillades ham at aflægge Eden for Underretten paa det Sted, hvor han bor eller opholder sig. Ret kan sættes paa den paagældendes Bopæl, naar han paa Grund af Sygdom ikke kan forlade samme. Skal Eden aflægges for den Ret, der har afsagt Dommen, berammes et Retsmøde ikke senere end 14 Dage fra Dommens Afsigelse til Edens Aflæggelse. Skal Eden aflægges ved Underretten paa det Sted, hvor den paagældende bor eller opholder sig, bestemmer den Ret, der har afsagt Dommen, en Frist til Edens Aflæggelse, ikke længere end 4 Uger fra Dommens Afsigelse, og udsætter herefter Sagen. Den, hvem Ed er paalagt, har da at henvende sig til Underretten for at faa et Møde berammet til Edens Aflæggelse inden den fastsatte Frist, hvorhos han med et Varsel af mindst en Uge har at kalde Modparten til dette Møde. Under særegne Omstændigheder, saasom naar en af Parterne bor udenfor Riget, kunne saavel de nævnte Frister for Edens Aflæggelse som Varslet til Modparten forlænges ved Beslutning af den Ret, der har afsagt Dommen.

§ 300.

I det til Edens Aflæggelse bestemte Retsmøde skal Eden aflægges, saafremt ikke Sagen udsættes paa Grund af anmeldt lovligt Forfald for en af Parterne, uovervindelige Hindringer for Retten og desl. Kan den, hvem Ed er paalagt, paa Grund af Omstændigheder, der oplyses efter Edsdommens Afsigelse, ikke aflægge Eden, maa dette oplyses for den Ret, for hvilken Eden skulde have været aflagt, eller for den Ret, der har afsagt Dommen.

Dersom den, hvem Ed er paalagt, udebliver uden lovligt Forfald, anses han at have nægtet Edens Aflæggelse. Edssagen kan genoptages, naar hans Udeblivelse skyldes lovligt Forfald, og han inden en Uge begærer det. Bestemmelserne i § 364 finde derved Anvendelse med de fornødne Lempelser. Modpartens Udeblivelse er ingen Hindring for Edens Modtagelse.

Forinden Eden aflægges, kan Retten gøre Parten passende Forestillinger og ved Spørgsmaal forvise sig om, at han tilfulde forstaar Edstemaet. Finder Retten i Henhold hertil eller paa Grund af den Maade, hvorpaa Parten udtaler sig om Sagen, eller af andre Grunde Betænkelighed ved at modtage Eden, kan den udsætte Sagen til et følgende Retsmøde eller endog ved en Kendelse nægte at stede ham til Edsaflæggelse. Gøres der Indsigelse mod Edens Aflæggelse, og saadan Indsigelse forkastes ved Dommerens Kendelse, bliver det i denne at bestemme, om Kære skal have opsættende Virkning.

De Erklæringer eller Udtalelser af Parten, som have fremkaldt Rettens Betænkelighed ved Edens Aflæggelse, tilføres Retsbogen.

§ 301.

Naar Eden er aflagt, eller naar den efter Bestemmelserne i § 300 ikke længer kan aflægges, sluttet Edssagen, og saafremt Edens Aflæggelse har været henlagt til Underretten paa det Sted, hvor den edspligtige bor eller opholder sig, tilstiller vedkommende Part snarest muligt den Ret, der har afsagt Edsdommen, en Udskrift af Edssagen. Sidstnævnte Ret afgør da, efter, saa vidt dertil findes Anledning, at have givet Parterne Lejlighed til at ytre sig, hvilket af de i Edsdommen nævnte Alternativer der skal staa ved Magt, eller om der, hvor den i Edsdommen som Alternativ bestemte Edsaflæggelse ikke kan finde Sted, skal gives en ny Dom. Denne Afgørelse er den endelige Dom i Sagen, og fra den regnes Fuldbyrdelesfristen samt Ankefristen.

*Kapitel 29.***Sagsomkostninger og Rettergangsboeder.**

§ 302.

Enhver Part har at betale de Omkostninger, som foranlediges ved processuelle Skridt, der af ham begæres eller sættes i Bevægelse, dog med Forbehold af Ret til at faa dem erstattede af Modparten ifølge nedenstaaende Regler.

Omkostningerne ved processuelle Skridt, som Retten anordner, kunne foreløbig kræves betalte enten af den Part, i hvis Interesse Retten anser det foretagne at være, eller af begge Parter i det Forhold, som Retten bestemmer, se dog § 275, 2det Stykke.

§ 303.

Den tabende Part er pligtig at erstatte Modparten de ham ved Retssagen paaførte Udgifter, for saa vidt Parterne ikke selv have truffet en anden Overenskomst, eller Retten i særlige Omstændigheder finder skellig Grund til at gøre Afvigelse fra denne Regel.

Udgifter, der ikke have været fornødne for Sagens forsvarlige Udførelse, erstattes ikke. Hvilke Udgifter der i det givne Tilfælde have været fornødne, afgør Retten efter sit Skøn. Beløbet ansættes under eet til en rund Sum, saaledes at Udgift til Sagførersalær erstattes med et passende Beløb, og øvrige Udgifter saa vidt muligt erstattes fuldt ud. Tilkendelse af Sagens Omkostninger skadesløst eller efter Regning eller overhovedet paa anden Maade end med et bestemt, i Dommen fastsat Beløb kan saaledes ikke finde Sted, selv om der derom foreligger Overenskomst mellem Parterne.

Den Omstændighed, at enkelte Søgsmålsgrunde eller Indsigelser forkastes, eller enkelte Beviser anses ikke at oplyse noget i Sagen, medfører ikke i og for sig, at de herpaa anvendte Udgifter skulle som ikke fornødne udelukkes fra Erstatning.

Naar en Sag hæves, kan Retten efter Omstændighederne paalægge den ene Part helt eller delvis at erstatte Modparten dennes Sagsomkostninger eller bestemme, at hver af Parterne skal bære sine Omkostninger (ophæve Omkostningerne).

Hår Sagsøgte lovlig tilbudt Sagsøgeren, hvad der kan tilkomme denne, bør Sagsøgeren erstatte Sagsøgte Udgifterne ved den derefter følgende Del af Processen.

§ 304.

Naar Sagen i det hele afvises, betragtes den med Hensyn til Sagsomkostninger som tabt af Sagsøgeren.

§ 305.

Procesfæller hæfte solidarisk for Sagsomkostninger. Dog kan Retten, naar Omstændighederne tale derfor, paalægge en enkelt eller enkelte af dem at udrede visse Dele af Omkostningerne.

§ 306.

For saa vidt en Sags Udfald er gjort afhængigt af den ene Parts Ed, bliver den ogsaa i Henseende til Sagsomkostningerne at betragte som vunden eller tabt af ham, eftersom Eden aflægges eller ikke.

§ 307.

Nr. 53.
26de
Marts

Naar hver især af Parterne for en Del taber og for en Del vinder Sagen, blive Sagens Omkostninger delvis at paalægge en af Parterne eller at ophæve.

Dog kan Retten paalægge en Part at erstatte Modparten Sagens Omkostninger, naar dennes Paastand kun i en mindre betydelig Grad har været afvigende fra, hvad der bliver kendt for Ret, og ingen særskilte Omkostninger ere foranledigede ved Afgivelsen.

§ 308.

Den Part, som ved Anke eller Kære ikke opnaar nogen Forandring af den paaklagede Afgørelse, anses for saa vidt som tabende og har derfor ordentligvis at erstatte Modparten Ankesagens eller Kæremaalets Omkostninger.

§ 309.

Opnaas der ved Anke eller Kære en Forandring i den faldne Dom eller Kendelse, bliver der med Hensyn til Ankesagens eller Kæremaalets Omkostninger saavel som med Hensyn til Omkostningerne ved Sagens tidligere Behandling, for saa vidt herom skal træffes Afgørelse, at forholde efter de i §§ 303—07 givne Regler og Omkostningerne enten at paalægge Modparten eller at ophæve eller dele.

§ 310.

Den Part, som ved tilregnelig Fejl eller Forsømmelse har foranlediget spildte Møder, ufor nødne Udsættelser, unyttig Bevisførelse eller andre overflødige og hensigtsløse processuelle Skridt, er, selv om han i øvrigt vinder Sagen, pligtig at erstatte Modparten de denne derved foraarsagede Udgifter.

§ 311.

Angaaende Omkostningerne ved enkelte Proceshandlinger eller Procesafsnit kan der straks træffes Afgørelse af Retten ved Kendelse, naar saadan Afgørelse, saasom i de i foregaaende Paragraf omhandlede Tilfælde, er uafhængig af Hovedsagens Udfald. Er særskilt Afgørelse ikke tilforn truffen, gøres der i den endelige Dom fornøden Bemærkning i Henseende til saadanne enkelte Proceshandlinger og Procesafsnit.

§ 312.

Sagførere og andre Rettergangsfuldmægtige kunne ifølge Modpartens Paastand under Sagen dømmes til at bære de Omkostninger, som de ved pligtstridig Opførsel have foraarsaget. Den, der nedlægger saadan Paastand, skal drage Omsorg for, at der gives Sagføreren eller Rettergangsfuldmægtigen fornøden Lejlighed til at udtale sig om den.

§ 313.

Bestemmelsen i foregaaende Paragraf er ogsaa anvendelig paa Dommere i underordnede Instanser, naar Sagen indbringes for højere Ret, dog saaledes at den Dommer, over hvem Paastanden agtes nedlagt, skal underrettes herom, samtidig med at Ankestævning forkyndes for Modparten. Dommeren er da berettiget til at give Møde for den højere Ret og fremføre sit Forsvar. I Tilfælde af Kære er det tilstrækkeligt, at Paastanden over Dommeren optages i Kæreskriftet eller i den Tilførs l til Retsbogen, der træder i Stedet for denne.

Nr. 53.
26de
Marts

§ 314.

En Udlænding er, naar han optræder som Sagsøger, og der af Sagsøgte fremsættes Forlangende derom paa Sagens første Tægtedag, pligtig til inden en af Retten bestemt Frist at stille en efter dens Skøn passende Sikkerhed for de Sagsomkostninger, som det kan blive paalagt ham at tilsvare Sagsøgte, medmindre Danske i vedkommende fremmede Stat ere fritagne for saadan Sikkerhedsstillelse. Stilles den forlangte Sikkerhed ikke, bliver Sagen at afvise.

§ 315.

Skønnes det, at en Part uden nogen rimelig Grund har anlagt Retssag eller rejst Anke eller Kære eller sat sin Modpart i den Nødvendighed at anlægge Sag eller indbringe Sagen for højere Ret, bliver han herfor ved Dommen at anse med Bøder fra 20 til 400 Kr.

§ 316.

Samme Straf idømmes for at have brugt opdigtede Udsættelsesgrunde eller andre Udflugter til at forhale Sagen eller at skille Modparten ved hans Ret, saavel som for ikke at have givet behørigt Møde ved den befalede Forligsmægling, dog at Bøden for det sidstnævnte Forhold kan gaa ned til 4 Kr. eller, i Underretssager, til 2 Kr.

§ 317.

De i §§ 315—16 givne Straffebestemmelser medføre ingen Indskrænkning i Adgangen til at drage den skyldige til Ansvar efter Straffelovens almindelige Bestemmelser, hvor disse i øvrigt ere anvendelige.

§ 318.

Straf i Henhold til §§ 315—16 kan ved Dommen paalægges ikke blot Parten, men ogsaa hans Rettergangsfuldmægtig eller efter Omstændighederne begge.

§ 319.

De i dette Kapitel omhandlede Straffe idømmes uden Paastand, naar Retten af det i Sagen foregaaede kan skønne, at Betingelserne for Straffens Anvendelse ere til Stede, ligesom en idømt Straf, naar Sagen er indbragt for overordnet Ret, og Betingelserne for Straffens Anvendelse ikke findes at være til Stede, uden Paastand ophæves.

§ 320.

Ved Tvistigheder, som afgøres af Foged- eller Skifteretter, finde Bestemmelserne i nærværende Kapitel Anvendelse i Overensstemmelse med de i §§ 518, 647 og 659 givne Regler.

Kapitel 30.

Fri Proces.

§ 321.

For saa vidt fri Proces ikke er hjemlet ved særlig Lovbestemmelse, kan den meddeles, naar

1) den paagældendes Forfatning er saadan, at han ikke uden at savne det nødvendige til sin og Families Underhold eller til Fortsættelse af sin Næringsdrift kan
Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

afholde de med Sagens Udførelse forbundne Omkostninger og Udgifter, hvorom ^{Nr. 53.} der i Almindelighed skal tilvejebringes Attester, i København fra vedkommende ^{26de} Rodemester og udenfor København enten fra vedkommende Byraad (Sogneraad) ^{Marts} eller fra Præst eller Underøvrighed, og

- 2) det efter de Oplysninger, som kunne have om Sagens Beskaffenhed, er at formode, at paagældende har rimelig Grund til at føre Proces.

Med Hensyn til Udlændinge kræves desuden, at vedkommende fremmede Stat ikke stiller Danske ringere end Indlændinge i her omhandlede Henseende.

§ 322.

Ved Meddelelse af fri Proces opnaas:

- 1) Fritagelse for Betaling af Retsafgift.
- 2) Fritagelse for Udgifter til Stævningmænd, til Brevporto og Avisbekendtgørelser samt til Rejsseudgifter, Dagpenge og anden Betaling til Vidner, Syns- eller Skøns- mænd o. desl., hvilke Udgifter i saa Fald afholdes af det offentlige.
- 3) Understøttelse ved Beskikkelse af Sagfører til uden Vederlag af Parten at udføre Sagen, for saa vidt saadan Sagførerhjælp ikke skønnes at være nødvendig eller af den paagældende frafaldes.
- 4) Meddelelse uden Betaling af de Udskrifter og Beskrivelser, som maatte behøves.

Justitsministeren antager efter Overenskomst et passende Antal af de til Møde for vedkommende Domstol berettigede Sagførere til at udføre det under Nr. 3 nævnte Hverv.

Meddelelse af fri Proces har ingen Indflydelse paa Forpligtelsen til at erstatte Modparten Sagens Omkostninger, lige saa lidt som paa dennes Forpligtelse til at udrede Sagens Omkostninger, som om fri Proces ikke var meddelt.

§ 323.

I Underretssager meddeles fri Proces af Amtmanden paa det Sted, hvor Sagen er anlagt eller agtes anlagt, i København af Overpræsidenten. For saa vidt Landsrets- og Højesteretssager angaar, meddeles fri Proces af Justitsministeren. Med Hensyn til Sager, der ere anlagte eller skulle anlægges ved Sø- og Handelsretten i København, afgøres det i Overensstemmelse med Reglen i § 433, om Bevillingen bliver at give af Justitsministeren eller Overpræsidenten i København.

Bevilges Andragendet, har vedkommende Rets Formand at beskikke en Sagfører blandt de dertil antagne til at udføre Sagen og træffe de videre fornødne Bestemmelser.

§ 324.

Den givne Tilstaaelse af fri Proces ophører, naar Parten dør. Den kan tages tilbage, naar de Forudsætninger, under hvilke den er meddelt, vise sig ikke at have været til Stede eller at være bortfaldne.

§ 325.

Meddelelse af fri Proces udstrækker sine Virkninger til hele Sagen i den Instans, derunder til den for at opnaa ny Foretagelse af Sagen for samme Ret fore- skrevne Procedure, samt til Eksekution.

Nr. 53. Naar Retshandlinger skulle foretages efter Begæring af udenlandsk Myndighed, 26de Marts forholdes der efter de derom gældende Lovbestemmelser.

§ 326.

Udenfor det i § 321 nævnte Tilfælde skal Justitsministeren i samme Omfang som hidtil være berettiget til at tilstaa fri Proces, saaledes at Virkningen er den i § 322, § 324 og § 325, 1ste Stykke, angivne.

Fri Proces tilkommer i de i § 445 og § 448, jvf. § 457, ommeldte Sager henholdsvis Justitsministeren og Øvrigheden.

§ 327.

Bestemmelserne i Lov om Sagførersalær m. m. af 24. Maj 1879 forblive gældende i borgerlige Sager.

Andet Afsnit.

Rettergangsmaaden.

Kapitel 31.

Forberedelse af Domsforhandling i Sager, der i første Instans henhøre under Landsretterne.

§ 328.

Processen indledes med Stævning. I denne skulle begge Parter være betegnede med Navn og Stilling og deres Bopæl eller Opholdssted være angivet, hvorhos den skal indeholde Sagsøgerens Paastand, en kort Fremstilling af de Kendsgerninger, hvorpaa Paastanden støttes, og en Angivelse af de Dokumenter, han agter at paabe- raabe sig, samt en Opfordring til Sagsøgte om at møde og fremkomme med sit Svar paa Sagens første Tægtedag (jvf. endvidere § 340).

Parterne kunne dog, naar de efter Overenskomst begge møde for Retten (jvf. § 331), og Sagen er anmeldt for denne senest Dagen før Retsmødet, uden Stævning begære Sagen foretagen. Sagsøgeren har i saa Fald at fremlægge en skriftlig Angivelse af sin Paastand og af de Kendsgerninger, hvorpaa den støttes.

§ 329.

Efter at i fornødent Fald Varslet er fastsat (jvf. § 330), bliver Stævningen, der udtages til den Underret, under hvilken Sagens Paadømmelse vilde høre, saafremt Landsretsbehandling ej var anvendelig, med Angivelse af den tidligste Tid for Sagens første Tægtedag, at indlevere paa den nævnte Underrets Kontor til Paategning om Dag og Tid, da Sagen falder i Rette, hvorefter den tilbagegives Sagsøgeren til videre Foranstaltning.

Hvis Sagen, saafremt Landsretsbehandling ej var anvendelig, skulde behandles ved en Underret, som har Tingsted i den Retskreds, hvor Landsretten har sit Sæde, i hvilken Henseende Underretten i Frederiksberg Birk skal anses at have Tingsted i København, bliver Stævning at udtage til Landsretten, og Sagens Forberedelse foregaar

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

i sin Helhed ved denne Ret, jfr. § 163, 1ste Stykke. Reglerne i de følgende Paragraffer finde da Anvendelse med de fornødne Lempelser.

Nr. 53.
26de
Marts.

Under Forberedelsen af en Sag kan Landsretten beklædes af en enkelt Dommer. Dersom Retshandlingen bestaar i Vidneførsel, Afhjemling af Syn eller Skøn, Afhøring af Part, Modtagelse af Partsed eller Kendelse om et omtvistet Punkt, bør dog det sædvanlige Antal Dommere være til Stede, medmindre dette vilde være forbundet med Vanskelighed.

§ 330.

Har Sagsøgte Bopæl i den ovennævnte Underrets Retskreds, skal Sagsøgeren lade Stævningen forkynde med 14 Dages Varsel. Bør Sagsøgte udenfor nævnte Kreds, er Varslet 3 Uger, medmindre han har Bopæl paa Færøerne, Island, Grønland, de vestindiske Øer eller i Udlandet, i hvilket Tilfælde, saavel som naar det ikke vides, hvor Sagsøgtes Bopæl er, Varslet bestemmes af vedkommende Underretsdommer.

Maa det antages, at Sagsøgte ikke har nogen Bopæl, træder hans Opholdssted i Stedet for Bopæl i Henseende til Stævnevarslet.

Under særlige Omstændigheder kan det lovbestemte Varsel af Underretsdommeren forkortes efter Sagsøgerens Begæring.

Forinden Underretsdommeren fastsætter et Varsel, hvilket sker ved Paategning paa Stævningen, kan han afkræve Sagsøgeren nærmere mundtlige eller skriftlige Oplysninger.

§ 331.

Paa Sagens første Tægtedag skal Sagsøgeren møde for den i § 329 nævnte Underret og fremlægge Stævning tilligemed Sagens øvrige Dokumenter eller den i § 328, 2det Stykke, omhandlede Angivelse. Unnlader han dette, bliver Sagen straks af vedkommende Underretsdommer at afvise, og der tilkendes den Sagsøgte, der har givet forgæves Møde, Sagsomkostninger, for saa vidt han ikke frafalder Paastand derom. Samme Virkning har Sagsøgerens Udeblivelse eller Unnladelse af at foretage de til Sagens Fortsættelse hørende Skridt ved senere Retsmøder, indtil Skriftvekslingens Slutning.

I de Sager, i hvilke der skal prøves Forlig for Forligskommissionen, fremlægges Indkaldelse til denne samt Bevis for, at Forligsprøve er foretagen. Hører Sagen til dem, i hvilke Forligsmægling ved Retten skal finde Sted, sker denne ved Underretten.

Sagsøgerens Udeblivelse forhindrer ikke, at der af Underretsdommeren gives Sagsøgte Dom for de før Udeblivelsen tingfæstede Modkrav.

§ 332.

Udebliver den lovligt stævnedes Sagsøgte, afsiger vedkommende Underretsdommer efter Sagsøgerens Begæring Dom i Henhold til hans mundtlige Fremstilling af Sagen, der dog kan indskrænke sig til en Henvisning til Stævningen og de vedlagte Dokumenter. Herved bliver imidlertid at iagttage, at ingen Paastande eller Søgsmålsgrunde, der ligge udenfor Stævningens Indhold, kunne tages i Betragtning, og at Sagen, naar det fremkomne viser, at Stævningens Angivelse af de faktiske Omstændigheder i væsentlige Henseender er urigtig eller ufuldstændig, afvises.

Sagsøgeren kan dog i Stedet for saadan Udeblivelsesdom begære Sagen udsat og skal da lade forkynde Udskrift af det i Retsmødet forefaldne for Modparten med et af Retten fastsat Varsel.

Ovenstaaende Bestemmelser komme ogsaa til Anvendelse, naar Sagsøgte udebliver ved et senere Retsmøde uden at have afgivet noget Svar i Sagen. At Sagsøgte, efter at have svaret i Sagen, udebliver inden Domsforhandlingen, berettiger ikke Sagsøgeren til at begære Udeblivelsesdom og afskærer ikke Sagsøgte fra senere at møde i Sagen.

Nr. 53.

26de
Marts.

§ 333.

Møder Sagsøgte uden at rejse Indsigelse, gives efter Sagsøgerens Begæring Dom i Overensstemmelse med Paastanden, hvilken Dom ligeledes afsiges af den i § 329 nævnte Underretsdommer.

§ 334.

Vil Sagsøgte bestride Sagsøgerens Paastand, maa han paa Sagens første Tægtedag fremlægge et Svarskrift, indeholdende hans Paastand og en kort Fremstilling af hans Benægtelser og Indsigelser og i det hele af de Kendsgerninger, hvorpaa hans Forsvar grunder sig. Vil han gøre Modfordringer gældende, maa de Kendsgerninger anføres, hvorpaa de støttes. Han maa tillige fremlægge de Dokumenter, som han vil paaberaabe sig. Undladelse af at opfylde disse Forskrifter medfører, at han betragtes som udebleven, jvf. dog § 337.

Sagsøgte maa i Svarskriftet fremsætte alle sine Formalitetsindsigelser, men kan foreløbig indskrænke sig hertil med udtrykkeligt Forbehold af Realitetsindsigelser, hvis ogsaa saadanne haves.

Den Indsigelse, at Stævningen er urigtig forkyndt, eller at Varslet har været for kort, kan ikke bevirke Sagens Afvisning, men kun berettiget til Udsættelse.

§ 335.

Sagsøgeren kan kræve Udsættelse for at gøre sig bekendt med Sagsøgtets Svarskrift og eventuelt til yderligere Skriftveksling. Retten fastsætter, efter at Parterne i Korthed mundtlig have udtalt sig om Sagen, en Frist, inden hvis Udløb Sagsøgeren skal meddele Sagsøgte sine yderligere Bemærkninger, og en Frist for Sagsøgte til Afgivelse af Gensvar til Sagsøgeren og berammer tillige et nyt Retsmøde, i hvilket bemeldte Skrifter fremlægges.

En fortsat Skriftveksling tilstedes kun undtagelsesvis, hvor Sagens Beskaffenhed skønnes at gøre den nødvendig. Retten bestemmer da ny Frister dertil samt berammer et nyt Retsmøde.

Af ethvert Processkrift, som ikke inden Fremlæggelsen er meddelt Modparten, skal en Genpart overgives denne samtidig med Fremlæggelsen.

§ 336.

Har Sagsøgte i sit Svarskrift behandlet saavel Sagens Formalitet som dens Realitet, kan Sagsøgeren foreløbig indskrænke sig til at udtale sig om Formaliteten. Naar der har fundet en særskilt Skriftveksling Sted om Formaliteten, kan enhver af Parterne fordrø denne paakendt, inden der skrives til Realitetens Behandling.

Paakendelse af Sagens Formalitet sker i saa Tilfælde ved, at den i § 329 nævnte Underret efter at have optaget Sagen indsender en Udskrift af Retsbogen og Sagens Dokumenter, deriblandt de mellem Parterne veklede Processkrifter, til Landsretten, der træffer Afgørelse paa det foreliggende skriftlige Grundlag. I Tilfælde af, at Sagen ikke i det hele afvises, skal Landsretten ved Formalitetskendelsens Afsigelse henvise Sagen til vedkommende Underret til Fortsættelse af Sagens Forberedelse til Domsforhandling i Realiteten.

Dersom de fremsatte Formalitetsindsigelser give Anledning til Bevisoptagelse, bliver denne at iværksætte inden Sagens Indsendelse til Landsretten. Herved finde Reglerne i §§ 342 o. ff. tilsvarende Anvendelse.

§ 337.

Naar Omstændighederne tale derfor, kan den i § 329 omhandlede Underret efter Begæring tilstaa den Part Udsættelse, der ikke i rette Tid har fremlagt eller Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

meddelt sine skriftlige Bemærkninger, eller tillade ham at lade det fornødne tilføje Nr. 53.
26de
Marts.
Retsbogen.

Naar der under Domsforhandlingens Forberedelse bliver Anledning til at udøve de i §§ 277—279 nævnte procesledende Beføjelser, tilkommer det samme Underret at tage Bestemmelse herom.

§ 338.

Anser en Part Modpartens Udtalelser om Sagens Sammenhæng for at lide af Uklarhed eller andre Mangler, som ikke efter hans Opfordring ere afhjulpne under Skriftvekslingen, bliver i det i § 335 omhandlede Møde eller efter Omstændighederne i et nyt af vedkommende Underret berammet Møde Skriftvekslingens Resultat paa de omspurgte Punkter at fastslaa i en Tilførsel til Retsbogen, efter at der har været givet Parterne Lejlighed til mundtlig at udtale sig, eller om fornødent ved Rettens Kendelse.

Udebliver den Part, der har rejst Spørgsmaalet, fra Forhandlingen, bortfalder denne. Udebliver den anden Part, eller nægter han at svare, anses Skriftvekslingen paa de omspurgte Punkter at skulle forstaaes saaledes, som det af Modparten angives, for saa vidt dette ikke strider mod det øvrige Indhold af Skriftvekslingen.

§ 339.

Naar en Part, efter at Skriftvekslingen er sluttet, uden Modpartens Samtykke ønsker at forandre eller udvide sine Paastande eller at fremføre ny Anbringender, kan han i den Anledning begære et Retsmøde berammet for vedkommende Underret, saafremt dette kan finde Sted inden Domsforhandlingen. Mindst 3 Dage inden Mødet skal han skriftlig meddele Modparten, hvad han agter at fremkomme med, og hvorfor det først nu fremkommer, samt underrette ham om Retsmødet. I dette afgør Retten, om det efter Omstændighederne, og navnlig fordi det findes undskyldeligt, at Parten ikke tidligere har fremsat sine ny Paastande eller Anbringender, kan tilstedes ham at fremføre dem som Tillæg til Skriftvekslingen. I bekræftende Fald fremlægges det omspurgte straks eller tilføres Retsbogen, og der tilstaaes efter Begæring den fornødne Udsættelse i Anledning af det saaledes fremførte.

Udebliver den Part, der har begært Mødet, bortfalder Andragendet; udebliver Modparten, anses de for Andragendet paaberaabte Grunde for beviste.

§ 340.

Paaberaaber en Part sig i Skriftvekslingen Dokumenter, der ere i hans Besiddelse, bør disse i Original eller Genpart følge med vedkommende Processkrift til Udlaan til Modparten. Hvis en fuldstændig Genpart vilde medføre betydeligere Vanskelighed eller Bekostning, er det tilstrækkeligt, at Genparten omfatter den Del af Dokumentet, som vedrører Sagen. Naar de originale Dokumenter ikke udlaanes til Modparten, skulle de henlægges paa Rettens Kontor til Modpartens Eftersyn i en Tid af mindst en Uge umiddelbart efter Processkriftets Meddelelse eller Fremlæggelse.

§ 341.

Begge Parter kunne til Retsbogen opgive en i den paagældende Underretskreds boende Person, til hvem alle processuelle Meddelelser skulle rettes. I Mangel af saadan Opgivelse skulle Meddelelserne ske til den for eller med Parten optrædende Sagfører, saafremt han har Bopæl eller Kontor i bemeldte Kreds, og ellers, saavel som naar Parten ikke benytter Sagfører, under samme Betingelse til Parten selv. Udenfor de nævnte Tilfælde kunne Meddelelserne afgives paa vedkommende Underrets Kontor, forudsat at vedkommende Part i et Retsmøde er gjort opmærksom herpaa.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 342.

Naar Skriftvekslingen er sluttet, kan Sagsøgeren saa vel som ogsaa Sagsøgte, saafremt Modkrav ere tingfæstede, i et Retsmøde begære Sagen henvist til Domsforhandling ved den paagældende Landsret. Ønsker imidlertid en af Parterne Udsættelse for at føre Bevis, kan en passende Udsættelse hertil tilstaaes, for saa vidt det af Underretten skønnes at være nødvendigt, for at vedkommende Part tilbørlig kan varetage sit Tarv. Til Oplysning herom og for at Retten kan sættes i Stand til at træffe de i § 343 omtalte Afgørelser, finder, for saa vidt fornødent, en mundtlig Forhandling Sted, hvorunder Parterne efter kortelig at have fremstillet, hvorom Sagen drejer sig, angive, hvorvidt de agte at føre Bevis, og i bekræftende Fald for hvad og paa hvilken Maade.

§ 343.

I det i forrige Paragraf omhandlede Retsmøde træffer vedkommende Underret derhos, for saa vidt Udsættelse er tilstaaet, Bestemmelse om Afhørelse af Vidner, om Foretagelse af Syns- eller Skønsforretninger, om Indkaldelse af Parterne til personlig Afhøring i Henhold til § 293, samt om det skal paalægges Modparten eller Trediemænd at fremkomme med Dokumenter m. m., jvf. ogsaa §§ 274 og 287. Skal personlig Afhøring af Parterne i Henhold til § 293 finde Sted, kan Retten bestemme, at Parternes Afhøring skal foregaa, forinden Bestemmelse tages om Indkaldelse af Vidner eller Udmeldelse af Syns- og Skøns mænd. Deslige Bestemmelser kunne ogsaa saavel før som senere træffes af Retten i eller udenfor et Retsmøde, og hvis den, naar Begæring om at erholde en saadan Bestemmelse fremkommer, finder det hensigtsmæssigt, kan den kræve Modpartens mundtlige eller skriftlige Udtalelser om Spørgsmaalet. Naar den Omstændighed, som ønskes bevist, skønnes at være uden Betydning for Sagen, eller naar Modparten under Skriftvekslingen har erkendt den eller til Retsbogen erklærer ikke at ville benægte den, tilstedes Bevisførelse ikke.

Parterne kunne ikke fordrø nogen foreløbig eller særskilt forudgaaende Bestemmelse af Retten om Bevisbyrdens Fordeling.

§ 344.

Vidneførsel, der skal tjene til Oplysning i en borgerlig Sag, kan i Reglen først foregaa, naar Bestemmelse derom er tagen efter § 343. Naar paagældende Part staar i Fare for at miste sit Bevis eller i øvrigt gør det sandsynligt, at han har særlig Interesse i, at Beviset optages tidligere, kan han dog begære, at Vidneførslen foregaaer forinden.

Skal Vidneførsel finde Sted for den Underret, der leder Forberedelsen af Domsforhandlingen, udsteder Retten de fornødne Indkaldelser til Vidnerne samtidig med, at den efter § 343 tager Bestemmelse om deres Førelse. I andre Tilfælde indledes Vidneførsel med, at vedkommende Part indgiver skriftlig Begæring herom til Underretten paa det Sted, hvor Vidnet bor eller opholder sig. Saafremt Vidneforklaringen er bestemt til Brug under en Søsag, tiltrædes Retten udenfor København af to søkyndige Medlemmer; i København træder Sø- og Handelsretten i den almindelige Underrets Sted saavel i Handels- som i Søsager.

Den ovenfor nævnte Begæring om Vidneførsel skal indeholde Angivelse af den Sag, i Anledning af hvilken, og af den Person, mod hvem Vidneførslen skal foregaa, Opgivelse af det, hvorfor Bevis søges tilvejebragt, og af Vidnernes Navne m. v., samt Oplysning om, at der efter § 343 er taget Bestemmelse om Vidneførselen eller, at denne i øvrigt har Hjemmel i denne Lovs Bestemmelser. Retten kan paalægge Parten yderligere at oplyse Rigtigheden af sine Anbringender. Den træffer derefter i eller Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

udenfor et Retsmøde Bestemmelse, om Vidneførslen kan tilstedes. Nægtes dette, kan Nr. 53.
Parten inden en Uge iværksætte Kære herover til højere Ret.

26de
Marts.

§ 345.

Udmeldelse af Syns- eller Skønsmænd sker ved Underretten paa det Sted, hvor Genstanden for Syns- eller Skønsforretningen befinder sig. Angaar Syns- eller Skønsforretningen ikke nogen legemlig Genstand, sker Udmeldelsen ved den i § 329 omhandlede Underret eller, for saa vidt Sag endnu ikke er tingfæstet, ved Underretten paa Modpartens Hjemsted.

De i foregaaende Paragraf indeholdte Regler finde i øvrigt tilsvarende Anvendelse med Hensyn til Syn og Skøn.

§ 346.

Skal personlig Afhøring af Parterne finde Sted i Henhold til § 293, foregaaer denne for den i § 329 omhandlede Underret (jvf. dog § 293, 7de Stykke) i et dertil berammet Retsmøde.

Naar Sagens Forberedelse foregaaer ved Landsretten, sker Afhøringen for denne Ret, medmindre Reglen i § 293, 3die Stykke, er til Hinder derfor.

§ 347.

Til Vidneførsel o. desl. skal Modparten indkaldes med samme Varsel, som om han var Vidne, se dog § 157. Samtidig eller dog mindst 3 Dage før Vidneførslen skal der derhos gives Modparten saadan Meddelelse om Vidnernes Navn. Stilling og Bopæl samt om, hvad der ved dem agtes bevist, for saa vidt han ikke allerede under Sagen har erholdt fornøden Kundskab herom. I paatrængende Tilfælde kan Indstævning af Modparten undlades. Naar saadan Indstævning ikke har fundet Sted, kan Dommeren beskikke en i Retskredsen bosat Sagfører til at varetage Modpartens Tarv mod et passende Salær, der udredes af den Part, der har begært Indkaldelsen, under Forbehold af Godtgørelse ved Dommen i Hovedsagen. Under denne afgøres det derhos, om der har været Føje til at undlade at indstævne Modparten, og, i benægtende Fald, om Tingsvidnet kan benyttes som Bevis i Sagen.

§ 348.

Under Vidneførsel afhører enhver Part de af ham fremstillede Vidner.

Retten kan stille Spørgsmaal til Vidnet saavel til nærmere Opklaring af Punkter, hvorom Parterne have spurgt Vidnet, som til selvstændig Oplysning af Sagen.

Naar Vidnets Helbredstilstand kræver Afhøring paa et særligt Sted, skal Dommeren afhøre Vidnet, hvis dette eller nogen af Parterne begærer det. Der skal i saa Fald gives Parterne Lejlighed til gennem Retten at stille Spørgsmaal til Vidnet. Ret til at begære Afhøring ved Dommeren tilkommer ogsaa den Part, der ikke selv er Sagfører eller møder ved Sagfører.

Den Part, der har ladet et Vidne indkalde, kan, naar Vidnet har givet Møde, ikke uden Modpartens Samtykke fratage dets Afhørelse med den Virkning, at Modparten eller Retten afskæres fra at stille Spørgsmaal til Vidnet.

§ 349.

Reglerne i § 348 finde med de fornødne Lempelser Anvendelse, ogsaa naar Parter eller Syns- eller Skønsmænd skulle afhøres.

§ 350.

Den, der under Domsforhandlingen vil paaberaabe sig Dokumenter, der ikke allerede ere Modparten bekendte, skal mindst en Uge forud afgive dem til denne i

Nr. 53. Original eller fuldstændig eller delvis Genpart (§ 340) og, hvis ikke Originalen ud-
26de laanes, henlægge denne til Eftersyn paa den i § 329 nævnte Rets Kontor.
Marts.

§ 351.

Den i § 329 omhandlede Underret kan om fornødent efter Udløbet af den i Henhold til § 342 indrømmede Udsættelse tilstaa Parterne yderligere Udsættelse til Tilvejebringelse af Bevis eller i Anledning af Fremkomsten af ny Paastande eller Anbringender, jvf. § 339.

Naar ingen af Parterne begærer yderligere Udsættelse, eller saadan Udsættelse nægtes, henviser vedkommende Underret Sagen til Domsforhandling for Landsretten.

Samtidig med, at Underretten henviser Sagen til Domsforhandling for Landsretten, indsender den til denne en Udskrift af, hvad der Sagen vedkommende er tilført Retsbogen, samt Sagens Dokumenter, for saa vidt de bero ved Retten, derunder de mellem Parterne vekselede Processkrifter. Har efter Henvisningen Tillæg til Skriftvekslingen fundet Sted i Medfør af § 339, bliver samme Regel at iagttage ved Tillægsbehandlings Afslutning.

Finder Underretten, at der er Anvendelse for Reglerne i §§ 285 og 286, iagttages foranstaaende Regler med de fornødne Lempelser.

Efter at have modtaget de i 3die Stykke nævnte Udskrifter og Dokumenter berammer Landsretten det Møde, i hvilket Domsforhandlingen skal finde Sted, efter forinden at have givet Parterne Lejlighed til at udtale sig herom. Samtidig kan den efter Parternes Begæring tage Bestemmelse om Indkaldelse til yderligere Afhørelse under Domsforhandlingen af tidligere afhørte Vidner, Synsmænd eller Skønsmænd eller Parter, jvf. §§ 360 og 361.

§ 352.

Efter en Sags Henvisning til Landsretten kan hver af Parterne tilvejebringe ny Oplysninger, saafremt dette kan ske inden Domsforhandlingen; men under denne kunne saadanne Oplysninger i Almindelighed kun paaberaabes, saafremt de i §§ 347 og 350 givne Regler ere iagttagne af vedkommende Part. Bevisførelse af den i § 343, 1ste Punktum, omhandlede Art kan dog kun finde Sted, naar der i Medfør af nævnte Paragraf er truffet Bestemmelse derom, eller Landsretten undtagelsesvis tillader den, jvf. § 353.

§ 353.

Udsættelse af Domsforhandlingen i en til Landsretten i Medfør af § 351 henvist Sag kan forinden Domsforhandlingens Begyndelse besluttes af Landsretten, naar dette findes nødvendigt af Hensyn til Retten selv eller andre særlige Aarsager, saasom Forfald for en af Parterne eller Sagførerne, men kun aldeles undtagelsesvis af Hensyn til Fremskaffelsen af ny Beviser fra nogen af Parterne. Den, for hvem Forfald er indtraadt, skal snarest muligt anmelde det for Retten. Besluttes Udsættelsen, har Retten saa vidt muligt at meddele alle vedkommende Underretning derom inden det oprindelig til Domsforhandlingen berammede Retsmøde.

Senest 3 Dage før Domsforhandlingen skal, medmindre Afgivelse herfra tilstedes af Retten, enhver af Parterne paa Landsrettens Kontor aflevere mindst eet Eksemplar af hvert af de af ham fremlagte Processkrifter til Afbenyttelse for Retten.

*Kapitel 32.***Domsforhandling for Landsret i 1ste Instans.**

§ 354.

Udebliver Sagsøgeren ved Domsforhandlingen, afviser Landsretten Sagen og tilkender den Sagsøgte, der har givet forgæves Møde, Sagsomkostninger, for saa vidt han ikke frafalder Paastand derom. Sagsøgerens Udeblivelse udelukker ikke, at der gives Sagsøgte Dom for af ham tingfæstede Modkrav.

Udebliver Sagsøgte ved Domsforhandlingen, finde de i § 332 givne Regler tilsvarende Anvendelse.

§ 355.

Naar Domsforhandlingen er begyndt, kan den udenfor de i §§ 357, 360 og 361 nævnte Tilfælde ikke uden tvingende Nødvendighed udsættes, men fortsættes uafbrudt i det begyndte og de paafølgende Møder, der saa vidt muligt skulle holdes de umiddelbart efterfølgende Dage.

§ 356.

Ved Domsforhandlingen skulle Formalitetsindsigelser behandles før Realiteten og paakendes særskilt, medmindre Retten bestemmer, at de alle eller nogle af dem skulle forhandles i Forbindelse med Realiteten.

Naar Formaliteten er indladt, ere alle de Indsigelser vedrørende Formaliteten indtil dette Tidspunkt, som kunne frafalde, udelukkede fra at komme i Betragtning.

I Tilfælde af, at Sagen ikke i det hele afvises, skal Retten ved Formalitetskendelsens Afsigelse beramme ny Domsforhandling. Udebliver Sagsøgte da ved denne Domsforhandling, finde de i § 332 indeholdte Regler tilsvarende Anvendelse.

§ 357.

Domsforhandlingen foregaar paa Grundlag af Skriftvekslingen og det Retsbogen tilførte. Naar en Part under Forhandlingen helt eller delvis frafalder Paastande, Benægtelser o. desl. eller gør Indrømmelser, er Modparten berettiget til at faa fornøden Tilførsel herom optagen i Retsbogen. Vil en Part fremsætte Paastande eller Anbringender, paa hvilke Modparten ikke er bleven forberedt gennem det skriftlige Grundlag, bliver det efter Begæring ved Rettens Kendelse at nægte, saafremt deres Fremsættelse vilde medføre Forhandlingens Udsættelse, medmindre det skønnes at være undskyldeligt, at de ikke tidligere ere meddelt. Tilstedes deres Fremsættelse, optages de i Retsbogen, og Forhandlingen bliver efter den deri interesserede Parts Begæring at udsætte ganske eller til Dels, for saa vidt det er nødvendigt til Varetagelse af hans Tarv.

Tilsvarende Regler gælde om Fremførelse af Beviser, om hvis Fremkomst Modparten ikke har erholdt saa betimelig Meddelelse, at han har kunnet forberede sig tilstrækkelig.

§ 358.

Ved Domsforhandlingen gives i Reglen Ordet først til Sagsøgeren, men Rettens Formand kan gøre Afgivelse herfra.

Ved Realitetsforhandlingens Begyndelse skulle Parterne oplæse og fremlægge deres skriftlig affattede Paastande.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 359.

Under Domsforhandlingen fremstiller den Part, der først faar Ordet, kortelig Sagens Hovedtræk; derefter lader han ved Retsskriveren oplæse de Dokumenter, som han vil paaberaabe sig, derunder Udskrifter af Tingsvidner og afgivne Partsforklaringer m. m. Modparten lader derpaa paa lignende Maade sine Dokumenter læse. Derefter udvikler førstnævnte Part nærmere sin Opfattelse af hele Sagen, derunder Bevisførelsens Resultater og de vedkommende Retsspørgsmaal, hvorefter Modparten faar Ordet for en tilsvarende Udvikling. Retten kan vedtage eller tillade saadanne Afgivelser fra den foreskrevne Forhandlingsgang, som maatte findes formaalstjenlige.

De paaberaabte Dokumenter, hvoraf efter Omstændighederne trykte eller skrevne Genparter omdeles til Dommerne, overgives efter Oplæsningen til Retten.

§ 360.

Hvis saadan Bestemmelse ikke allerede tidligere er truffen, jfr. § 351, kan Retten under Forhandlingerne efter Begæring bestemme, at tidligere afhørte Vidner, Syns- eller Skønsmænd og Parter skulle fremstilles til yderligere Afhøring under Domsforhandlingen, jvf. §§ 162 og 163, 193 samt 293. Træffes saadan Bestemmelse, udsættes Sagen om fornødent, jvf. § 11.

§ 361.

Saaftremt Vidneførsel o. desl. i Henhold til § 351 eller § 360 finder Sted under Domsforhandlingen, finde Reglerne i §§ 348—49 tilsvarende Anvendelse. Indkaldelse udstedes af Landsrettens Formand. Den Part, der har foranlediget et Vidne eller en Syns- eller Skønsmænd indkaldt til Afgivelse af Forklaring under Domsforhandling, kan, naar den Indkaldte har givet Møde, ikke uden Modpartens Samtykke frafalde vedkommendes Afhørelse med den Virkning, at Modparten eller Retten afskæres fra at stille Spørgsmaal til Vidnet eller Syns- eller Skønsmænd.

Retten kan paa Grund af et Vidnes, eller en Syns- eller Skønsmænds Udeblivelse eller Indsigelse imod at afgive Forklaring eller imod at møde udsætte Sagen, naar vedkommende Part begærer dette. Udsættelsen kan gives paa bestemt Tid eller indtil videre. I sidste Fald kan, naar Hindringen er hævet, enhver af Parterne fremsætte Begæring for Retten om, at der berammes en Tid til Sagens Foretagelse og udstedes Indkaldelse til alle vedkommende.

§ 362.

Naar Sagen i det hele eller for et enkelt Punkt skønnes at være tilstrækkelig behandlet, slutes Forhandlingerne (jvf. § 277), Sagen optages, og Dom afsiges (jvf. § 210).

Domsforhandling i en ny Sag maa først paabegyndes, naar Dom i den sidst optagne Sag er vedtagen. Undtagelse herfra kan dog finde Sted, naar Sagen frembyder særlige Vanskeligheder, men der skal ogsaa i dette Tilfælde, inden ny Domsforhandling paabegyndes, afholdes Raadslagning om den optagne Sag, og den endelige Vedtagelse af Domsslutningen maa aldrig udsættes udover den tredie Søgnedag efter Domsforhandlingens Tilendebringelse.

§ 363.

Udebliver Sagsøgte ved Domsforhandlingen, og Sagsøgeren vil fremføre noget, som ikke indeholdes i det Sagsøgte meddelte, maa han begære Forhandlingen helt eller delvis udsat og meddele Sagsøgte Udsættelsen og det ny Anbringende med et af Retten bestemt Varsel.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

§ 364.

Enhver, der i Medfør af §§ 331, sidste Stykke, 332 eller 354 er dømt som udebleven under en Landsretssag i 1ste Instans, kan begære Sagen genoptagen og fortsat fra det Punkt, hvor Forhandlingen paa Grund af Udeblivelsen standsede for hans Vedkommende, naar han godtgør, at Udeblivelsen var ham utilregnelig. Den, der ønsker at benytte sig heraf, maa indgive en skriftlig begrundet Begæring til den Ret, der har afsagt Udeblivelsesdommen, ledsaget af de fornødne Bevisligheder. Finder Retten ikke Grund til straks at afvise Begæringen, berammes et Retsmøde, og Rettens Formand (jvf. § 143) fastsætter det Varsel, med hvilket Modparten skal indkaldes. Udebliver denne, anses de for Begæringen paaberaabte Grunde for beviste; møder Modparten og rejser Indsigelse, forhandles Spørgsmaalet om Genoptagelse mundtlig.

Retten afgør ved Kendelse, om Sagen skal genoptages, og berammer i bekræftende Fald et Retsmøde samt fastsætter et Varsel, med hvilket Modparten dertil skal indkaldes. I dette Møde træffes de fornødne Bestemmelser om Sagens Fortsættelse overensstemmende med de almindelige Regler, for saa vidt Genoptagelsen ikke afvises, fordi Modparten ikke er behørig indkaldt.

Samtidig med, at Sagen erklæres for genoptagen, saavel som paa ethvert senere Trin af Sagen kan Retten efter Begæring bestemme, at den afsagte Udeblivelsesdoms Virkninger skulle udsættes.

Fører Genoptagelsen til samme Resultat som den afsagte Dom, bliver denne at stadfæste; i modsat Fald ophæves den, og ny Dom afsiges af vedkommende Landsret.

§ 365.

Begæring om den i § 364 omhandlede Genoptagelse maa fremsættes, saa snart det er muligt, og kan ikke fremføres efter et Aars Forløb fra Dommens Afsigelse. Er Sagen indanket til højere Ret, er Adgangen til Genoptagelse udelukket, indtil Anken frafaldes eller afvises. Naar Indkaldelse til det første i § 364 ommeldte Retsmøde er sket, ere begge Parter udelukkede fra at paaanke Udeblivelsesdommen, indtil Genoptagelsen bortfalder eller afvises. Adgang til Genoptagelse haves kun een Gang i samme Sag.

§ 366.

Den, der, uden at have afgivet noget Svar i Sagen, er dømt som udebleven under en Landsretssag i 1ste Instans, kan endvidere begære Sagen genoptagen, naar han inden en Uge efter Dommens Afsigelse skriftlig begærer et Retsmøde berammet samt enten fremlægger Bevis for at have betalt de idømte Sagsomkostninger eller i Retten deponerer Beløbet. Vedkommende Ret giver Begæringen Paategning om, at Sagen er genoptagen, og fastsætter det Varsel, med hvilket Modparten skal indkaldes. I Mødet maa Domfældte i Reglen, jvf. § 337, afgive sit Svar i Sagen; undlader han dette, eller er Modparten ikke behørig indkaldt, afvises Genoptagelsen.

Indkaldelse af Modparten til Sagens Genoptagelse har samme opsættende Virkning som Forkyndelse af Ankestævning.

I øvrigt gælde Bestemmelserne i § 364, sidste Stykke, dog saaledes at Udeblivelsesdommens Paalæg af Sagsomkostninger ikke kan ophæves, og i § 365, 2det—4de Punktum, samt de almindelige Regler om Landsretsproceduren.

§ 367.

Naar Tilladelse til at fremføre ny Paastande eller Anbringender søges hos Landsret eller Højesteret paa Grund af utilregnelig Udeblivelse henholdsvis under Forberedelsen af Domsforhandling i en Landsretssag eller under selve Domsforhandlingen Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53. ved Landsret, kan Landsret eller Højesteret i Stedet for at give bemeldte Tilladelse bestemme, at Sagen skal genoptages. Andrageren maa da inden 14 Dage efter at have erholdt Meddelelse om Landsrettens eller Højesterets Bestemmelse, hvis Forkyndelse for Modparten har samme opsættende Virkning som Forkyndelse af Ankestævning, indgive Begæring til vedkommende Ret om Berømmelse af et Retsmøde til at træffe de fornødne Bestemmelser om Sagens Fortsættelse, jvf. §§ 364 og 365.

26de
Marts.

Kapitel 33.

Intervention og Tilstævning af Trediemand i Landsretssager i første Instans.

§ 368.

Interventionssøgmaal anlægges og fremmes efter de om et selvstændigt Søgmaal gældende Regler, for saa vidt ikke Bestemmelserne i de følgende Paragraffer medføre Afvigelse herfra.

§ 369.

Intervenienten indtræder i Sagen derved, at han senest en Uge forinden det af de til Hovedsagens Behandling bestemte forberedende Retsmøder, i hvilket han vil optræde, for de oprindelige Parter lader forkynde en skriftlig Angivelse af sin Paastand og de Kendsgerninger, hvorpaa den støttes, og i bemeldte Retsmøde fremlægger denne. Vil nogen af Parterne modsætte sig Interventionen eller bestride Intervenientens Paastand, maa han fremlægge Svarskrift, jvf. §§ 334 og 337. Om yderligere Skriftveksling i Anledning af Interventionssøgmaalet gælde de i §§ 335—36 fastsatte Regler.

§ 370.

Paastaar nogen af Parterne Interventionssøgmaalet afvist som ikke hjemlet ved den almindelige Bestemmelse i § 242, bliver Spørgsmaalet herom foreløbig at afgøre ved Landsrettens Kendelse i Overensstemmelse med Reglerne i § 336.

§ 371.

Det oprindelige Søgmaal og Interventionssøgmaalet forhandles i øvrigt i Forbindelse med hinanden som een Retssag.

I Overensstemmelse med § 277 kan Retten udskille Interventionen til særskilt Forhandling før eller efter Hovedsagen, saaledes at den enten paakendes i Forbindelse med Hovedsagen eller særskilt.

§ 372.

Intervenienten er berettiget til at benytte Anke og Kære over for den stedfundne Behandling og den afsagte Dom ligesom enhver af de oprindelige Parter.

§ 373.

Den, der blot vil optræde under Sagen for at understøtte en af Parterne, jvf. § 243, skal til den Underret, der leder Sagens Forberedelse, indgive en skriftlig Begæring om at faa Adgang til at ytre sig i Sagen. Denne Begæring meddeles Parterne. Modsætter en af disse sig Begæringen, bliver Spørgsmaalet at afgøre ved Kendelse af Landsretten i Overensstemmelse med Reglerne i § 336. Indrømmes Begæringen, træffer

vedkommende Underret de nærmere Bestemmelser om Maaden, hvorpaa den paagældende Nr. 53. skal have Adgang til at ytre sig i Sagen og fremføre Beviser. 26de Marts.

§ 374.

Tillader Retten, jvf. § 373, Sagsøgeren at tilstævne (adcitere) Trediemand for at faa Dom over ham enten alternativt med eller tilsammen med Sagvolderen, udsættes Sagen saa længe, som nødvendigt er, for at paagældende Trediemand paa sædvanlig Maade kan stævnes til at svare som Sagvolder. De i §§ 368, 371 og 372 om Intervention givne Regler finde ogsaa Anvendelse med Hensyn til Tilstævning.

§ 375.

Naar en Sag af vedkommende Underret er henvist til Domsbehandling for Landsret, kan Indtræden i Sagen eller Tilstævning kun finde Sted med Landsrettens Samtykke. Gives saadant Samtykke, komme med Hensyn til den videre Behandling dette Kapitels Regler til Anvendelse.

Kapitel 34.

Skriftlig Behandling af Sager ved Landsretterne i første Instans.

§ 376.

I vidtløftige Regnskabssager og andre indviklede Retssager kunne saavel den Underret, der leder Sagens Forberedelse, som Landsretten paa ethvert Trin af Forhandlingerne for vedkommende Ret anordne skriftlig Behandling af Sagen. Naar saadan Bestemmelse er truffen af Landsretten, kan den ikke paakæres eller paaankes. Er Bestemmelsen tagen af vedkommende Underret, kan Kære ske til Landsretten.

§ 377.

Hvor skriftlig Behandling er anordnet, iværksættes der under Ledelse af den Ret, for hvilken Sagen ved dens Overgang til skriftlig Behandling henstaar, en Veksling imellem Parterne af Indlæg, ikke over to fra hver Side. En fortsat Skriftveksling tilstedes kun undtagelsesvis, hvor Sagens Beskaffenhed skønnes at gøre den nødvendig. Retten bestemmer Frister til Indlæggenes Afgivelse, ligesom den og, hver Gang en Part har fremlagt Indlæg, bestemmer, om Modparten skal have Udsættelse til at svare derpaa.

Indlægene fremlægges i de dertil bestemte Retsmøder, men de skulle 3 Dage forinden være Modparten meddelte, saa at denne i Retsmødet kan udtale, om han vil svare yderligere.

Til Afbenyttelse ved Udarbejdelsen af deres Processkrifter kunne Parterne begære Udlaan af det fremlagte; vil en af Parterne ikke tilstede, at Udlaan i Original finder Sted, maa han lade medfølge Genparter, som da blive at bekræfte paa Rettens Kontor, hvor der derhos bør gives Adgang til at efterse Originalerne.

§ 378.

I det Retsmøde, i hvilket det sidste Indlæg fremlægges, eller efter Omstændighederne i et senere berammet Retsmøde, tilstaas der, for saa vidt Bevisførelsen Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53. ikke er afsluttet før Sagens Overgang til skriftlig Behandling, efter Begæring og efter 26de Marts. foregaaende mundtlig Forhandling, jvf. § 342, den fornødne Udsættelse til at tilvejebringe Bevis samt træffes de fornødne Bestemmelser om Bevisoptagelsen, jvf. § 343. Skal ingen Bevisførelse finde Sted, kan Sagen begæres optagen til Paakendelse.

§ 379.

Har Bevisoptagelse fundet Sted, kan hver af Parterne efter dens Tilendebringelse i dertil berammede Retsmøder fremlægge et skriftligt Indlæg.

§ 380.

Med de af det foregaaende følgende Lempelser komme i øvrigt denne Lovs almindelige Regler for Proceduren til Anvendelse, ogsaa naar skriftlig Behandling finder Sted.

Sagens Optagelse sker, for saa vidt Indlægsvekslingen har fundet Sted for Underretten, af denne, der snarest muligt derefter indsender Dokumenterne til Landsretten tilligemed Udskrift af, hvad der vedrørende Sagen er tilført Retsbogen.

Dersom Landsretten efter Sagens Optagelse til Dom finder det af særlig Betydning for Sagens Oplysning, at der rettes yderligere Spørgsmaal til tidligere afhørte Parter, Vidner, Syns- eller Skøns mænd, kan den træffe Bestemmelse herom, samt om saadan Afhøring skal ske for et Medlem af Landsretten eller for Underretten, jvf. §§ 162 og 163, 193 samt 293. Med Udgifterne ved saadanne Foranstaltninger forholdes paa den i § 275 foreskrevne Maade.

§ 381.

Dom afsiges paa Grundlag af de fremlagte Indlæg og skriftlige Beviser. Paa-stande, Søgsmålsgrunde, Indsigelser saavel som overhovedet faktiske Anbringender kunne ikkun komme i Betragtning, for saa vidt de enten indeholdes i de skriftlige Indlæg eller ere optagne i Retsbogen.

§ 382.

Udebliver nogen af Parterne i et Retsmøde, bliver Sagen efter den mødende Parts Begæring at optage til Paakendelse paa Grundlag af alle de imellem Parterne indtil da vekslede Indlæg m. m. Er det Sagsøgeren, der udebliver, kan Sagsøgte dog ogsaa begære Sagen afvist.

Sagsøgeren kan hæve Sagen, saa længe den ikke er optagen til Paakendelse; dog kan han ikke derved afskære Modparten fra at faa Dom for tingfæstede Modkrav.

§ 383.

Dommens Vedtagelse og Afsigelse foregaaer efter de almindelige Regler. Dog kan Rettens Formand, naar Omstændighederne tale derfor, anordne, at skriftlig Stemme-given skal finde Sted.

§ 384.

Med Hensyn til Anke og Kære forholdes der efter de almindelige Regler.

*Kapitel 35.***Anke til Højesteret.**

§ 385.

Domme, afsagte i første Instans af en Landsret kunne, med den i § 220 indeholdte Undtagelse, overensstemmende med nedenstaaende Regler af Parterne paaankes til Højesteret. I Forbindelse med Dommen kan Anken omfatte den forudgaaende Behandling og de under denne faldne Afgørelser, for saa vidt Anke ikke særlig er udelukket.

Anke kan iværksættes til Forandring, Ophævelse eller Hjemvisning, hvorimod Anke alene til Stadfæstelse ikke kan finde Sted. Heller ikke kan Anke iværksættes alene til Forandring af Dommens Bestemmelser om Sagsomkostninger og processuelle Straffe. Dog kan Justitsministeren tillade, at deslige Bestemmelser særskilt paaankes af Parterne, naar Afgørelse med Hensyn til disse Punkter er uafhængig af Sagens Udfald, eller af Trediemand, hvem Omkostninger eller Straf er paalagt eller Salær tilkendt eller frakendt.

§ 386.

Anke kan iværksættes fra begge Parters Side, men de tvende Anker blive da at forene til samtidig Forhandling, jvf. § 277, 1ste Stykke.

Udtrykkelig eller stiltiende Afkald paa Anke kan ikke gyldig gives, forinden den Retsafgørelse, om hvis Paaanke der er Tale, er truffen.

§ 387.

Edsdomme og Afgørelser i Henhold til § 286 af enkelte Spørgsmaal eller Dele af Sagen kunne først paaankes, naar den endelige Dom er afsagt.

§ 388.

Ankefristen er 8 Uger fra Dommens Afsigelse at regne. Anken kan dog undtagelsesvis tillades af Justitsministeren indtil et Aar efter Dommens Afsigelse, naar der foreligger tilstrækkelig Grund til at afvige fra den almindelige Regel om Ankefristen.

§ 389.

Inden Ankefristens Udløb eller inden 4 Uger, efter at den i § 388 ommeldte Tilladelse til Anke er meddelt, skal Appellanten indlevere Ankestævning paa Rettens Kontor til Sagens Berammelse overensstemmende med de i § 329 fastsatte Regler. Begæres Sagen berammet til et overdrevent fjernt Tidspunkt, skal Justitssekretæren forelægge Rettens Formand Spørgsmaalet til Afgørelse.

Ankestævningen skal indeholde en fuldstændig og tydelig Angivelse af Ankegrunden og den Paastand, der agtes nedlagt.

Om Varslet gælde de i § 330 fastsatte Regler med fornøden Lempelse, dog saaledes at det ikke maa være kortere end 4 Uger.

§ 390.

Hæves eller afvises en i rette Tid, jvf. §§ 388 og 389, indanket Sag, skal det, uanset at Ankefristen imidlertid maatte være udløben, være Parten tilladt at indanke

Nr. 53. Sagen paa ny, naar ny Stævning indgives paa Rettens Kontor til Sagens Berammelse inden 14 Dage fra det Retsmøde, hvor Sagen blev hævet eller afvist. Denne Ret kan kun benyttes een Gang.

26de
Marts.

§ 391.

Paa den berammede Tægtedag skal Appellanten møde og fremlægge Ankestævningen. Unnlader han dette, afvises Sagen, og der tilkendes den Indstævnte, der har givet forgæves Møde, Sagsomkostninger. Samme Virkning har Appellantens Udeblivelse eller Unnladelse af at foretage de til Sagens Fortsættelse hørende Skridt ved senere Retsmøder, saafremt Domsforhandlingen ikke er berammet, eller ved selve Domsforhandlingen.

§ 392.

Udebliver Indstævnte, skønt lovlig varslet, og Appellanten begærer Sagen fremmet, udgaar den til skriftlig Behandling.

Appellanten kan dog i Stedet herfor begære Sagen udsat og skal da lade forkynde en Udskrift af det i Retsmødet forefaldne for Modparten med et af Retten fastsat Varsel.

Ovenstaaende Bestemmelser komme ogsaa til Anvendelse, naar Indstævnte udebliver i et senere Retsmøde, uden at have afgivet noget Svar i Sagen, eller udebliver ved Domsforhandlingen, i hvilket sidste Tilfælde derhos det, som han allerede maatte have fremført for Højesteret, lades ude af Betragtning. At Indstævnte, efter at have svaret i Sagen, udebliver i andre Retsmøder end det, hvori Domsforhandlingen finder Sted, berettiger ikke til at anvende Bestemmelsen i nærværende Paragrafs 1ste Stykke og afskærer ikke Indstævnte fra senere at møde i Sagen.

§ 393.

Møder Indstævnte uden at rejse Indsigelse, optages Sagen efter Begæring til Domsafsigelse.

§ 394.

Vil Indstævnte fremsætte Formalitetsindvendinger mod Ankesagen, eller ønsker han, uden selv at paaanke, Dommen forandret eller ophævet, skal han i det nævnte første Retsmøde fremlægge en skriftlig Angivelse af bemeldte Indvendinger eller af sine Ankegrunde samt den Paastand, som han agter at nedlægge. Ønsker Indstævnte blot Dommen stadfæstet, er det tilstrækkeligt, at han mundtlig erklærer dette.

Naar Indstævnte har afgivet sit Svar, tager Retten efter Appellantens Begæring Bestemmelse om Tiden for Domsforhandlingen — der dog ikke uden begge Parters Samtykke maa ansættes tidligere end 4 Uger efter Retsmødet — for saa vidt der ikke ifølge Sagens Beskaffenhed efter eller uden Opfordring fra Parternes Side findes Anledning til at bestemme, at den skal forhandles skriftlig.

§ 395.

Paastande eller Anbringender, der ligge udenfor den ved Landsretten stedfundne Procedure, kunne ikke fremsættes uden Modpartens Samtykke; dog kan Retten tilstede deres Fremsættelse, naar det findes undskyldeligt, at de ikke tidligere ere fremkomne, og deres Afskærelse vilde medføre et uforholdsmæssigt Tab for Parten.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

§ 396.

Nr. 53.
26de
Marts.

Den, der ønsker at opnaa den i § 395 ommeldte Tilladelse, maa i en Paa-tegning paa Stævningen eller den i § 394 omtalte skriftlige Angivelse meddele, hvad han agter at begære Tilladelse til at fremføre, samt de formentlig derfor talende Omstændigheder, og Retten bringer da Spørgsmaalet om Tilladelsens Meddelelse til Afgørelse i det første eller, om fornødent, et senere berammet Retsmøde, efter at Parterne have udtalt sig.

Vil en Part uden at have iagttaget den anførte Fremgangsmaade søge at opnaa bemeldte Tilladelse, maa han snarest muligt til Retten indgive et skriftligt, begrundet Andragende, der tillige maa indeholde Oplysning om Grunden til, at Andragendet ikke er fremkommet tidligere. Finder Retten tilstrækkelig Undskyldning herfor, ansættes et Retsmøde, saafremt dette kan finde Sted inden Domsforhandlingen, og Andrageren har da med et af Retten fastsat Varsel at give Modparten Meddelelse om dette Retsmøde og dets Genstand. Udebliver Andrageren, bortfalder hans Andragende; udebliver Modparten, anses de i Andragendet paaberaabte Grunde for beviste.

Meddeler Retten Tilladelsen, tiltaas der paa Begæring enhver af Parterne den fornødne Tid til at varetage sit Tarv i den Anledning, ligesom en berammet Domsforhandling, om fornødent, udsættes. Saafremt en begært Skriftveksling skønnes at være nødvendig, fastsætter Retten Frister for Processkrifternes Meddelelse og berammer et nyt Retsmøde, hvorhos de i §§ 338, 339 og 340 givne Regler komme til Anvendelse.

Fremkomme ny Paastande eller Anbringender først under Domsforhandlingen, og finder Retten i Overensstemmelse med de foranstaaende Grundsætninger, at deres Fremførelse bør tilstedes, bestemmer den det fornødne i Lighed med de i § 357 givne Regler.

§ 397.

Ny Beviser kunne fremføres for Højesteret med Modpartens Samtykke, eller naar der samtidig med Forkyndelsen af Stævningen eller Fremlæggelsen af den i § 394 omtalte skriftlige Angivelse er givet Modparten skriftlig Meddelelse om, af hvilken Art de ny Beviser ere, og hvad derved forventes bevist. Foreligger der tilstrækkelig Undskyldning for, at den nævnte Meddelelse ikke er given som anført, kan Retten tilstede, at den fremkommer paa et senere Trin af Sagen, i hvilken Henseende tilsvarende Regler til de i § 396 givne komme til Anvendelse. Modparten kan i øvrigt frafalde den omhandlede Meddelelse.

§ 398.

Naar Omstændighederne tale derfor, kan Højesteret tillade, at enkelte Punkter eller Dele af Sagen, som ikke have foreligget for eller ikke ere paakendte af Landsretten, indbringes for Højesteret. Med Hensyn til Opnaaelsen af saadan Tilladelse komme tilsvarende Regler til de i § 396 givne til Anvendelse.

§ 399.

I det første Retsmøde har Retten, for saa vidt den ikke anser det for hensigtsmæssigt at udsætte Afgørelsen til et senere Møde, efter Begæring, og efter at der i Retsmødet har været givet Parterne Lejlighed til at udtale sig, at træffe

Nr. 53. Bestemmelse om Afhørelse af ny eller gentagen Afhørelse af tidligere førte Vidner, jvf. §§ 162 og 163, Syns- eller Skøns mænd, jvf. § 193, eller Afhørelse af Parterne efter § 293, om en sliq Afhøring skal finde Sted, inden Bestemmelse tages om Vidners Afhøring, jvf. § 343, om det skal paalægges Modparten eller Trediemand at fremkomme med Dokumenter m. m. Deslige Bestemmelser kunne ogsaa senere træffes af Retten i eller udenfor et Retsmøde, og hvis det, naar Begæring om at erholde en saadan Bestemmelse fremkommer, findes hensigtsmæssigt, kan Retten kræve Modpartens mundtlige eller skriftlige Udtalelser om Spørgsmaalet.

Parterne kunne ikke fordre nogen foreløbig eller særskilt forudgaaende Bestemmelse af Retten om Bevisbyrdens Fordeling.

§ 400.

Skal Vidneførsel o. desl. finde Sted, kan Retten, hvor det findes at være af særlig Betydning for Sagens Oplysning, bestemme, at Afhørelsen skal foretages under Domsforhandlingen, jvf. med Hensyn til Parter § 293, 6te Stykke.

I andre Tilfælde foregaar Vidneførsel og Afhørelse af Parter ved Underretten paa Vidnets eller Partens Hjemsted og Syns- eller Skønsforretninger ved den i § 345 nævnte Underret. Ved saadan Bevisoptagelse finde Reglerne i § 344, 2det og 3die Stykke, og §§ 347—49 tilsvarende Anvendelse.

§ 401.

Skulle Vidner o. desl. i Henhold til en af Højesteret i Medfør af § 399 truffen Bestemmelse føres for den dømmende Ret, skal der mindst 3 Dage forud gives Modparten Meddelelse om deres Navn, Stilling og Bopæl samt om, hvad der ved dem agtes bevist, for saa vidt han ikke allerede under Sagen har erholdt fornøden Kundskab herom.

Reglerne i §§ 348—349 og § 361 finde tilsvarende Anvendelse. Udmeldelse af ny Syns- eller Skøns mænd sker, naar Mændene skulle møde for Højesteret, ved Rettens Formand.

De ny Dokumenter, som en Part vil paaberaabe sig, skulle mindst 14 Dage før Domsforhandlingen afgives til Modparten enten i Original eller i Genpart, og i sidste Fald skal Originalen samtidig henlægges til Eftersyn for Modparten paa Rettens Kontor.

Reviser, med Hensyn til hvilke de foranstaaende Regler ikke ere iagttagne, skulle efter Paastand lades ude af Betragtning, medmindre Retten tilsteder deres Benyttelse i Overensstemmelse med de i § 357 givne Regler.

§ 402.

Om processuelle Meddelelser gælde de i § 341 givne Regler.

Om Udsættelse af Domsforhandlingen komme de i § 353 foreskrevne Regler til Anvendelse.

Afgørelser, som blive at træffe af Højesteret inden Domsforhandlingen, kunne i det Omfang, Retten bestemmer, træffes af et Udvalg, bestaaende af 3 af Rettens Medlemmer. Udvalgets Sammensætning bestemmes af Formanden efter Forhandling med Rettens Medlemmer.

§ 403.

Ved Domsforhandlingen skulle Formalitetsindsigelsel mod Ankesagen behandles før selve denne og særskilt paakendes, medmindre Retten bestemmer, at de alle eller

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

nogle af dem skulle forhandles i Forbindelse med Realiteten. Bestemmelsen i § 334, Nr. 53. 3die Stykke, gælder ogsaa ved Højesteret.

26de
Marts.

Domsforhandlingen indledes ved, at Appellanten fremstaar og lader Ankestævningen og den paaankede Afgørelse oplæse. Forhandlingernes Gang foregaar efter den hidtil brugte Ordning. Dog kan Retten vedtage eller tilstede Afrigelser, som findes formaalstjenlige. I øvrigt gælde de i §§ 355, 358 og 362 fastsatte Regler med de Lempelser, Retten i de enkelte Sager bestemmer.

§ 404.

Paastand om den indankede Afgørelses Forandring eller Ophævelse eller om Sagens Hjemvisning kan nedlægges ikke blot af den, der har udtaget Ankestævningen, men ogsaa af Modparten, jvf. §§ 394 ff.

Klager over Behandlingen ved Landsretten, som efter Sagens Stilling ved Højesteret ere uden nogen reel Betydning for vedkommende Part, kunne af Højesteret lades ude af Betragtning.

§ 405.

Naar Sagens Forhandling er afsluttet, afsiges Dom snarest muligt. Domsforhandling i en ny Sag maa ikke finde Sted, forinden Dommen i den optagne Sag er vedtagen.

§ 406.

Naar skriftlig Behandling finder Sted paa Grund af Sagens Beskaffenhed, jvf. § 394, forhandles Sagen ved skriftlige Indlæg, ikke over to fra hver Side, som veksles mellem Parterne og afgives til Retten i Forbindelse med Sagens Dokumenter inden de Frister, som Formanden bestemmer.

Har Bevisførelse fundet Sted, kan enhver af Parterne i dertil berammede Retsmøder fremlægge et skriftligt Indlæg.

Udgaar en Sag til skriftlig Behandling paa Grund af Indstævntes Udeblivelse, har Appellanten inden en fastsat Frist at aflevere et skriftligt Indlæg tilligemed Sagens Dokumenter, derunder fuldstændig Beskrivelse af det for Landsretten passerede. Oplyses det, inden Sagen er paakendt, at Indstævntes Udeblivelse ikke kan lægges ham til Last som en Forsømmelse, kan Højesteret reassumere Sagen.

Mundtlig Domsforhandling finder ikke Sted i disse Sager.

Ere Vidner indkaldte for Højesteret, jvf. § 400, og de have givet Møde, kan Højesteret bestemme, at de, inden Sagen udgaar til skriftlig Behandling, skulle afhøres, efterat Appellanten har fremstillet Sagens Omstændigheder. I øvrigt ske Vidners Førelse, Syns- eller Skønsforretningers Optagelse og Parters Afhøring for Underret, jvf. § 400, medmindre Højesteret bestemmer, at den skal ske for et af Rettens Medlemmer.

Ved skriftlig Behandling finde i øvrigt de almindelige Regler om Højesterets-proceduren Anvendelse med de fornødne Lempelser.

§ 407.

Naar Højesterets Dom gaar ud paa Hjemvisning, kan enhver af Parterne henvende sig til den Underret, der har ledet Sagens Forberedelse for Landsretten med en Udskrift af Dommen og begære et Retsmøde berammet, hvortil han da har at indkalde Modparten med et af vedkommende Underretsdommer fastsat Varsel. Sagen fremmes derefter i Overensstemmelse med de almindelige Regler.

Nr. 53.
26de
Marts.

Kapitel 36.

Kære til Højesteret.

§ 408.

Overfor Kendelser og andre Beslutninger af en Landsret, som ikke — eller dog ikke for Tiden — kunne gøres til Genstand for Anke i Medfør af Bestemmelserne i § 385, kan, for saa vidt det modsatte ikke særlig er bestemt, enhver, overfor hvem Beslutningen indeholder en Afgørelse, rejse Kæremaal til Højesteret overensstemmende med de nedenstaaende Regler. Overfor Domme kan Kæremaal kun rejses i det i § 220 nævnte Tilfælde.

Er en Beslutning bleven paakendt af Højesteret ifølge Kæremaal, kan den ikke senere paaankes, og saa længe Kære over en Beslutning er svævende, kan denne ikke paaankes.

§ 409.

Kære iværksættes ved til den Landsret, hvis Handling eller Afgørelse man vil paakære, at indgive en skriftlig Fremstilling af Kæregunden og den Paastand, som i den Anledning gøres. Af Fremstillingen skal Genpart meddeles Modparten. Vidner Syns- og Skønsmænd, der have mødt under Domsforhandling, kunne fremsætte deres Kære mundtlig til Retsbogen.

Kæremaalet kan støttes paa ny faktiske Anbringender og Beviser.

§ 410.

For saa vidt Landsretten ikke i Medfør af § 168, § 198 eller § 213 forandrer sin Afgørelse, indsender den inden Udløbet af en Uge Kæreskriftet eller Udskrift af Retsbogen samt af den paaklagede Kendelse og øvrige fornødne Aktstykker til Højesteret, hvorhos Retten kan vedføje sin egen Erklæring. Om den stedfundne Indsendelse gives der straks begge Parter Meddelelse.

§ 411.

I Løbet af en Uge fra denne Meddelelse have begge Parter Adgang til at indsende skriftlige Udtalelser til Højesteret. Senere indsendte Udtalelser ere ikke udelukkede fra at tages i Betragtning, naar de indkomme, inden Afgørelse har fundet Sted. I øvrigt kan Højesteret efter sit Skøn af egen Drift indhente Oplysninger eller Erklæringer fra Landsretten eller Parterne.

§ 412.

Paa det indkomne skriftlige Grundlag træffer Højesteret snarest muligt Afgørelse ved Kendelse. Naar særlige Grunde tale derfor, kan Højesteret dog af egen Drift eller efter en Parts Begæring anordne mundtlig Forhandling og til den Hensigt opfordre Parterne til at give Møde. Udebliver i saa Fald den, der kærer, afvises Kæremaalet, hvorimod Modpartens Udeblivelse ikke har nogen særlig Virkning.

Kæremaal kunne forhandles for og afgøres af et saadant Udvalg, som bestemt i § 402.

§ 413.

Hvor denne Lov ikke bestemmer andet, er Kærefristen 2 Uger, efter at Afgørelsen er truffen. Justitsministeren kan, naar Omstændighederne tale derfor, senere

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

dog ikk  efter 6 Maaneders Forløb, tillade, at Kæreskrift indgives inden 2 Uger efter Nr. 53. Tilladelsens Meddelelse.

26de
Marts.

K re til Højesteret har ikke opsættende Virkning, hvor det ikke særlig er fastsat i denne Lov. Dog kan saavel Landsretten som Højesteret anordne saadan Opsættelse.

Adgang til Kære fortabes, naar en til den given Udsættelse ikke benyttes.

Kapitel 37.

Ny Foretagelse ved Højesteret.

  414.

Højesteret kan paa Andragende undtagelsesvis tillade, at en ved denne Ret paadømt Sag paa ny foretages ved samme, naar der er tilvejebragt en meget stor Sandsynlighed for, at en af Højesteret paadømt Sag uden Andragerens Fejl har foreligget urigtig oplyst, og for, at der nu haves Oplysninger, som ville medføre et væsentlig forskelligt Resultat, samt naar samtlige Omstændigheder i høj Grad tale for Bevlgelsen af Andragendet, derunder ogsaa at det maa anses for givet, at Andrageren kun ad denne Vej vil kunne undgaa eller oprette et for ham indgribende Tab.

Under tilsvarende Betingelser kan Højesteret tillade Paaanke af en ellers upaaankelig Landsrets- eller Underrettsdom.

Samtidig med at Tilladelsen gives, saavel som paa ethvert senere Trin, kan Højesteret eller den Ret, der behandler Sagen, paa Begæring bestemme, at den afsagte Doms Virkninger skulle stilles i Bero, ganske eller til Dels, mod eller uden Sikkerhedsstillelse.

Paa Adgang til den i nærværende Paragraf omhandlede Retshjælp kan der ikke gives Afkald.

  415.

Højesteret bestemmer i hvert enkelt Tilfælde, hvorledes de fornævnte Andragender skulle behandles, samt hvorledes den forinden Andragendets Afgørelse fornødne Bevisførelse skal foregaa, og fastsætter de Lempelser i de almindelige Procesregler, der maatte findes nødvendige eller hensigtsmæssige ved Sagens fornyede Foretagelse.

Findes Forudsætningerne for ny Foretagelse eller ekstraordinær Anke ikke at foreligge, afviser Retten Sagen.

Kapitel 38.

Behandling af Sager, der i Medfør af Kapitel 20 henhøre under Underret, og Retsmidler mod Underrettens Afgørelser.

  416.

Sagen indledes med Stævning. Naar Sagen hører til de i   216 Nr. 1 og 4 nævnte, og dens Værdi er under 50 Kr., eller Sagsøgeren er ubemidlet, har Retten paa Begæring at affatte Stævning og om fornødent at forsyne den med Indkaldelse til M de for F rligskommissionen. Det samme gælder i de i   216 Nr. 8 nævnte Sager. Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53.
26de
Marts.

I Stævningen skulle begge Parter være betegnede med Navn og Stilling og deres Bopæl eller Opholdssted være angivet, hvorhos den skal indeholde Sagsøgerens Paastand og en kort Fremstilling af de Kendsgerninger, hvorpaa den støttes. Stævningen skal derhos angive de Dokumenter, Sagsøgeren vil benytte, samt opfordre Sagsøgte til at møde paa Sagens første Tægtedag og svare i Sagen samt til at medtage de Dokumenter, han vil paaberaabe sig.

Parterne kunne dog, naar de efter Overenskomst begge møde for Retten, og Sagen er anmeldt for denne senest Dagen før Retsmødet, uden Stævning begære Sagen foretagen.

§ 417.

Naar Stævning benyttes, indgives den til Retten, der forsyner den med en Paategning, hvorved Sagen berammes til Foretagelse i et angivet Retsmøde. Stævningen tilbageleveres Sagsøgeren til videre Foranstaltning.

§ 418.

Har Sagsøgte Bopæl i Underretskredsen, skal Stævningen forkyndes ham med en Uges Varsel. Bor Sagsøgte udenfor Underretskredsen, er Varslet 14 Dage, medmindre han har Bopæl paa Færøerne, Island, Grønland, de vestindiske Øer eller i Udlandet, i hvilket Tilfælde, saavel som naar det ikke vides, hvor Sagsøgtes Bopæl er, Varslet bestemmes af Dommeren.

I øvrigt ere de i § 330, 2det, 3die og 4de Stykke, indeholdte Bestemmelser anvendelige.

§ 419.

Dommeren kan, naar som helst han inden Sagens Optagelse finder Grund dertil, mægle Forlig mellem Parterne. Kommer Forlig i Stand, tilføres det Retsbogen.

§ 420.

Efter at Sagsøgeren i de Sager, i hvilke Forlig skal prøves ved Forligskommissionen, har fremlagt Indkaldelse til Kommissionen samt Bevis for, at Forlig har været forsøgt, udvikle Parterne mundtlig deres Sag for Dommeren uden videre Forberedelse ved Skrift. Sagsøgeren fremlægger den behørigt forkyndte Stævning og fremstiller Sagen fra sin Side, hvorpaa Sagsøgte har at erklære sig.

Under Sagens Forhandling bør Dommeren ikke blot søge at fremkalde tydelige og sandfærdige Forklaringer fra Parternes Side om Sagens Sammenhæng, men han har ogsaa, for saa vidt Parterne ikke møde ved Sagførere, at vejlede dem med Hensyn til, hvad de bør foretage til Oplysning af Sagen og i øvrigt til Varetagelse af deres Tarv under denne.

De fra begge Sider nedlagte Paastande skulle ved Forhandlingens Slutning indføres fuldstændigt i Retsbogen, medmindre de i særskilt skriftlig Affattelse fremlægges til denne. For saa vidt saadant efter Omstændighederne maatte anses fornødent, kan Dommeren foranledige saadan skriftlig Affattelse af Paastanden og dertil tilstaa Udsættelse.

Endvidere skulle Parternes Erklæringer over Sagens Sammenhæng i det Omfang, som af Dommeren skønnes hensigtsmæssigt, tilføres Retsbogen, dog ikke ordret, men efter deres væsentlige Indhold. Det tilførte oplæses og vedkendes.

§ 421.

Dommeren bestemmer, om Formalitetsindsigelser skulle forhandles og paa-kendes særskilt eller i Forbindelse med Realiteten.

Parterne maa derfor altid være beredte paa at forhandle Realiteten i det første Retsmøde.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 422.

Paastande kunne forandres, indtil den i § 420 omhandlede Tilførsel eller Fremlæggelse til Retsbogen af dem er sket, men efter den Tid, for saa vidt Forandringen gaar ud paa andet end en Frafalden eller Indskrænkning, kun med Rettens Tilladelse.

Finder Retten, at det ikke kan forlanges af Sagsøgte, at han straks skal svare paa en forandret Paastand, udsættes Sagen.

Sagsøgte kan fremsætte Modfordringer efter de almindelige Regler (§§ 222 og 271).

§ 423.

Dokumenter maa, hvad enten de paaberaabes i Stævningen eller ikke, fremlægges i Retsmødet; dog kan Retten, for saa vidt det findes, at der ikke har været tilstrækkelig Tid eller Anledning for Sagsøgte til at fremskaffe et Dokument, eller at det fra Modpartens Side fremkomne giver vedkommende Part Anledning til at fremkomme med yderligere Dokumenter, eller at det dog er undskyldeligt, at vedkommende Part ikke har medbragt Dokumentet, udsætte Sagen herefter.

Til at gøre sig bekendt med de fremlagte Dokumenter bør der i Reglen gives Modparten den fornødne Tid i selve Retsmødet.

Finder Retten, at dette sidste efter Omstændighederne og navnlig Dokumentets Beskaffenhed ikke vil være tilstrækkeligt, kan Sagen udsættes. Den, mod hvem Dokumentet fremlægges, maa, dersom det ikke med Producentens Samtykke kan udlaanes ham, forsynes med en Genpart af samme, og der maa gives ham Adgang til paa Dommerens eller Rettens Kontor at undersøge Dokumentet.

§ 424.

Saafernt ingen af Parterne begærer at føre yderligere Bevis, eller saadan ikke skønnes at kunne føre til Oplysning af Omstændigheder, der ere af Betydning for Sagen, skal Dommeren, efter at Paastandene i Overensstemmelse med § 420, 3die Stykke, ere nedlagte, give Parterne Lejlighed til en mundtlig Domsforhandling.

Findes det derimod, at Sagens tilbørlige Oplysning udkræver yderligere Bevisførelse, navnlig ved Vidner eller Syn og Skøn, udsættes Sagen efter vedkommende Parts Paastand, for at Bevisførelsen kan finde Sted. Herved iagttages Reglerne i §§ 342—50, dog saaledes, at det staaer Dommeren frit for at bestemme, at Vidner, Syns- eller Skøns mænd og Parter, som skulle møde for den paagældende Underret, først skulle afhøres i det Retsmøde, hvor Domsforhandlingen foregaar, og at Afhøringen, dersom nogen af Parterne begærer det, for hans Vedkommende sker ved Dommeren. Naar Bevisførelsen er til Ende, finder Domsforhandling Sted.

Dom afsiges snarest muligt efter Domsforhandlingen.

§ 425.

Hvor de i de foregaaende Paragraffer givne Bestemmelser ikke indeholde afvigende Forskrifter, blive de i Kapitel 31—34 om Sagers Behandling for Landsret givne Regler at følge med de Lempelser, som flyde af Forholdets Natur.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 426.

Domme, afsagte af en Underret, herunder ogsaa Domme, afsagte i Henhold til §§ 331—333, kunne med den i § 220 nævnte Undtagelse overensstemmende med nedenstaaende Regler af Parterne indankes for den Landsret, i hvis Kreds Underretten ligger. I Forbindelse med Dommen kan Anken omfatte den forudgaaende Behandling og de under denne faldne Afgørelser, for saa vidt Anke ikke særlig er udelukket. De i §§ 385, 2det Stykke, 386 og 387 givne Regler finde tilsvarende Anvendelse paa Underretssager.

Landsrettens Dom i en fra Underret indanket Sag kan ikke yderligere paaankes. Dog kan Justitsministeren undtagelsesvis tillade, at Sagen indbringes for Højesteret, overensstemmende med Reglerne i Kapitel 35, naar den skønnes at have almindelig Interesse eller videregaaende betydelige Følger for vedkommende. Andragende herom maa fremsættes inden saadan Frist, som bestemmes i § 388.

Kære af Parterne til Højesteret overensstemmende med Kapitel 36 kan ligeledes kun iværksættes med Tilladelse af Justitsministeren. Andragende herom kan dog kun bevilges indtil 6 Maaneder efter, at den paagældende Afgørelse er truffen.

§ 427.

Med Hensyn til Tiden for Ankens Iværksættelse gælde de i § 388 givne Regler, dog at Ankefristen kun er 4 Uger.

§ 428.

Inden Ankefristens Udløb skal Appellanten indlevere Ankestævning paa Landsrettens Kontor overensstemmende med de i § 329 fastsatte Regler. Begæres Sagen berammet til et overdrevent fjernt Tidspunkt, skal Justitssekretæren forelægge Rettens Formand Spørgsmaalet til Afgørelse.

Ankestævningen skal indeholde en fuldstændig og tydelig Angivelse af Ankegrunden og den eller de Paastande, der agtes nedlagte.

Om Varslet gælde de i § 330 fastsatte Regler.

§ 429.

Naar Indstævnte udebliver uden at have givet Tilsvar eller ved Domsforhandlingen, finde de i §§ 392 og 406, 3die—5te Stykke, indeholdte Regler tilsvarende Anvendelse.

Fremdeles gælde §§ 398 og 403, 1ste Punktum, ogsaa ved Anke til Landsret, hvorhos §§ 404 og 407 finde tilsvarende Anvendelse. Hjemvisning kan dog ikke finde Sted, fordi Underretsdommeren ikke behørigt har vejledet Parten.

§ 430.

Paastande, der ligge udenfor de ved Underretten fremsatte, kunne ikke uden Modpartens Samtykke nedlægges, medmindre Retten tillader det, fordi det findes undskyldeligt, at de ikke tidligere ere fremkomne. Ønskes en saadan Tilladelse opnaaet, følges tilsvarende Regler til de i § 396 angivne.

§ 431.

Parterne ere berettigede til at fremføre ny Beviser, naar det i Stævningen eller et andet Processkrift eller i et forudgaaende Retsmøde er meddelt Modparten, af hvilken Art det ny Bevis er, og hvad derved forventes bevist.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Med Hensyn til Bevisoptagelsen forholdes efter Bestemmelserne i §§ 399—401, Nr. 53, dog at de i § 399 omhandlede Beslutninger i Reglen først blive at træffe i det Retsmøde, i hvilket Skriftvekslingen afsluttes. 26de
Marts.

Vil nogen af Parterne fremsætte ny Anbringender, maa disse anføres i hans Processkrifter overensstemmende med Reglerne i §§ 328 ff. Efter Skriftvekslingens Slutning kunne ny Anbringender uden Modpartens Samtykke kun fremføres med Rettens Tilladelse, i hvilken Henseende Reglerne i §§ 339 og 357 finde tilsvarende Anvendelse.

For Ankesagens Behandling gælde i øvrigt de for Procesmaaden ved Landsret fastsatte Bestemmelser, dog at Skriftvekslingen foregaar for selve Landsretten, der ogsaa i øvrigt leder Sagens Forberedelse til Domsbehandling.

§ 432.

Underrettens Afgørelser, derunder ogsaa Afgørelser af en Underret, der leder Forberedelsen af en Landsretssag i 1ste Instans, kunne paakæres til Landsret i de samme Tilfælde, i hvilke Landsrettens Afgørelser kunne paakæres til Højesteret.

Fremgangsmaaden er med de af Forholdets Natur flydende Lempelser den samme, som benyttes ved Kære over Landsrettens Afgørelser; dog kan Kæremaalet her altid fremsættes mundtlig til Retsbogen. Ogsaa § 413 finder her Anvendelse med fornødne Lempelser.

Landsrettens Afgørelse i Anledning af Kære kan ikke indbringes for Højesteret.

Kapitel 39.

Behandlingen af Sager, der paakendes ved Sø- og Handelsretten.

§ 433.

Sager, der i Medfør af denne Lovs §§ 215—16 vilde høre under Landsretterne, behandles for Sø- og Handelsretten i Overensstemmelse med de for Landsretterne givne Regler, dog at Sagernes Forberedelse til mundtlig Domsforhandling foregaar ved Sø- og Handelsretten selv, jvf. § 9. Paaanke og Kære iværksættes til Højesteret overensstemmende med Reglerne i Kapitel 35 og 36.

Sager, der ifølge de nævnte Paragraffer vilde høre under Underretterne, behandles efter de for Underretterne givne Regler. Anke og Kære i disse Sager sker til Østre Landsret efter de i Kapitel 38 givne Regler.

Kapitel 40.

Sager om Veksler og visse andre Gældsbreve.

§ 434.

Sagsøgeren kan anvende den i dette Kapitel omhandlede hurtige Retsforfølgning:

- 1) I Sager, der anlægges til Indfrielse af Gældsbreve, naar Skyldneren enten i selve Gælds brevet eller ved senere Paategning paa samme har underkastet sig saadan Forfølgning.

- Nr. 53. 2) I Vekselsager, hvorved forstaas Sager, som anlægges mod Trassenter, Endossenter eller Acceptanter af trasserede Veksler eller mod Udstedere og Endossenter af egne Veksler til Vekslens Betaling eller for at gøre Vekselregres gældende, Sager, som anlægges mod Trassenter og Endossenter af Veksler paa Grund af manglende Accept, til Betaling af Vekselsummen eller det ikke accepterede Beløb (Veksellovens § 29) eller mod Trassenter og Endossenter samt Acceptanter paa Grund af manglende eller ikke betryggende Accept, til Stillelse af Sikkerhed (Veksellovens §§ 25, 26 og 30), Sager, som anlægges mod dem, der have tegnet Borgen (Aval) for en vekselforpligtet Person, til Vekselforpligtelsens Opfyldelse.
- 3) I Sager, hvorunder Regreskrav efter en Check indtales.

§ 435.

Under Sagen kan det ikke tillades Sagsøgte at fremsætte andre Indsigelser i Realiteten end, at han ikke ved Underskriftens Meddelelse var mægtig og myndig til saaledes at forbinde sig, eller at Underskriften er falsk, eller at der i Dokumentets Indhold er foregaaet en Forfalskning, efter at Underskriften er meddelt.

I Vekselsager kan Sagsøgte endvidere fremsætte de Indvendinger, som angaa selve Vekslens Indretning og Indhold eller den til Vekselfordringens Vedligeholdelse fornødne Omgang eller andre i Vekselloven foreskrevne Betingelser for at kunne gøre Vekselretten gældende. Tilsvarende Regler gælde om de i § 434 Nr. 3 nævnte Sager.

I de i § 434 Nr. 1 nævnte Sager kan Sagsøgte derhos, for saa vidt Søgmaalet foruden paa selve Gældsbrevet støttes paa Transport eller andet udenfor Gældsbrevet liggende Grundlag, fremsætte enhver Indsigelse herimod, ligesom han i disse Sager overhovedet kan fremkomme med enhver Indsigelse, med Hensyn til hvilken Bevisbyrden ikke paahviler ham, eller til hvis Godtgørelse han ikke behøver andre Bevismidler end Dokumenter, som haves til Stede.

Alle andre Indsigelser i Realiteten ere udelukkede fra at komme i Betragtning, naar Parterne ikke ere enige om at ønske dem paakendte; men det forbeholdes Sagsøgte i Anledning af slige Indsigelser, naar han i sit Tilsvar har opgivet eller i det mindste forbeholdt dem, at anlægge et selvstændigt Erstatningssøgmaal mod Sagsøgeren.

Dette Erstatningssøgmaal behandles i alle Henseender efter de almindelige Regler.

§ 436.

Imod de i § 434 Nr. 2 og 3 omhandlede Fordringer kunne Modfordringer kun gøres gældende, naar disse ere støttede paa, at der ved Forsømmelse med at give den i Veksellovens §§ 20, 30, 42, 45 og 75 omhandlede Underretning er forvoldt Sagsøgte Skade, og imod de i § 434 Nr. 1 omhandlede kun, for saa vidt Modfordringen selv gaar ind under samme Bestemmelse, eller den indrømmes.

§ 437.

Sager, i hvilke den heromhandlede Retsforfølgning anvendes, behandles uden Hensyn til Genstandens Værdi ved Underret efter de ovenfor i Kapitel 38 givne Regler, hvorved dog bliver at bemærke, at Dommeren er pligtig at drage særlig Omsorg for, at Sagen fremmes med den størst mulige Hurtighed.

§ 438

Naar Sager af heromhandlede Beskaffenhed indankes for Landsret, er det en Selvfølge, at Proceduren for denne ikke kan omfatte andet end det, som i Henhold til ovenstaaende Regler kunde gøres gældende for Underret.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

*Kapitel 41.***Ægteskabssager samt Sager, hvorunder Arvinger søge sig en bortebleven Persons Formue tilkendt.**

§ 439.

Sager angaaende et Ægteskabs Ugyldighed eller Opløsning blive at behandle efter de almindelige for Underretsproceduren gældende Regler med de nedenfor givne nærmere Bestemmelser ved Underretten for det Sted, hvor Sagsøgte har Bopæl eller Opholdssted, eller, dersom Sagsøgte har forladt Landet, eller det ikke vides, hvor Sagsøgte er, for det Sted, hvor denne sidst havde Bopæl eller Opholdssted her i Riget.

§ 440.

Dersom Sagsøgte ikke under Sagen giver Møde ved antagen Sagfører, har Sagsøgeren at andrage paa, at der af Retten maa blive beskikket Sagsøgte en Forsvarer. Forsømmes dette, afvises Sagen.

Salæret til den for Sagsøgte beskikkede Forsvarer paalægges det offentlige, hvor det ikke paalægges Sagsøgeren som tabende Part at udrede det.

§ 441.

Retten kan uden Hensyn til, om Modparten begærer det, paalægge Sagsøgeren at fremstille sig til Afhørelse (jvf. § 293), for Retten, jvf. § 424, og der under Ed at besvare de Spørgsmaal angaaende Sagens Genstand, som Retten maatte gøre. Ugrundet Undladelse heraf eller Vægning herved har til Følge, at Sagen afvises.

§ 442.

Ligeledes kan Retten, hvis Sagsøgte bor eller opholder sig i Riget, paalægge denne at fremstille sig til Afhørelse (jvf. § 293), for Retten, jvf. § 424, og der under Ed besvare de Spørgsmaal angaaende Sagens Genstand, som gøres af Retten. Ugrundet Undladelse af at møde eller Vægning ved at svare medfører dog kun Virkning efter § 443, 2det Punktum.

§ 443.

Indrømmende Proceserklæringer fra Sagsøgtes Side have ikke Virkning som bindende Grundlag for Stridsspørgsmaalets Indhold og Omfang, men der kan alene tillægges dem Betydning som Bevismidler. Ligeledes kan Sagsøgtes Udeblivelse, Tavs-
hed eller ubestemte Erklæringer i de i § 296 omhandlede Tilfælde kun tages i Be-
tragtning som Bevisdata imod paagældende.

§ 444.

Parts Ed finder, bortset fra de i §§ 441 og 442 omhandlede Tilfælde, ikke Anvendelse i Ægteskabssager.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 445.

Justitsministeren kan under Iagttagelse af Reglerne i Kapitel 33 som Intervenient paa det offentlige Vegne indtræde i en Ægteskabssag for at forhindre, at Skilsmisdom eller Dom, hvorved et Ægteskab erklæres ugyldigt, urettelig tilsniges; han kan ligeledes, uden at være indtraadt i Sagen i første Instans, i det anførte Øjemed paa det offentlige Vegne paaanke en saadan Dom.

§ 446.

Offentlig Gengivelse af Forhandlingerne i Retsmøder i Ægteskabssager, derunder dog ikke indbefattet selve Dommen, kan Retten ved Kendelse forbyde, naar nogen af Parterne fremsætter Ønske derom. Overtrædelse af saadant Forbud straffes med Bøder fra 100 til 1,000 Kr.

§ 447.

I Sager, hvorunder en bortebleven Persons Arvinger ifølge Forordningen af 11. September 1839 søge sig hans Formue tilkendt enten til Indtægtsnydelse eller til Ejendom, have Sagsøgerne i Overensstemmelse med Grundsætningen i § 440 at drage Omsorg for, at et Forsvar for den borteblevne beskikkes, i Landsretssager af Rettens Formand, i Underretssager af vedkommende Dommer, ligesom de ere pligtige efter Rettens Paalæg at fremstille sig, jvf. § 293, for at afgive edelig Forklaring angaaende de Omstændigheder, paa hvilke Sagens Afgørelse beror.

Kapitel 42.

Fremgangsmaaden, naar nogen skal umyndiggøres, eller Enke skal sættes under fast Lavværgemaal.

§ 448.

Begæring om Umyndiggørelse kan fremsættes af paagældendes Ægtefælle, Slægtninge i op- eller nedstigende Linie eller første Sidelinie, Værge, Kurator eller Lavværge.

Derhos bør i alle Tilfælde Øvrigheden andrage paa nogens Umyndiggørelse, naar dette efter de Oplysninger, som enten fra vedkommende selv, hans Slægt eller Venner eller paa anden Maade ere komne Øvrigheden i Hænde, maa anses for rigtigt.

Endelig kan enhver selv andrage paa at blive umyndiggjort.

§ 449.

Begæring om Umyndiggørelse indleveres skriftlig til Underretten paa det Sted, hvor den paagældende, om hvis Umyndiggørelse der er Spørgsmaal, bor eller opholder sig; har han ikke bekendt Bopæl eller Opholdssted, da til Underretten paa det Sted, hvor hans sidste bekendte Bopæl eller Opholdssted er beliggende.

Skriftlige Beviser for de Omstændigheder, ved hvilke Umyndiggørelsen skal begrundes, skulle saa vidt muligt ledsage Andragendet. Skønnes yderligere Oplysninger fornødne, kan Underretsdommeren gøre vedkommende opmærksom herpaa og opfordre ham til at tilvejebringe dem, ligesom Underretsdommeren kan indkalde den, der søges umyndiggjort, til at møde for sig.

§ 450.

Er Begæringen udgaaet fra den, om hvis Umyndiggørelse der er Spørgsmaal, eller indvender han ikke noget derimod, efter at han af Underretsdommeren er opfordret til at møde og erklære sig derom, tilfalder det Underretsdommeren ifølge de foreliggende Oplysninger at afgøre, om der er tilstrækkelig Grund til Umyndiggørelse, og i bekræftende Fald har han da at afgive endeligt Umyndiggørelsesdekret, som ikke kan paakæres.

I alle andre Tilfælde har Underretsdommeren at indsende Andragendet og de samme ledsagende Beviser i Forbindelse med saadan skriftlig Erklæring, hvortil han maatte finde Grund, til den Landsret, under hvilken han staar.

Dersom Umyndiggørelsesgrunden findes at være sandsynliggjort ved de fremlagte Beviser, og der kan antages at være Fare forbunden med Opsættelse, kan Underretsdommeren uden Hensyn til Indsendelsen til Landsretten afgive et foreløbigt Umyndiggørelsesdekret, der, da det straks træder i Kraft, bliver at tinglæse og at kundgøre i Statstidenden eller ved Kirkestævne med de Retsvirkninger, som Plakat af 10. April 1841 bestemmer. Samtidig med Dekretets Afgivelse beskikker Underretsdommeren en foreløbig Værge.

§ 451.

Landsrettens Formand beskikker en Sagfører til at varetage dens Tarv, som søges umyndiggjort, hvis ikke en Sagfører anmelder sig som antagen af denne, og berammer derefter mundtlig Forhandling af Sagen i et Retsmøde, til hvilket begge Parter indkaldes ved Foranstaltning af Landsrettens Formand og med et af ham bestemt Varsel.

§ 452.

Efter at Parterne have ytret sig, afgør Retten paa Grundlag af de foreliggende skriftlige Beviser og Erklæringer, om endeligt Umyndiggørelsesdekret skal afgives, eller om Begæringen herom skal nægtes.

§ 453.

Udebliver den, der andrager paa nogens Umyndiggørelse, i noget af de i §§ 451 og 452 omhandlede Møder, afvises Sagen, dersom ikke Retten i Omstændighederne finder Grund til at udsætte den.

§ 454.

Med Hensyn til Paalæg af Omkostningerne ved heromhandlede Fremgangsmaade, derunder indbefattet Salær til den ifølge § 451 beskikkede Sagfører, komme Reglerne i Kapitel 29 til Anvendelse, saaledes at den, der umyndiggøres, betragtes som tabende.

§ 455.

Den ovenangivne Fremgangsmaade bliver ogsaa at anvende, naar der af andre fremsættes Begæring om, at Enke maa sættes under fast Lavværgemaal.

Naar en Enke selv begærer at blive sat under fast Lavværgemaal, har Underretsdommeren uden videre Undersøgelse at tage Begæringen til Følge.

§ 456.

Naar endeligt Umyndiggørelsesdekret er afgivet, eller naar det er besluttet, at en Enke skal sættes under fast Værgemaal, paahviler det vedkommende Ret straks at

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53. give den til Værges eller Lavværges Udnævnelse kompetente Myndighed Underretning herom.
26de Marts.

§ 457.

Naar enten Øvrigheden eller den Person, der er erklæret umyndig eller sat under fast Lavværgemaal, eller nogen af de i § 448, 1ste Stykke, angivne Personer for Landsretten tror at kunne oplyse, at der ikke længere er Grund til denne Foranstaltningens Vedbliven, har paagældende at indgive et Andragende til Landsretten i den Kreds, hvor den umyndiggjorte bor, om at maatte blive stedet til i et Retsmøde at begrunde eller lade begrunde en Begæring om Umyndiggørelsens Ophævelse. Er Sinds- svaghed Umyndiggørelsesgrunden, kan der dog i Reglen ikke tages Hensyn til et af den umyndiggjorte eller af andre paa hans Vegne indgivet Andragende, medmindre det er ledsaget af Anbefaling fra en Embedslæge eller fra Overlægen paa den Helbredelsesanstalt, paa hvilken den umyndiggjorte maatte være anbragt.

Derefter har Landsretten at beramme et Retsmøde, om hvilket der meddeles den umyndiggjortes Værges betimelig Underretning; i Retsmødet høres de paagældende, og de fremførte Beviser overvejes, hvorefter Landsretten enten ophæver Umyndiggørelsesdekretet eller afslaar Begæringen herom.

I sidste Fald bæres Omkostningerne ved Forhandlingerne af den, der har rejst Sagen. Ophæves Dekretet, afholdes Omkostningerne af det offentlige.

§ 458.

De om Landsretsproceduren givne Forskrifter komme i øvrigt med de af det foregaaende følgende Lempelser til Anvendelse i disse Sager. Med Hensyn til offentlig Gengivelse af Forhandlingerne i saadanne Sager finde Bestemmelserne i § 446 tilsvarende Anvendelse.

*Kapitel 43.***Fremgangsmaaden ved at erhverve Mortifikations- eller Ejendomsdom.**

§ 459.

Sager, hvorunder Mortifikation paa Dokumenter søges, blive, for saa vidt angaar Gældsbreve, ved hvilke der er givet Pant i fast Ejendom, at anlægge ved Underretten paa det Sted, hvor den faste Ejendom er beliggende, og ellers ved Landsretten paa det Sted, hvor vedkommende Dokument er udstedt. Lade disse Regler sig ikke anvende, f. Eks. fordi Dokumentet er udstedt af en dansk Undersaat i Udlandet, skal Sagen anlægges i København.

Mortifikation af bortkomne Konnossementer søges paa det Sted, hvor Varerne skulle afleveres. Mortifikation af Oplagsbeviser og de i Lov om Oplagsbeviser m. m. i Københavns Frihavn af 30. Marts 1894 ommeldte Garantibeviser søges paa det Sted, hvor Oplagshuset er beliggende.

Sager, hvorunder Ejendomsdom søges, blive at anlægge ved Underretten paa det Sted, hvor Ejendommen er beliggende, eller, hvis Sagens Genstand er et Dokument, hvor Mortifikation af dette skulde søges efter Reglerne i denne Paragraf. Ejendomsdom paa et Skib eller en Skibspart søges i København.

§ 460.

Den, der søger Mortifikation paa et Dokument, har til den Ret, hvor Sagen efter § 459 skal føres, at indgive skriftlig Begæring om Indkaldelse af den eller dem, som maatte være Ihændehaber af Dokumentet eller anse sig berettiget til det.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

§ 461.

Begæringen om Mortifikation paa et Dokument skal være ledsaget af Oplysninger, som gøre det antageligt, at den paagældende er berettiget til at erholde Mortifikation, og navnlig om Maaden, hvorpaa Dokumentet er frakommet ham, hvorhos det paagældende Dokument maa betegnes med en saadan Tydelighed, at det ikke kan forveksles med andre.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 462.

Retten afgør derpaa ved Kendelse i et Retsmøde, hvortil den, der søger Mortifikation, tilsiges, om offentlig Indkaldelse maa udstedes. Forinden Beslutning derom tages, kan Retten afæske den, der søger Mortifikation, yderligere mundtlig eller skriftlig Oplysning. Unnlader han at efterkomme Opfordringen, eller befindes de af ham givne Oplysninger ufyldestgørende, kan Retten nægte at udstede Indkaldelsen.

§ 463.

Tilstedes offentlig Indkaldelse, udfærdiger Retten en saadan i Overensstemmelse med den indgivne Begæring, hvorefter den, der søger Mortifikation, har at iværksætte Indkaldelsens offentlige Bekendtgørelse ved Indrykkelse 3 Gange i Statstidenden samt i det af Justitsministeren hertil bestemte stedlige Blad.

Indkaldelsen skal indeholde den efter Omstændighederne fornødne og mulige Betegnelse af Dokumentet samt Opfordring til den eller dem, der maatte anse sig for berettigede til det, til at møde og fremkomme med deres Indsigelser mod dets Mortifikation paa en i Indkaldelsen angiven, af Retten nærmere bestemt Retsdag, som ikke maa falde tidligere end 12 Uger og ikke senere end 1 Aar efter Indkaldelsens tredie Indrykkelse i Statstidenden. Derhos maa Indkaldelsen indeholde en udtrykkelig Tilkendegivelse om, at den, der ikke møder og fremsætter Indsigelse, maa vente at se Dokumentet mortificeret.

§ 464.

Møder ingen og gør Indsigelse paa den i Indkaldelsen bestemte Retsdag, gives der, for saa vidt Retten ikke i den brugte Fremgangsmaade ser nogen Hindring derfor, Mortifikationsdom.

Møder nogen og fremsætter Indsigelse mod Mortifikation, bliver Spørgsmaalet, om denne kan gives eller ej, at afgøre ved Rettens Dom.

§ 465.

Mortifikationsdomme kunne kun paaankes, for saa vidt der under Sagen er fremsat Indsigelse mod Mortifikationen, eller paa Grund af Fejl eller Mangler ved den brugte Fremgangsmaade eller paa Grund af, at Tilfældet ikke egner sig til Mortifikation.

§ 466.

Det har sit Forblivende ved den gældende Rets Regler om, hvem der kan søge Mortifikation, og hvilke Dokumenter der kan mortificeres, saavel som angaaende Retsvirkningerne af Mortifikation.

Om Udlevering og Salg af Varer efter Konnossementer m. m. mod Sikkerhedsstillelse har det sit Forblivende ved Sølov af 1. April 1892 § 167, Lov om Oplaghuse af 23. Februar 1866 § 9 og Lov om Oplagsbeviser m. m. i Københavns Frihavn af 30. Marts 1894 § 15. Ligeledes gælde fremdeles Reglerne i Vekselloven af 7. Maj 1880 § 74.

Bestemmelserne i Forordning af 28. Marts 1845 § 17 berøres ikke af denne Lov; Sagen bliver at anlægge ved vedkommende Underret.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 467.

De ovenfor givne Regler om Fremgangsmaaden ved Mortifikationsdoms Erhvervelse komme med de af Forholdets Natur flydende Lempelser til Anvendelse, naar nogen vil søge Ejendomsdom efter foregaaende offentlig Indkaldelse.

Det har sit Forblivende ved den gældende Rets Regler om Adgangen til at søge saadan Ejendomsdom saavel som om Retsvirkningerne af den.

§ 468.

Om Adgang til Erhvervelse af Mortifikationsdom paa Servitutter, Brugsrettigheder og Grundbyrder har det sit Forblivende ved Reglerne i Lov Nr. 67 af 14. April 1905, dog at der i Stedet for den i bemeldte Lovs § 4 omhandlede Bevilling til Erhvervelse af Mortifikationsdom uden særlig Indstævning træder en af vedkommende Ret i Overensstemmelse med § 462 meddelt Tilladelse.

Tredie Afsnit.

Eksekution og Tvangsauktion.

Kapitel 44.

Almindelige Betingelser for Eksekution.

§ 469.

Eksekution kan ske paa Grundlag af:

- 1) Domme og Kendelser, afsagte af Domstole eller af andre Myndigheder, der efter Lovene ere beføjede til at afsige eksigible Kendelser.
- 2) Forlig, indgaaede for Forligskommissioner, Retter eller Overøvrigheder, for de sidstnævntes Vedkommende dog kun i saadanne Sager, hvor det ved Lovgivningen er paalagt dem at mægle Forlig, saavel som for Landvæsenskommissioner og andre Myndigheder, om hvilke Lovene bestemme, at de for dem afsluttede Forlig skulle kunne eksekveres.

Forlig, der ere sluttede udenfor Forligskommissionen og godkendte i en saadan, kunne dog kun tjene til Grundlag for Eksekution, naar de ere forsynede med to med Stilling og Bopæl anførte Vidners Paategning om, at Forliget førend Skyldnerens Underskrift er lydelig oplæst for og vedtaget af ham, samt naar de Omkostninger, Skyldneren indgaar paa at betale, bortset fra de med Eksekutionen forbundne, ere anførte deri med en bestemt Sum.

- 3) Tinglæste Pantebreve, hvorved der for en bestemt angiven Pengesum gives Pant i fast Ejendom, naar de ere oprettede eller vedkendte for Notarius publicus eller for to Vitterlighedsvidner, og Forfaldstiden er indtraadt enten paa Grund af Opsigelse, eller fordi det Tidspunkt, der i Pantebrevet er fastsat som Betalingstermin, er kommet, eller, for saa vidt saadan Følge udtrykkelig er betinget i Pantebrevet, paa Grund af Udeblivelse med Renter. Udlæget, som kan ske ikke blot for Kapitalen eller Afdrag paa samme, men ogsaa særskilt for Renter, kan dog ikke udstrækkes til andet end Pantet.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

- 4) Bodmeribreve efter Reglerne i Sølov 1. April 1892 § 185.
- 5) Forlig, indgaaede for, og Domme, afsagte af danske Konsuler i de i Lov om danske Konsulers Doms- og Øvrighedsmyndighed m. m. af 15. Februar 1895 nævnte Tilfælde.

Nr. 53.
26de
Marts.

Udpantning samt Udsættelses- og Indsættelsesforretninger uden foregaaende Lovmaal og Dom kunne finde Sted under de i 4de Afsnit angivne Betingelser.

§ 470.

I Henhold til Traktat, indgaaet paa Betingelse af Gensidighed, kan der ved Anordning tillægges Domme og Kendelser, afsagte af udenlandske Retter eller Myndigheder, samt udenlandske offentlige Forlig, for saa vidt de bestemme andet end Straf, Eksekutionskraft her i Riget, naar de ere forsynede med en af de i Anordningen angivne udenlandske Myndigheders Bevidnelse om at være udfærdigede i den Form, der fordres til Eksekution, samt om at have den Egenskab at give Adgang til Eksekution efter den udenlandske Lovgivning.

Med Hensyn til Sverige har det sit Forblivende ved Lov af 19. Februar 1861.

Udenfor de i denne Paragraf nævnte Tilfælde kan Eksekution ikke ske umiddelbart paa Grundlag af en udenlandsk Dom eller Kendelse.

§ 471.

Eksekution foretages af Underretsdommeren, der i denne sin Virksomhed benævnes Foged; paa Landet kan Eksekution dog ske ved Sognefogden, naar Dommen eller Forliget lyder paa Betaling af en Pengesum, der bortset fra de efter Sagens Begyndelse paaløbne Renter og Sagsomkostninger ikke overstiger 100 Kr., og Genstanden for Eksekutionen derhos ikke er fast Ejendom. Til Brug under saadanne Forretninger leveres der Sognefogden en af Fogden autoriseret Bog, hvis Anskaffelse bekostes af vedkommende Kommunes Kasse.

Ved Eksekutionsforretningens Foretagelse har Fogden (Sognefogden) at sørge for, at tvende gode Mænd ere til Stede som Vidner. Disse ere tillige uden anden særlig Bemyndigelse kompetente til at foretage de under Forretningen forefaldende Vurderinger og andre lignende Skøn. Skulde de ikke være i Stand til rettelig at anslaa de forekommende Genstande, har Fogden at tilkalde andre Mænd, som hertil ere skikkede. Saavel Vidnerne som de, der tilkaldes for at udføre Vurderinger, have i Fogdebogen, henholdsvis den i 1ste Stykke nævnte Bog, at underskrive en Forsikring paa Tro og Love om, at de ville udføre Vurderingen efter deres bedste Overbevisning.

Politiet er pligtigt paa Forlangende at understøtte Fogden, dersom han i sine Forretningers Udførelse møder saadan Modstand, som han ikke ved egen og Vidnernes Hjælp tror at kunne overvinde, eller han af andre Grunde begærer Politiets Bistand.

§ 472.

Ingen Foged kan foretage Eksekutionsforretninger udenfor sin egen Retskreds, medmindre disse blot ere at anse som Fortsættelse af en i Retskredsen paabegyndt Eksekution, i hvilket Tilfælde han i tilstødende Retskredse er kompetent til at foretage Eksekution i rørligt Gods. Dog er Fogden ikke pligtig at rejse længere end 15 Kilometer ud over Grænserne af sin Retskreds.

Nr. 53.

26de
Marts.

§ 473.

Den, der vil have en Eksekution foretagen, skal for Fogden fremsætte sin Begæring herom, ledsaget af Udskrift af Dommen, Kendelsen eller Forliget eller af det originale Pantebrev eller Bodmeribrev, ligesom han ogsaa ved samme Lejlighed har at meddele alle de Oplysninger, som i øvrigt maatte være fornødne, for at Fogden kan tage Bestemmelse om Forretningens Berammelse.

Begæringen skal, hvis Fordringen, bortset fra Sagsomkostninger og Renter, der ere paaløbne siden Sagens Begyndelse, overstiger 300 Kroners Værdi, være skriftlig. I andet Fald kan den fremsættes mundtlig for Fogden, som da har at tage den til Fogedbogen.

Eksekution kan begæres under eet hos samme Skyldner efter forskellige Eksekutionsgrundlag.

§ 474.

Dommen eller Kendelsen maa være udfærdiget i lovmæssig Form. Er dette Tilfældet, vedkommer det ikke Fogden at undersøge eller afgøre, om Dommen eller Kendelsen maatte lide af saadanne Fejl eller Mangler, som kunde medføre en anden Afgørelse efter Anke eller Kære. Kun hvis Dommen eller Kendelsen ikke er udgaaet fra en lovlig bestaaende Domstol eller nogen til at afsige eksigible Dekreter beføjet Myndighed, eller den ikke ifølge sit Indhold kan fuldbyrdes, har Fogden at nægte Eksekution.

§ 475.

Under Eksekutionen af Forlig har Fogden at paakende alle Indsigelser mod Forligets Gyldighed, dog, hvad Retsforlig angaar, kun, for saa vidt Fogdens Kendelse ikke vilde indeholde en Bedømmelse af Rettens Handlinger.

Er den ved Forliget hjemlede Fordring knyttet til en Betingelse eller en Tidsfrist eller afhængig af Erlæggelse af en Modydelse, maa det ved Forligets eget Indhold eller ved andre offentlige Dokumenter eller ved Skyldnerens egen Indrømmelse være givet, at Betingelsen er indtraadt eller Tidsfristen udløben, eller at Forligshaveren fra sin Side har erlagt Modydelsen, for saa vidt ikke lovligt Tilbud herom fremkommer under selve Forretningen og da endnu kan betimelig fremsættes.

§ 476.

De i foregaaende Paragraf med Hensyn til Forlig opstillede Grundsætninger finde ogsaa Anvendelse paa de i § 469 Nr. 3 nævnte Pantebreve og de i § 469 Nr. 4 nævnte Bodmeribreve.

§ 477.

Den, der forlanger Eksekution efter en udenlandsk Dom eller Kendelse, maa samtidig med Begæringen herom forelægge Fogden de Oplysninger, som udkræves efter § 470.

§ 478.

Domme kunne fuldbyrdes, naar Fuldbyrdelsesfristen er udløben, uden at lovlig Anke er bleven iværksat ved Ankestævnings Indlevering til Berammelse inden denne Fristes Udløb. Fuldbyrdelsesfristen, der regnes fra Dommens Afsigelse eller, jvf. § 210, 3die Stykke, fra dens Forkyndelse, er ved alle Retter 15 Dage.

Ved Domme, der paabyde en Handlings Foretagelse, kan Retten forlænge den nævnte Tidsfrist, hvis Domfældte findes at behøve længere Tid til at efterkomme Dommen. Nr. 53.
26de
Marts.

Ansvar for Overtrædelse af en Dom, som paalægger at undlade noget, ifaldes ikke før den almindelige Fuldbyrdelsesfrists Udløb.

Domme, hvorved der tilkendes nogen en Ret, kunne ikke før Udløbet af den almindelige Eksekutionsfrist afgive Hjemmel til Udøvelse af saadan Ret.

§ 479.

Ved udtrykkelig Bestemmelse i Dommen kan Retten, naar Omstændighederne tale herfor, efter Paastand sætte Fuldbyrdelsesfristen — herunder ogsaa den ved de to sidste Stykker af § 478 hjemlede Frist — til kortere Tid end den i § 478 angivne. I Forbindelse hermed kan det paa Domfældtes Begæring bestemmes, at Domhaveren skal stille Sikkerhed, dersom han inden Udløbet af den almindelige Fuldbyrdelsesfrist vil eksekvere Dommen.

Ligeledes kan det efter Paastand i Dommen bestemmes, at Eksekution med eller uden foregaaende Sikkerhedsstillelse skal kunne iværksættes, uanset at Dommen betimelig paaankes.

Paastand om foranførte Bestemmelser maa fremsættes senest under den mundtlige Domsforhandling.

§ 480.

Kendelser, som bestemme noget, der skal fuldbyrdes, kunne eksekveres straks, saa snart de ere afsagte og givne beskrevne, medmindre andet fremgaar af Kendelsens eget Indhold.

Fuldbyrdelse af de i § 168, jvf. §§ 197 og 291, omtalte Kendelser kan dog først finde Sted, naar Fristen til at fremsætte Begæring om Kendelsens Ophævelse i Henhold til § 168 er forløben, eller Retten har nægtet at efterkomme en saadan Begæring.

§ 481.

Eksekution efter Forlig kan foregaa, saa snart Tidspunktet for Forligets Oplydelse er indtraadt. Ved Pantebreve kan Panthaveren skride til Eksekution, naar der er forløbet en Tid af 14 Dage fra Forfaldstiden at regne, og der derhos, for saa vidt Skyldneren bor paa den pantsatte Ejendom, med 3 Dages Varsel er givet ham en i Overensstemmelse med Reglerne i Kapitel 16 forkyndt Meddelelse om Dagen, paa hvilken Forretningen vil blive foretagen.

§ 482.

Naar Fuldbyrdelsesfristen er udløben, kan Eksekutionen ikke hindres ved senere iværksat Anke, medmindre saadant bestemmes af den Ret, til hvilken Sagen er indanket.

§ 483.

De i det følgende om Domme givne Bestemmelser finde ogsaa Anvendelse paa Forlig og andre Eksekutionsgrundlag, dog med de Lempelser, som følge af Forholdets Natur.

Kapitel 45.

Fuldbyrdelse af Domme, der ikke lyde paa Udredelse af Penge.

§ 484.

Er der paalagt Domfældte en anden Ydelse end Penge, sker Dommens Eksekution, med de i §§ 485—487 nævnte Undtagelser, derved, at Domhaverens Interesse i Dommens Efterkommelse anslaaes i Penge, og at Vederlagsbeløbet inddrives efter de i Kapitel 46 opstillede Regler, for saa vidt ikke en efter Dommens Afsigelse indtraadt Umulighed eller andre lignende Omstændigheder efter den borgerlige Rets Grundsætninger have befriet Domfældte uden tillige at medføre Erstatningspligt for ham.

Hvis der ikke i selve Dommen er fastsat et Pengevederlag, som træder i Stedet for den Ydelse, hvorpaa Dommen principalt gaar ud, kan Domhaveren under Fogedforretningen faa fastsat det Pengebeløb, hvortil hans Interesse maa anslaaes. Kan Ydelsen i og for sig ikke anslaaes til Penge, kan Fogden i Stedet derfor sætte en Godtgørelse i Penge.

I Reglen har Fogden med Vidnernes Bistand at foretage Ansættelsen (§ 471); hvis disse ikke ere tilstrækkelig sagkyndige, kan Fogden udmelde andre, som, efter at have afgivet en Forsikring som den i § 471 omtalte, yde den fornødne Bistand.

Fogden har, saa vidt muligt, at tilkalde Domfældte, for at han kan afgive sine Oplysninger og Erklæringer, forinden Vederlagssummen bestemmes.

Derefter fastsætter Fogden Pengevederlaget ifølge sit Skøn over Omstændighederne og uden at være bunden ved Vidnernes eller de i deres Sted trædende Personers Anskuelse. Han har herved fornemlig at drage Omsorg for, at Domhaveren faar fuldstændig Erstatning, og i Tvivlstilfælde har han hellere at fastsætte denne rigeligt end at udsætte Domhaveren for at lide noget Tab ved, at Dommen ikke efterkommes.

Anlægger Domhaveren i Anledning af, at Dommen ikke efterkommes, Straffesag ifølge § 490, kan det ham tilkommende Pengevederlag fastsættes under denne Sag i Stedet for under Fogedforretningen.

§ 485.

Skal Domfældte fravige Besiddelsen af en fast Ejendom eller tilstede Domhaveren en vis Raadighed over den, har Fogden, saa vidt gørligt, umiddelbart at fremtvinge Dommens Efterlevelse ved Domfældtes Udsættelse eller paa anden lignende Maade.

§ 486.

Lyder Dommen paa, at Domfældte skal udlevere en rørlig Ting, har Fogden ligeledes umiddelbart at sætte Dommen i Værk ved at fratage Domfældte Tingen, om fornødent med Magt. Forefindes Tingen ikke under Forretningen, kan Domhaveren fordre sin Interesse ansat til Penge paa den i § 484 omtalte Maade og Beløbet inddrevet. Lyder Dommen paa, at Domfældte skal udlevere et Barn, har Fogden umiddelbart at sætte Dommen i Værk ved at fratage Domfældte Barnet og overgive det til den, som efter Dommen er berettiget til at fordre dette, om fornødent med Magt.

Med de af Forholdets Natur flydende Lempelser finder § 511 ogsaa Anvendelse ved Forretninger af heromhandlede Art.

§ 487.

Skal Domfældte ifølge Dommen udføre et Arbejde eller træffe andre lignende Foranstaltninger, kan Fogden efter Domhaverens Paastand tillade denne at lade saa-

dant foretage ved andre, saaledes at Udlæg derefter kan gøres overensstemmende med Nr. 53. næste Kapitel for det efter en af Fogden godkendt Regning hertil medgaaede Beløb, dersom dette efter Omstændighederne findes at være den letteste og hurtigste Maade, hvorpaa Domhaveren kan komme til sin Ret. Er Domfældte tilpligtet at udstede eller underskrive et Dokument, kan Fogden udfærdige dette med samme Virkning, som om han af Domfældte var bleven befuldmægtiget hertil. Er Domfældte tilpligtet at stille en Sikkerhed, kan Fogden udtage saa meget af hans Gods, som hertil er fornødent, og over dette haves da samme Sikkerhedsret som over udlagt Gods.

26de
Marts.

Er Domhaveren kendt berettiget til at udføre en Handling mod at erstatte den herved bevirkede Skade, eller Domfældte kendt pligtig at foretage noget imod at faa Udgifterne derved erstattede af Domhaveren, er Fogden pligtig til paa vedkommendes Forlangende, om fornødent med sagkyndiges Bistand, at afgøre Spørgsmaal om Udførelsen af Dommen saavel som at bestemme Størrelsen af den Erstatning, der skal udredes i Forbindelse med Dommens Fuldbydelse.

§ 488.

Lyder Dommen paa, at Domfældte skal unnlade noget, kan Domhaveren, naar Dommen overtrædes, dersom det ikke i Dommen selv er bestemt, hvilket Ansvar der skal være forbundet hermed, under en Fogedforretning paa den i § 484 bestemte Maade faa sin Interesse anslaaet i Penge og Beløbet inddrevet efter Kapitel 46. For saa vidt Domhaveren i Anledning af Dommens Overtrædelse anlægger Sag i Henhold til § 490, kan Erstatningen fastsættes under denne i Stedet for under Fogedforretningen.

§ 489.

Lyder Dommen paa, at Domfældte skal erlægge en Række Ydelser, eller kan Dommen overtrædes ved en Række Handlinger, kan Domhaveren, hver Gang Dommen tilsidesættes, gaa frem efter §§ 484—488.

§ 490.

Den, der modvillig unnlader at efterkomme en Dom, hvorved det er ham paalagt at foretage noget, saavel som den, der forsætlig overtræder en Dom, hvorved det er ham paalagt at unnlade noget, kan, hvad enten Domhaveren gaar frem efter §§ 484—488 eller ikke, under en af denne anlagt Sag dømmes til Straf af Bøder eller simpelt Fængsel, hver Gang en særskilt Tilsidesættelse af Dommen foreligger. Saa-dan Sag kan dog ikke anlægges, naar Domhaveren i Mindelighed eller ved Anvendelse af ovennævnte Fremgangsmaade har opnaaet sin Ret eller Sikkerhed for den, ligesom i saa Fald en allerede anlagt Sag bliver at hæve og Fuldbydelsen af en idømt Straf unnlades eller standses. At Domfældte har udstaaet Straf efter en i Medfør af nærværende Paragraf erhvervet Dom, udelukker ikke Domhaveren fra at anvende den i §§ 484—488 ommeldte Fremgangsmaade.

Naar Straffedom er afsagt over Domfældte, har Politiet paa Domhaverens Begæring at yde Bistand til hans Rets Gennemførelse ved at opsøge og fratage Domfældte de ham frakendte Ting, hindre ham i at foretage Overtrædelseshandlinger, tilintetgøre, hvad der er foretaget i Strid med Domhaverens Ret, og deslige.

§ 491.

Ved de foregaaende Paragraffers Forskrifter er der ikke gjort nogen Indskrænkning i Domhaverens Ret til at benytte de foreløbige Retsmidler for at sikre sig i Henseende til Dommens Efterkommelse.

Nr. 53.
26de
Marts.

Kapitel 46.

Fuldbyrdelse af Domme, der lyde paa Udredelse af Penge.

§ 492.

Domme, der lyde paa Betaling af Penge, kunne fuldbyrdes ved Eksekution i Domfældtes Formue. Med Hensyn til Bøder, der idømmes i borgerlige Retstrætter, følges de om Eksekution af Bødedomme gældende Regler, jvf. §§ 974, 976 og 982. Derimod kan Domfældte ikke underkastes Gælds fængsel.

Det har sit Forblivende ved de gældende Regler om Afsoning af Underholdsbidrag til Børn udenfor Ægteskab og lignende Ydelser af familieretlig Natur.

§ 493.

Eksekution kan kun udstrækkes til saa meget af Domfældtes Gods, som, efter Fradrag af, hvad der kan forudses at ville medgaa til Fyldestgørelsen af Trediemands fortrinligere Krav, i Henhold til stedfunden Vurdering behøves til Dommens Fyldestgørelse og til Dækning af de Omkostninger, som efter Domhaverens Paastand og Fogdens Skøn om dennes Rigtighed ville medgaa til Retsafgifter eller andre nødvendige Udgifter, saasom ved det udlagtes Flytning, Opbevaring indtil Auktionen m. v.

For saa vidt Eksekutionen foretages for Honorar til Rekvirentens juridiske Konsulent, fastsættes dettes Størrelse af Fogden under Hensyn til Sagens Beskaffenhed og Ulejligheden med Inddrivelsen, selv om ingen Indsigelse mod Størrelsen af det fordrede Beløb fremsættes og uanset, at der derom foreligger Overenskomst. Fogdens Kendelse herom er Genstand for Kære.

§ 494.

Eksekution iværksættes, under Iagttagelse af de i det følgende givne Regler, derved, at Fogden (Sognefogden) giver Domhaveren Udlæg til Forauktionering i Domfældtes rørlige eller urørlige Gods eller i ham tilkommende Rettigheder eller Fordringer paa andre, jvf. endvidere §§ 495, 548 og 549.

Er Godset behæftet eller i Forvejen udlagt til andre, kan der gives sekundært Udlæg deri.

Hvis rede Penge forefindes, blive disse af Fogden at udbetale Domhaveren til Dækning af eller Afdrag paa Fordringen. Foretages Forretningen af Sognefogden, bliver Beløbet af denne at aflevere til Fogden, der da foranstalter det videre fornødne. Domhaveren kan ikke vægre sig ved at modtage Betaling i forfaldne Fordringer paa ham selv, naar disses Rigtighed anerkendes.

§ 495.

Udlæg kan gøres i Domfældtes Leje-, Forpagtnings- eller Fæsterettigheder eller i andre Brugsrettigheder over faste Ejendomme paa den Maade, at Ejendommen ved Fogdens Foranstaltning, jvf. § 499, administreres til Domhaverens Fordel, og Indtægterne af den benyttes til dennes Dækning paa samme Maade som ellers de ved Tvangsauktion indvundne Pengebeløb, alt for saa vidt saadant kan ske uden at krænke andres Ret.

§ 496.

Udlagt Gods ansættes under Fogedforretningen til den Værdi, hvortil det skønnes under sædvanlige Omstændigheder at kunne udbringes ved offentlig Auktion efter Fradrag af de med Auktionen og Inkassationen forbundne Omkostninger. Hvor Salg ved Auktion ikke finder Sted (§ 548), tages der Hensyn til de Omkostninger, Nr. 53. Lov at 26. Marts om Rettens Pleje.

som Salg paa anden Maade vil medføre. Ved Udlæg i Fordringer eller i Rettigheder Nr. 53. eller i Indtægterne af faste Ejendomme finder ingen Vurdering Sted, men Udlæggets 26de Omfang og Udstrækning bestemmes ved et Skøn under tilbørligt Hensyn til de med Marts. den benyttede Fremgangsmaade forbundne Udgifter og Omkostninger.

§ 497.

Domfældte eller den, der under Forretningen optræder paa hans Vegne, jvf. § 508, er berettiget til at paavise de Ting, i hvilke Eksekution skal ske, og Domhaveren kan ikke gøre Indvendinger herimod, naar blot de paaviste Genstande efter Fogedvidnernes Vurdering eller Skøn afgive en til det Beløb, der skal inddrives, svarende Sikkerhed.

Dog behøver Domhaveren ikke at modtage Udlæg i fast Ejendom, naar der kan paavises rørligt Gods eller Fordringer, hvoraf Fyldestgørelse kan faas, saavel som ej heller i Løsøregenstande, hvis Opbevaring eller Realisation maatte være særlig vanskelig, eller i Fordringer, som maa anses for omtvistede eller usikre. Ej heller kan Domhaveren nødes til at søge sin Fyldestgørelse paa anden Maade, naar der kan gives ham Udlæg til Forauktionering. For saa vidt andet Gods kan paavises, behøver han ikke at modtage sekundært Udlæg i Genstande, som i Forvejen ere udlagte til andre, eller hvorover andre have erhvervet Rettigheder, for hvilke Udlægshaveren maa staa tilbage.

§ 498.

Paaviser hverken Domfældte eller nogen paa hans Vegne Genstande, hvori Udlæg kan ske, tilfalder det Domhaveren at udvælge de Genstande, hvori han vil søge Fyldestgørelse.

Dog har Fogden (Sognefogden) herved at paase, at de for Domfældte mest undværlige Genstande først udlægges, saa at altsaa en Ejendoms nødvendige Besætning og de til dens Drift uundværlige Avlsredskaber saavel som Haandværksredskaber og andre til Domfældtes Næringsdrift uomgængelig fornødne Ting ikke udlægges, saa længe andre mere undværlige Genstande forefindes.

Gødning saavel som Straa og Hø samt Føde- og Sædekorn, Foderroer, Foderkartofler og Sukkerroeaffald, for saa vidt til Ejendommens Drift findes fornødent, maa ikke ved Udlæg skilles fra Ejendommen, men bliver at betragte som et Tilbehør til den; ej heller maa Sæd paa Marken omhugges eller anden Afgrøde indhøstes, førend den er moden hertil.

Det har endvidere sit Forblivende ved den bestaaende Lovgivnings Bestemmelser om, at de befalede Brandredskaber ej kunne skilles fra Ejendommen.

§ 499.

Naar Fyldestgørelse søges paa den i § 495 omhandlede Maade, har Fogden at overgive Administrationen af vedkommende Ejendom, saa vidt Brugsretten rækker, til en af ham godkendt Bestyrer og eventuelt at paalægge Fæstere, Forpagtere, Lejetagere og andre at betale deres Afgifter til denne, samt i øvrigt at iværksætte de Tvangsforanstaltninger, som ere fornødne, for at Ejendommens Frugter og Indtægter kunne komme Domhaveren til Nytte.

Den af Fogden godkendte Bestyrer aflægger til de af Fogden bestemte Tider til denne Regnskab for Indkomsterne af Ejendommen og afleverer Overskuddet til Fogden efter Fradrag af Driftsudgifter og øvrige Administrationsomkostninger, derunder hans eget Honorar.

Nr. 53. For saa vidt Ejendommens Bestyrelse maatte give Underskud, hæfter Domhaveren herfor, og Fogden kan med Hensyn hertil afkræve ham en Sikkerhedsstilling, naar han anser det fornødent.

26de
Marts.

Naar Domhaveren er bleven dækket for sin Fordring med paaløbne Renter og Omkostninger, overleveres Ejendommen igen til Skyldneren.

Alle Spørgsmaal angaaende Ejendommens Bestyrelse, Regnskabsaflæggelsen og den tvungne Administrations Ophør afgøres af Fogden, naar Domhaveren, Skyldneren eller andre i Ejendommen interesserede i den Anledning fremføre Klager eller Indsigelser.

§ 500.

Udlæg kan ikke gøres i de for Skyldneren og hans med ham samlevende Hustru og Børn fornødne Senge og Sengklæder samt nødvendigste Linned og Gangklæder.

Endvidere kan Skyldneren fordrø, at der skal levnes ham Genstande, som høre til de vigtigste Livsfornødenheder eller ere nødvendige til hans Næringsvejs Uøvelse, indtil et Vurderingsbeløb af 25 Kr. eller, dersom han er Familieforsørger, af 75 Kr. Disse Genstande er han selv berettiget til at undtage fra Udlæget efter eget Valg; er han ikke til Stede under Eksekutionsforretningen, bør der gives dem, der ellers ere til Stede i hans Hus, Anledning til paa hans Vegne at foretage et saadant Valg. Denne Ret til at undtage Genstande indtil en vis Værdi fra Udlæget indtræder dog ikke, naar Udlæg gøres for Skatter eller andre Afgifter til det offentlige, og kommer heller ikke til Anvendelse med Hensyn til Genstande, som ere særlig givne til Pant for den Fordring, i Anledning af hvilken Udlæg søges.

§ 501.

Eksekution maa ikke gøres i over- eller underordnede Militæres Uniformstykker, Vaaben eller andre til deres tjenstmæssige Udrustning og Forsyning fornødne Genstande.

Ej heller maa Eksekution gøres i civile Embeds- eller Bestillingsmænds Embedsdragter eller i Genstande, som af dem holdes og bruges til deres Embeders eller Bestillingers Udførelse.

§ 502.

Eksekution kan kun gøres i Rettigheder, som paa den Tid, Forretningen foretages, alt ere erhvervede, derimod ikke i fremtidige Erhvervelser, saasom ventendes Arv.

Eksekution kan iværksættes i Domfældtes Fordringer paa andre, selv om de ere betingede eller endnu ikke forfaldne, naar de dog kunne angives og betegnes med tilstrækkelig Bestemthed. Er Udlæg sket i falden Arv, kan Arvekravet ikke uden Domfældtes Samtykke forauktioneres, forinden Arveparten kan fordres udbetalt.

Udlæg kan ikke gøres i det, som Skyldneren maatte kunne erhverve ifølge gensidig bebyrdende Kontrakt, der ikke endnu er fuldstændig opfyldt fra hans Side, naar det, der af ham skal ydes, er personligt Arbejde eller Tjeneste eller andet, som Udlægshaveren ikke er eller ved Udlægsforretningen sættes i Stand til at give eller udføre. Som Følge heraf kan Udlæg ikke gøres i ikke forfalden Tyende- eller Arbejds løn.

Dog skal ovenstaaende Forskrift ikke medføre nogen Indskrænkning i den hidtil bestaaende Adgang til for Underholdsbidrag til Børn udenfor Ægteskab og lignende Ydelser af familieretlig Natur at holde sig til Skyldnerens Arbejds- eller Tjenesteløn eller lignende Indtægt.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

§ 503.

I saadant Gods, som ellers ifølge dets Natur kunde være Genstand for Eksekution, kan Udlæg ikke gøres, naar det ved Retshandler med Trediemand eller ved dennes Bestemmelser retsgyldig er fastsat, at Kreditorer ikke kunne søge Fyldestgørelse i Godset.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 504.

I endnu ikke udbetalt Embeds- eller Bestillingsløn eller i lignende Indtægter samt i ikke udbetalte Ventepenge, Pensioner og hermed i Klasse staaende Understøttelser, som udredes af Statskassen, Kommunekasser eller andre offentlige Kasser, kan Udlæg ikke gives.

§ 505.

Undtagne fra Eksekution ere fremdeles: 1) De militære Underklassers Tjenestemolumenter i Overensstemmelse med Lov af 21. Marts 1874 § 2, 2) Dagpenge og lignende Udredelser til Embedsmænd eller andre, som udføre offentlige Hverv, samt Rejsseudgifter og Tærepenge, der ere udbetalte til indkaldte Vidner eller Synsmænd, 3) Underholdspenge, som ifølge Øvrighedsresolution, Forlig eller anden lignende Bestemmelse udredes til Hustruer eller Børn, 4) Understøttelse og Hjælp til trængende, som gives af det offentlige, Stiftelser eller andre veldædige Indretninger, 5) Midler og Penge, der udenrigs fra indsættes i Nationalbanken, samt Klasselotterigevinster, 6) Skipperens og Skibsmandskabets om Bord i Skibet værende Ejendele, som udkræves til Tjenesten om Bord, naar Skibet er udklareret for en Rejse og i øvrigt sejlfærdigt.

§ 506.

Livrenter, Overlevelsesrenter, Livsforsikringssummer og lignende mod Vederlag erhvervede Indtægter ere, for saa vidt ikke andet ved Retsforholdets Stiftelse retsgyldig er bestemt, ikke undtagne fra Eksekution, medmindre særlig Lovhjemmel derfor haves, eller saadant maatte følge af den borgerlige Rets Regler.

*Kapitel 47.***Eksekutionsforretningens Foretagelse og Proceduren under samme.**

§ 507.

Er det fornødne Eksekutionsgrundlag til Stede, og finder Fogden ikke i øvrigt noget til Hinder for at efterkomme Begæringen om Eksekution, berammer han en Tid til Forretningens Foretagelse, saa vidt muligt i Overensstemmelse med Domhaverens Ønske. Skal Forretningen ske ved Sognefogden, udfærdiger Fogden en Ordre til denne, der kan tegnes paa Dommen eller Forliget og skal indeholde en nøjagtig Angivelse af det Beløb, derunder Renter og Omkostninger, jvf. § 493, for hvilket Udlæg vil være at foretage. Denne Ordre tilstilles ved Rekvirentens Foranstaltning Sognefogden, der derefter uden ufornøden Henstand iværksætter Eksekutionen. Hvor ikke det modsatte er sagt eller følger af Sagens Natur, skulle de i §§ 507—23 om Fogden givne Regler finde tilsvarende Anvendelse paa Sognefogden.

Eksekutionsforretningen skal i Reglen begynde paa Domfældtes Bopæl, medmindre Fogden skønner, at der ifølge de foreliggende Omstændigheder er Anledning til Afgang herfra.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

- Nr. 53. Naar Dommen lyder paa Udlevering eller Afstaaelse af Ting, kan Eksekutionsforretningen begynde, hvor disse forefindes.
 26de Marts. Har Domfældte ingen Bopæl i Riget, kan Eksekutionsforretningen begynde, hvor Domfældte antræffes, eller hvor Ting, som kunne tjene til Fyldestgørelse, forefindes.

§ 508.

Forretningen kan ikke fremmes, medmindre der under den gives behørigt Møde fra Domhaverens Side. Saadant Møde er dog ufor nødvendent, naar Dommen eller Forliget lyder paa Betaling af en Pengesum, der, bortset fra de efter Sagens Begyndelse paaløbne Renter og Sagsomkostninger, ikke overstiger 100 Kr., og der ikke æskes Udlæg i fast Ejendom.

Eksekutionsforretningen kan foregaa, selv om Domfældte ikke træffes til Stede. Dog skal i dette Tilfælde, hvis ingen anden fremtræder som befuldmægtiget til at give Møde for Domfældte, Fogden opfordre hans Hustru, Børn over 18 Aar, Tyende eller andre i hans Tjeneste staaende eller til Husstanden hørende voksne Personer, som ere til Stede, til at varetage hans Tarv under Forretningen. Ere saadanne ikke heller at antræffe, eller ere de uvillige til at optræde, rettes en lige Opfordring til hans Husvært, Principal, Husbonde, Læremester eller Arbejdsherre, for saa vidt nogen af disse er til Stede.

§ 509.

Forretningen begynder med, at Fogden opfordrer vedkommende til ved Fordringens Fyldestgørelse og de Domfældte til Last faldende Omkostningers Betaling at afværge Eksekutionens videre Fremgang. Sker dette ikke, skrider Fogden til at foretage de fornødne Eksekutionshandlinger i Overensstemmelse med Kapitel 46.

Naar Rekvirenten i Henhold til § 508 ikke møder under Forretningen, skal Fogden være pligtig at modtage det fordrede eller Afdrag derpaa, naar saadant tilbydes, med samme Virkning, som om Betalingen var sket til Rekvirenten.

§ 510.

Naar Domfældte ikke paa viser behørig Udlæggenstande, er han pligtig paa Fogdens Forlangende at aabne sine Værelser og Gemmer, for at det kan ses, om heri indeholdes Genstande, som egne sig til Udlæg. I Vægringstilfælde, saavel som naar ingen træffes til Stede, der er i Stand til at efterkomme Forlangendet, kan Fogden skride til den fornødne Magts Anvendelse. I fornødent Fald er Fogden ligeledes beføjet til at undersøge Domfældtes Person, hvis der er Grund til at antage, at han har skjult Værdigenstande paa sig. En saadan Undersøgelse kan dog ikke iværksættes af Sognefogden uden i Henhold til særlig Ordre fra Fogden, og dennes Beslutning derom maa stedse ske ved en af Grunde ledsaget Kendelse. Om Foretagelse af en saadan Undersøgelse skal altid gøres udtrykkelig Bemærkning i Fogedbogen.

§ 511.

Skyldneren er pligtig under Eksekutionsforretningen paa Forlangende at opgive redelig og overensstemmende med Sandheden, hvad han ejer til Fyldestgørelse af Fordringen, samt i øvrigt at meddele alle i saa Henseende fornødne Oplysninger. Er Skyldneren ikke til Stede, kan Rekvirenten begære Forretningen udsat og med et af Fogden bestemt Varsel lade ham tilsige til Møde. Er Rekvirenten i Medtør af § 508 ikke mødt, kan Fogden, naar han finder det fornødent, af egen Drift udsætte Forret-
 Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

ningen til et senere Møde og iværksætter da umiddelbart Indkaldelsen til dette. Naar Nr. 53. Rekvirenten ønsker det, eller Fogden i hans Fraværelse finder det hensigtsmæssigt, kan det nævnte Møde afholdes paa Fogedkontoret. 26de
Marts.

Vægrer Skyldneren sig ved at fremkomme med Opgivelser og Oplysninger, eller undlader han uden lovligt Forfald at møde ved Forretningens Fortsættelse, kan han hensættes i simpelt Fængsel, indtil han opfylder sin Pligt i saa Henseende, dog ikke ud over 6 Maaneder. Beslutning herom kan ikke fattes af Sognefogden, der i fornødent Fald forelægger Sagen for Fogden.

§ 512.

Naar Skyldneren under en Eksekutionsforretning eller paa en Tid, da han maatte forudse en saadan, i egennyttig Hensigt for at unddrage sin Kreditor den ham tilkommende Fyldestgørelse, foretager noget, der gaar ud paa, at hans lovlige Ejendele eller Fordringer skulle unddrages fra at udlægges til paagældende Kreditor, bliver han at anse med Straf efter den almindelige borgerlige Straffelovs § 260.

§ 513.

Fra Domfældtes Side kan der med den i § 474 givne Begrænsning fremsættes Indsigelser imod Eksekutionens Fremme enten i det hele eller for en Del eller paa den paastaaede Maade.

§ 514.

Trediemand kan fremsætte Indsigelser imod Eksekutionen, naar dennes Foretagelse paa den paastaaede Maade vilde stride imod hans Ret. Han har i saa Fald blot at fremsætte sin Indsigelse til Fogedbogen, henholdsvis den i § 471 nævnte Bog, og æske Fogdens Kendelse, hvorefter den indtrædende Trediemand er at anse som Part i Forretningen.

§ 515.

Foretages Eksekution af Fogden selv, fremsættes mulige Indsigelser under Forretningen.

I Anledning af de fremsatte Indsigelser kan Domhaveren, hvis han er mødt, ytre sig. Om nogen yderligere Ordveksling skal finde Sted, beror paa Fogdens Tilladelse.

Forhandlingerne for Fogden foregaa mundtlig.

Under Forhandlingerne for Fogden kan Bevisførelse ved Vidner, Syn og Skøn eller personlig Afhørelse af Parterne ikke finde Sted, medmindre Fogden mener undtagelsesvis at burde tilstede det. Finder en saadan Bevisførelse Sted, foretages den efter de for Underretssager gældende Regler.

Enhører Hovedsagen under Underret, har Fogden at yde Parterne Vejledning Overensstemmelse med Grundsætningerne i § 420.

Foretages Eksekutionen af Sognefogden, kunne Indsigelser fremsættes, dels under Forretningen, dels i Løbet af 14 Dage efter dens Afholdelse. Fremsættes Indsigelsen under Forretningen, skal Sognefogden indtegne Indsigelsen i den ham leverede Bog og tilstille Fogden en Udskrift af denne. Nogen Forhandling eller Bevisførelse for Sognefogden kan ikke finde Sted. Indsigelser, der fremsættes efter Forretningen, rettes til Fogden. Naar denne finder det fornødent, kan han give Parterne Lejlighed til ved Møde for Fogedretten at ytre sig om Indsigelserne, og de i 3die—5te Stykke indeholdte Regler finde da tilsvarende Anvendelse.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 516.

I Fogedbogen, henholdsvis den i § 471 omhandlede Bog, optages:

- 1) Angivelse af Tid og Sted for Forretningen, Parternes Navne, Eksekutionsgrundlagets Beskaffenhed;
- 2) Betegnelse af Fogden og Vidnerne;
- 3) Beretning om Forretningens Gang i Almindelighed.

I Tilfælde af Tvist optages i Fogedbogen en ordret Angivelse af de fremsatte Paastande. Naar Fogden selv foretager Forretningen, eller Forhandling for Fogedretten i Medfør af § 515, sidste Stykke, finder Sted, lader Fogden derhos i det Omfang, som af ham skønnes hensigtsmæssigt, Parternes Erklæringer over Sagens Sammenhæng tilføre Fogedbogen, dog ikke ordret, men kun efter deres væsentlige Indhold. Det tilførte oplæses og vedkendes.

§ 517.

Udsættelse kan kun undtagelsesvis gives under Forretningen, naar ikke Parterne ere enige derom.

Derimod kan Fogden beslutte eller tilstaa en Standsning i Forhandlingerne, naar Omstændighederne kræve det. Fogden har da ved Bevogtning eller paa anden Maade at træffe de fornødne Foranstaltninger for at opretholde den samme Tilstand, indtil Forretningen atter fortsættes. Parterne skulle paa behørig Maade underrettes om Tiden herfor.

Har Rekvirenten i Medfør af § 508 ikke givet Møde under Forretningen, og kan han ikke uden Ophold skaffes til Stede, skal Fogden, naar han finder, at en fremsat Indsigelse ikke straks kan forkastes eller tages til Følge, udsætte Forretningen og underrette Parterne om, naar den paany foretages, og Rekvirenten har da, hvis han ønsker Forretningen fremmet, at give Møde til den saaledes fastsatte Tid. Naar Udsættelse finder Sted i Henhold til denne Bestemmelse, kan Fogden træffe saadan Foranstaltning som i 2det Stykke nævnt.

Foretages Eksekutionen af Sognefogden, bliver den altid af ham at fremme uden Hensyn til fremsatte Indsigelser.

§ 518.

I opstaaende Tvistigheder afsiger Fogden Kendelse umiddelbart efter Forhandlingernes Slutning eller dog snarest muligt. Er Forretningen foretagen af Sognefogden, træffer Fogden efter Forløbet af 14 Dage fra dens Afholdelse Beslutning om mulig fremsatte Indsigelser. Finder Fogden en fremsat Indsigelse grundet, berigtiger han selv eller ved Sognefogden Fejlen eller ophæver ved Kendelse den stedfundne Forretning i det hele eller for en Del. Forkastes Indsigelsen, stadfæster Fogden Forretningen som endelig. Om Afgørelsen meddeles der Parterne Underretning.

Fogdens Kendelser, der skulle være ledsagede af Grunde, indføres fuldstændigt i Fogedbogen.

Deres Fuldbyrdelse kan ikke hindres ved Anke eller Kære.

Fogden kan paalægge den Part, der skønnes uden tilstrækkelig Grund at have givet Anledning til eller unødigt at have vidtløftiggjort Proceduren for Fogedretten, at udrede Sagsomkostninger til Modparten, saaledes at Fuldbyrdelsesfrist med Hensyn hertil fastsættes i Kendelsen.

§ 519.

I Fogedbogen eller den i § 471 nævnte Bog optegnes nøjagtig alle de enkelte Genstande, hvori Udlæg gøres; ved hver enkelt Genstand tilføjes dens Værdi efter den stedfundne Ansættelse.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Fogden erklærer derefter til Fogedbogen jfr. 1ste Stykke, de optegnede Genstande Nr. 53.
26de
Marts. for udlagte til Domhaverens Fyldestgørelse og betyder Domfældte, at han fra nu af ikke uden at paadrage sig Strafansvar kan raade over dem paa en Maade, som kommer i Strid med Udlægshaverens Ret. Er Domfældte ikke til Stede, gives der den eller dem, som i Henhold til § 508 tilkaldes paa hans Vegne, Paalæg om at give Domfældte en saadan Betydning, og efter Omstændighederne kan lignende Betydning gives den Trediemand, i hvis Besiddelse det udlagte er.

§ 520.

Hvor der gives Udlæg i fast Ejendom, uden at der tillige gives Udlæg i dens Indtægter, forbliver den indtil Tvangsauktionen i Domfældtes Besiddelse, medmindre denne findes at ødelægge eller forringe Ejendommen, i hvilket Tilfælde den kan sættes under en af Fogden valgt Mands Bestyrelse.

Udlægsforretningen maa for at kunne gøres gældende imod dem, der i god Tro ved Retshandler maatte erhverve Rettigheder over Ejendommen, tinglæses ved dennes Værneting.

§ 521.

Udlagt Løsøre maa, naar Udlægshaveren modsætter sig det, ikke forblive i Domfældtes Besiddelse, medmindre denne stiller antagelig Sikkerhed for dets Tilstedeværelse i uforringet Stand; Udlægshaveren er selv berettiget til at tage udlagt Løsøre i sin Bevaring, dog, hvis det udlagtes Værdi betydeligt overstiger hans Fordring, eller Fogden i øvrigt finder Grund til at forlange saadant, kun imod Sikkerhedsstillelse.

Hvor udlagt Løsøre ikke lades tilbage i Domfældtes Besiddelse, og det heller ikke tages i Forvaring af Udlægshaveren, har Fogden at træffe de fornødne Foranstaltninger til det udlagtes Bevaring paa Domfældtes Bekostning.

Har Rekvirenten i Medfør af § 508 ikke givet Møde under Forretningen, paa hviler det den, der iværksætter denne, at bestemme, om det udlagte skal forblive hos Skyldneren, og i modsat Fald at drage Omsorg for, at det paa passende Maade bevares.

§ 522.

Naar Gældsbreve udlægges til Forauktionering, maa de forsynes med en Paa-tegning om Udlæget, hvis dette skal kunne gøres gældende imod Trediemand, der senere i god Tro har faaet Gældsrevet overdraget til Ejendom eller Pant, eller imod Skyldneren, der senere i god Tro har ydet Betaling paa Kapitalen til den, hos hvem Udlæget er sket, mod Kvittering paa eller Udlevering af Gældsrevet.

Hvor der gøres Udlæg i Fordringer af anden Beskaffenhed, maa der meddeles Skyldneren Underretning herom, da denne i Mangel heraf befries ved i god Tro at betale til den, hos hvem Udlæget er sket. Det samme gælder for Skyldneren efter et Gælds brev for Rentebetalingers Vedkommende.

Med Hensyn til Udlæg i registreringspligtige Skibe har det sit Forblivende ved Reglen i Skibsregistreringslov af 1. April 1892 § 49.

§ 523.

Kan den Ting, hvori Udlæg gøres, ikke overleveres til Udlægshaveren eller den Mand, som efter Fogdens Bestemmelse skal have den i Bevaring, paa Grund af Trediemands Ret til at besidde Tingen, bliver det efter Omstændighederne af Fogden at tilkendegive vedkommende Trediemand, at Domfældte ikke er beføjet til at modtage Tingen, naar Trediemands Ret til dens Besiddelse ophører.

Nr. 53.

26de
Marts.

§ 524.

Naar de i de foregaaende Paragraffer givne Bestemmelser ere iagttagne, bortfalder den Ret til efter lovlig Omgang at fyldestgøres af det udlagte, som Udlæget giver, ikke ved Skyldnerens paafølgende Død eller Konkurs, jvf. dog Konkurslovens § 23 (Lov Nr. 30 af 20. Marts 1901 § 2), eller ved senere af andre Kreditorer iværksat Udlæg, ligesom Skyldneren ej heller ved senere Retshandler gyldig kan overdrage Trediemand nogen mod Udlægshaverens Ret stridende Rettighed over det udlagte.

Dog taber Udlægshaveren i Løsøre, som er forblevet i Skyldnerens Besiddelse, sin af Udlæget flydende Sikkerhedsret over for Skyldnerens Kreditorer i Tilfælde af Konkurs eller senere Udlæg, naar han ikke inden 12 Uger efter Udlægsforretningens Slutning skrider til Tvangsauktion eller faar det udlagte bragt ud af Skyldnerens Besiddelse, medmindre han ved Anke eller Kære eller Trediemands Ret har været hindret i at fremme Tvangssalget, eller Trediemands Ret er til Hinder for at betage Skyldneren Besiddelsen.

§ 525.

Viser den stedfundne Tvangsauktion, at Udlægshaveren ikke bliver fyldestgjort af det udlagte, eller kan en Udlægshaver, der ikke har faaet tilstrækkeligt Udlæg til at dække sin Fordring, senere paavise Gods, hvori der kan gøres Eksekution, er han berettiget til at forlange Eksekutionsforretningen genoptagen og fortsat efter de ovenfor givne Regler. Omvendt er den, hos hvem Udlæget er sket, berettiget til at begære Forretningen genoptagen og det skete Udlæg i det hele eller for en Del hævet, naar den Fordring, hvorfor det er gjort, i det hele eller for en Del er bortfalden, efter at Udlæget er sket.

Ligeledes kan Fogden efter Domhaverens Begæring genoptage Eksekutionsforretningen og træffe ny Bestemmelse om Bevaringen og Administrationen af det udlagte, naar Tiden, som vil hengaa forinden Auktionen, betydeligt vil blive forlænget ved, at Anke eller Kære er rejst imod Udlægsforretningen, eller naar Domfældtes Forhold med Hensyn til udlagt Gods, som er forblevet i hans Besiddelse, giver Anledning dertil, eller naar Bekosteligheden ved det udlagtes Bevaring eller lignende Grunde opfordrer dertil.

§ 526.

Ogsaa i andre Tilfælde end de i § 525, jvf. § 524, 2det Stykke, nævnte kan Eksekutionsforretningen genoptages efter Begæring af Trediemand eller en af Parterne, naar alle vedkommende samtykke deri.

§ 527.

En sluttet Eksekutionsforretning kan paaankes eller paakæres overensstemmende med Reglerne i Kapitel 52.

Kendelser, der afsiges af Fogden, kunne først gøres til Genstand for Anke eller Kære, efter at hele Eksekutionsforretningen er sluttet.

§ 528.

Anke eller Kære imod Eksekutionsforretningen maa i Reglen rejses inden 4 Uger, efter at Eksekutionsforretningen er endelig sluttet eller stadfæstet, jvf. § 518, eller, for saa vidt Eksekutionsgrundlaget paa lovlig Maade ophæves eller forandres, 4 Uger, efter at dette er sket.

Dog kan Justitsministeren indtil 1 Aar efter Eksekutionsforretningens Slutning eller Stadfæstelse tillade Anke eller Kære, naar ganske særegne Omstændigheder tale herfor.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Kapitel 48.

Nr. 53.
26de
Marts.

Almindelige Bestemmelser for Tvangsauktion.

§ 529.

Udlæg til Forauktionering giver Ret til, efter de i det følgende opstillede Regler, at sætte det udlagte til offentlig Auktion og gøre sig betalt af Auktionssummen, jvf. dog § 548.

Med Hensyn til Forauktionering af haandfaaet Pant forbliver det ved den gældende Ret, dog saaledes at Auktionen foretages af Fogden.

Det samme gælder om Forauktionering, foretagen af Statskassen som Pant-haver for krediterede Toldafgifter i de en Oplagshaver betroede Oplagsvarer, om Auktion, foretagen af Toldvæsenet i Medfør af Lov om Told- og Skibsafgifter 4. Juli 1863 § 50, og om den af Skipperen efter Søløv 1. April 1892 § 157 foranstaltede offentlige Auktion over oplagt Gods.

Bortsalg af udlagt Løsøre, hvis Vurderingssum under Udlægsforretningen ikke overstiger 100 Kr., foregaar paa samme Maade som Bortsalg af udpantet Løsøre indtil samme Værdi (§ 596).

§ 530.

Tvangsauktion over udlagt Gods foretages i Reglen af den Foged, som har iværksat Udlæget.

Auktionen bliver i Almindelighed at afholde i den Jurisdiktion, hvor Udlæget er sket. Dog er Rekvirenten, for saa vidt Udlæget er foretaget i en Landjurisdiktion, berettiget til at lade de udlagte Genstande bortsælge i den ved Udlægsstedet nærmeste Købstad eller Handelsplads eller, for saa vidt Løsøre angaar, med Fogdens Billigelse andetsteds.

Dette Steds Foged er da pligtig at afholde Auktionen; dog skal ogsaa den Foged, som har foretaget Udlæget, være beføjet til at afholde Auktionen, dersom Rekvirenten ønsker det, og han selv dertil er villig.

Den i Sølovens § 20, 3die Stykke, omhandlede Auktion foretages af Fogden paa Rederiets Hjemsted.

§ 531.

Ved Auktioners Afholdelse er særlig Tilkaldelse af Vidner ikke fornøden.

Politiet er forpligtet til paa Begæring at yde Fogden Bistand i Overensstemmelse med, hvad der i § 471 er bestemt.

§ 532.

Ved Begæringen om Tvangsauktion forholdes der efter de oven for i § 473 givne Regler, dog at her desuden Udskrift af Udlægsforretningen maa medfølge, medmindre Tvangsauktionen skal foretages af den samme Foged, som har foretaget Udlægsforretningen, i hvilket Tilfælde en simpel Paaberaabelse af Udlægsforretningen med Angivelse af dens Datum er tilstrækkelig.

§ 533.

Finder Fogden, at Grundlaget for Tvangsauktionen er i Orden, og at i øvrigt intet er til Hinder for det udlagtes Forauktionering, har han at foretage de til Auktionens Afholdelse fornødne Skridt i Henhold til den fremsatte Begæring, navnlig ved at udstede de fornødne Bekendtgørelser angaaende Auktionen, i hvilken Anledning han kan afkræve Rekvirenten de nødvendige Oplysninger.

Det bliver at iagttage, at Auktionen ikke maa foregaa, førend den ordentlige Ankefrist af 4 Uger er udløben. Fremlægges Bevis for, at der inden denne Frist

Nr. 53. Udløb af nogen af de oprindelige Parter lovlig er rejst Anke eller Kære mod Udlægsforretningen, enten selvstændigt eller som et Tilbehør til Dommen, bliver det udlagtes Forauktionering at stille i Bero.

26de
Marts.

Dog kan Fogden, naar de udlagte Genstande ere udsatte for Fordærvelse eller væsentlig Værdiforringelse ved at henligge saa længe, som Iagttagelsen af foranstaaende Bestemmelser vilde kræve, eller naar deres Bevaring er forbunden med uforholdsmæssig Bekostning, lade Auktionen afholde til et tidligere Tidspunkt, end de ovenangivne Regler hjemle.

§ 534.

Til Omkostninger ved Forauktioneringen regnes ikke blot de egentlige Auktionsudgifter, Afgifter, Inkassationsaalær, Leje af Lokale, Bekostning ved Varernes Opbevaring og desl., men ogsaa Fogdens Udlæg til Porto, Bekendtgørelser m. v. Til Auktionsomkostningerne henregnes endvidere ved Tvangsauktioner over faste Ejendomme Udgifter ved disses Bestyrelse og Drift efter Udlæget indtil det endelige Salg, for saa vidt den, der har udredet dem, har Krav paa Andel i Købesummen.

Kapitel 49.

Tvangsauktion over Løsøre.

§ 535.

Bekendtgørelse om Auktion over udlagt Løsøre skal ske mindst en Uge før Auktionens Afholdelse, jvf. dog § 529, sidste Stykke, og § 547. Den skal i det mindste 2 Gange indrykkes i den af Egnens offentlige Tidender, som ved Bekendtgørelse fra Justitsministeriet hertil bestemmes, saaledes at den første Bekendtgørelse sker med det nævnte Varsel og den anden en af de nærmeste Dage før Auktionen. Fremdeles skal der om Auktionen ske Opslag ved Plakater og foregaa offentligt Udraab, for saa vidt saadant paa Auktionsstedet er sædvanligt ved frivillige Auktioner.

§ 536.

Bekendtgørelsen skal indeholde tydelig og nøjagtig Angivelse af Tiden og Stedet, naar og hvor Auktionen holdes, samt en almindelig Betegnelse af de Genstande, som skulle bortsælges, med Fremhævelse af de særlig værdifulde iblandt dem.

§ 537.

Auktionsrekvirenten antager en Inkassator, som har at stille en af Fogden nærmere bestemt Sikkerhed. Det paahviler Inkassator at være til Stede ved Auktionen og afgøre, om han vil give den enkelte bydende Kredit eller ikke, samt at indkræve Auktionspengene.

Inkassator er som Selvskyldner ansvarlig for, at Beløbene af de af ham antagne Bud blive betalte, medmindre andet er vedtaget.

§ 538.

Fogden har at paase, at der ved Auktionsvilkaarene, som i øvrigt forfattes af Rekvirenten, indrømmes vederhæftig Købere den paa Egnen ved frivillige Auktioner sædvanlige Kredit, dog uden Fogdens Billigelse ikke ud over 3 Maaneder.

Det beror paa Auktionsrekvirenten, om han ved Auktionsvilkaarene vil paalægge Køberne at udrede Auktionsomkostningerne, eller om han vil fritage Køberne herfor og lade dem forlods udrede af Auktionssummen; i førstnævnte Tilfælde blive de at ansætte til visse Procent eller en vis Andel af hver Krone.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

§ 539.

Nr. 53.

26de
Marts.

Trykte Auktionskataloger kunne udstedes af Rekvirenten med Fogdens Billigelse, naar denne efter Beskaffenheden eller Værdien af de Genstande, der skulle sælges, finder saadant stemmende med alle Parters Interesse, og udredes Udgifterne dertil i saa Fald af Auktionsbeløbet.

Finder Fogden ikke Udstedelse af trykte Auktionskataloger nødvendig, staar det dog enhver i Tvangssalget interesseret frit for paa egen Bekostning at udstede saadanne, dog inden for de Frister, som af Fogden bestemmes.

§ 540.

Ved Auktionens Begyndelse oplæses Auktionsvilkaarene, som tillige skulle opslaas til almindelig Efterretning paa et iøjnefaldende Sted i Lokalet, eller, hvis Auktionen afholdes under aaben Himmel, da der, hvor den holdes eller begyndes. I trykte Auktionskataloger indføres Auktionsvilkaarene straks efter Titelbladet.

Naar dette er iagttaget, kunne de paa Auktionen bydende ikke paaberaabe sig Uvidenhed om Auktionsvilkaarene.

§ 541.

Fogden opraaber derefter de enkelte Genstande til Salg.

Ere Auktionskataloger eller specificerede Auktionsplakater udgivne, bortsælges Tingene i den Orden, disse angive, medmindre Fogden tilsteder Afvigelser herfra; men i modsat Fald er Skyldneren berettiget til at bestemme den Orden, hvori de udlagte Genstande skulle opaabes.

Ved hver enkelt Genstand optegnes i Auktionsbogen eller det dertil hørende Auktionskatalog Auktionskøberens Navn og Budets Størrelse.

Hvis Betalingen erlægges kontant ved Hammerslaget, gøres derom Bemærkning.

§ 542.

Udlægshavere ere ingen Sinde berettigede til at modsætte sig, at ældre eller yngre Udlægshavere i samme Løsøre skride til Tvangsauktion efter de her opstillede Regler. Dog bør, hvor Auktionen afholdes ifølge Begæring af en yngre Udlægshaver, de af samme flydende Omkostninger ikke komme en ældre Udlægshaver til Skade, ligesom Beløbet bliver at anvende til hans Fyldestgørelse, forinden noget kan komme den yngre Udlægshaver til gode (jvf. § 545).

Det afgøres efter de hidtil gældende Retsregler, om Panthavere kunne modsætte sig vedkommende Genstandes Realisation.

§ 543.

Naar Auktionen er holdt i Overensstemmelse med ovenstaaende Regler, er den med Hensyn til sit Udfald bindende for alle dem, hvis Rettigheder over det bortsolgte ifølge den borgerlige Rets Regler samt Bestemmelsen i § 542 ophøre ved Tvangssalget.

§ 544.

Inden 14 Dage henholdsvis efter Auktionen eller den fastsatte Kredittids Udløb har Inkassator at aflægge Regnskab til Fogden over Auktionsbeløbet og til ham at indbetale, hvad der efter Fradrag af, hvad der tilkommer ham selv, bliver tilovers. I Inkassationsaalær maa i Reglen ikke beregnes mere end 4 pCt. af de Beløb, hvorpaa der gives Kredit, og 2 pCt. af dem, der betales kontant; dog kan Fogden, naar Inkassationen skønnes ikke at kunne faas udført for denne Betaling, tillade, at Inkassationsaalæret sættes højere.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 545.

Fogden har derefter uden Ophold at udbetale Auktionsrekvirenten den ham tilkommende Del af Auktionspengene og at afgive det mulig tiloversblevne til Skyldneren, medmindre flere hos Fogden have anmeldt Krav paa Deltagelse i det ved Auktionen indkomne, eller det af Skøde- og Pantebøgerne, hvorfra Attest i saa Henseende skal tilvejebringes, kan ses eller paa anden Maade, saasom ved Skyldnerens Forklaring, af Fogden erfares, at saadant Krav haves.

I dette Tilfælde har Fogden at affatte et Udkast til Auktionssummens Fordeling mellem samtlige vedkommende ifølge deres Rettigheders Beskaffenhed.

§ 546.

Fogden skal ufortøvet meddele enhver af de i foregaaende Paragraf omhandlede Personer, som har bekendt Bopæl inden Riget, særskilt Underretning (§ 156) om, at Udkastet henligger til Eftersyn paa hans Kontor. Har nogen af de nævnte Personer ikke bekendt Bopæl inden Riget, er for hans Vedkommende offentlig Indkaldelse i Statstidende tilstrækkelig, medmindre han har ladet møde ved Udlægsforretningen eller gjort Anmeldelse for Fogden ved en her i Riget bosat Fuldmægtig, i hvilket Tilfælde Underretning bør gives denne.

Fremkommer der ikke inden 4 Uger efter Underretningens Meddelelse eller efter Bekendtgørelsen Indsigelse imod Fogdens Udkast, iværksættes Fordelingen af Auktionsbeløbet, saa snart det er indkommet, i Overensstemmelse med Udkastet, dog uden at nogens Ret i øvrigt er prækluderet herved. Opstaar der Tvist om Fordelingen, som det ikke lykkes Fogden ved sin Mægling at bilægge, henviser han de stridende Parter til almindelig Rettergang. Indsigelser mod Fordelingen, der ikke behørig forfølges inden 14 Dage, anses som ikke fremkomne.

Den Del af Auktionssummen, med Hensyn til hvilken ingen Uenighed er til Stede, udbetales i Overensstemmelse med Udkastet; men den Del, som er Genstand for Tvist, tilbageholdes indtil Sagens endelige Afgørelse. Det paahviler Fogden at drage Omsorg for de indkomne Summers hensigtsmæssige Bevaring og Frugtbargørelse i Mellemtiden.

§ 547.

Ere de udlagte Genstande udsatte for hurtig Fordærvelse eller Tab i Værdi, eller er deres Bevaring forbunden med uforholdsmæssig Bekostning, kan Fogden lade Auktion afholde med kortere Bekendtgørelsesfrister, end de angivne Regler medføre.

§ 548.

Er Udlæg foretaget i Værdipapirer, som have Kurs paa Københavns Børs, eller i udenlandske Statspapirer, Aktier og lignende Effekter, paa hvilke Kurs noteres paa fremmede Børs, har Fogden efter Udlægshaverens Begæring at besørge disse Effekter, der ikke blive at forauktionere, solgte ved et paalideligt Pengeinstitut.

§ 549.

Naar Udlæg er givet i Fordringer af anden Beskaffenhed end de i foregaaende Paragraf omhandlede, kan Udlægshaveren, i Stedet for at stille dem til Auktion, efterhaanden, som de forfalde, lade dem indkræve hos den eller dem, der ere pligtige at betale samme, ved en af ham antagen Inkassator, som har at stille en af Fogden nærmere bestemt Sikkerhed. Rekvirenten er pligtig snarest muligt at underrette Fogden om, hvem han har antaget til Inkassator.

Inkassator kan legitimere sig som berettiget til at indkræve Fordringerne ved en Udskrift af Udlægsforretningen, forsynet med Fogdens Paategning om, at han er

antagen til og autoriseret som Inkassator. Gøres der Indsigelse mod det beregnede Nr. 53. Inkassationsaalær af nogen i Tvangssalget interesseret, fastsættes det af Fogden under Hensyn til det med Inkassationen forbundne Arbejde fra 1 til 6 pCt. af det indkomne Beløb. 26de
Marts.

§ 550.

De Pengebeløb, der indkomme, naar der gaas frem efter §§ 548 og 549, indbetales til Fogden, som derefter har at gaa frem efter Reglerne i §§ 545 og 546.

Kapitel 50.

Tvangsauktion over fast Ejendom.

§ 551.

Samtidig med, at Udlægshaveren indgiver Begæring om Auktion, har han til Fogden at afgive Udkast til Auktionsvilkaarene, ledsaget af en Anmodning om, at Skyldneren saavel som den eller de, der i Egenskab af Pant- eller Udlægshavere eller af andre Grunde skulle tage Del i Auktionssummen, eller hvis Stilling som Brugs- havere, servitutberettigede eller desl. i øvrigt kan blive berørt ved Salget, maa blive indkaldte til et Møde. Med denne Anmodning skal der følge fornøden Attest af Skøde- og Pantebogen og Udskrift af det senest tinglæste Adkomstdokument, se ogsaa § 532. Hvor Ejendommen bestaar af flere Matrikelnumre, der ere behæftede paa samme Maade, er een Pantebogsattest tilstrækkelig for dem alle. Panteattesten og den nævnte Udskrift samt Udskriften af Udlægsforretningen, for saa vidt denne efter § 532 er fornøden, skulle leveres inden 5 Dage efter, at de ere bestilte.

Naar ifølge en Udlægshavers Begæring om Tvangsauktion Indkaldelse til det i den følgende Paragraf ommeldte Møde har fundet Sted, kunne andre Pant- eller Udlægshavere, saa længe førstnævntes Forfølgning ikke er bortfalden, ikke begære Ejendommen stillet til Auktion (jvf. § 561), og en i fornævnte Tidsrum foretagen Arrest eller Eksekution i Ejendommen kan ikke paaføre Forfølgningshaveren eller andre i Tvangssalget interesserede nogen Udgift.

Dog skal en Panthaver, som foruden i selve den faste Ejendom har Pant i dertil hørende Besætning, Inventarium, Avl og Afrøde, eller Maskiner, Driftsmateriel og Inventarium, eller noget herunder hørende, og som deri har gjort Udlæg forinden Auktionsvilkaarenes Vedtagelse, kunne fordre, at en Auktion, der af en anden Kreditor er begært afholdt over Ejendommen uden saadant Tilbehør eller kun med en Del deraf, skal omfatte de til ham pantsatte Løsøregenstande af omhandlede Art. Paa Auktionen opraabes da Ejendommen alternativt, nemlig først uden det nævnte Tilbehør, og uden at der paalægges Køberne de ved Udlæget heri foraarsagede Omkostninger, og dernæst med saadant Tilbehør og saaledes, at de nævnte Omkostninger paalægges Køberen.

§ 552.

Naar Fogden har modtaget behørig Begæring om Tvangsauktion efter § 551, 1ste Stykke, har han med 14 Dages Varsel at indkalde de i foregaaende Paragraf nævnte Personer til et Møde paa hans Embedskontor eller Tingstedet.

Indkaldelsen sker ved, at der gives Skyldneren og dem, hvis Interesse i Tvangssalget kan ses af Pantebogsattesten eller paa anden Maade, saasom ved Skyldnerens Forklaringer, kommer til Fogdens Kundskab, særskilt Underretning, for saa vidt de eller de for dem ved Udlægsforretningen mødte eller særlig opgivne Fuldmægtige Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53. have bekendt Bopæl inden Riget (§ 156). Har nogen af de paagældende ikke bekendt Bopæl inden Riget, eller finder Fogden i øvrigt paa Grund af de foreliggende Omstændigheder Anledning dertil, sker Indkaldelsen tillige ved en almindelig Opfordring til at melde sig, som indrykkes efter Fogdens nærmere Bestemmelse indtil 3 Gange i de i §§ 546 og 535 nævnte Tidender.

26de
Marts.

Indkaldelsen skal indeholde Oplysning om Auktionsrekvirentens eller hans Fuldmægtigs Navn og Adkomst til at stille Ejendommen til Salg, tydelig Betegnelse af Ejendommen efter Beliggenhed og Størrelse, Angivelse af Ejerens Navn samt Tilkendegivelse om, at Udkast til Auktionsvilkaarene, af hvilke enhver mod sportelmæssig Betaling kan faa Udskrift, henligger til Eftersyn for vedkommende paa Fogdens Kontor. Auktionsrekvirenten har at tilstille de foran ham berettigede, hvem særskilt Underretning gives, en Afskrift af hans Udkast til Auktionsvilkaarene; at dette er sket, bliver i fornødent Fald at godtgøre paa Mødet.

Derhos skal Tid og Sted for Mødet angives med tilstrækkelig Bestemthed og Nøjagtighed, ligesom det i Indkaldelsen udtrykkelig skal bemærkes, at den, der udebliver, udsætter sig for at miste den Indflydelse paa Auktionsvilkaarenes Affattelse, som han ellers kunde udøve.

§ 553.

I Auktionsvilkaarene skal der, hvis ikke saavel Skyldneren som alle de til Deltagelse i Auktionssummen berettigede Personer samtykke i en anden Fremgangsmaade, tilstaaes Køberen en passende Frist til Tilvejebringelsen af den Del af Købesummen, som skal udbetales. For en Trediedel af dette Beløbs Vedkommende skal Fristen i det mindste være 3 Maaneder fra Auktionens Datum; men med den Del, der overstiger fornævnte Trediedel, skal der gives Henstand til den første 11. Juni eller 11. December Termin, som indtræffer mindst 3 Maaneder efter foranførte Trediedels Forfaldsdag. Omkostningerne ved Auktionen, som blive at udrede af Køberen, medmindre han ved Auktionsvilkaarene er fritagen herfor, kunne fordres betalte inden en Uge.

Enhver af de til Deltagelse i Auktionssummen berettigede Personer er pligtig at finde sig i, at der i Auktionsvilkaarene indrømmes de ovennævnte Betalingsfrister med Hensyn til hans Andel i Auktionsudbyttet, ligesom han kan gøre Krav paa, at Auktionsrekvirenten for sit Vedkommende underkaster sig dem.

Derimod staar det enhver af de nævnte Personer med Hensyn til hans Andel af Auktionssummen frit for at indrømme længere Betalingsfrister, give Tilsagn om Prioritetens Henstaaen i Ejendommen eller i andre Maader tilstaa Køberen lempeligere Vilkaar. Det bliver i saa Fald paagældendes egen Sag at paase, at der i Auktionsvilkaarene optages fornøden Tilkendegivelse herom, eller at saadant sker ved et Tillæg til disse eller ved en Tilførsel i Auktionsbogen enten i det i § 552 omtalte Møde eller i senere Møder.

Den, som er kontraktmæssig forpligtet til at lade sin Pantefordring, uanset Ejendommens Salg, forblive indestaaende i den, har ikke noget Krav paa Fyldstgørelse af Auktionsudbyttet, men kun paa, at hans Ret bevares. Paa den anden Side kan selvfølgelig ingen Panthaver derved, at den pantsatte Ejendom sættes til Tvangsauktion, tvinges til at modtage Betaling, førend hans Fordring efter de almindelige Regler er forfalden.

Naar ikke andet med fælles Samtykke vedtages, har Køberen at forrente Auktionskøbesummen med den hver enkelt Panthaver lovlig tilkommende Rente og, for saa vidt Købesummen mere end dækker samtlige Prioriteter, for det overskydende Beløbs Vedkommende med 4 pCt. fra Hammerslagets Dato at regne.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

§ 554.

Dersom der paahviler Ejendommen Grundbyrder, Udredelse af Livrente, Af-tægt eller lignende Forpligtelser, som have Prioritet forud for al Pantegæld, bliver Ejendommen, medmindre den dertil berettigede samtykker i andet, at opraabe med Forpligtelse til at udrede saadan Byrde udenfor Købesummen. De Ydelser af den nævnte Art, der ere forfaldne inden den endelige Auktion, paalægges det Køberen at betale inden 14 Dage fra Hammerslaget, eller, for saa vidt dette gives paa Approbation, efter at saadan er meddelt.

Have saadanne Byrder sekundær Prioritet, opraabes Ejendommen først med Forpligtelse til at overtage og udrede dem som anført udenfor Købesummen. Opnaas derved ikke et til fuld Dækning af de forud prioriterede Krav tilstrækkeligt Bud, sker nyt Opraab uden saadan Forpligtelse. Byrden vil da være at omsætte til Kapitalværdi efter Lovgivningens almindelige Regler, og den berettigede have Ret til Dækning af Købesummen, saa vidt tilstrække kan, forud for de senere Prioritetshavere, saaledes at Udbetaling finder Sted til de i forrige Paragraf fastsatte Tider og med Rente af 4 pCt. fra Hammerslagets Dato. Paa lignende Maade forholdes med Hensyn til Brugsrettigheder, Servitutter o. desl., saaledes at deres Kapitalværdi i fornødent Fald ansættes ved Skøn af Fogden, efter at alle vedkommende have haft Lejlighed til at udtale sig desangaaende.

Dersom der paahviler Ejendommen betingede eller uvisse Fordringer, kan den berettigede fordre, at der af Købesummen og efter Prioritetens Beskaffenhed afsættes det fornødne Beløb til hans Fyldestgørelse. Det afsatte Beløb, der indbetales til Fogden, frugtbargøres af denne (jvf. § 572).

§ 555.

I Auktionsvilkaarene bør der optages det fornødne angaaende den Sikkerhedsstillelse, som kan fordres af den bydende, dersom han vil nyde godt af de i § 553 omhandlede Henstande.

Hvis Ejendommen skal overleveres, inden Betaling finder Sted, bør der stilles Sikkerhed for en Trediedel af det Beløb, som Auktionskøberen er pligtig at udbetale; foruden for de af Auktionen flydende Omkostninger. Dersom der med Ejendommen sælges Besætning, Inventarium, Avl, Afgrøde, Driftsmateriel, Maskiner eller andet Løsøre, som efter Forordningen af 28. Juli 1841 § 3 og Konkurslovens § 153 kan pantsættes i Forening med Ejendommen, eller som i Henhold til § 498 skal betragtes som Tilbehør til den, skal Sikkerheden dog mindst omfatte det fulde Beløb af disse Genstandes Vurderingssum under Fogedforretningen, og for Avl og Afgrøde, som da ikke var høstet, det Beløb, hvortil Værdien af samme ansættes af Fogden efter Raadførelse med de interesserede. For Købstadejendomme skal Sikkerheden mindst svare til den halvaarlige Lejeindtægt og for bortforpagtede Ejendomme mindst til 1 Aars Forpagtningsafgift.

Saafernt Ejendommen ikke skal overleveres, inden Købesummen er berigtiget, kan der kun fordres Sikkerhed for en Fjerdedel af det Beløb, som Køberen skal udbetale, foruden for Auktionsomkostningerne. Sikkerheden bør bestaa i indenlandske Værdipapirer, der have Kurs paa Københavns Børs, eller i Panteobligationer i faste Ejendomme, som fyldestgøre, hvad der efter de gældende Regler kræves til umyndiges og offentlige Stiftelsers Midlers Betyggelse. Fogden kan tilstaa den bydende en kort Frist af indtil en Uge til at tilvejebringe Sikkerheden, naar der kun ikke mangler Sikkerhed for de Omkostninger, som maatte flyde af, at der maa afholdes en ny Auktion.

Medens enhver af de i Salget interesserede er pligtig at lade sig nøje med foranførte Sikkerhed, staar det derimod til enhver af dem for sit Vedkommende ganske Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53. at frafalde Fordring paa Sikkerhed eller at lade sig nøje med en ringere reel Sikkerhed eller med blot personlig Sikkerhed.

26de
Marts.

Hvis paagældende ikke har ladet Tilkendegivelse herom optage i Auktionsvilkaarene, kan han ved selve Auktionen før eller efter Budenes Modtagelse afgive sin Erklæring herom.

§ 556.

Ligesom Rekvirenten har at iagttage de oven for i §§ 553—555 givne Regler, saaledes er saavel han som enhver anden af de i Tvangssalget interesserede Personer ubeføjet til, uden Nødvendighed i Auktionsvilkaarene at optage eller til dem at lade tilføje andre usædvanlige eller byrdefulde Betingelser, som kunne antages at ville afskrække Køberne.

§ 557.

I det i § 552 omhandlede Møde have de indkaldte at fremkomme med deres Indsigelser imod eller Ændringsforslag til det af Rekvirenten gjorte Udkast til Auktionsvilkaar saavel som med de Tilføjelser, som enhver for sit eget Vedkommende vil have optaget i Auktionsvilkaarene. Dog er hermed ikke sigtet til den eller dem, som anse sig ejendomsberettigede til det udlagte eller tro sig i Besiddelse af Servitutter, Grundbyrder eller lignende Rettigheder over Ejendommen, for saa vidt disse skulle gaa forud for alle eller nogen af dem, der skulle have Dækning gennem Tvangssalget.

§ 558.

Fremkommer ingen Indsigelse eller anden Bemærkning fra nogen af de indkaldte eller andre, som møde for at varetage deres Tarv i Anledning af Salget, anses de samtlige at vedtage, at Tvangssalget ogsaa for deres Vedkommende skal foregaa i Henhold til det fremlagte Udkast til Auktionsvilkaar. Dog har Fogden paa Embeds Vegne at paase, at Auktionsvilkaarene ikke vilkaarlig afvige fra de i §§ 553—556 givne Regler, medmindre udtrykkeligt Samtykke hertil haves fra alle vedkommende, og at der ikke i Auktionsvilkaarene indsættes Bestemmelser, som ere i Strid med de ifølge Panteattesten bedre prioriterede, ikke mødende Panthaveres Rettigheder. Han har fremdeles at sørge for, at Størrelsen af de Omkostninger, Restancer og mulige andre Ydelser, som det paalægges Køberen at udrede udenfor Købesummen, oplyses og udtrykkelig opgives, i alt Fald ved Angivelse af deres højeste Beløb.

Fremsettes der Indsigelser, Ændringsforslag eller Begæringer om Tilføjelser til det forelagte Udkast til Auktionsvilkaar, skal Fogden ved sin Mægling søge at tilvejebringe Enighed om Auktionsvilkaarene; men lykkes dette ikke, har han, efter at Parterne have ytret sig, at afgøre den opstaaede Tvist ved en Kendelse, der afsiges snarest muligt, samt derefter at drage Omsorg for, at Auktionsvilkaarene affattes i Overensstemmelse med den trufne Afgørelse.

Fogden kan, dersom Auktionsvilkaarene ikke skønnes at kunne endelig fastsættes i det i § 552 omhandlede Møde, tilstaa de fornødne Udsættelser, som i Reglen ikke maa overstige en Uge. Fremkommer der Paastande om at forandre Rekvirentens Udkast til Auktionsvilkaarene til Skade for nogen indkaldt, som ikke har givet Møde, skal Fogden udsætte Sagens Afgørelse til et følgende Møde, til hvilket de paagældende udeblevne, som have bekendt Bopæl inden Riget, særlig skulle kaldes, samtidig med at det meddeles dem, hvilke Paastande der er fremsat. Udeblive de da, anses de at samtykke i, at Paastanden tages til Følge. Har nogen af de paagældende ikke bekendt Bopæl her i Riget, er for hans Vedkommende offentlig Indkaldelse med en Uges Varsel i Statstidenden tilstrækkelig.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

§ 559.

Er der Uenighed om, hvor vidt eller i hvilken Orden paagældende skulle fyldestgøres af Auktionssummen, kan det undlades i Auktionsvilkaarene at optage nogen Angivelse af, til hvem af dem der skal betales; men det kan, naar Fogden finder Grund til at give herom nedlagt Paastand Medhold, i Stedet for bestemmes, at den omstridte Del af Købesummen skal indbetales til Fogden, som i saa Fald har at forholde sig efter de neden for i § 572 givne Forskrifter, samt derhos tillige har at drage Omsorg for at indkræve Beløbet, i fornødent Fald ad Rettens Vej ved en dertil af ham antagen Sagfører.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 560.

Særskilt Vurdering af Ejendommen til Auktionsefterretning finder kun Sted, naar det i det i § 552 omhandlede Møde vedtages eller i Tilfælde af Tvist af Fogden kendes nødvendigt. Han udmelder i saa Fald tvende kyndige Mænd til at beskrive og vurdere Ejendommen. Personer, som bo uden for Retskredsen, kunne udmeldes, saafremt der ikke i denne findes de fornødne sagkyndige. For Udmeldelsen bliver i intet Tilfælde at erlægge Betaling, hvorimod Mændene have Krav paa Betaling efter § 11 i Lov om Udlaan af umyndiges Midler af 19. Marts 1869. Forretningen bør af Mændene fremmes saa hurtigt som muligt og kan foretages med Aftens Varsel til Ejeren, givet paa Ejendommen, selv om han ikke der er til Stede. Den afgives skriftlig under Eds Tilbud og kan udfærdiges uden Brug af Stempel. Auktionsrekvirenten har at tilvejebringe og tilstille Mændene de nødvendige Oplysninger.

§ 561.

Naar Auktionsvilkaarene ere fastsatte enten ved Overenskomst eller ifølge Fogdens Kendelse, kan, foruden Auktionsrekvirenten, enhver Udlægshaver og enhver Panthaver, hvis Fordring er forfalden, fordre, at der skrives til Auktion i Henhold til den begyndte Forfølgning, og med den af samme følgende Retsvirkning. Det samme gælder, hvis Auktionsrekvirenten frafalder Forfølgningen paa det i § 552 omhandlede eller et senere i Henhold til § 558 afholdt Møde.

Hverken Rekvirenten eller den Udlægs- eller Panthaver, som, efter at den oprindelige Rekvirent har frafaldet Forfølgningen, begærer samme fremmet, kan paaføre de Fordringshavere, der have Prioriteter eller reelle Rettigheder forud for ham, nogen Udgift i Anledning af Forfølgningens Fremme, men maa selv bære de herved foranledigede Omkostninger, saafremt disse ikke kunne dækkes af Auktionsudbyttet uden Tab for de fortrinsberettigede. For Omkostningerne vil den paagældende have at stille Sikkerhed efter Fogdens Bestemmelse.

§ 562.

Fogden har, saasnart Auktionsvilkaarene ere fastsatte, af egen Drift og uden yderligere Opfordring at tillyse Auktionen.

Dette sker ved, at en Bekendtgørelse af det i næste Paragraf angivne Indhold 3 Gange indrykkes i Statstidenden samt uden for København tillige i det af Justitsministeriet hertil bestemte stedlige Blad med et Varsel af mindst 14 Dage fra den første Indrykkelse at regne. Fogden kan derhos, naar det af nogen vedkommende forlanges, og han finder det tjenligt, ogsaa foranstalte Auktionen bekendtgjort i andre Aviser, endogsaa udeulandske.

Bortfalder Auktionen, har Fogden at aflyse den ved Bekendtgørelse een Gang i de nævnte indenlandske Blade.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 563.

Bekendtgørelsen skal indeholde en nøjagtig Betegnelse af Ejendommen og Ejerens Navn, dens Størrelse, Beliggenhed og andre Forhold, som kunne antages at have væsentlig Indflydelse paa Værdien, naar og hvorledes Ejendommen kan tages i Øjesyn, samt derhos en tydelig Angivelse af Tid og Sted for Auktionens Afholdelse.

Tillige skal Bekendtgørelsen indeholde Oplysning om, hvor Auktionsvilkaarene og Vurderingsforretningen, for saa vidt en saadan er optagen, henligge til Eftersyn for lysthavende.

§ 564.

Paa Auktionsdagen kan der vel modtages Erklæringer om Lempelser i Udbetalinger, i Betalingsfrister, i Sikkerhedsstillelse o. s. v. og af Fogden gøres Bemærkninger vedkommende Ejendommens Tilstand eller om andre faktiske Forhold eller derved nødvendiggjorte Tillæg til eller Forandringer i Auktionsvilkaarene, men ikke fremsættes Indsigelse imod disse, saaledes som de ere fastsatte i Henhold til § 558, undtagen for saa vidt der klages over, at Fogden ikke herved har iagttaget, hvad der paaligger ham at paase efter den nævnte Paragrafs første Stykke. Fremsættes saadan Klage, skal Fogden, for saa vidt det rejste Spørgsmaal ikke i Medfør af § 559 udskydes til senere Afgørelse, afgive sin Kendelse for, hvor vidt han anser Klagen beføjet, og hvorledes i bekræftende Fald Auktionsvilkaarene ville være at ændre. Heller ikke kan det formenes dem, der ville fremkomme med de i § 557, 2det Punktum, ommeldte Paastande, at fremsætte saadanne, der da kunne imødegaas af andre vedkommende, dog uden at der kan afsiges Kendelse om andet end om, hvor vidt Auktionen desuagtet kan fremmes eller ikke. Saadanne Paastande kunne dog efter Omstændighederne give Hjemmel for Fogden til efter vedkommendes Begæring eller af egen Drift at udsætte Auktionen. Afsiges Fogdens Kendelse i de ovennævnte Tilfælde ikke straks under Auktionen, blive de paagældende af ham med Aftens Varsel at indkalde til at paahøre Kendelsen, og, for saa vidt Auktionen derefter skal fremmes, berammes samtidig, medmindre Anke eller Kære paa Stedet erklæres og paa Forlangende Sikkerhed stilles for det ved Auktionens Udsættelse forvoldte Tab, Tiden og Stedet, da Auktionen atter skal afholdes. Bekendtgørelse herom sker med en Uges Varsel i de i § 562 nævnte indenlandske Blade.

Ved Auktionens Begyndelse oplæses Auktionsvilkaarene, Panteattesten og saa meget af tidligere Tilførsler til Auktionsbogen eller af andre Dokumenter, som Fogden finder fornødent at meddele de lysthavende, medens de øvrige Salget vedkommende Dokumenter bør være til Stede og til lysthavendes Eftersyn.

§ 565.

Ejendommen opraaes derefter enten delvis eller samlet og enten med eller uden Alternativer, eftersom Vilkaarene give Anledning til. Budene optegnes, efterhaanden som de gøres, enten i Auktionsbogen eller paa et særskilt Ark med Tilføjelse af de bydendes Navne. Hvis Størrelsen af det mindste Overbud ikke er fastsat i Auktionsvilkaarene, staaer det til Fogden at fordre, at Overbud skulle have en i Forhold til Genstandens Betydenhed passende mindste Størrelse, ligesom Fogden i det hele har at lede Auktionen og sørge for, at denne fremmes med Ro og Orden og uden unødvendigt Ophold. Naar ingen efter derom 3 Gange gentagen Opfordring gør Overbud, standses Opraabet, og Resultatet indføres i Auktionsbogen. Der gives vedkommende Lejlighed til at gøre de Bemærkninger med Hensyn til Sikkerhedsstillelse, ny Auktion, Auktionens Hævelse og deslige, hvortil der maatte være Anledning, og Fogden afgør derefter det fornødne, dersom det behøves, ved en Kendelse. Hvis Salg skal finde Sted, bekræftes det vedkommende Bud ved Hammerslag.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

§ 566.

Nr. 53.
26de
Marts.

Enhver, som ifølge § 561 kan fordre Auktionens Fremme, har, for saa vidt han ifølge sin Fordrings Beskaffenhed kan antages at ville faa Del i den budne Købesum, Ret til, dersom andet ikke er vedtaget ved Auktionsvilkaarenes Fastsættelse, at gøre Fordring paa, at Hammerslag gives den højstbydende, som kan tilfredsstille de Fordringer, der lovmedholdelig stilles med Hensyn til Sikkerheden for Budets Opfyldelse. Frem sættes en saadan Fordring ikke, og Rekvirenten ikke hører til dem, der ville faa Del i den budne Købesum, hæves Auktionen ved en af Fogden afsagt Kendelse, og det paahviler Rekvirenten at udrede de med Auktionen forbundne Omkostninger. Ligeledes hæves Auktionen, naar intet Bud gøres, medmindre anden Auktion er begært i Overensstemmelse med den følgende Paragraf. Den afsagte Kendelse kan om fornødent eksekveres hos Rekvirenten.

§ 567.

Dog kan Skyldneren saavel som enhver af dem, hvis Rettighed over Ejendommen ved Tvangssalg vil bringes til at ophøre, for saa vidt der ved første Auktion intet Bud sker, eller han ikke ifølge det skete Bud vil faa fuld Dækning for sit Krav, fordre en anden Auktion afholdt, naar han straks paa Auktionsstedet erklærer saadant, imod at han stiller Sikkerhed for Betalingen af de af den ny Auktion flydende Omkostninger, for saa vidt disse ikke maatte blive dækkede ved et højere Bud. Flere Auktioner afholdes ikke, medmindre alle de, som ifølge § 561 kunne fordre Auktionens Fremme, samtykke heri, i hvilken Henseende bemærkes, at de, der ikke gøre Indsigelse, anses at samtykke. Gøres paa anden eller en senere Auktion intet Bud, eller fremsættes der ikke af nogen dertil berettiget Fordring paa Hammerslag, hæver Fogden Auktionen ved Kendelse som i § 566 foreskrevet.

Den, som er højstbydende ved første Auktion, er, dog ikke i længere Tid end 6 Uger, bunden ved sit Bud for det Tilfælde, at der ikke ved anden Auktion skulde ske lige saa højt eller højere Bud, eller det skete Bud formedelst manglende Sikkerhedsstillelse ej kan antages. Gives der ved anden Auktion hverken Hammerslag til ham eller til nogen anden, er den højstbydende ved første Auktion løst fra sit Bud, og Forpligtelse til at vedstaa Budet paahviler heller ikke den eller de højstbydende ved anden Auktion.

§ 568.

Naar en anden Auktion skal finde Sted, maa herom udgaa en ny Bekendtgørelse med 14 Dages Varsel, der i det mindste indrykkes een Gang i de i § 562 nævnte offentlige Blade.

Det skal i Bekendtgørelsen udtrykkelig bemærkes, at det er anden og sidste Auktion.

§ 569.

Enhver Pant- eller Udlægshaver er, for saa vidt han under Auktionen har gjort det højeste Bud og herved vil faa Andel i Auktionssummen, uden dog fuldt ud at fyldestgøres, berettiget til at forlange sig Ejendommen udlagt for dette, naar han paa Auktionen, forinden Adgang til at byde er sluttet, tilkendegiver denne Hensigt og derved giver fornøden Opfordring til at gøre Overbud. Han har da at forlange Auktionen standset og derefter med Udskrift af det stedfundne samt med Bevis for, at han har opfyldt Auktionsvilkaarene, at henvende sig til Fogden for af denne at faa sig Ejendommen udlagt paa hidtil gældende Maade.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 570.

Den højstbydende har ikke ved nogen af Auktionerne Ret til at fordre Hammerslag.

Den i Auktionsvilkaarene betingede Sikkerhedsstillelse (jvf. § 555) kan først forlanges, naar Hammerslag tilbydes; dog kan Fogden, naar der af vedkommende fremsættes Paastand herom, forlange, at ubekendte eller uvederhæftige Personer straks skulle stille en mindre Sikkerhed efter Fogdens Skøn, hvis deres Bud skal komme i Betragtning.

§ 571.

Den, der har erholdt Hammerslag, er forpligtet til at berigtige Købesummen ved Betaling enten umiddelbart til de i Auktionsvilkaarene angivne Personer eller til Fogden, dersom dette maatte være bestemt i Henhold til § 559. Det først forfaldende Afdrag paa Købesummen erlægges, for saa vidt ikke andet er bestemt i Auktionsvilkaarene, eller for saa vidt ikke Samtykke fra vedkommende til Udsættelse eller til paagældende Prioritets Overtagelse haves, til den eller de først berettigede, for saa vidt tilstrække kan, og anvendes saaledes i Almindelighed først til Dækning af restandende Skatter og Afgifter, hvis Prioritet er bevaret, og som ikke ere betingede udedede udenfor Købesummen.

§ 572.

I det Tilfælde, at Betalingen efter § 559 skal erlægges til Fogden, har denne snarest muligt, efter at Hammerslag er givet, at gøre et Udkast til Auktionssummens Fordeling imellem de i Tvangssalget interesserede Personer, hvilke derpaa med 14 Dages Varsel indkaldes til et Møde. Indkaldelsen, der skal indeholde Tilkendegivelse om, at Udkastet ligger til Eftersyn paa Fogdens Kontor, hvor enhver vedkommende mod sportelmæssig Betaling kan faa en Afskrift af det, sker ved en almindelig Opfordring til at melde sig, som indrykkes een Gang i Statstidenden, hvorhos der bliver at give dem, hvis Interesse i Tvangssalget kan ses af Skøde- og Pantebøgerne, eller paa anden Maade, saasom ved de tidligere stedfundne Forhandlinger, er kommen til Fogdens Kundskab, særskilt Underretning, for saa vidt de have bekendt Bopæl inden Riget (§ 156).

Fremkommer der i det berammede Møde ingen Indsigelse mod Fogdens Udkast, foretages Fordelingen af Købesummen, efterhaanden som den indkommer, i Overensstemmelse med det, dog uden at herved nogens Ret til Del i den i øvrigt prækluderes.

Fremsættes derimod Indsigelser, og lykkes det ikke Fogden ved Mægling at tilvejebringe Enighed, henviser han de tvistende Parter til almindelig Rettergang. Forfølges en gjort Indsigelse ikke behørig inden 4 Uger, anses den som ikke fremsat.

Den Del af Auktionssummen, med Hensyn til hvilken ingen Indsigelse er fremsat, udbetales i Overensstemmelse med Udkastet, men den Del af den, som er Genstand for Tvist, tilbageholdes, for saa vidt den er indkommen eller maatte indkomme, indtil Sagens endelige Afgørelse.

Fogden har at sørge for de indkomne Summers hensigtsmæssige Bevaring og Frugtbargørelse i Mellemtiden.

§ 573.

I Tilfælde af, at Auktionskøberen ikke efterkommer Auktionsvilkaarene, er Rekvirenten saavel som enhver af de Personer, som ifølge deres Fordringers Beskaffenhed have Krav paa at faa Del i Købesummen, berettiget til at fordre, at Ejendommen sættes til en eneste Auktion paa Auktionskøberens Risiko og Regning, i Hen-

hold til de vedtagne Auktionsvilkaar med de af Forholdets Natur flydende Lempelser, saaledes at han bliver pligtig at tilsvare, hvad der maatte bydes mindre, uden at have Krav paa, hvad der maatte bydes mere end Auktionskøbesummen. Nr. 53.
26de
Marts.

Fogden har paa vedkommendes Begæring at tillyse Auktionen i Overensstemmelse med de for den anden Auktion i § 568 givne Regler.

Ovenanførte Fremgangsmaade udelukker ikke, at enhver af de til Deltagelse i Auktionskøbesummen berettigede for sin Del, eller efter Omstændighederne Fogden paa samtliges Vegne, anvender eller lader anvende almindelig Retsforfølgning imod Auktionskøberen.

§ 574.

Fogden har at udstede Auktionsskøde til Køberen paa Tvangsauktionen, eller hvem denne har overdraget sin Ret, naar de for Skødes Erholdelse i Auktionsvilkaarene satte Betingelser ere opfyldte, eller Bevis føres for, at alle vedkommende have faaet, hvad der tilkommer dem, eller de samtykke i, at Skøde maa udstedes. Oplyses det for Fogden, at en Kreditor, der efter tinglæst Forskrivning eller Udlæg har Krav paa Dækning af Købesummen, trods lovligt Tilbud har vægret sig ved eller erklæret sig ude af Stand til at meddele behørig Kvittering til Udslettelse i Pantebogen, eller at han hverken har Bopæl her i Riget eller har opgivet nogen her bosiddende Person som befuldmægtiget til paa hans Vegne at modtage Beløbet, kan dette afgives til Fogden til Bevaring og Frugtbargørelse efter § 572, sidste Stykke, og skal hans Erklæring herom i det af ham udfærdigede Skøde afgive Hjemmel for, at vedkommende Dokument kan udslettes ved Skødets Tinglæsning.

Bestaar det solgte af flere særskilte Ejendomme, skal Fogden, naar det forlanges af Køberen, eller hvem der træder i hans Sted, og naar de derpaa hvilende Hæftelser ere helt afgjorte eller vedkommendes Samtykke tilvejebragt, give særskilt Skøde eller Overdragelsesdokument paa hver særskilt Ejendom. Forlanges en Ejendom delt, skal det samme iagttages, naar de lovbestemte Betingelser for Delingen ere godtgjorte at være til Stede.

Køberen er i Mangel af anden Bestemmelse i Vilkaarene pligtig at tage Skøde eller Overdragelsesdokument og berigtige Købet i enhver Henseende inden 1 Aar efter Hammerslaget.

§ 575.

Køberen paa Tvangsauktionen er, naar den i § 583 angivne Frist af 4 Uger er forløben, uden at der er rejst Anke eller Kære, og han har fyldstgjort Auktionsvilkaarene, berettiget til at lade de Hæftelser, til hvis Dækning der efter Auktionens Udfald intet udkommer, udslette af Skøde- og Pantebogen.

§ 576.

I Honorar til Auktionsrekvirentens juridiske Konsulent kan der i det højeste paalægges Køberen at betale for samtlige i Forbindelse med Auktionen staaende Forretninger $\frac{1}{2}$ pCt. af Købesummen, naar denne overstiger 10,000 Kr., og hvis den er ringere, kun Salærer fra 20 til 50 Kr. foruden Rejseomkostninger.

For saa vidt nogen af de øvrige mødende har Krav paa Salær, bestemmes dette ikke procentvis i Forhold til Købesummen eller Størrelsen af den Fordring, som de skulle værne om, men i Forhold til Ulejligheden ved Mødet og Sagens Beskaffenhed i det hele, ligeledes med Tillæg af Rejseomkostninger.

Hvor der tvistes om Størrelsen af et fordret Salær, afgør Fogden, hvis Overenskomst ikke kan opnaas ved hans Mægling, Spørgsmaal herom ved Kendelse.

Kapitel 51.

Proceduren af Tvistigheder, der opstaa under Tvangsauktionen.

§ 577.

Under Tvangsauktionen kunne de oprindelige Parter ikke fremsætte saadanne Indsigelser, som vedrøre Lovligheden af Udlægsforretningen eller de forud for samme liggende Retshandlinger.

Indsigelser, som ikke høre til de i Kapitel 50 omhandlede, kunne af Trediemand fremsættes under Auktionsforretningen, naar han formener, at Auktionens Fremme paa den paastaede Maade vil komme i Strid med hans Ret.

§ 578.

Proceduren under Auktionen eller Forberedelserne til samme foregaar efter de Regler, som i §§ 513, 514 og 515 ere givne om Tvistigheders Forhandling under Eksekutionsforretninger.

§ 579.

Hvad der skal optages i Auktionsbogen, afgøres efter de i § 516 opstillede Grundsætninger.

Dog blive de i Reskript af 13. Juni 1783 og Plakat af 3. September 1823 indeholdte Bestemmelser, hvorefter visse Løsøreauktioner ikke behøve at foretages til Auktionsbogen, fremdeles at anvende med de Lempelser, som følge af Reglerne i nærværende Kapitel

§ 580.

De i § 517 om Udsættelse og Standsning givne Regler komme ogsaa til Anvendelse paa selve Auktionens Afholdelse, jvf. dog § 564, 1ste Stykke, i Slutningen.

§ 581.

I opstaaede Tvistigheder forholdes der med Kendelses Afsigelse efter § 518.

§ 582.

Imod en sluttet Auktionsforretning kan der rejses Anke eller Kære overensstemmende med de nærmere Bestemmelser herom i det følgende Kapitel.

Kendelser, der afsiges under Auktionen eller Forberedelserne til denne, kunne først paaankes eller paakæres, efter at hele Auktionsforretningen er sluttet, jvf. dog § 564.

§ 583.

Anke eller Kære over Auktionsforretningen maa i Reglen rejses inden 4 Uger, efter at Auktionsforretningen er sluttet, eller, for saa vidt foregaaende Retshandlinger ere paaklagede for højere Ret, 4 Uger, efter at disse ere ophævede eller forandrede.

Dog kan Anke eller Kære inden Forløbet af et Aar tillades paa samme Maade, som i § 528, 2det Stykke, er bestemt om Udlæg.

*Kapitel 52.*Nr. 53.
26de
Marts.**Betsmidlerne imod de til Dømmes tvungne Fuldbyrdelse henhørende Fogedforretninger m. m.**

§ 584.

Klager over Fogedforretninger, som vedrøre selve den Fordring eller Ret, om hvis Fuldbyrdelse der er Spørgsmaal, gøres gældende ved Anke til den Landsret, under hvilken Fogden staar. Har den, der vil rejse saadan Anke, tillige Klager af den i denne Paragrafs 2det Stykke angivne Beskaffenhed, blive disse at inddrage under Anken.

Klager, der alene angaa de processuelle Betingelser for Fogedforretningen eller den ved samme brugte Fremgangsmaade, gøres gældende ved Kære til den Landsret, under hvilken Fogden staar.

§ 585.

Under Ankesagen eller Kæremaalet er den for Fogden stedfundne Procedure ikke bindende, og der er endog intet til Hinder for, at ny Paastande fremsættes. Dog kunne Parterne ikke tilbagekalde de af dem for Fogden afgivne, Fogedbogen eller Auktionsbogen tilførte, Erklæringer med Hensyn til Sagens Sammenhæng.

I øvrigt gælde de om Anke og Kære fra Underret til Landsret givne Regler med de Lempelser, der følge af Forholdets Natur.

§ 586.

Anke fra Landsret til Højesteret i de her omhandlede Tilfælde finder kun Sted, naar den Fordring, i Anledning af hvilken Eksekution er sket, har været Genstand for Landsrettens Afgørelse i første Instans eller dog ifølge sin Beskaffenhed i Tilfælde af Retstvist vilde henhøre under samme. Dog kan, om end Fordringen ikke er af den anførte Beskaffenhed, Justitsministeren tillade, at Sagen undtagelsesvis indbringes for Højesteret. Andragende herom maa fremsættes inden den i § 388 nævnte Frist.

Om Anken til Højesteret gælde de almindelige Regler i Kapitel 35.

Landsrettens Afgørelse i Anledning af Kære er ikke Genstand for yderligere Kære til Højesteret, medmindre Justitsministeren undtagelsesvis meddeler Tilladelse hertil.

*Fjerde Afsnit.***Udpantning samt Indsættelses- og Udsættelsesforretninger.***Kapitel 53.***Udpantning.**

§ 587.

Udpantning kan kun finde Sted i de i Lov om Udpantning m. m. af 29. Marts 1873 § 1 og senere Love nævnte Tilfælde samt
Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53. 1) for Renterestancer af den i Henhold til Lov 8. April 1851 om Selvejendoms Indførelse paa det Staten tilhørende Bøndergods, jvf. Lov af 27. Januar 1852 § 4, Lov af 3. Marts 1852 § 2 og Lov af 8. Februar 1854 § 2, stiftede Pantegæld, og

26de Marts. 2) for den Betaling, som i Henhold til Brandpolitilov for Landet af 2. Marts 1861 § 22 og Tillægslove, jvf. Bekendtgørelse Nr. 70 af 16. April 1898, og Lov om Brandvæsenet i Købstæderne af 21. Marts 1873 § 10 og dertil sig sluttende Reglementer tilkommer de af vedkommende Amtmænd og Kommunalbestyrelser antagne Skorstensfejere, for saa vidt den ikke er bestemt til et fast aarligt Vederlag af Kæmnerkassen.

Ligesom det altid staar i Rekvirentens Magt at indtale sin Fordring ved sædvanlig Rettergang, saaledes skal det ogsaa være ham tilladt, naar Fogden finder, at Omstændighederne tale derfor, at benytte Udpantning for en Del af den ham tilkommende Fordring og indtale Resten ved sædvanlig Rettergang.

Tilbyder Skyldneren delvis Betaling, bør denne modtages.

§ 588.

Udpantningsretten følger Fordringen, saa at den tilkommer enhver, som med Hensyn til samme er traadt i den oprindelig berettigedes Sted, og vedvarer indtil et Aar, efter at Fordringen er forfalden til Betaling. Imidlertid er det i Henseende til Fristens Beregning tilstrækkeligt, at Udpantning er begært inden Udløbet af ovennævnte Tidsrum, naar den derefter med tilbørlig Hurtighed fremmes af Rekvirenten.

I det i Lov om Underholdsbidrag til Børn, der ere avlede udenfor Ægteskab, Nr. 75 af 3. April 1900 § 4 nævnte Tilfælde afbrydes Fristen ved Indgivelse af Begæring til Politimesteren (Magistraten) om Bidragets Udbetaling, naar bemeldte Myndighed derefter uden Ophold foretager de fornødne Skridt til Bidragets Indrivelse.

§ 589.

Den, der begærer Udpantning foretagen, har herom skriftlig at henvende sig til Fogden. Begæringen ledsages, for saa vidt Fordringen støttes paa eller godtgøres ved skriftlige Dokumenter, af disse og ellers af saadanne Oplysninger, som maatte være fornødne, for at Fogden kan tage Bestemmelse, om Udpantning kan finde Sted. Finder han efter det foreliggende intet til Hinder for Udpantning, afsiger han ved Paategning paa Begæringen en Kendelse, gaaende ud paa, at den forlangte Udpantning kan foretages, dog paa Rekvirentens Ansvar, for saa vidt Fordringens Rigtighed angaar, hvilken Kendelse ikke særskilt kan paaklages. I modsat Fald nægter han den begærte Udpantning ved en Kendelse, der er Genstand for Kære efter Reglerne i foregaaende Afsnit.

§ 590.

Efter at Udpantning er bevilget, har Rekvirenten eller i de Tilfælde, i hvilke Foranstaltningen til Udpantningens Iværksættelse paaligger Fogden i Embeds Medfør, denne at drage Omsorg for, at Begæringen om den samme paategnede Kendelse mindst 5 Dage før Forretningens Foretagelse i Overensstemmelse med Reglerne i Kapitel 16 forkyndes for Skyldneren.

Ved Inddrivelsen af Statsskatter, Bankrenter, Brandpenge, Kommuneskatter og alle andre Afgifter til det offentlige, saavel som af Tiendevederlag, Brokorn og alle andre deslige Indtægter, som inddrives ved Udpantning hos Beboerne af et Sogn eller en Kommune, er det tilstrækkeligt, at Bekendtgørelse om, at Restancen af Fogden er godkendt til Inddrivelse, og at denne vil finde Sted uden videre Varsel, uden Nævnelser af de enkelte Skyldneres Navne, sker mindst en Uge, før Udpantningen foregaar, i det af Justitsministeriet hertil bestemte stedlige Blad eller ved Opslag paa Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

offentlige Steder eller ved Trommeslag eller ved Læsning til Kirkestævne efter Stedets Nr. 53.
Skik og Brug.

26de
Marts.

§ 591.

Udpantning iværksættes af Fogden; dog kan Udpantning paa Landet, naar Fordringen ikke overstiger 100 Kr., og Genstanden for Udpantningen ikke er faste Ejendomme, ske ved Sognefogden. Naar Rekvirenten afgiver Begæringen, forsynet med Paategning om den i Overensstemmelse med foregaaende Paragraf skete Forkyndelse, henholdsvis til Fogden eller Sognefogden, skulle disse efter Fristens Udløb uden uforudbetalt Henstand iværksætte Udpantningen. Ogsaa hos de til Hæren eller Søværnet hørende Militærpersoner iværksættes Udpantning af den civile Foged eller Sognefogden; men den, som skal foretage Udpantningen, har forud at underrette den paagældende Chef om den forestaaende Udpantning.

For saa vidt der med Hensyn til visse Fordringer i Lovgivningen er tildelt Fogden en videregaaende Virksomhed i Henseende til Forretningens Kundgørelse og Foretagelse og det udlagtes Realisation m. m. samt foreskrevet bestemte Frister, inden hvilke det fornødne i disse Henseender skal være foranstaltet, forbliver det ved de herom givne Bestemmelser, ogsaa med Hensyn til det for Forsømmelser i saa Henseende fastsatte Ansvar.

§ 592.

I Sager, som angaa Inddrivelse af Underholdsbidrag, skal det ikke være fornødent til Fogden at indgive særlig skriftlig Begæring om Udpantning, og Fogdens Kendelse om denne kan paategnes Overøvrighedens Resolution, hvorved Bidraget er fastsat eller et om sammes Størrelse indgaaet Forlig er stadfæstet. Naar saadan Resolution een Gang er forkyndt for den eller de vedkommende, kan Forkyndelsen af Fogdens Udpantningskendelse for de enkelte forfaldne Bidrag derhos gyldig ske paa Landet ved Sognefogden og i Købstæderne ved en Politibetjent eller en enkelt Stævningsmand. Det paahviler fremdeles Fogden, naar Begæring om Inddrivelse af slige Bidrag er fremsat og funden begrundet, selvstændig at besørge det fornødne til denne Inddrivelse, derunder indbefattet Realisation af de udlagte Genstande og Auktionsbeløbets Indfordring.

§ 593.

Udpantningen skal foruden Hovedfordringen omfatte alle af Forretningen samt Godsets Bevarelse og Realisation flydende Omkostninger, og Afgifterne kunne ikke fordres forudbetalt. Udkommer der ikke ved Realisationen et til at dække Fordringen og Omkostninger tilstrækkeligt Beløb, fortsættes Udpantningen, uden at der i saa Fald gives Varsel efter § 590. Udpantning foregaar i øvrigt efter de i foregaaende Afsnit om Udlæg givne Regler, dog at Rekvirentens Møde under Forretningen aldrig er nødvendigt. Er Fordringen, hvorfor Udpantningen foretages, en anden Ydelse end Penge, skal henholdsvis Fogden eller Sognefogden, efter saa vidt muligt at have hørt Skyldnerens Erklæring herover, efter sit Skøn med Vidnernes Bistand, men uden at være bunden ved deres Anskuelse, ansætte Ydelsen til et Pengevederlag.

De Udpantninger, som foretages af Sognefogden, ske i Overværelse af to af ham tilkaldte Vidner, som ere pligtige at følge ham; er Udpantningen saa almindelig, at ingen Vidner kunne have i den By, hvori den foregaar, udmelder han dertil to Mænd af den nærmeste By. Han indfører Forretningen i den i § 471 omhandlede Bog.

Møder Rekvirenten ikke under Forretningen, skal henholdsvis Fogden eller Sognefogden være pligtig at modtage det fordrede eller Afdrag herpaa, naar saadant tilbydes under Forretningen, med samme Virkning, som om Betalingen var sket til

Nr. 53. Rekvirenten, ligesom det i saa Fald paahviler den, der foretager Udpantningen, at bestemme, om det udlagte skal forblive hos Skyldneren, og ellers drage Omsorg for, at det paa passende Maade bevares.

26de
Marts.

§ 594.

Foretages Udpantningsforretningen af Fogden, kunne Indsigelser fremsættes under Forretningen.

Under den for Fogden foregaaende Forhandling om rejste Indsigelser kan ordentligvis kun Rekvirenten faa Udsættelse for at begrunde sin Paastand. Er Rekvirenten ikke mødt, eller kan han ikke straks skaffes til Stede, og Fogden ikke finder, at en fremsat Indsigelse straks kan forkastes eller tages til Følge, udsættes Forretningen, og Parterne underrettes om, naar Forretningen paa ny foretages, hvorefter den videre Forhandling mellem Parterne sker i Overensstemmelse med de i Kapitel 47 indeholdte Regler.

Ved Paakendelsen af rejste Indsigelser er Fogden ikke bunden ved den i Overensstemmelse med § 589 givne Kendelse om Forretningens Fremme. Kendelser, hvorved en fremsat Indsigelse tages til Følge, kunne henholdsvis paaankes eller paaføres i Overensstemmelse med Reglerne i foregaaende Afsnit (jvf. navnlig §§ 584 ff.).

§ 595.

Foretages Udpantningsforretningen af Sognefogden, kunne Indsigelser fremsættes dels under Forretningen, dels i Løbet af 14 Dage efter Forretningens Afholdelse.

Fremsættes Indsigelsen under Forretningen, skal Sognefogden antegne Indsigelsen i den ham leverede Bog, men i øvrigt fremme Forretningen samt derefter tilstille Fogden en Udskrift af Bogen. Indsigelser, som fremsættes efter Forretningen, rettes til Fogden. Efter Forløbet af 14 Dage fra Forretningens Afholdelse træffer Fogden Afgørelse om fremsatte Indsigelser; findes det fornødent, kan han forinden give Parterne Lejlighed til ved Møde for Fogedretten at ytre sig om Indsigelserne. Finder Fogden en fremsat Indsigelse grundet, berigtiger han selv eller ved Sognefogden Fejlen eller ophæver ved Kendelse den stedfundne Forretning i det hele eller for en Del. Forkastes Indsigelsen, stadfæster Fogden Forretningen som endelig. Om Afgørelsen meddeles Parterne Underretning. Afgørelser, hvorved en fremsat Indsigelse tages til Følge, kunne henholdsvis paaankes eller paaføres i Overensstemmelse med Reglerne i foregaaende Afsnit (jvf. navnlig §§ 584 ff.).

§ 596.

Rekvirenten maa ikke skride til Realisation af det udpantede førend efter Forløbet af 4 Uger efter Udpantningen eller, for saa vidt Indsigelse efter § 595 er fremsat, dens Stadfæstelse, medmindre de udpantede Genstande øjensynlig ere udsatte for Fordærvelse eller væsentlig Værdiforringelse ved at henligge saa længe (jvf. dog §§ 597 og 598). Realisationen foregaar i øvrigt, naar enten Udpantningens Genstand er fast Ejendom eller Udpantningen har omfattet Løsøre til Værdi af mindst 100 Kroner, i Overensstemmelse med de almindelige Regler om Tvangsauktion i Kapitlerne 48—51; i modsat Fald bortselges det udpantede mod kontant Betaling ved offentlig Auktion, som afholdes paa Landet af Sognefogden og i Købstæderne af Politiet, efter at der mindst 3 Dage forud har fundet een Bekendtgørelse Sted henholdsvis ved Kirkestævne eller ved Indrykkelse i det Blad, i hvilket Bekendtgørelser fra Politiet pleje at offentliggøres.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

§ 597.

Nr. 53.
26de
Marts.

Den, som finder sig forurettet ved en Udpantning, kan, hvad enten Indsigelse har været fremsat under Forretningen eller ikke, gøre sin Klage gældende henholdsvis ved Anke eller Kære i Overensstemmelse med de i foregaaende Afsnit indeholdte Regler om Retsmidler imod de til Dommes Fuldbyrkelse sigtende Fogedforretninger. Ligeledes bliver der at forholde efter de der givne Regler med Hensyn til det Spørgsmaal, om Forauktioneringen skal udsættes, naar Anke eller Kære er rejst imod Udpantningsforretningen. Fristen til Anke eller Kære regnes fra Forretningens Dato eller, for saa vidt Indsigelse er fremsat i Henhold til § 595, dens Stadfæstelse; Oprejning kan ikke gives efter 6 Maaneder fra det nævnte Tidspunkt.

§ 598.

Har den, hvem Udpantning er overgaaet, andre Indsigelser at gøre gældende mod denne end saadanne, der gaa ud paa, at Fordringen ikke ifølge Lovgivningen kan inddrives ved Udpantning, eller at der ved dennes Foretagelse ikke er brugt den rette Fremgangsmaade, kan han, for saa vidt han ikke vil gøre Ansvar mod Fogden gældende, og han ikke allerede har rejst Anke eller Kære imod Forretningen efter § 597, indbringe Spørgsmaalet om disse Indsigelsers Gyldighed til Prøvelse i første Instans.

Dette Søgmaal, som i øvrigt bliver at behandle efter de almindelige Regler, kan uden Hensyn til Rekvirentens Værneting anlægges i den Retskreds, hvor Udpantningen er gjort; men det maa i det seneste anlægges inden 8 Uger fra Forretningens Dato eller, for saa vidt Indsigelse er fremsat i Henhold til § 595, dens Stadfæstelse.

Naar Sag er anlagt mod Rekvirenten af Udpantningsforretningen inden Udløbet af de i § 596 ommeldte 4 Uger, kan Rekviritus mod at stille Sikkerhed standse Rekvirentens Ret til at bortsælge det udpantede, saa længe indtil det til Prøvelse af Udpantningsforretningen anlagte Søgmaal er afgjort ved endelig Dom; Paastanden kan i saa Fald rettes paa Udpantningsforretningens Ophævelse. Er Rekvirentens Ret til at skride til Realisation ikke paa den anførte Maade standset, kan Paastanden rettes paa Udpantningsforretningens Ophævelse, for saa vidt det udpantede ikke allerede maatte være bortsolgt, men i modsat Fald kun paa Skadesløsholdelse.

§ 599.

Ligesom Rekvirenten, derunder indbefattet Staten, Kommuner, andre Myndigheder eller juridiske Personer, naar Udpantningen under et i Medfør af § 597 eller § 598 anlagt Søgmaal findes ulovlig foretagen, i Overensstemmelse med de hidtil gældende Regler har at erstatte Skyldneren al af Forretningen flydende Skade, saaledes vil han ogsaa have at godtgøre Skyldneren Sagens Omkostninger i alle Instanser, saafremt Fordringen ikke skyldtes eller ikke var forfalden, da Udpantningen foregik, og det derhos ikke er Skyldneren, der har fremkaldt eller bestyrket den urigtige Opfattelse af Retsforholdet, som Rekvirenten har gjort gældende.

*Kapitel 54.***Indsættelses- og Udsættelsesforretninger.**

§ 600.

Det skal fremdeles i samme Tilfælde som hidtil staa vedkommende berettigede aabent at fordre Fogdens Hjælp til at indsættes i eller udsætte andre af Besiddelsen
Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53. af fast Ejendom eller efter Omstændighederne af rørligt Gods, uden at sædvanligt Eksekutionsgrundlag er til Stede. Ogsaa skal Fogdens Hjælp fremdeles ligesom hidtil kunne fordres til at gøre Forældre- eller Værgemyndighed gældende med Hensyn til umyndige, uden at sædvanligt Eksekutionsgrundlag er til Stede, jvf. med Hensyn til Fremgangsmaaden § 486.

Naar en Panthaver i Henhold til D. L. 5—7—8 og 9 vil træde til sit Pant, skal dette ske ved en af Fogden foretagen Indsættelsesforretning.

§ 601.

Foruden at det i de i foregaaende Paragraf omhandlede Tilfælde selvfølgelig staar Rekvisitus frit for at fremføre sine Indsigelser imod Forretningens Fremme for Fogden til Paakendelse i Overensstemmelse med de almindelige Regler i Kapitel 47, skal det, naar Rekvisitus har andre Indsigelser imod Forretningen at gøre gældende end saadanne, som gaa ud paa, at den ikke lovlig kunde finde Sted uden sædvanligt Eksekutionsgrundlag, eller at der ved dens Foretagelse ikke er brugt den rette Fremgangsmaade, være ham tilladt, for saa vidt han ikke vil gøre Ansvar imod Fogden gældende, og han ikke allerede har rejst Anke eller Kære, at anlægge Regressøgmaal i første Instans imod Rekvirenten. Under dette Søgmaal, som maa anlægges inden 8 Uger, kan der da efter Omstændighederne saavel tilkendes ham Erstatning i Anledning af den formentlig ulovlige Forretning som ogsaa gives Dom for, at Forretningen bør være ophævet.

§ 602.

Imod Fogdens Afgørelser under de i § 600 omhandlede Forretninger kan der benyttes henholdsvis Anke eller Kære i Overensstemmelse med de almindelige Regler om Retsmidler imod de til Dømmes Fuldbydelse sigtende Fogedforretninger (jvf. navnlig §§ 584 ff.).

Femte Afsnit.

De foreløbige Retsmidler.

Kapitel 55.

Arrest.

§ 603.

Til Sikkerhed for et Krav, der lyder paa Penge eller Penges Værd, kan Arrest paa Gods finde Sted, naar

- 1) Udlæg for Kravet ikke endnu kan gøres i Godset, og derhos
- 2) enten Fordringen er forfalden, eller der er Grund til at befrygte, at Skyldneren ellers ved at bortflytte eller forstikke sit Gods eller paa anden Maade vilde umuliggøre eller dog væsentlig vanskeliggøre Adgangen til i sin Tid at opnaa Dom og gøre Eksekution.

Med Hensyn til Arrest for Bodmerigæld har det sit Forblivende ved Søløv af 1. April 1892 § 185.

§ 604.

Nr. 53.
26de
Marts.

Arrest paa Person som Sikkerhedsmiddel for Fordringer af den i § 603 ommeldte Beskaffenhed kan kun anvendes paa Skyldnere, der staa i Begreb med at forlade Landet for bestandigt eller paa ubestemt Tid, i Anledning af forfaldne Fordringer, for hvilke de ifølge denne Lovs Regler vilde kunne sagsøges ved danske Retter.

§ 605.

Arrest paa Gods kan ikke foretages i Ting, hvori der ikke vilde kunne gøres Eksekution for den paagældende Fordring.

Naar et Skib er udklareret for en Rejse og i øvrigt sejlfærdigt, kan Skipperen og Skibsmandskabet ikke arresteres for Gæld.

I Overensstemmelse med de gældende Regler kan der tiltaas Fritagelse for Arrest for de i Laane- og Sparekasser samt andre lignende Institutioner indsatte Summer og disses Renter, saa længe de indestaa sammesteds.

§ 606.

Arrest kan afværges, og foretagen Arrest faas ophævet, naar Skyldneren stiller fornøden Sikkerhed for den Fordring med Renter og Omkostninger, i Anledning af hvilken Arrest søges.

Om den tilbudne Sikkerhed ifølge Størrelse og Beskaffenhed er fyldestgørende, bedømmes af Fogden efter et Skøn.

§ 607.

Arrest paa Gods medfører, at Skyldneren fra det Øjeblik, Arrestdekretet er afsagt, bliver uberettiget til at forflytte, forbruge, tilintetgøre eller ved Retshandler raade over de arresterede Genstande, derunder oppebære arresterede Fordringer.

For at Arrestens Retsvirkning skal kunne gøres gældende overfor en godtroende Trediemand, saaledes at de foretagne Retshandler tabe Gyldighed, er det nødvendigt, at Tinglæsning af Arrestdekretet har fundet Sted ved Skyldnerens personlige Værneting eller, hvis Arresten er gjort i fast Ejendom, ved dennes Værneting. Er Arrest foretagen i Gældsbrev, udfordres derhos, at der paa dette er gjort en Paategning herom, og naar Arrest er gjort i Fordringer, der ikke grundes paa Gældsbrev, maa der gives Skyldneren efter Fordringen Underretning om Arresten, hvilket ligeledes bliver at iagttage over for Skyldneren efter et Gældsbrev for Rentebetalingens Vedkommende.

Med Hensyn til Arrest i registreringspligtige Skibe har det sit Forblivende ved Skibsregistreringslov af 1. April 1892 § 49.

§ 608.

Arrestekvirenten er i Reglen ikke berettiget til at lade de arresterede Genstande tage fra Skyldneren. Dog kan Fogden ved rørligt Gods, naar de arresterede Genstandes Beskaffenhed eller Skyldnerens Person og Forhold opfordre dertil, bestemme, at de arresterede Genstande skulle tages under Bevogtning af ham selv eller af nogen, der hertil af ham beskikkes paa Skyldnerens Bekostning.

§ 609.

Arrest paa Person sker ved Hensættelse i Gælds fængsel ved Fogdens Foranstaltning. Hvis Skyldneren ved Henførelsen til eller Opholdet i Gælds fængslet vilde lide Skade paa Helbred, kan Gælds fængsel ikke anvendes eller kun med saadanne Lempelser, som Fogden skønner fornødne.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53. I Gældsfængslet maa der ikke paalægges Skyldneren anden Indskrænkning i Henseende til hans Levevis, end Fængslets Orden med Nødvendighed kræver.

26de
Marts.

§ 610.

Gældsfængsel kan ikke anvendes, naar en til Fordringens Størrelse svarende Sikkerhed kan faas ved Arrest paa Gods.

§ 611.

Arrest paa Person kan ikke anvendes for Fordringer, der ere mindre end 100 Kr. For Fordringer under 200 Kr. maa Fængslingens Varighed ikke overstige 4 Uger, for Fordringer under 400 Kr. 8 Uger, for Fordringer under 1,000 Kr. 12 Uger, for Fordringer under 2,000 Kr. 16 Uger, for Fordringer under 4,000 Kr. 20 Uger, for større Fordringer 24 Uger.

I Fordringsbeløbet indbefattes ogsaa de Renter og Omkostninger, der ere paaløbne, inden Arresten iværksættes, men ikke de, der senere paaløbe.

§ 612.

Selv om de i foregaaende Paragraf angivne Tider ikke ere forløbne, ophører Skyldnerens Fængsling i alle Tilfælde:

- 1) saa snart Eksekution kan gøres for den Fordring, til Sikkerhed for hvilken Arresten er foretagen, enten ifølge en under Arrestforfølgningssagen eller paa anden Maade erhvervet Dom eller ifølge et offentligt Forlig;
- 2) saa snart den arresterede Skyldners Bo her i Landet eller i et Land, med hvilket Overenskomst herom foreligger, er taget under Konkursbehandling;
- 3) saa snart den arresterede Skyldner gør antageligt, at han intet ejer, hverken her i Landet eller andetsteds, hvori Eksekution kunde gøres for Fordringen, bortset fra det Gods, hvori der er gjort Arrest for denne, uden at fuld Sikkerhed efter § 610 dog derved er naaet.

§ 613.

Den arresteredes Hensættelse i Gældsfængsel sker paa Rekvirentens Regning. De herved foranledigede Udgifter kunne ikke fordres godtgjorte af Skyldneren.

§ 614.

De Udgifter, hvis Udredelse paahviler Rekvirenten ved Gældsfængsels Anvendelse, ere dels Underholdspenge til Skyldneren, dels Varetægtspenge til Arrestforvareren.

Underholdspengene fastsættes til 8 Kr. om Ugen, Varetægtspengene til 2 Kr. om Ugen.

Andre i Anledning af Gældsfængslets Anvendelse fornødne Udgifter, saasom til Lokale, til dettes Renholdelse, Belysning og Opvarmning, til fornødne Sengklæder og Boskab m. m., udredes af det offentlige.

§ 615.

De i foregaaende Paragraf omhandlede Underholds- og Varetægtspenge har Rekvirenten at erlægge henholdsvis til Skyldneren og til Arrestforvareren forud for mindst en Uge ad Gangen, første Gang inden eller ved Skyldnerens Indsættelse i Gældsfængslet og senere inden det hertil svarende Klokkeslet hver Ugedag derefter.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Undlader Rekvirenten at betale paa foranførte Maade, er Skyldneren berettiget Nr. 53.
til straks at løslades, og han kan ikke mere fængsles for samme Fordring. 26de
Marts.

§ 616.

Arrestforretninger udføres af Fogden. Ved deres Foretagelse benyttes Vidner paa den Maade, som i § 471 er foreskrevet.

Den i § 471, sidste Stykke, givne Forskrift er ogsaa anvendelig paa Arrestforretninger.

§ 617.

Hvilken Foged der er pligtig eller berettiget til at foretage Arrestforretninger, afgøres efter de i § 472 givne Regler.

§ 618.

Den, der vil erhverve Arrest paa nogens Gods eller Person, har at indgive skriftlig Begæring herom til vedkommende Foged, ledsaget af de Dokumenter og øvrige Oplysninger, som ere forhaanden.

I Reglen har Fogden før Forretningens Foretagelse at afkræve Rekvirenten en Sikkerhedsstillelse, reel eller personlig, med Hensyn til det Erstatningsbeløb, som vilde tilkomme den, hos hvem Arresten er gjort, i Tilfælde af dennes Ulovlighed; kun hvor de foreliggende Oplysninger skønnes at indeholde et fuldstændigt Bevis for Arrestens Lovlighed, er Sikkerhedsstillelse uforuden, saa længe ikke Beviset svækkes ved det under Forretningen oplyste. Dog bør der ikke en Gang mod Sikkerhedsstillelse indrømmes Arrest, naar det ifølge det for Fogden oplyste skønnes, at Fordringen er ugrundet. Alle Spørgsmaal om Sikkerhedsstillelsens Art og Størrelse afgør Fogden efter sit Skøn.

Søges Arrest for en af de i § 434 ommeldte Fordringer, kan der ikke afkræves Arrestrekvirenten Sikkerhedsstillelse, medmindre der fra Skyldnerens Side under Arrestforretningen fremkommer saadanne Indsigelser, som kunne fremsættes under den i Anledning af Fordringen anlagte Sag, jvf. Kapitel 40.

§ 619.

Arrestforretningen begynder paa Skyldnerens Bopæl eller i Mangel af en saadan paa hans sædvanlige Opholdssted, men kan dog efter Omstændighederne, navnlig naar der er Fare ved Opsættelse, eller naar Skyldneren ikke har Bopæl i Riget eller staar i Begreb med at forlade dette, begynde paa det Sted, hvor Personen eller Forretningens Genstand forefindes.

§ 620.

Med Hensyn til Parternes Møde under Forretningen m. m. gælde de i § 508 givne Regler, dog at Møde for Rekvirenten altid er nødvendigt.

§ 621.

Arrestforretningen begynder med, at Fogden opfordrer paagældende til ved Sikkerhedsstillelse eller Betaling at tilfredsstille Rekvirenten, hvorpaa han, naar dette ikke straks sker, efter Afgørelse af mulige Indsigelser skrider til Arrestens Udførelse.

§ 622.

Arresten kan kun udstrækkes til saa meget af Skyldnerens Gods, som i Henhold til den under Forretningen foretagne Vurdering behøves til at sikre Rekvirentens Fordring i Forbindelse med de sandsynlige Udgifter ved Arresten og dens Forfølgning. Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 623.

Med Hensyn til Valget af de Genstande, hvori Arresten gøres, forholdes der efter de i §§ 497 og 498 givne Forskrifter, ligesom der i øvrigt ved Arrestforretningers Foretagelse, med de af Forholdets Natur følgende Lempelser, gaas frem efter de om Eksekutionsforretninger i §§ 510—518 givne Regler.

§ 624.

I Fogedbogen optegnes nøjagtigt alle de enkelte Genstande, hvori Arrest gøres, og ved hver enkelt Genstand tilføjes dens Værdi efter den stedfundne Ansættelse.

Fogden erklærer derefter til Fogedbogen de optegnede Genstande for belagte med Arrest til Arrestrekvirentens Sikkerhed. Det betyder Skyldneren, at han fra nu af ikke uden at udsætte sig for Strafansvar kan raade over dem paa en Maade, som kommer i Strid med Arrestrekvirentens Ret. Er Skyldneren ikke til Stede, gives der den eller dem, som i Henhold til § 508 tilkaldes paa hans Vegne, Paalæg om at give ham en saadan Betydning. Efter Omstændighederne kan et lignende Paalæg gives den Trediemand, i hvis Besiddelse det arresterede er.

Er Arrest paa Person paalagt, tilkendegives det af Fogden Skyldneren, hvis han er til Stede, at han er belagt med Gældsfaengsel, hvorefter Fogden beordrer ham straks henbragt til Gældsfaengslet. I modsat Tilfælde er det Rekvirentens egen Sag at drage Omsorg for Udførelsen af Arrestkendelsen ved Skyldnerens Indsættelse i Gældsfaengsel, og han kan hertil fordrø Politiets Bistand. Saa snart Indsættelsen i Gældsfaengslet er sket, har Rekvirenten øjeblikkelig at meddele Fogden Underretning herom; denne gør, efter at have hørt Arrestforvarerens Forklaring, fornøden Bemærkning i Fogedbogen om Tiden og Klokkeslettet for Indsættelsen.

§ 625.

Hvis der ikke allerede er anlagt Retssag i Anledning af den Fordring, for hvilken Arrest er gjort, skal Rekvirenten, naar Skyldneren ikke under eller efter Forretningen har frafaldet Forfølgning, inden en Uge efter Arresten anlægge saadan Sag, under hvilken han tillige skal nedlægge særskilt Paastand paa, at Arrestens Foretagelse stadfæstes. Retten kan bestemme, at Spørgsmaal vedrørende Arrestens Stadfæstelse forhandles særskilt, jvf. § 277. Skal Sagen begynde med Mægling ved Forligskommissionen, skal, hvis Forlig ej opnaas, Sagen indstævnes for Retten hurtigst muligt efter Mæglingens Slutning.

Er Retssag i Anledning af paagældende Fordring svævende ved første Instans, bliver der inden fornævnte Frist at anlægge en særskilt Arrestsag ved den samme Ret, ved hvilken hin Sag behandles. Det er Retten forbeholdt at bestemme, at Arrestsagen skal sættes i Forbindelse med Hovedsagen, saavel som at den ene af disse Sager skal udsættes, indtil den anden er paakendt, jvf. §§ 277 og 278.

Er Dom falden i første Instans i Retssagen, hvorunder den Fordring er indtalt, for hvilken Arresten er gjort, anlægges Arrestsagen ved den Ret, af hvilken hin Sag er bleven paakendt. Retten kan i Tilfælde af Anke udsætte Arrestsagens Forhandling i det hele eller for en Del, jvf. § 278.

Naar Arrestforfølgning finder Sted som særskilt Sag, er Forligsmægling unødvendig.

Reglerne om Arrestens og Fordringens Forfølgning blive med de fornødne Lempelser at anvende, naar Arrest er afværget ved Sikkerhedsstillelse.

Arrest for Bodmerigæld behøver ikke at forfølges til Stadfæstelse.

§ 626.

Nr. 53.
26de
Marts.

Kommer Skyldneren, efter at Arrest er gjort, under Konkurs, eller dør han, og-offentligt Skifte uden Gælds Vedgaaelse finder Sted efter ham, bortfalder Arrestrekvirentens Forpligtelse til at anlægge Retssag i Anledning af Fordringen eller Arresten. Den af Rekvirenten i Anledning af Arresten stillede Sikkerhed løsgives dog først, naar 8 Uger ere gaaede efter Arrestens Foretagelse eller, hvis Sag har været anlagt og hæves, 8 Uger efter Ophævelsen, og der derhos ikke fra Boets Side er rejst Sag om Erstatning. Er dette sket, maa det endelige Udfald af Sagen afventes.

§ 627.

Under Arrestsagen paakendes det, om Arresten er lovlig gjort. Er Retssag i Anledning af den paagældende Fordring svævende, og Arrestsagen ikke behandles i Forbindelse med Hovedsagen, kunne Indsigelser mod Fordringens Rigtighed ikke fremføres under Arrestsagen. I øvrigt kunne alle andre Indsigelser vedkommende Arrestens Lovlighed fremsættes og paakendes under Arrestsagen, uden Hensyn til, om de tilforn have været undergivne Fogdens Afgørelse.

Dersom Retten efter derom af Rekviritus nedlagt Paastand skønner, at der ikke i hans økonomiske Stilling eller Forhold i øvrigt paa den Tid, da Arresten begæredes, fandtes nogen rimelig Anledning for Arrestrekvirenten til at benytte det nævnte Retsmiddel, bliver der ikke ved Dommen at tilkende Rekvirenten Erstatning for de med Arrestens Foretagelse eller den særlige Retsforfølgning forbundne Udgifter. Herimod stridende Overenskomster ere ugyldige.

§ 628.

Klager fra dens Side, hos hvem Arresten er gjort, sigtende til at bevirke Ophævelse af den foretagne Arrest som ulovlig gjort, kunne over for Arrestrekvirenten alene fremføres henholdsvis under Arrestsagen eller den i Anledning af Fordringen anlagte Retssag.

§ 629.

Arresten kan ophæves saavel ved Dommen i Arrestsagen som ved Dommen i Hovedsagen.

Arresten bortfalder først, naar Ankefristen for den Dom, hvorved den kendes ugyldig, er udløben, uden at Anke er iværksat, medmindre andet er bestemt i Dommen.

§ 630.

Forsømmer Arrestrekvirenten den ham ifølge det foregaaende paahvilende Forpligtelse til inden de i § 625 ommeldte Frister at begynde Arrestsag eller Sag i Anledning af Fordringen, eller afvises eller hæves nogen af disse Sager, kan Arresten fordres ophævet, dog uden at Arrestrekvirenten af denne Grund er udelukket fra igen at gøre Arrest for den samme Fordring.

§ 631.

En paalagt Arrest kan i det hele eller for en Del ophæves af Fogden paa Grund af Omstændigheder, som ere indtrufne efter Arrestens Foretagelse. Paa Grund af formelle Fejl ved Forfølgningssagen kan Arresten kun fordres ophævet i Medfør af § 630.

Forinden Arresten ophæves, skal Fogden saa vidt muligt give Arrestrekvirenten Lejlighed til at ytre sig, medmindre Grunden til Ophævelsen er Udeblivelse med de anordnede Underholds- og Varetægtspenge.

Nr. 53. Imod Fogdens Kendelse kan der, hvad enten den gaar ud paa at ophæve
 26de Arresten eller nægte dens Ophævelse, iværksættes Anke eller Kære i Overensstemmelse
 Marts. med Reglerne om Anke eller Kære imod de til Dommens Fuldbyrdelse sigtende Foged-
 forretninger, jvf. navnlig §§ 584 ff.

Fogdens Ophævelsesdekret kan ikke hindres fra at træde i Virksomhed ved
 Anvendelse af Anke eller Kære.

§ 632.

Befindes en Arrest i det hele ulovlig, enten fordi den Fordring, for hvilken den er iværksat, ikke ved endelig Dom befindes grundet hverken i det hele eller for en Del, eller fordi Arresten selv, bortset fra Fordringens Rigtighed, lider af Mangler, som medføre dens Ugyldighed, og som kunde have været undgaaede af Arrestrekvirenten ved fornøden Agtpaagivenhed, er Arrestrekvirenten pligtig at yde den, hos hvem Arresten er gjort, Erstatning for Tab, Tort og Kreditspilde. Befindes Arresten ulovlig for en Del, er Arrestrekvirenten pligtig at erstatte den, hos hvem Arresten er gjort, det særlige Tab og den særlige Kreditspilde, som maatte være en Følge af, at der er blevet givet Arresten en for stor Udstrækning.

Bortfalder eller ophæves en gjort Arrest paa Grund af efterfølgende Omstændigheder, tilkommer der den, hos hvem Arresten er gjort, Erstatning for Tab, Tort og Kreditspilde, naar det maa antages, at Arresten, om den var bleven behørig forfulgt og holdt ved Magt, vilde have medført saadant Ansvar.

§ 633.

Krav paa Erstatning i Anledning af Arresten kan gøres gældende mod Arrestrekvirenten enten som Modkrav under Arrestsagen eller under et selvstændigt Søgmaal i første Instans, hvilket sidste dog først kan anlægges, naar Arresten enten ved Dom er kendt ugyldig eller ved Fogdens Kendelse (§ 631) ophævet; saadant selvstændigt Søgmaal maa i saa Fald anlægges inden 12 Uger.

§ 634.

Ophæves Arresten af overordnet Ret, for hvilken Fogdens Nægtelse (§ 631) af at ophæve Arresten er indbragt, kan der ved samme Dom tillægges den, hos hvem Arresten er gjort, den ham tilkommende Erstatning hos Arrestrekvirenten.

§ 635.

Vil nogen drage Fogden til personligt Ansvar i Anledning af hans Embedsforhold med Hensyn til Arrestens Foretagelse eller Nægtelse, maa dette ske ved Anke.

§ 636.

Fogdens Nægtelse af Arrest er Genstand for Kære efter Reglerne i Kapitel 52.

Kapitel 56.

Forbud.

§ 637.

Ved Forbud, foretaget af Fogden, kan der gives en eller flere bestemte private Personer saavel som Repræsentanter for Stat eller Kommune i disses Egenskab
 Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

som Ejere af faste Ejendomme eller som Medkontrahenter i Kontraktsforhold Paalæg om **Nr. 53.**
 at undlade Handlinger eller Foretagender, som stride imod Forbudsrekvirentens Ret, ^{26de}
 og som de paagældende paa Grund heraf, selv uden Forbudet, vilde være uberettigede ^{Marts.}
 til at foretage.

Forbud mod Ægteskab kan finde Sted ligesom hidtil.

§ 638.

Forbud kan gøres, uagtet det ikke for Fogden bevises, at de Handlinger, der skulle forbydes, ere stridende mod Forbudsrekvirentens Ret; men denne maa i saa Fald stille Sikkerhed for den Skade og Ulempe, som ved Forbudet kan foraarsages den paagældende.

Dog maa Forbud end ikke imod Sikkerhedsstillelse iværksættes, naar det maa antages, at det er ulovligt.

§ 639.

Forbud kan kun gøres, naar den, mod hvem Forbudet rettes, ved Gerning eller Ord har givet Grund til at antage, at han vil foretage de Handlinger, som skulle forbydes. Kan fyldestgørende Bevis i saa Henseende ikke fremskaffes for Fogden, kan det paalægges Forbudsrekvirenten at stille Sikkerhed som Betingelse for at faa Forbud iværksat.

Forbudet bør ikke nedlægges, naar det skønnes, at en af Rekvisitus tilbuddet Sikkerhed eller den Straf, som Lovens almindelige Regler hjemle for Retskrænkelsen, yder Rekvirenten tilstrækkeligt Værn.

§ 640.

I de i de tvende foregaaende Paragraffer omhandlede Tilfælde bestemmer Fogden ifølge Skøn over samtlige Omstændigheder Sikkerhedens Art og Størrelse.

§ 641.

Den, der modvillig overtræder et for ham ved Fogden nedlagt Forbud, kan under en af Forbudsrekvirenten anlagt Sag dømmes til Straf af Bøder eller simpelt Fængsel og i Forbindelse hermed efter Omstændighederne til Erstatning. Spørgsmaalet om Idømmelse af Straf og Erstatning kan dog udsættes, indtil Forbudssagen er afgjort.

Naar Forbud ved Fogden er nedlagt, har Politiet paa Forbudsrekvirentens Begæring at yde Bistand til Forbudets Opretholdelse ved at hindre paagældende i at foretage Overtrædelseshandlinger, tilintetgøre, hvad der maatte være foretaget i Strid med Forbudet, og deslige.

§ 642.

Enhver, der, vidende om et Forbud, yder den, mod hvem Forbudet er rettet, Bistand til de forbudne Foretagenders Udførelse, bliver, for saa vidt Forbudet stadfæstes, erstatningspligtig over for Forbudsrekvirenten.

§ 643.

I øvrigt blive med de Lempelser, som følge af Forholdets Beskaffenhed, de Regler at anvende, som i det foregaaende Kapitel, navnlig §§ 616—620 samt §§ 624—625 og 627—636, ere givne om Arrest.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 644.

Forbud imod en Fordrings Udbetaling, et Skibs Afsejling eller overhovedet en Genstands Forflyttelse eller anden Raadighedsudøvelse over den er, naar Hensigten hermed er at søge Sikkerhed for Fyldestgørelsen af Krav af den i § 603 ommeldte Art, uden Hensyn til, hvorledes Forretningen benævnes, i et og alt at betragte som Arrest i den paagældende Fordring eller Genstand. Som en Følge heraf blive de i forrige Kapitel om Arrest givne Regler i alle Henseender at anvende paa saadanne Forretninger.

*Sjette Afsnit.***Skifte af Dødsbo og Fællesbo m. v., Tvangsakkord udenfor Konkurs samt Konkurs.***Kapitel 57.***Skifte af Dødsbo og Fællesbo m. v. og Tvangsakkord udenfor Konkurs.**

§ 645.

Med Hensyn til Behandlingen af Dødsboer, saavel som af de øvrige Boer, der omhandles i Skifteloven af 30. November 1874 med dertil sig sluttende Love, har det sit Forblivende ved den gældende Ret med de Forandringer, som følge af de i denne Lov indeholdte Regler. Udenfor København beklædes den ordinære Skifteret af Underretsdommeren.

§ 646.

Naar en paa offentlig Skifte anmeldt Fordring eller et der fremsat Krav med Hensyn til de under Skiftebehandling værende Midler modsiges af nogen iblandt Boets Vedkommende, og det ikke lykkes at tilvejebringe Forlig ved Mægling af Skifteretten, afgør denne, om paagældende Paastand skal bestrides af Boet, hvilket sidste ogsaa kan besluttes af Skifteretten, hvor denne paa Embeds Vegne finder at burde modsætte sig den, eller om Boet ikke skal optræde som Part, men overlade vedkommende selv at udføre Tvisten.

§ 647.

Skal en Paastand eller Fordring bestrides fra Boets Side, har Skifteretten snarest muligt herom at underrette den, der har fremsat Paastanden eller anmeldt Fordringen, samt tilkendegive ham, at han maa forfølge sit Krav ved sædvanlig Rettergang mod Boet. Anlægges Sag ikke af den paagældende inden 4 Uger herefter, bliver Boet at opgøre, som om Paastanden ikke var bleven fremsat, eller Fordringen ikke var bleven anmeldt.

Overlades det til den, som modsiger Fordringen eller Paastanden, selv at udføre Tvisten, har Skifteretten at tilkendegive ham, at han inden 4 Uger maa anlægge Retssag imod den, som har anmeldt Fordringen eller nedlagt Paastanden, da der i modsat Fald ved Boets Opgørelse ikke vil blive taget Hensyn til hans Indsigelse imod Fordringen eller Paastanden.

De ovennævnte Underretninger fra Skifteretten meddeles paa den Maade, denne finder hensigtsmæssig; det er tilladt at benytte anbefalet Brev.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Ville Parter, imellem hvilke en Tvist paa Skiftet er opstaaet, overlade Spørgs-Nr. 53. maalets Afgørelse til Skifteretten, er denne, naar ingen Bevisførelse ved Vidner, Syn eller Parternes egen Forklaring behøves, pligtig at afsige en Kendelse, ved hvilken Spørgsmaalet da er afgjort paa samme Maade som ved Voldgift. Skifteretten kan paalægge den Part, der skønnes uden tilstrækkelig Grund at have givet Anledning til eller unødigt at have vidtløftiggjort Proceduren, at udrede Sagsomkostninger til Modparten, saaledes at Fuldbyrdelsesfrist med Hensyn hertil fastsættes i Kendelsen. 26de Marts.

§ 648.

De i foregaaende Paragraf omhandlede Sager kunne anlægges ved det Steds Underret, hvor Boet behandles, eller, for saa vidt Sagen ifølge dens Genstand henhører under Landsret, ved den Landsret (jvf. § 329), under hvilken vedkommende Skifteret staar.

Dog skal det, hvor en Fordring bestrides af Boet, altid staa den, der nedlægger Paastanden eller anmelder Fordringen, frit for at anlægge Sagen ved Underret uden Hensyn til dens Genstand.

§ 649.

Boet er i de i § 647, 1ste Stykke, omhandlede Tilfælde selv at anse som Modpart, hvorfor Stævningen lyder paa det og forkyndes for Skifteretten paa Boets Vegne.

Det paahviler Skifteretten at sørge for, at Boet under Retssagen repræsenteres paa behørig Maade.

§ 650.

Dommen i en i Henhold til § 647 anlagt Sag kan ikke, medmindre paagældende Parter fratælde Anke imod Dommen, eller den kun kan paaankes efter særlig Tilladelse, lægges til Grund for Boets videre Behandling, førend den almindelige Ankefrist er udløben ubenyttet.

Skulde Dommen blive forandret eller annulleret ifølge senere Paaanke, tages behørigt Hensyn hertil ved Boets videre Behandling, i fornødent Fald ved Omgørelse af det foretagne, hvis Skifte ikke endnu er sluttet, men efter den Tid maa enhver Forandring søges iværksat ved Paaanke af Repartitionen.

§ 651.

Spørgsmaal om Boets Overtagelse, Bestyrelse — derunder Fastsættelse af de i Skifteloven af 30. November 1874 § 31, 2det Stykke, og § 33, 2det Stykke, omhandlede Vederlag — Udlevering og, med de af §§ 646 og 647 flydende Begrænsninger, ogsaa om dets Opgørelse paakendes af Skifteretten. Tvistigheder angaaende disse Spørgsmaal behandles efter de for Underretssager foreskrevne Regler. Forligsmægling foregaar ved Skifteretten.

§ 652.

Kendelser eller Beslutninger af Skifteretten, der forefalde under Boets Behandling, kunne, for saa vidt der overhovedet er Adgang til at indbringe dem til højere Rets Prøvelse (jvf. § 654), paakæres til den Landsret, under hvilken Skifteretten staar. Boets Behandling bliver ikke desto mindre at fortsætte, men Skifteretten har i saa Fald at drage Omsorg for, at den ankendes Ret ikke foregribes ved Behandlingen, medens Kæremaalet staar paa.

Kæremaalet maa iværksættes inden 2 Uger, efter at paagældende Beslutning er tagen, eller Kendelse afsagt.

Nr. 53. Dog kan Justitsministeren undtagelsesvis indtil 6 Maaneder, efter at Beslutningen er tagen eller Kendelsen afsagt, tilstede Kæres Iværksættelse, naar ganske særegne Omstændigheder retfærdiggøre, at Parten ikke i rette Tid har iværksat Kære.

26de
Marts.

§ 653.

Den tilendebragte Skiftebehandling og i Forbindelse hermed de under samme afsagte Kendelser og tagne Beslutninger, for saa vidt som disse ikke have været gjorte til Genstand for Kære, kunne paaankes til den Landsret, under hvilken Skifteretten staar.

Anke maa iværksættes inden 4 Uger, efter at Skiftet i Henhold til Reglen i Lov af 30. November 1874 § 50 anses som sluttet.

Dog kan Oprejsning imod Undladelse af at iværksætte Anke inden den foreskrevne Tid i øvrigt i Overensstemmelse med Reglen i § 652 sidste Stykke, gives indtil 1 Aar efter Skiftets Slutning.

§ 654.

Anke eller Kære kan ikke finde Sted imod de Bestemmelser, der af Skifteretten træffes i Henhold til Lov af 30. November 1874 §§ 16, sidste Stykke, 19, 3die Punktum, 23, 24, 1ste Punktum, 27, sidste Punktum, 30, sidste Punktum, 32, 47, 1ste Punktum, 51, 1ste Stykke, og 75 samt denne Lovs § 646.

§ 655.

Anke foregaar i Overensstemmelse med de om Anke fra Underret til Landsret i andet Afsnit givne Regler med de Lempelser, som følge af Forholdets Natur.

Ankestævningen forkyndes for Skifteretten, der paa Boets Bekostning har at drage Omsorg for, at der i fornødent Fald tages til Genmæle.

Den for Skifteretten stedfundne Procedure er ikke bindende, og der er endog intet til Hinder for, at Tillæg til og Rettelser i de tidligere Paastande fremsættes. Dog kunne Parterne ikke tilbagekalde de af dem for Skifteretten afgivne, Skiftebogen tilførte, Erklæringer med Hensyn til Sagens Sammenhæng.

Kære foregaar med de Lempelser, som følge af ovenstaaende Bestemmelser, efter samme Regler som Kære til Landsret over Underrettens Afgørelser, jvf. § 432.

§ 656.

Naar en i Henhold til § 653 iværksat Anke har fundet sin Afgørelse ved Landsret, kan der i Reglen ikke ske yderligere Anke til Højesteret. Dog kan Justitsministeren tillade, at Sagen undtagelsesvis indbringes for Højesteret. Andragende herom fremsættes inden den i § 388 fastsatte Frist.

Om Anke til Højesteret gælde de almindelige Regler i Kapitel 35.

Landsrettens Afgørelse i Anledning af Kære er ikke Genstand for yderligere Kære til Højesteret.

§ 657.

Med Hensyn til Tvangsakkord udenfor Konkurs har det sit Forblivende ved Reglerne i Lov af 14. April 1905.

Kapitel 58.

Nr. 53.
26de
Marts.

Konkurs.

§ 658.

Med Hensyn til Behandlingen af Konkursboer har det sit Forblivende ved Reglerne i Konkursloven af 25. Marts 1872 og Lov om en forandret Affattelse af visse Paragraffer i Konkursloven af 15. April 1887 samt Lov Nr. 30 af 20. Marts 1901 og Lov om Tvangsakkord udenfor Konkurs og om Udvidelse af Adgangen til Tvangsakkord under Konkurs af 14. April 1905 § 39 med de Forandringer, som følge af denne Lov. Udenfor København beklædes den ordinære Skifteret af Underretsdommeren.

Foruden i det i Lov om Spare- og Laanekasser af 28. Maj 1880 ommeldte Tilfælde kan Kongen undtagelsesvis, naar Begæring derom maatte indkomme, beskikke Skiftekommissarier til i Stedet for den ordinære Skifteret, at forestaa Behandlingen og Opgørelsen af et Konkursbo, der befindes at være af en særegen vidtløftig og indviklet Beskaffenhed. Saadan Begæring maa dog være vedtagen paa en dertil berammet Skiftesamling af mindst tre Fjerdedele af de mødende Fordringshavere, repræsenterende mindst tre Fjerdedele af samtlige bekendte, eller, for saa vidt Anmeldelsesfristen er udløben, anmeldte Fordringers Beløb.

§ 659.

Naar et i Konkursboet fremsat Krav eller en anmeldt Fordring modsiges, eller den Fortrinsret, som er tillagt samme paa den i Henhold til Konkurslovens § 87 forfattede Oversigt, bestrides, og det ikke lykkes at tilvejebringe Forlig imellem de paagældende (jvf. Konkurslovens § 88), har Skifteretten at fremkalde en Beslutning af Boets Vedkommende (jvf. Konkurslovens §§ 74 og 75), om og for hvilket Beløb Boet vil anerkende Fordringen, og hvilken Fortrinsret det vil indrømme den. Herom underretter Kurator snarest muligt den paagældende Fordringshaver samt tilkendegiver ham, at han, hvis han ikke vil finde sig i at behandles paa denne Maade, maa følge sit Krav ved sædvanlig Rettergang imod Boet. Underretningen meddeles paa den Maade, Skifteretten finder hensigtsmæssig; det er tilladt at benytte anbefalet Brev. Anlægges Sag ikke af den paagældende inden 4 Uger herefter, bliver Fordringen ved Boets videre Behandling og Opgørelse kun at anerkende for saa vidt og med den Fortrinsret, som Boet har indrømmet.

Fordringshavere, som have Interesse i at bestride en Fordring, uagtet Boet ikke vil modsige den eller den for samme paastaaede Fortrinsret, have Adgang hertil, for saa vidt der ikke af Boet er sluttet Overenskomst med vedkommende om Tvistens Genstand, og Sagens Forfølgning ikke udsætter Boet for Tab af Rettigheder. De paagældende Fordringshavere have i saa Fald at anlægge Retssag inden 4 Uger, efter at Boets Beslutning er tagen. I modsat Tilfælde bliver der ved Boets Opgørelse ikke taget Hensyn til deres Indsigelser. De ere pligtige at lade Stævningen forkynde for Boets Kurator.

Ville Parter, imellem hvilke en Tvist er opstaaet, overlade Spørgsmaalets Afgørelse til Skifteretten, er denne, naar ingen Bevisførelse ved Vidner, Syn eller Parternes egen Forklaring behøves, pligtig at afsige en Kendelse, ved hvilken Spørgsmaalet da er afgjort paa samme Maade som ved Voldgift. Herved finder Reglen i § 647, sidste Stykke, sidste Punktum, tilsvarende Anvendelse.

§ 660.

De i foregaaende Paragraf omhandlede Sager kunne anlægges ved det Steds Underret, hvor Boet behandles, eller, for saa vidt Sagen ifølge dens Genstand henhører Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53. under Landsret, ved den Landsret (jvf. § 329), under hvilken vedkommende Skifteret staar.

26de
Marts.

Dog skal det altid staa den, hvis Fordring eller nedlagte Paastand bestrides af Boet, frit for at anlægge Sagen ved Underret uden Hensyn til dens Genstand.

§ 661.

Boet er i de i § 659, 1ste Stykke, omhandlede Tilfælde selv at anse som Modpart, hvorfor Stævningen lyder paa det og forkyndes for Kurator paa Boets Vegne.

Det paaahviler Kurator at sørge for, at Boet under Retssagen repræsenteres paa behørig Maade.

§ 662.

Dommen i en i Henhold til § 659 anlagt Sag kan ikke, medmindre paagældende Parter frafalde Anke mod Dommen, eller den kun kan paaankes efter særlig Tilladelse, lægges til Grund for Boets videre Behandling, førend den almindelige Ankefrist er udløben ubenyttet.

Skulde Dommen blive forandret eller annulleret ifølge en senere Paaanke, tages behørigt Hensyn hertil ved Boets videre Behandling, i fornødent Fald ved Omgørelse af det foretagne, hvis Konkursbehandlingen ikke endnu er sluttet, men efter den Tid maa enhver Forandring søges iværksat ved Paaanke af Udlodningen.

§ 663.

Spørgsmaal om Boets Overtagelse, Bestyrelse — derunder Fastsættelse af de i Konkurslovens § 69 omhandlede Vederlag — Udlevering og, med de af § 659 flydende Begrænsninger, ogsaa om dets Opgørelse paakendes af Skifteretten. Tvistigheder angaaende disse Spørgsmaal behandles efter de for Underretssager foreskrevne Regler. Forligsmægling foregaar ved Skifteretten.

§ 664.

Imod Kendelser eller Beslutninger af Skifteretten, som forefalde under Boets Behandling, kan der udenfor de i Konkurslovens § 137 angivne Tilfælde finde Kære Sted til den Landsret, under hvilken vedkommende Skifteret staar. Ligeledes er den i Konkurslovens § 48, 2det Stykke, omhandlede Beslutning Genstand for Kære til Landsretten. Med Hensyn til Kære imod den Beslutning af Skifteretten, hvorved en antagen Akkord forkastes, blive de i Konkurslovens § 138 fastsatte Begrænsninger at iagttage.

Den sluttede Konkursbehandling og i Forbindelse hermed de under samme afsagte Kendelser og tagne Beslutninger, for saa vidt som disse ikke have været gjorte til Genstand for Kære, kunne paaankes til den Landsret, under hvilken Skifteretten staar. Den Beslutning af Skifteretten, hvorved en antagen Akkord er stadfæstet, kan dog kun i de i Konkurslovens § 139 nævnte Tilfælde indbringes til Prøvelse af Landsretten; dette sker ved Kære.

§ 665.

Ankefristen er 4 Uger.

Dog kan Justitsministeren undtagelsesvis indtil 1 Aar efter Konkursbehandlingens Slutning tilstede Anke, naar ganske særegne Omstændigheder retfærdiggøre, at Parten ikke i rette Tid har iværksat Anke.

§ 666.

Kærefristen er 2 Uger.

Naar en Kendelse eller Beslutning, der forefalder under Konkursbehandlingen, er paakæret, bliver Boets Behandling ikke desto mindre at fortsætte, men Skifteretten Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

har i saa Fald at drage Omsorg for, at den kærendes Ret ikke foregribes ved Be-
 handlingen, medens Kæremaalet staar paa. Er der iværksat Kære imod den Beslut-
 ning, hvorved en Akkord stadfæstes, maa Boet ikke forinden Spørgsmaalets endelige
 Afgørelse udleveres til Skyldneren, medmindre der drages Omsorg for at sikre den
 kærende. Et Kæreskrift, der ikke paaberaaber sig nogen af de i Konkurslovens § 139
 ommeldte Ankegrunde, hindrer ikke Boets Udlevering til Skyldneren.

Nr. 53.
 26de
 Marts.

Oprejsning imod Oversiddelse af Kærefristen kan gives efter Reglen i § 665,
 sidste Stykke, dog ikke længere end i 6 Maaneder.

§ 667.

Ankestævning forkyndes for Kurator, hvem det paahviler paa Boets Bekost-
 ning at drage Omsorg for, at der i fornødent Fald tages til Genmæle.

§ 668.

Med Hensyn til alt, hvad der efter Bestemmelserne i dette Kapitel skal iagt-
 tages af eller over for Boets Kurator, træder i Boer, hvor ingen Kurator er beskikket,
 Skifteretten i dennes Sted (jvf. Konkurslovens § 80).

§ 669.

I øvrigt finde med Hensyn til Anke og Kære i de ovenfor omhandlede Til-
 fælde Reglerne i §§ 655—656 tilsvarende Anvendelse.

Fra Sø- og Handelsrettens Skiftekommission finder Anke og Kære Sted til
 Østre Landsret.

Kapitel 59.

Auktioner i Dødsboer m. m. og i Konkursboer.

§ 670.

Naar pantsatte Genstande skulle bortsælges ved Tvangsauktion fra et Arv- og
 Gældsfragaalesbo eller et Konkursbo, skal Auktionen foretages af Skifteretten under
 Iagttagelse af de i Kapitlerne 48—51 indeholdte Regler og i øvrigt med de Lempelser,
 som følge af Konkurslov af 25. Marts 1872 og Skiftelov af 30. November 1874, saa-
 ledes som disse Love og Loven om en forandret Affattelse af visse Paragraffer i Kon-
 kursloven af 15. April 1887 forandres ved de i nærværende Lov indeholdte Bestem-
 melser. Kurator i Boet har at udføre, hvad der paaligger Rekvirenten af en Tvangs-
 auktion. Den, der besørger Inkassators Forretninger for Boet, fungerer ogsaa som
 saadan, for saa vidt Tvangsauktion angaar.

§ 671.

I de heromhandlede Boer skal enhver Underpanthaver i fast Ejendom og dermed
 som Tilbehør pantsat Løsøre være berettiget til inden en Maaned efter Rettens Be-
 slutning om, at Konkursbehandling skal finde Sted, eller efter at Arv og Gælds Fra-
 gaalse i Dødsbo gennem Proklama eller paa anden Maade er bekendtgjort, at er-
 klære, at han alene vil holde sig til sit Pant, og at han i øvrigt intet Krav gør paa
 Boet. I saa Fald kan enhver saadan Panthaver, hvis Fordring er forfalden, forfølge sin
 Panteret uafhængig af Skiftebehandlingen, efter at han, for saa vidt han ikke allerede
 er Udlægshaver, har foretaget Udlæg i Pantet, hvortil han skal være berettiget uden
 Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53. Lovmaal og Dom. Saa snart Udlæg saaledes er gjort, er Udlægshaveren forpligtet til at erstatte de af Boet paa Ejendommens Bestyrelse og Drift anvendte Udgifter og til at overtage den fremtidige Bestyrelse. Dersom Udlægshaveren ikke paa Anfordring indbetaler, hvad Boet saaledes har at fordre, eller dersom en Panthaver ikke inden 4 Uger efter Afgivelsen af den i 1ste Punktum ommeldte Erklæring iværksætter Retsforfølgningen og fremmer Realisationen uden ufornuødet Ophold, er Boet berettiget til at sætte Ejendommen til Tvangsauktion efter Reglerne i denne Lov, og bortfalder da Pant- eller Udlægshaverens Ret til selvstændig Forfølgning og til at fordre de paa Forfølgningen anvendte Omkostninger paaagte Køberen.

I Henseende til Skiftegebyret anses den pantsatte Ejendom og det ved Auktionen medfulgte Løsøre kun at henhøre til Boets Masse med Fradrag af Beløbet af de Pantefordringer, for hvis Vedkommende Fordring paa Boet uden for Pantet er frafalden.

§ 672.

For saa vidt der paa en af Boet rekvireret Tvangsauktion efter Budets Beskaffenhed ikke udkommer noget Overskud til de personlige Kreditorer, og ingen af de Pantekreditorer, hvis Fordringer helt eller delvis vilde erholde Dækning ved Budet, forlanger Bortsalg, bliver Auktionen at hæve, saafremt Panthaverne paa Boets Forlangende fra Auktionen at regne paatage sig det fornødne med Hensyn til Ejendommens Bestyrelse og holde Boet fri for Udgifter i den Anledning. I saa Fald er enhver af de nævnte Panthavere, uden Hensyn til, om hans Fordring ellers var forfalden, og om han maatte have anmeldt den i Boet, berettiget til at forfølge sin Panteret i Ejendommen, uafhængig af Skiftebehandlingen, i hvilket Tilfælde den pantsatte Ejendom ikke medtages ved Beregning af Skifteafgiften, men Panthaverne anses da at have frafaldet Krav i Boet.

§ 673.

Naar i øvrigt Afhændelse ved offentlig Auktion af et Bos Effekter skal finde Sted, sker dette efter Skifterettens Bestemmelse enten ved denne selv eller i det hele efter de for offentlige Auktioner, der ikke ere Tvangsauktioner, gældende Lovregler.

Fjerde Bog.

Strafferetsplejen.

Første Afsnit.

Almindelige Bestemmelser.

Kapitel 60.

Strafferetsplejens Omraade.

§ 674.

Alle Spørgsmaal om Straf, som ikke i Medfør af særlig Hjemmel i Lovgivningen afgøres uden særlig Straffesag eller behandles i den borgerlige Retsplejes Form eller henhøre under særlige Domstole, behandles efter de i denne Bog fastsatte Regler. Det samme gælder Ærefornærmelser i navnløse eller med urigtigt eller opdigtet Navn forsynede Skrivelser, for saa vidt den fornærmede forlanger offentlig Paatale, samt Sager om Oprejsning for uforskyldt Anholdelse eller Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel eller for uforskyldt Udstaaelse af Straf.

§ 675.

Efter denne Bogs Regler behandles endvidere, uden Hensyn til, om der samtidig nedlægges Paastand om Straf, Sager, hvorunder det offentlige nedlægger Paastand om:

- 1) Særlige Følger, der til Fyldestgørelse for det almene ere fastsatte for Overtrædelser af Love om Politivæsenet, Bygningsvæsenet, Landbovæsenet og lignende Love;
- 2) Ophævelse af en Forening;
- 3) Stadfæstelse af Forbud mod Udbredelse af et fremmed Skrift;
- 4) Anvendelse af Sikkerhedsforanstaltninger mod Undsigende (nu Straffelovens § 299);
- 5) Sikkerhedsforanstaltninger paa Grund af Forbryderes Utilregnelighed (nu Straffelovens § 38, 2det Stykke);
- 6) Udbringelse af Riget (nu Straffelovens § 16 og midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen af 1. April 1905 §§ 7 og 8);
- 7) Meddelelse af Afholdspaalæg til Drankere (nu midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen af 1. April 1905 § 6);
- 8) Opholdspaalæg til Forbrydere (nu midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen af 1. April 1905 § 8);
- 9) Inddragelse af Penge eller Gods;
- 10) Fortabelse af Embede, Bestilling, Rang, Titel, Orden eller Hæderstegn;
- 11) Fortabelse af Næringsadkomst;
- 12) Fortabelse af Arveret;

- Nr. 53. 13) Omstødelse af Ægteskab, som er indgaaet trods et Slægtskabs- eller Svogerskabsforhold, der er ubetinget Ægteskabshindring, eller trods et endnu bestaaende Ægteskab eller
 26de Marts.
 14) Mortifikation af Ærefornærmelser, der i Henhold til § 674 paatales offentlig.

§ 676.

Borgerlige Retskrav paa den Sigtede, som følge af strafbare Handlinger, kunne forfølges i Forbindelse med Straffesagen, overensstemmende med de i Kapitel 87 givne nærmere Regler.

*Kapitel 61.***Retternes Virkekreds.**

§ 677.

Forundersøgelse og enkeltstaaende Retshandlinger foretages ved Underretten, henholdsvis Sø- og Handelsretten, som Undersøgelsesret. Dog kan det i Sager, som henhøre under Landsret eller ere indankede for Landsret eller for Højesteret, undtagelsesvis af Landsrettens eller Højesterets Formand overdrages til et Medlem af Landsretten at handle som Undersøgelsesdommer.

§ 678.

Ved *Underretterne*, henholdsvis Sø- og Handelsretten, behandles og paakendes i første Instans Sager angaaende Lovovertrædelser,

- a) for hvilke Straffen ikke kan overstige Fængsel eller Tvangsarbejde, *eller*
- b) som falde under en Strafbestemmelse, der alternativt med andre Strafarter hjemler Anvendelse af Formuestraf, simpelt Fængsel, Ris eller Fortabelse af Næringsret, dog at Sigtede eller, hvis han er umyndig, hans Værge kan begære Paakendelse ved Landsretten, naar Straffen kan stige til Strafarbejde eller Embeds eller Bestillings Fortabelse, *eller*
- c) for hvilke Straffen for 1ste Gang begaaet Forbrydelse er bestemt alternativt til Fængsel paa Vand og Brød, jvf. midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen af 1. April 1905 § 13, eller Strafarbejde eller ifølge Straffelovens § 229 til Strafarbejde alene, naar Sigtede afgiver en fuldstændig og troværdig Tilstaaelse, og han eller hans Værge ikke begærer Paakendelse ved Landsret, *eller*
- d) som behandles ved Sø- og Handelsretten (§ 9, 1ste Stykke) eller ved Underretten ifølge denne Lovs § 18;
- e) Sager, hvorunder der enten alene eller i Forbindelse med en Straffepaastand, der hører under Underrettens Paakendelse, nedlægges Paastand om nogen af de i § 675 nævnte Følger, dog med Undtagelse af de under Nr. 2 og 4 ommeldte Sager;
- f) Sager om Oprejsning for uforskyldt Anholdelse;
- g) Sager om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel eller for uforskyldt Udstaaelse af Straf, naar den, som kræver Erstatningen, ikke samtidigt med Erstatningsbegæringen forlanger Paakendelse ved Landsret.

Sager, der rejse sig af politiske Lovovertrædelser, eller i hvilke legemlig Revselse maa antages at være forskyldt som Tillægsstraf, jvf. midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen af 1. April 1905 § 5, blive dog altid at behandle ved Landsretterne. Ogsaa andre Sager kan Paatalemyndigheden indbringe umiddelbart for Landsretten, naar den af særlige Grunde finder dette hensigtsmæssigt, og Sigtede eller dennes Værge samtykker deri.

§ 679.

Nr. 53.
26de
Marts.

Ved *Landsretterne* behandles og paakendes i første Instans de Sager, der ikke efter § 678 ere henlagte til *Underretterne*.

Nævninger skulle medvirke

a) i *Misgerningssager*.

En Sag regnes for en *Misgerningssag*, naar den angaar en *Forbrydelse*, for hvilken *Loven* hjemler *Livsstraf* eller, uden at saadant er betinget af *Gentagelse*; *livsvarigt Strafarbejde*.

b) i Sager, der rejse sig af politiske *Lovovertrædelser*.c) i Sager angaaende *Anvendelse af Straffelovens § 299*.d) i Sager, hvor *legemlig Revselse* maa antages at være forskyldt som *Tillægsstraf*, jvf. midlertidig *Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen af 1. April 1905*.e) i Sager, som ikke falde ind under a., b., c. eller d., naar *Strafarbejde* eller *Fortabelse af Embede, Bestilling eller Valgret* maa antages at være forskyldt. I disse Sager bortfalder dog *Nævningernes Medvirkning*, naar *Sigtede* eller hans *Værge* forlanger Sagen paadømt uden *Anvendelse af Nævninger*. Ligeledes skal *Nævningers Medvirken* bortfalde i disse Sager, naar *Sigtelsen* alene angaar *Vold paa Person* eller alene *Forbrydelse mod Sædeligheden* eller alene nogen af de i *alm. borg. Straffelovs Kapitel 23—27* omhandlede *Forbrydelser*, og den *sigtede* forhen har været dømt for nogen *Forbrydelse af samme Art* til *Strafarbejde* eller mindst to Gange eller ved *Vold en Gang til højere Straf* end simpelt *Fængsel*, og der ikke er forløbet 10 Aar efter *Udstaaelsen af den sidste Straf til Udøvelsen af den Handling*, for hvilken han sigtes.f) i Sager om *Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel* eller for *uforskyldt Udstaaelse af Straf*, naar den, som kræver *Erstatningen*, begærer *Spørgsmaalet*, om saadan *Erstatning* tilkommer ham, afgjort under *Medvirkning af Nævninger*, og *Krav herom* fremsættes samtidig med *Begæringen om Erstatningen*.

Ogsaa i andre Sager end de ovenfor nævnte kan *Landsretten*, naar *Paa-talemyndigheden* og *Sigtede* eller dennes *Værge* derom ere enige, bestemme, at *Nævninger* skulle medvirke.

§ 680.

Ved *Anvendelsen af Reglerne i §§ 678 (jvf. dog sidste Stykke) og 679* litra a. kommer, naar *Sigtelsen* angaar *Forsøg* eller *Meddelagtighed*, den *Strafbestemmelse i Betragtning*, som vilde være anvendelig, hvis *Forbrydelsen* var fuldbyrdet, eller *Sigtede* var *Gerningsmand*.

§ 681.

Finder Forening af flere Straffesager Sted, og nogen af dem hører under *Landsret* eller kræver *Nævningers Medvirkning*, blive de alle at behandle og paakende henholdsvis for *Landsret* og med *Nævninger*. *Forening af Sager mod flere Sigtede*, som adskilte vilde høre under *Landsret* uden og under *Landsret* med *Nævninger*, bør dog kun finde Sted, naar særegne *Grunde* tale derfor.

§ 682.

Retten prøver uden *Begæring* derom, om en Sag hører under dens *Virkekreds*, og om *Nævninger* skulle medvirke ved *Paakendelsen*. I de i § 679 litra d. og litra e., *Iste Punktum*, omhandlede *Tilfælde* beror en saadan *Afgørelse* paa *Retten* eget *Skøn* om den forskyldte *Strafs Art* eller *Størrelse*. Er *Domsforhandling* ved *Landsret* begyndt, skal det dog ikke være nødvendigt at afvise Sagen, fordi det findes, at den burde have været anlagt ved *Underret*. Er *Domsforhandling* ved *Nævninger* be-

Nr. 53. Lov af 26. Marts om *Retten* Pleje.

Nr. 53. gyndt, kan disses Medvirkning efter Rettens Bestemmelse vedblive, selv om det findes at Sagen burde have været foretaget uden Nævninger.

26de
Marts.

En Afgørelse af Underret, hvorved en Sigtets Begæring om Sagens Paakendelse ved Landsret afslaaes, saavel som en Afgørelse af Landsret, hvorved Paatalemyndighedens eller Sigtetes Begæring om Sagens Paakendelse under Medvirkning af Nævninger afslaaes, kan paakæres.

§ 683.

Til *Landsrettens* Virkekreds høre endvidere Afgørelser i Anledning af Paaanke af eller Kæremaal mod Underrettens Lomme, Kendelser og Beslutninger.

§ 684.

Under *Højesteret* høre alle Afgørelser i Anledning af Paaanke af eller Kæremaal mod Landsrettens Domme, Kendelser og Beslutninger, derunder indbefattet Handlinger af det Medlem af Landsretten, hvem det maatte være overdraget at handle som *Undersøgelsesdommer*.

Kapitel 62.

Værneting og Forening af Straffesager.

§ 685.

Enkeltstaaende Retshandlinger foretages i Reglen ved *Undersøgelsesretten* (§ 677) i den Retskreds, hvor den Person, som skal afhøres, bor eller opholder sig, eller hvor den Ting findes eller antages at være, til hvilken Retshandlingen har Hensyn.

§ 686.

Straffesager forfølges ved de nedenfor anførte Værneting. Reglerne herom finde Anvendelse saavel med Hensyn til *Forundersøgelsen* som med Hensyn til *Behandlingen* ved den dømmende Ret.

§ 687.

Alle i Kongeriget begaaede Forbrydelser forfølges i Reglen ved den Ret, i hvis Kreds Handlingen er foretaget. Udkræves flere Handlinger til Forbrydelsens Begreb, er den Ret Værneting, i hvis Kreds den sidste af dem er foretaget. Udgøre flere i forskellige Retskredse foretagne straffbare Handlinger, som hver især vilde begrunde Værneting efter foranstaaende Regler, tilsammen een Forbrydelse, eller er en Forbrydelse begaaet paa Grænsen af flere Retskredse, eller er det uvist, i hvilken af flere bestemte Retskredse en Forbrydelse er begaaet, kan Forfølgning ske ved en hvilken som helst af de Retter, om hvilke der paa Grund af de angivne Omstændigheder opstaar Spørgsmaal.

§ 688.

Som *Gerningsstedets* Værneting ved Forbrydelser, der begaas udenfor Kongerigets *Søterritorium* om Bord paa dansk Skib eller af Personer, som høre til saadant Skib, anses den Ret, til hvis Kreds Skibet ved sin Hjemkomst til Kongeriget ankommer for at losse eller lade.

§ 689.

Ved den Ret, i hvis Kreds Sigtete bor eller, hvis han ikke har Bolig i Riget, ved *Forfølgningens* Begyndelse opholder sig, eller, hvis han ikke findes i Riget, ved den Ret, i hvis Kreds han sidst havde Bolig eller opholdt sig, kunne forfølges:

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

1) de under de danske Domstoles Paakendelse hørende Forbrydelser, som be-
gaas udenfor Kongerigets Grænser, Nr. 53.
26de
Marts.

2) de Forseelser, som det tilkommer Politimesteren at paatale (§ 704), uden Hensyn til, om de paatales af ham eller af andre,

3) andre Forbrydelser, naar der mangler saadanne Oplysninger, som betinge Anvendelse af § 687.

Danske i Udlandet ansatte Embedsmænd, der ikke ere det paagældende Lands Domsmyndighed undergivne, og de til de danske Gesandtskaber i fremmede Stater hørende Personer anses ved Anvendelsen af ovenstaaende Regel som havende Bolig i København, for saa vidt de ikke maatte have vedligeholdt Bolig noget andet Sted i Riget. Det samme gælder om andre danske Undersaatter, som ikke kunne sagsøges i det Land, hvor de have Bopæl.

§ 690.

I de i § 689 ommeldte Tilfælde kan Sagen ogsaa forfølges ved den Ret, i hvis Kreds Sigtede er bleven paagreben.

§ 691.

Forbrydelser, hvis Paatale efter § 696 sker under een Sag, forfølges under eet ved en Ret, som er Værneting for den Forbrydelse, der nærmest har givet Anledning til Forfølgningen. Hører nogen af de begaaede Forbrydelser for Underret, medens en eller flere andre høre under Landsrettens Paakendelse, træder med Hensyn til Domsforhandling i Underrettens Sted den Landsret, til hvis Kreds den hører.

§ 692.

Sag om Oprejsning for uforskyldt Anholdelse (§ 678 f) forfølges ved Retten i den Retskreds, hvor Anholdelsen har fundet Sted. — Sag om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel forfølges, dersom den skal behandles ved Underret (§ 678 g), ved den Underret, som har ledet Forundersøgelsen af Sagen eller, i Mangel af en saadan, ved den Underret, som har besluttet Fængslingen, og, hvis den skal behandles ved Landsret, ved den Landsret, under hvilken nævnte Underret hører. — Sag om Erstatning for uforskyldt Udtaaelse af Straf forfølges, naar den skal afgøres ved Underret, ved den Underret, som har dømt i Sagen, eller som, hvis Dommen er afsagt af Landsret, har ledet Forundersøgelsen i den, eller i Mangel af en saadan, ved den Underret, i hvis Retskreds den uskyldig straffede bor eller opholder sig, og, hvis Sagen skal afgøres ved Landsret, ved den Landsret, som har dømt i den, eller under hvilken den Underret hører, som har afsagt Dommen (jvf. dog § 937, 2det Stykke). Dersom den paagældende Forbrydelse har været paatalet ved Sø- og Handelsretten i København eller udenfor København ved en Underret i Medfør af § 18, komme foranstaaende Bestemmelser til Anvendelse med de fornødne Lempelser, saaledes at Sagen bliver at anlægge ved vedkommende Landsret eller ved den almindelige Underret i Retskredsen.

Sager mod en Forening til dens Ophævelse i Medfør af Grundloven af 28. Juli 1866 § 87 forfølges ved den Ret, i hvis Kreds Foreningen eller dens Bestyrelse har sit Sæde, eller, naar saadant ikke med Sikkerhed kan udfindes, hvor et af Bestyrelsens Medlemmer bor.

Sag til Stadfæstelse af de i Lov af 3. Januar 1851 § 14, jvf. § 15, omhandlede Forbud forfølges ved den Ret, i hvis Kreds Forbudet er nedlagt.

Paa Sager, hvorunder Paastand alene nedlægges om nogen af de øvrige i § 675 omhandlede Følger, finde Reglerne i §§ 687—690 tilsvarende Anvendelse.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 693.

Retshandlinger, ved hvilke Sag mod en Person indledes, kunne i paatrængende Tilfælde uden Hensyn til de ovenstaaende Regler foretages af Underretsdommeren i den i § 690 ommeldte Retskreds. Sagen afgives snarest muligt til den kompetente Ret.

Afvigelse fra Reglerne om Værneting kan, saa længe Domsforhandling endnu ikke er begyndt, paa Begæring, naar særegne Grunde findes at tale derfor, besluttes af Landsretten, dersom Spørgsmaalet angaar Underretter i samme Landsretskreds, henholdsvis Sø- og Handelsretten og en Underret i Østre Landsretskreds, og i andre Tilfælde af Højesteret (§ 214).

Sager, der skulle forhandles for Nævningeret, kunne af Sigtede begæres foretagne paa det Sted, hvor Landsretten har sit Hovedsæde — eller undtagelsesvis for den først forestaaende Nævningeret i Landsretskredsen, — naar Varetægtsfængslet derved efter Landsrettens Skøn vil blive væsentlig afkortet, uden at Bekostningen for det offentlige vil blive forhøjet i nogen uforholdsmæssig Grad.

§ 694.

Efter Begæring kan Retten meddele Tilladelse til, at en begyndt Forfølgning overflyttes til en anden Ret, som efter foranstaaende Regler er lovligt Værneting, naar dette paa Grund af Vidners Bopæl eller af anden særlig Grund skønnes hensigtsmæssigt til Sagens Fremme. Beslutning herom tages af den Ret, ved hvilken Forfølgningen er begyndt, naar den anden Ret deri er enig, og ellers af den fælles overordnede Ret (§ 214). En Beslutning, hvorved en Begæring om Sagens Overflytning til en anden Ret nægtes, kan paakæres.

§ 695.

Naar Sigtede møder, prøver Retten ikke af egen Drift, om Sagen er indbragt for ret Værneting. Indsigelse er udelukket, naar Sigtede, førend Domsforhandlingen er begyndt, har haft Adgang til at fremsætte den, uden at dette er sket.

At Forundersøgelse eller enkeltstaaende Retshandlinger udenfor Domsforhandling ikke ere foregaaede ved rette Værneting, berøver dem ikke deres Gyldighed.

Er der Strid mellem flere Retters Afgørelser af et Værnetingsspørgsmaal, kan det af Paatalemyndigheden indbringes til Afgørelse for Landsretten, hvis Retterne høre til samme Landsretskreds, og i andre Tilfælde for Højesteret. Herved finde i øvrigt Reglerne i Kapitlerne 80—83 Anvendelse, saaledes at der ved Fristernes Beregning tages Hensyn til den sidste Afgørelse.

§ 696.

Skal Forfølgning, enten ved Undersøgelsesret eller ved den dømmende Ret, samtidig finde Sted mod samme Sigtede for flere Forbrydelser eller mod flere Sigtede som delagtige i een Forbrydelse, bør dette ske under een Sag, for saa vidt saadant lader sig gøre uden væsentlig Forhaling eller Vanskelighed. Forbrydelser af den i § 678 litra d. nævnte Art kunne kun forenes med andre Forbrydelser af samme Art.

§ 697.

Retten kan paa Begæring eller i Embeds Medfør beslutte Adskillelse af de Straffesager, som ere forenede i Henhold til § 696. Det beror paa Retten, om de Sager, som kun paa Grund af Foreningen forfølges for den, efter Adskillelsen fremdeles skulle behandles ved den eller ikke; samme Regel gælder, naar Foreningen opbør af anden Grund, saasom Frafald af Forfølgning.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

§ 698.

Nr. 53.
26de
Marts.

Retten kan med Hensyn til flere selvstændige Sager, der samtidig henstaa for Undersøgelsesretten eller samtidig for den dømmende Ret, beslutte, at de skulle forbindes til een Sag, dog, naar Søgsmålene ikke staa i det i § 696 forudsatte Forhold til hinanden, kun, naar ingen af Parterne gør Indsigelse derimod. Herved finder Reglen i § 696, sidste Punktum, tilsvarende Anvendelse.

Beslutningen tages af den Ret, for hvilken Sagerne henstaa, eller, hvis Spørgsmaal er om Forening af Sager, som ere tingfæstede dels ved Landsretten, dels ved en under den hørende Underret, af Landsretten. Forfølges Sagerne ellers for forskellige Retter, og der ikke er Enighed, afgøres Spørgsmaalet af vedkommende overordnede Ret (§ 214).

§ 699.

Retten kan omgøre Beslutninger, som den har truffet i Medfør af §§ 697 og 698; dog kan en Sags Overgang til en anden Ret kun beslattes overensstemmende med Forskrifterne i § 698, 2det Stykke.

§ 700.

Retterne ere beføjede til i en fremmed Retskreds, uden Mellekomst af Retten i denne, at lade foretage Forkyndelser samt at lade udføre Anholdelsesbeslutninger, Fængslingskendelser og Befalinger om ved Tvang at fremstille Vidner eller Syns- eller Skønsmænd for Retten. Naar det i øvrigt til Undersøgelsens Fremme findes hensigtsmæssigt, kan Retten foretage Embedshandlinger i en fremmed Retskreds med Samtykke af Retten i denne eller af højere Ret, og i paatrængende Tilfælde uden saadant Samtykke. Fornøden Meddelelse skal snarest muligt ske til Retten i den paagældende Kreds.

*Kapitel 63.***Paatalen.**

§ 701.

Retterne træde i de efter Reglerne i denne Lovs 4de Bog behandlede Sager kun i Virksomhed ifølge Begæring af nogen, hvem Ret til Paatale tilkommer, jvf. dog §§ 792 og 803.

I Underretskredse, hvor Dommeren tillige er Politimester, træder i Stedet for Begæring til Underretten en Tilførsel til Retsbogen om, at Rettens Virksomhed er foranlediget af Dommeren i hans Egenskab af Politimester.

§ 702.

Paatalen tilkommer efter de nedenstaaende Regler Amtmanden (i København Politidirektøren), Politimesteren, særlige Forvaltningsmyndigheder og private.

Hvor Paatalen tilkommer Amtmanden eller Politiet, kan Justitsministeren med Hensyn til enkelte Sager paalægge Paatalemyndigheden at begynde eller fortsætte, undlade eller standse Forfølgning, at gøre Retsmidler gældende o. s. fr.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 703.

I alle Sager, hvis Forfølgning ikke er henvist til Politimesteren eller private (§§ 704 og 708), tilkommer det Amtmanden (i København Politidirektøren) at paatale for den dømmende Ret. Forfølgning ved Undersøgelsesret rejses i saadanne Sager af Politimesteren. Denne kan i disse Sager (Justitssager) kun undlade Forfølgning med Paatalemyndighedens Samtykke.

§ 704.

Politimesteren tilkommer det at rejse Tiltale for Underretten, henholdsvis Sø- og Handelsretten, i de nedennævnte Sager, for saa vidt disse ere Genstand for offentlig Paatale (Politisager), nemlig:

1) Sager angaaende Forseelser, for hvilke Loven ikke hjemler anden Straf end Formuestraf, simpelt Fængsel, eller Fortabelse af en Næringsret, dog med Undtagelse af de i Straffelovens §§ 129, 130, 3die Stykke, 208 og 209 omhandlede Lovovertrædelser;

2) Sager angaaende de Lovovertrædelser, som omhandles i

- a. Forordning om Straf for Kvaksalveri m. m. af 5. Sept. 1794 § 5, jvf. Lov af 3. Marts 1854;
- b. Forordning om uberettiget Bæren af Uniformer m. v. af 27. Novbr. 1801 § 2;
- c. Plakat om Kystpolitiet af 28. Febr. 1817 § 12;
- d. Forordning angaaende Foranstaltninger for at hindre rejsende Haandværkssvendens Omflakken i Landet m. m. af 10. Decbr. 1828 §§ 13 og 14, jvf. Lov om Fattigvæsenet af 9. April 1891 § 57;
- e. Tyendelov af 10. Maj 1854 § 63, 1ste Punktum;
- f. Lov om Københavns Vandforsyning af 30. Novbr. 1857 § 10, jvf. Lov angaaende Tilvebringelse af Vedtægter for Benyttelsen af Vand fra kommunale Vandværker af 28. Januar 1876 og Lov om Beskyttelse for Vandforsyningsanlæg af 24. April 1896 § 3;
- g. Lov om Straffen for Løsgænger og Betleri af 3. Marts 1860, jvf. midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen af 1. April 1905 § 8, 1ste og 2det Stykke, og Lov om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed og venerisk Smitte af 30. Marts 1906 § 1;
- h. almindelig borgerlig Straffelov af 10. Febr. 1866 §§ 111, 2det Stykke, 277, 2det Stykke, 278, 2det Stykke, jvf. Lov om Handel med Gødnings- og Foderstoffer af 26. Marts 1898 § 11, 2det Stykke, og § 296 samt § 200, jvf. Lov Nr. 80 af 11. Maj 1897 § 1 og midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen af 1. April 1905 § 1, jvf. § 2 og § 26;
- i. Lov om Tilsyn med Udvandreres Befordring af 1. Maj 1868 § 10;
- j. Lov om Værnepligt af 6. Marts 1869 § 13, jvf. § 54;
- k. Lov om Tilsynet med Fremmede og Rejsende m. m. af 15. Maj 1875 § 22;
- l. Lov om Foranstaltninger mod smitsomme Sygdommes Indførelse i Riget af 2. Juli 1880 § 38, jvf. Lov om samme Emne af 16. Marts 1900;
- m. Lov om Beskyttelse af Varemærker af 11. April 1890 § 12, 2det Stykke, jvf. § 17, 2det Stykke;
- n. Lov om Fæstevirksomhedens Ordning af 1. April 1891 § 6, jvf. Lov om Forandring i samme af 23. Februar 1894;
- o. Sølø af 1. April 1892 §§ 291, 1ste Punktum, 298, 1ste Stykke, og 302.
- p. Lov om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene af 14. April 1893 § 16;

- q. Lov om Forholdsregler til Beskyttelse af undersøiske Telegraf- og Telefonledninger Nr. 53. af 15. Februar 1895 § 6; 26de
Marts.
- f. Strandslov af 10. April 1895 § 22;
- s. Lov om Foranstaltninger mod Udbredelse af smitsomme Sygdomme af 31. Marts 1900 § 27;
- t. Lov om Tilsyn med Dampfartøjer m. m. af 13. Februar 1903 § 30;
- u. Lov om Livsforsikringsvirksomhed af 29. Marts 1904 § 57, medmindre Indenrigsministeren bestemmer, at de paagældende Sager skulle behandles som Justitssager;
- v. Midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen af 1. April 1905 §§ 6, 7 og 8, 3die Stykke;
- x. Lov om Foranstaltninger til Tuberkulosens Bekæmpelse af 14. April 1905 § 16;
- y. Lov om Modarbejdelse af offentlig Usædelighed og venerisk Smitte af 30. Marts 1906 §§ 2, 9, 14 og 15;
- z. Lov om Kystfredning af 18. Maj 1906 § 11, 2det Stykke;
- æ. Lov om Tilvirkning og Forhandling af Margarine m. m. af 19. April 1907 § 18, 2det Stykke,

saa og enhver efter 1. Jan. 1908 udstedt Lov, i hvilken offentlig Politirets Behandling er foreskrevet, uagtet Straffen kan blive af anden Art end i nærværende Paragrafs Nr. 1 angivet.

Skal en Politisag forfølges under eet med en Sag, som hører under Overøvrighedens Paatale, iværksættes Paatalen af Overøvrigheden overensstemmende med Reglerne i § 703.

I de Tilfælde, hvor Afgørelse ved en Advarsel af en Politisag mod en Tiltalt, der findes skyldig, er udelukket (se § 914), kan udenfor København Politimesteren kun med Amtmandens Samtykke undlade Paatale eller standse Forfølgning.

§ 705.

Amtmanden (i København Politidirektøren) og Politimesteren paatale i Embeds Medfør. Dog udkræves:

- 1) Justitsministerens Befaling til Paatale af Embedsmænds Forbrydelser i Embedsforhold samt af andre Forbrydelser, ved hvilke dette særlig er foreskrevet;
- 2) Opfordring af vedkommende særlige Myndighed, naar det ifølge Lovgivningen afhænger af dennes Bestemmelse, om Paatale skal finde Sted;
- 3) Begæring af en dertil berettiget privat, naar den offentlige Paatale ved Lovgivningen er betinget heraf. Saadan Begæring af en privat maa for at kunne tages til Følge ikke udelukke nogen medskyldig fra Forfølgningen, medmindre Paatalemyndigheden billiger Udelukkelsen; angaar den kun nogle af de skyldige, men uden at udelukke mulige medskyldige, kan Forfølgningen udstrækkes til disse. Er privat Paatale i Henhold til § 709 begyndt, kan offentlig Paatale ikke begæres.

At Befalingen, Opfordringen eller den privates Begæring i de forannævnte Tilfælde mangler, udelukker ikke, at uopsættelige Skridt foretages, naar Gerningen maa antages at være vedkommende ukendt, og Omstændighederne gøre det rimeligt, at Paatale vil blive begært. Tages Befalingen eller Opfordringen tilbage, inden Dom er afsagt eller Nævningernes Erklæring afgiven, standses Forfølgningen; det samme gælder, naar den privates Begæring tages tilbage, hvis Paatalemyndigheden skønner, at ingen almen Interesse kræver Fortsættelsen, uden denne Betingelse kun, hvor der er særlig Lovhjemmel.

§ 706.

Udenfor de Tilfælde, hvor Amtmanden (Politidirektøren) skønner, at Underøgelsen ikke kan ventes at føre til, at en Person findes skyldig til Straf, kan han i Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53. Sager, der høre under hans Virkekreds, kun undlade Paatale eller frafalde en paa-
 26de
 Marts. begyndt Forfølgning:

1) i Tilfælde, hvor Lovgivningen indeholder særlig Hjemmel for, at offentlig Paatale under visse Betingelser kan bortfalde, uden at Justitsministerens Samtykke dertil kræves;

2) i Tilfælde, hvor Straffelovens § 7 eller § 64 er anvendelig, naar det skønnes, at ingen eller kun en ubetydelig Straf vilde blive idømt, og at en Domfældelse ikke i Gentagelsestilfælde vilde faa Betydning med Hensyn til Anvendeligheden af en strengere Strafbestemmelse;

3) i andre Tilfælde kun indenfor de Grænser, som ere dragne ved Lov eller drages ved Bestemmelse truffen af Justitsministeren.

Finder Amtmanden (Politidirektøren) i andre Tilfælde, at Paatale under Hensyn til særlig formildende Omstændigheder kan undlades uden Skade for nogen offentlig Interesse, skal han forelægge Sagen for Justitsministeren.

Dennes Afgørelse bliver fremdeles at indhente, naar der i de i Straffelovens § 70 samt midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen af 1. April 1905 § 16 omhandlede Tilfælde er Spørgsmaal, om Paatale bør frafalde.

§ 707.

Er en Handling, hvis Paatale i Henhold til § 704 paahviler Politimesteren, Overtrædelse af en Lov, hvis Efterlevelse det paahviler en særlig offentlig Myndighed at vaage over, kan den paatales af den vedkommende særlige Myndighed efter de nærmere Regler i § 966, medmindre Forening med en Straffesag, som paatales af Amtmand eller Politimester, skal finde Sted.

§ 708.

Strafbare Handlinger, der ved Lovgivningen ere henviste til privat Forfølgning, blive ordentligvis at paatale af den private, hvem Paataleret tilkommer, overensstemmende med Reglerne om den borgerlige Retspleje, jvf. dog § 967.

Naar en Handling, der udgør en Lovovertrædelse af ovennævnte Art, tillige indeholder en Lovovertrædelse, som er offentlig Paatale undergivet, kan vedkommende Paatalemyndighed efter Begæring af den private paataleberettigede forfølge begge Lovovertrædelser under eet. Den private paataleberettigede kan i saadanne Tilfælde paa ethvert Trin standse den efter hans Begæring begyndte Forfølgning.

Fremdeles kan Paatalemyndigheden — Politimesteren dog kun med Amtmandens Samtykke —, naar den finder, at en offentlig Interesse kræver, at en Handling af den i 1ste Stykke nævnte Art gøres til Genstand for offentlig Forfølgning, paatale samme overensstemmende med de Regler, som gælde for Behandlingen af de andre Sager, der ere undergivne dens Paatale, dog forudsat, at der ikke allerede er gaaet Dom i en angaaende samme Handling anlagt privat Sag, jvf. § 967; anser Paatalemyndigheden Retshandling ved en Undersøgelsesret nødvendige, kan den foranstalte de i saa Henseende fornødne Skridt foretage.

Naar Paatalemyndigheden i Henhold til foregaaende Stykke har indledet Forfølgning, standser vedkommende privates Ret til selv at paatale, hvorhos Reglen i § 279 i Slutningen i fornødent Fald finder tilsvarende Anvendelse. Naar han straks afgiver Erklæring herom, har han dog Adgang til at slutte sig til Paatalemyndighedens Forfølgning. Dog kan han ikke i noget Tilfælde gøre Krav paa Udsættelse af Sagen, og det paahviler ikke Tiltalte eller dennes Forsvarer at afgive foreskrevne Meddelelser

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

til ham. Frafalder Paatalemyndigheden den begyndte offentlige Forfølgning, er det den private uforment at paatale eller fortsætte sin Paatale (jvf. § 279).

Nr. 53.
26de
Marts.

Reglen i Straffelovens § 212, 2det Punktum, bliver staaende ved Magt.

§ 709.

De Lovbestemmelser, som særlig hjemle private Beføjelse til at paatale Lovovertrædelser, der ogsaa kunne forfølges af det offentlige, blive staaende ved Magt.

Endvidere skulle Lovovertrædelser, hvis offentlige Forfølgning er betinget af en privats Begæring, ogsaa hvor det ikke er særlig hjemlet, kunne paatales af den vedkommende private, dersom Handlingen ikke kan medføre højere Straf end simpelt Fængsel. Det samme skal gælde i Sager om Anvendelse af almindelig borgerlig Straffelov § 299.

Ved Forfølgningen i ovennævnte Tilfælde finde Reglerne i § 708, 1ste og 4de Stykke, tilsvarende Anvendelse. Dog skal det have sit Forblivende ved den i Lov om Behandlingen af offentlige Politisager i København m. m. af 11. Februar 1863 § 2, 2det Punktum, den formentlig forurettede hjemlede Beføjelse til at indbringe til Behandling som offentlig Politisag Myndighedsmisbrug af Politiets Personale, saaledes at herved Reglerne i Kapitel 79, jvf. § 704, skulle finde Anvendelse.

Den ved ovennævnte Lov af 11. Februar 1863 hjemlede Ret for den formentlig forurettede skal paa tilsvarende Maade gælde i andre Underretskredse, hvor Dommeren ikke tillige er Politimester (jvf. § 22, 2det Stykke).

§ 710.

Retten prøver i Embeds Medfør, om den, der forfølger efter foranstaaende Regler, er berettiget til Paatale.

§ 711.

Forfølgning kan frafalde, saa længe ikke Dom er afsagt eller henholdsvis Nævningernes Erklæring afgiven. Frafalder Paatale, efter at Domsforhandling er begyndt, afsiger Retten Frifindelsesdom. Naar ellers en begyndt Forfølgning frafalder, udsteder Retten paa Forlangende et skriftligt Vidnesbyrd herom.

§ 712.

Justitsministeren antager et passende Antal af de til Møde for den paagældende Domstol berettigede Sagførere til at beskikkes til som offentlige Anklagere at udføre de af vedkommende Paatalemyndighed besluttede Anklager

1. for Højesteret,
2. for Landsretterne ved Behandling af Ankesager,
3. for Landsretterne ved Behandling af Nævningesager,
4. for Landsretterne ved Behandling af de Sager i 1ste Instans, ved hvis Paadømmelse Nævninger ikke medvirke,
5. for Underretterne (i København tillige for Sø- og Handelsretten).

De offentlige Anklagere ere pligtige at efterkomme de af Retten i Medfør af nærværende Lov givne Paalæg.

Nr. 53.
26de
Marts.

Kapitel 64.

Sigtede og hans Forsvar.

§ 713.

Under Ordet „Part“, hvor dette i denne Lov anvendes i Bestemmelser, der ikke særlig angaa borgerlige Sager, skal ogsaa den sigtede i en Straffesag anses for indbefattet.

§ 714.

Den, der sigtes for en Forbrydelse, er berettiget til at vælge en Forsvarer til at staa ham bi i Overensstemmelse med de nedenfor nærmere givne Regler. Er han personlig umyndig, tilkommer Valget hans Værge, som derhos altid er berettiget til at optræde paa hans Vegne.

Kun de til Møde for vedkommende Ret berettigede Sagførere eller de særlig af Justitsministeren til Beskikkelse som offentlige Forsvarere ved vedkommende Ret antagne Mænd kunne vælges til Forsvarere, medmindre Retten undtagelsesvis tilsteder, at andre personlig myndige og uberygtede Personer benyttes som saadanne.

Udelukkede fra at vælges ere Personer, der ere indkaldte til at afhøres som Vidner eller Syns- eller Skøns mænd, eller som ere begærte indkaldte i saadan Egen- skab, indtil Retten har truffet Afgørelse herom, eller hvis Optræden ifølge § 61 Nr. 3 vilde medføre Inhabilitet hos Dommeren.

§ 715.

Offentlig Forsvarer bliver, for saa vidt Sigtede ikke selv har valgt en Forsvarer, eller den valgte Forsvarer udebliver, at beskikke,

- a) naar Sigtede undergives Varetægtsfængsel som sigtet for en i den offentlige Mening vanærende Handling og ikke tidligere for en saadan Handling har været anset med Straf uden at have faaet Æresoprejsning,
- b) naar der, forinden Tiltale er rejst, skal afhøres Vidner, eller Besigtigelse skal ske eller Syn eller Skøn afgives til Brug under Domsforhandling, dog at Retshandlingen ej bliver at udsætte efter Forsvarers Tilstedekomst, naar det maa befrygtes, at Beviset derved vilde spildes,
- c) naar Nævninger skulle medvirke i Landsretssager, eller der i saadanne Sager er Spørgsmaal om at lægge Beslag paa Sigtedes Formue i Henhold til denne Lovs § 777,
- d) i alle andre Sager, hvor Tiltale er rejst for Landsret, eller der i Anledning af Indankning eller Begæring om Genoptagelse af en Sag skal finde mundtlig Forhandling Sted ved Landsret,
- e) naar en Landsrets Dom paaankes, eller der i Anledning af Kære undtagelsesvis skal finde mundtlig Forhandling Sted for Landsret eller Højesteret, jvf. § 949, 2det Stykke,
- f) naar Vidners eller Syns- eller Skøns mænds beedigede Forklaring begæres til Brug under en i Udlandet indledet Straffesag,
- g) i alle Tilfælde, hvor Retten i Medfør af § 30, 2det Punktum, beslutter, at Sigtedes Afhørelse skal foregaa for lukkede Døre.

I de under a og d nævnte Tilfælde bliver offentlig Forsvarer kun at beskikke, naar den Sigtede (eller hans Værge) begærer det. Herom skal der gives Sigtede Lejlighed til at udtale sig.

§ 716.

Ogsaa udenfor de Tilfælde, hvor Beskikkelse af offentlig Forsvarer følger af Bestemmelsen i § 715, kan der, saavel før som efter at Tiltale er rejst, beskikkes

Sigtede offentlig Forsvarer, naar Retten efter Sagens Beskaffenhed finder saadant for- Nr. 53.
 nødent, og Sigtede ikke selv har valgt en Forsvarer, eller denne udebliver; jvf. derhos § 903. 26de

Beslutninger, hvorefter Forsvarer skal beskikkes, kunne ikke paaklages for højere Marts.
 Ret. Imod Beslutninger, hvorved Beskikkelse af Forsvarer nægtes, kan Kære til højere
 Ret finde Sted.

§ 717.

Til at beskikkes som offentlige Forsvarere antager Justitsministeren efter Overenskomst et passende Antal af de til Møde for vedkommende Domstol berettigede Sagførere eller, om fornødent, andre dertil egnede Mænd. I paatrængende Tilfælde kan dog ogsaa en Sagfører, der ikke er antagen af Justitsministeren, men dog berettiget til Møde for vedkommende Ret, beskikkes til Forsvarer.

Antagelse til at beskikkes som offentlig Anklager i Henhold til § 712 udelukker ikke, at vedkommende tillige kan antages til at beskikkes som offentlig Forsvarer.

§ 718.

Til offentlig Forsvarer maa ingen beskikkes, der selv er forurettet ved Forbrydelsen eller staar i et saadant Forhold til den forurettede, som vilde udelukke en Dommer fra at handle i Sagen, eller der er kaldet til at forklare som Vidne, Syns- eller Skønsmand i Sagen eller har handlet i den som Anklager eller Rettergangsfuldmægtig for den forurettede eller som Politiembedsmand eller som Dommer eller i en anden Straffesag har været Forsvarer for en Sigtet, med hvis Interesse i Sagen den nu Sigtedes staar i Strid, eller hvis Beskikkelse ifølge § 61 Nr. 3 vilde medføre Inhabilitet hos Dommeren.

Ere flere Personer sigtede under samme Sag, kan Forsvaret kun udføres af den samme Person, naar de Sigtedes Interesser under Sagen ikke ere modstridende.

§ 719.

Beskikkelse af Forsvarer ved Undersøgelsesret samt ved Domsforhandling for Underret foretages af den Overøvrighed (i København Politidirektøren), i hvis Kreds den paagældende Underret er beliggende. I paatrængende Tilfælde, indtil vedkommendes Bestemmelse kan indhentes, kan dog Dommeren foretage Beskikkelsen. Beskikkelse af Forsvarer for Landsret eller Højesteret foretages af henholdsvis Landsrettens eller Højesterets Formand. Sagerne bør saa vidt muligt fordeles mellem de antagne Forsvarere efter Omgang; ønsker Sigtede en bestemt Person beskikket og oplyser, at denne er villig, bør han i Reglen beskikkes uden Hensyn til den regelmæssige Omgang, forudsat at ingen lovlig Hindring er forhaanden.

§ 720.

Beskikkelsen kan tilbagekaldes, jvf. § 719, naar det findes nødvendigt i Forsvarets Interesse, samt, for saa vidt Sagen ikke derved forhales, efter Begæring af Sigtede, naar han har truffet Overenskomst om Forsvarets Udførelse uden Udgift for det offentlige.

§ 721.

Forsvareren er berettiget til at overvære alle Retsmøder, selv om disse holdes for lukkede Døre (§ 30), den valgte Forsvarer dog kun, for saa vidt han ikke er udelukket fra Tilstedeværelse i Medfør af § 804 Nr. 3. I de Retsmøder, der afholdes, forinden Tiltale er rejst, er Forsvareren berettiget til at fremføre Bemærkninger og til i Korthed at faa disse tilførte Protokollen; men Dommeren bestemmer, paa hvilket Tidspunkt af Retsmødet dette kan ske, jvf. dog § 807. I Retsmødet er Forsvareren Nr. 53.
Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53. berettiget til at samtale med den sigtede angaaende disse Tilførsler, men i anden
26de Anledning kun med Dommerens Samtykke.
Marts.

Under Domsforhandlingen i Landsretssager kan det af Landsrettens Formand tillades, at flere valgte Forsvarere optræde for samme Sigtede, dog kun een for hver enkelt Del af Forhandlingen. Sigtede er berettiget til selv tillige at tage Ordet til sit Forsvar, jvf. dog § 897, 2det Stykke.

Den offentlige Forsvarer, som er beskikket til at varetage Sigtedes Tarv under Domsforhandlingen, er beføjet til at give Møde ogsaa under Retshandlinger ved anden Ret. Skal en saadan Retshandling foregaa udenfor den Underretskreds, hvori han bor, kan paa hans Begæring en særlig Forsvarer beskikkes til at møde ved samme. Dog bør i paatrængende Tilfælde Retshandlingen ikke udsættes herefter.

§ 722.

Sigtede har, ogsaa naar han er fængslet, Ret til ukontrolleret Samkvem — skriftligt eller mundtligt — med sin beskikkede Forsvarer. I Henseende til en Sigtets Samkvem med sin valgte Forsvarer i Fængslingstiden kan Dommeren, naar han anser det fornødent, saa længe Tiltale ikke er rejst, anordne fornøden Kontrol.

§ 723.

Misbruger en Sagfører eller nogen til Forsvarer beskikket Mand sin Stilling til at modarbejde Sagens Oplysning, eller gør han sig skyldig i Tilsidesættelse af de ham paahvilende Pligter til behørig at fremme Sagen, bliver han at anse efter Straffelovens § 144.

§ 724.

Beskikkelse af en offentlig Forsvarer indskrænker ikke Sigtedes Ret til selv at drage Omsorg for sit Forsvar; men Forsvareren behøver ikke Sigtedes Samtykke til at foretage de Handlinger, som han anser for nødvendige eller hensigtsmæssige til dennes Tarv.

Andet Afsnit.

Midler til Sagens Oplysning m. m.

Kapitel 65.

Besigtigelse.

§ 725.

Politiet har at foretage Besigtigelser i alle Tilfælde, hvor dets Pligter med Hensyn til Efterforskningen medføre det. Skønnes det, at Besigtigelse bør ske ved Retten, har Politiet at drage Omsorg for, at den forefundne Tilstand bliver uforandret, indtil Retshandlingen kan finde Sted.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Retten kan foretage Besigtigelse af Personer, Genstande og Lokalteter, naar Nr. 53. saadant findes nødvendigt eller hensigtsmæssigt for Sagens Oplysning. Vilde det med- 26de føre uforholdsmæssige Udgifter eller Ulemper, at Besigtigelse foretages af den Ret, Marts. ved hvilken Sagen er tingfæstet, eller skal Besigtigelsen foretages før Domsforhandlingen i en Sag, som er tingfæstet ved Landsretten, foretages den af vedkommende Undersøgelsesret (§§ 677 og 685).

Ved Besigtigelser, som foretages af en Undersøgelsesret, bliver Reglen i § 56 at iagttage.

Angaaende Besigtigelser, som Underretten, henholdsvis Sø- og Handelsretten, foretager enten som Undersøgelsesret eller i Sager, der ikke ere undtagne fra Anke, skal Retsbogen indeholde saa meget, at den giver et fuldstændigt og tro Billede af det besigtigede.

Forudsætter Adgangen til Besigtigelse en Ransagning, skulle de nedenfor for denne foreskrevne Betingelser og Regler iagttages.

§ 726.

Kræves der til en Besigtigelse eller i øvrigt til en Undersøgelse eller Bedømmelse af et faktisk Forhold, til hvilken Sagen findes at give Anledning, Indsigt, som ikke kan forudsættes hos Retten, kan denne tilkalde Syns- eller Skøns mænd overensstemmende med Kapitel 18.

§ 727.

Er der Tvivl om en Sigtets Tilregnelighed, kan Retten ved Kendelse bestemme, at han skal indlægges paa et Sygehus eller en Sindssygeanstalt til nærmere Undersøgelse, naar lægekyndige — efter Omstændighederne vedkommende overordnede Sundhedsmyndighed — erklære sig derfor.

Kapitel 66.

Beslaglæggelse.

§ 728.

Ting, der antages at være af Betydning som Bevismidler eller at burde konfiskeres, eller som ved Forbrydelsen ere fravendte nogen, af hvem de kunne kræves tilbage, tages i Bevaring, hvor dette skønnes fornødent. Udleveres saadanne Ting ikke frivillig af den, i hvis Besiddelse de ere, eller kræves de tilbage af nogen, der frivillig har udleveret dem, kunne de beslaglægges overensstemmende med nedenstaaende Regler.

Skriftlige Meddelelser mellem Sigtede og de i § 160 nævnte Personer ere ikke Genstand for Beslaglæggelse, saa længe de ere i de sidstnævnte Personers Besiddelse og disse ikke sigtes for Delagtighed i Forbrydelsen.

§ 729.

Beslutning om Beslaglæggelse tages af Retten. Politiet kan dog, hvor saadan Beslutning ikke uden Fare kan afventes, foretage en foreløbig Beslaglæggelse, men Beretning om denne maa da uden Ophold og senest inden 24 Timer forelægges for Retten, der afgør, om Beslaglæggelsen skal opretholdes. Samme Beføjelse som Politiet har enhver anden, naar den paagældende træffes i Udførelsen af en Forbrydelse eller paa friske Spor. Kan i dette Tilfælde Forelæggelse for Retten ikke straks finde Sted, skal det beslaglagte uopholdelig afleveres til Politiet, som afkræver nøjagtig Forklaring om det forefaldne og paalægger vedkommende private, hvis Beslaglæggelsen ikke straks hæves, at møde for Retten, der træffer Afgørelse.

Nr. 53. Beslaglæggelse af et trykt Skrift, i Anledning af hvis Indhold Ansvar skal
 26de gøres gældende, kan kun ske efter Retskendelse.
 Marts.

§ 730.

Vilde Beslaglæggelse udsætte en ikke sigtet Person for Tab, bør den, naar Øjemedet derved kan antages tilstrækkelig sikret, undlades mod Løfte, med eller uden Sikkerhedsstillelse, om paa Opfordring at forevise, fremlægge eller medbringe Tingen.

§ 731.

Den, der er i Besiddelse af Ting af saadan Art som nævnt i § 728, kan det, for saa vidt han ikke er i noget Tilfælde, hvor Vidnepligt er udelukket, af Retten paalægges at forevise eller udlevere dem. Skal han møde som Vidne, kan det paalægges ham at medtage Tingen, naar han har paataget sig dette (§ 730), eller det findes at kunne ske uden Udgift eller væsentligt Besvær. Mod den, som vægrer sig ved eller undlader at efterkomme saadant Paalæg, kunne de Bøder og Tvangsmidler anvendes, som ere hjemlede over for Vidner, der vægre sig ved at svare. Herved finder Reglen i § 180 tilsvarende Anvendelse. Anvendelse af det i denne Paragraf hjemlede Middel medfører ingen Indskrænkning i Adgangen til Ransagning efter næste Kapitel eller omvendt.

§ 732.

Embedsakter, som indeholde Oplysninger, der skønnes at være af Betydning for Sagen, kan Retten eller Paatalemyndigheden kræve meddelte, medmindre Hemmeligholdelse findes nødvendig i Statens Interesse, hvorom Afgørelse træffes af vedkommende Minister. Meddelelsen kan ske i bekræftet Genpart; dog er Retten beføjet til at kræve Fremlæggelse af Originalen.

Om andre hos offentlige Myndigheder beroende Dokumenter kan Retten, naar det findes nødvendigt, ved Kendelse bestemme, at de skulle forevises eller udleveres til Benyttelse under Sagen, selv om de maatte være givne i embedsmæssig Forvaring, med det Formaal, at Indholdet skal være hemmeligt.

Dog finde ved denne Paragraf Reglerne i § 160 Nr. 1 og 3 tilsvarende Anvendelse.

§ 733.

Breve og andre Forsendelser, som ere rettede til eller antages at være bestemte for eller hidrøre fra Sigtede, kan det ved Rettens Kendelse paalægges Postvæsenet at tilbageholde og udlevere til Retten, naar Sigtelsen angaar en Forbrydelse, som det efter Lovens almindelige Regel tilkommer Amtmanden (Politidirektøren i København) at forfølge, og Omstændighederne gøre det sandsynligt, at Indholdet bør beslaglægges. Undtagne fra saadan Beslaglæggelse ere Breve, som veksles mellem Sigtede og hans Forsvarer, for saa vidt dette følger af Reglerne i § 722.

I paatrængende Tilfælde kan Politiet paalægge Postvæsenets Embedsmænd at tilbageholde saadanne Forsendelser, indtil Rettens Afgørelse faas, dog ikke for et længere Tidsrum end tre Dage.

Under Betingelser svarende til dem, som ovenfor ere angivne, kan det paalægges Telegrafvæsenets Funktionærer henholdsvis at tilbageholde og meddele Retten eller foreløbig at tilbageholde Telegrammer.

§ 734.

Ting, som ere tagne i Bevaring, skulle snarest muligt nøjagtig optegnes og mærkes med Embedssegel eller paa anden fyldestgørende Maade. Saavel Sigtede som
 Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

den, i hvis Værgé Tingene vare, kan vedføje yderligere Mærke, og der bør, saa vidt Nr. 53. det er muligt og kan ske uden Skade for Undersøgelsen, gives dem Lejlighed til at ^{26de} overvære Mærkernes Aftagelse. Den, i hvis Værgé Tingene vare, kan kræve Mod- ^{Marts.} tagelsesbevis.

§ 735.

Det første Gennemsyn af Papirer, som beslaglægges, saavel som Aabning af Breve og andre lukkede Dokumenter skal, naar vedkommende ikke samtykker i Afvigelse herfra, iværksættes af Retten. For saa vidt det er muligt og kan ske uden Skade for Undersøgelsen, skal der gives Sigtede og andre vedkommende Lejlighed til at være til Stede. Naar nogen af disse ønsker det, og ingen særlig Retsskriver er til Stede, skal Retsvidne tilkaldes.

Kan som Følge heraf Gennemsyn af Papirer ikke finde Sted straks ved Beslaglæggelsen, blive de foreløbig at forvare i forseglet Omslag.

§ 736.

Retten drager Omsorg for, at de af Post- eller Telegrafvæsenet udleverede Førsendelser eller Telegrammer, hvis Aabning ikke findes nødvendig, eller hvis Indhold viser sig at være uden Betydning for Sagen, eller den Del af Indholdet, som maatte være Sagen uvedkommende, befordres videre efter sin Bestemmelse, samt at Underretning om, hvad der holdes tilbage, meddeles vedkommende, saa snart det kan ske uden Skade for Undersøgelsen. Under samme Betingelse skal Underretning gives, naar private Dokumenter ere udleverede i Medfør af § 732, 2det Stykke.

§ 737.

Ting, som ere fravendte nogen ved en Forbrydelse eller ere Udbyttet af saadanne Ting, blive, senest naar Sagen er endelig sluttet, at udlevere rette vedkommende. Andre Ting, som ere beslaglagte for at tjene som Bevismidler, skulle tilbagegives, naar de ikke længere behøves. Den, som er interesseret i Tilbagegivelsen, kan derom æske Kendelse.

Kapitel 67.

Ransagning.

§ 738.

Ransagning af en Sigtets Bolig eller andre Rum, Gemmer eller Person for at søge efter Spor af Forbrydelsen eller efter Ting, som ere Genstand for Beslaglæggelse, kan finde Sted, naar

- 1) Sigtelsen angaar en Forbrydelse, som det ifølge Lovens almindelige Regel udenfor København tilkommer Amtmanden at forfølge, eller
- 2) der foreligger paaviselig Grund til at antage, at Spor af Forbrydelsen eller bestemte Ting, som kunne beslaglægges, der ville være at finde.

§ 739.

Ransagning i foranførte Øjemed af en ikke Sigtets Bolig, Rum eller Gemmer kan finde Sted, naar Sagen

- 1) angaar en Forbrydelse, som det ifølge Lovens almindelige Regel udenfor København tilkommer Amtmanden at forfølge, og derhos

den, i hvis Værgé Tingene vare, kan vedføje yderligere Mærke, og der bør, saa vidt det er muligt og kan ske uden Skade for Undersøgelsen, gives dem Lejlighed til at overvære Mærkernes Aftagelse. Den, i hvis Værgé Tingene vare, kan kræve Modtagelsesbevis.

26de
Marts.

§ 735.

Det første Gennemsyn af Papirer, som beslaglægges, saavel som Aabning af Breve og andre lukkede Dokumenter skal, naar vedkommende ikke samtykker i Afvigelse herfra, iværksættes af Retten. For saa vidt det er muligt og kan ske uden Skade for Undersøgelsen, skal der gives Sigtede og andre vedkommende Lejlighed til at være til Stede. Naar nogen af disse ønsker det, og ingen særlig Retsskriver er til Stede, skal Retsvidne tilkaldes.

Kan som Følge heraf Gennemsyn af Papirer ikke finde Sted straks ved Beslaglæggelsen, blive de foreløbig at forvare i forseglet Omslag.

§ 736.

Retten drager Omsorg for, at de af Post- eller Telegrafvæsenet udleverede Førsendelser eller Telegrammer, hvis Aabning ikke findes nødvendig, eller hvis Indhold viser sig at være uden Betydning for Sagen, eller den Del af Indholdet, som maatte være Sagen uvedkommende, befordres videre efter sin Bestemmelse, samt at Underretning om, hvad der holdes tilbage, meddeles vedkommende, saa snart det kan ske uden Skade for Undersøgelsen. Under samme Betingelse skal Underretning gives, naar private Dokumenter ere udleverede i Medfør af § 732, 2det Stykke.

§ 737.

Ting, som ere fravendte nogen ved en Forbrydelse eller ere Udbyttet af saadanne Ting, blive, senest naar Sagen er endelig sluttet, at udlevere rette vedkommende. Andre Ting, som ere beslaglagte for at tjene som Bevismidler, skulle tilbagegives, naar de ikke længere behøves. Den, som er interesseret i Tilbagegivelsen, kan derom æske Kendelse.

Kapitel 67.

Ransagning.

§ 738.

Ransagning af en Sigtets Bolig eller andre Rum, Gemmer eller Person for at søge efter Spor af Forbrydelsen eller efter Ting, som ere Genstand for Beslaglæggelse, kan finde Sted, naar

- 1) Sigtelsen angaar en Forbrydelse, som det ifølge Lovens almindelige Regel udenfor København tilkommer Amtmanden at forfølge, eller
- 2) der foreligger paaviselig Grund til at antage, at Spor af Forbrydelsen eller bestemte Ting, som kunne beslaglægges, der ville være at finde.

§ 739.

Ransagning i foranførte Øjemed af en ikke Sigtets Bolig, Rum eller Gemmer kan finde Sted, naar Sagen

- 1) angaar en Forbrydelse, som det ifølge Lovens almindelige Regel udenfor København tilkommer Amtmanden at forfølge, og derhos

Eftersøges bestemte Ting, bør, forinden Ransagning paabegyndes, vedkommende opfordres til at udlevere eller paavise samme. Nr. 53.
26de
Marts.

Forefindes ved Ransagningen Ting, som skønnes at burde beslaglægges, forholdes med dem, som bestemt i foregaaende Kapitel. Med Hensyn til Papirer iagttages Reglerne i § 735.

Om Ransagning, der ikke iværksættes af Retten og tilføres Retsbogen, affattes en Beretning, der medunderskrives af Vidnerne.

Bliver Ransagningen uden Resultat, skal skriftlig Bevidnelse herom paa Forlangende meddeles den paagældende.

§ 744.

Ved Ransagnings Iværksættelse blive endvidere følgende Regler at iagttage:

Al den Skaansel og Varsomhed, som Øjemedet tilsteder, skal udvises.

Ved Nattetid bør Ransagning kun foretages, naar Øjemedets Opnaaelse afhænger deraf.

Aabning med Magt af lukkede Adgange eller Gemmer bør kun finde Sted, naar en Opfordring om at aabne har vist sig frugtesløs, eller der ingen er til Stede, til hvem den kan rettes.

Personlig Ransagning af en Kvinde skal ske ved ærbare Kvinder og ikke i Overværelse af Mænd, jvf. § 190.

Kapitel 68.

Sigtedes Indkaldelse og Afhørelse for Retten.

§ 745.

Den Sigtede, som befinder sig paa fri Fod, er pligtig efter lovlig Indkaldelse personlig at møde for Retten til Afhørelse og i øvrigt, naar Loven kræver hans Nærværelse. Udeblivelse uden oplyst lovligt Forfald kan efter de nærmere i Loven givne Regler medføre Anholdelse, Fængsling, Beslaglæggelse af Formuen eller Sagens Paadømmelse i Sigtedes Fraværelse.

§ 746.

Sigtede er ordentligvis pligtig at møde for den Ret, ved hvilken Tiltale er rejst eller Forundersøgelse indledet.

Foregaar Forundersøgelse eller er Tiltale i en Politisag rejst i en anden Underretskreds end den, i hvilken Sigtede bor eller opholder sig, kan dog Retten, naar Sigtede begærer det eller udebliver, bestemme, at han skal møde til Afhørelse ved Undersøgelsesretten (§ 677) i den Kreds, hvor han bor eller opholder sig.

Hvor Sigtedes Helbredstilstand gør dette nødvendigt, bliver Retten at sætte paa saadant Sted, som Omstændighederne udkræve.

Retten bestemmer Indkaldelsesvarslet, hvor Loven ikke indeholder Forskrift herom.

§ 747.

For saa vidt Sigtede ikke under Møde for Retten af denne har faaet Paalæg om yderligere Møde til bestemt Tid og Sted, bliver han at indkalde til Retsmøde ved en efter Reglerne i Kapitel 16 forkyndt skriftlig Tilsigelse, der, hvor ikke andet er bestemt, udgaar fra den Ret, for hvilken Mødet skal finde Sted.

Foruden Sigtedes Navn, og hvad der i øvrigt hører til hans nøjagtige Betegnelse, Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53. nelse, Sted og Tid for Mødet, det Varsel, som skal gives, samt Bemærkning om Følgerne af Udeblivelse uden oplyst Forfald, skal Tilsigelsen, første Gang Sigtede indkaldes i en Sag, angive, hvorpaa Sigtelsen gaar ud.

26de
Marts.

§ 748.

Sigtede, som møder eller fremstilles for Retten til Afhørelse, adspørges først om Navn, Alder, Stilling samt Bopæl og andet, som findes fornødent til Oplysning om hans Identitet.

Efter dernæst at have gjort Sigtede bekendt med den imod ham rettede Sigtelse, spørger Dommeren ham, hvor vidt han erkender dens Rigtighed. Dommeren skal derefter afhøre ham om de Forhold, som Sigtelsen angaar, og om de ved Vidneforklaringer eller paa anden Maade imod ham fremkomne Bevisligheder.

Sigtede er berettiget til paa ethvert Trin af Sagen at tage sin Erkendelse af Sigtelsens Rigtighed tilbage.

§ 749.

Sigtede fremstilles i Retten fri for Baand.

Ingen Tvang maa anvendes imod en Sigtet, der vægrer sig ved at svare i det hele eller paa enkelte Spørgsmaal, eller som hindrer Afhørelsen ved forstilt Afsindighed eller paa lignende Maade. Kan saadant Forhold medføre Sagens Forhaling eller vanskeliggøre Forsvaret, bør Dommeren gøre ham opmærksom derpaa.

§ 750.

Under Afhørelsen skal Dommeren tiltale Sigtede med Ro og Værdighed. Spørgsmaalene til ham bør være bestemte, tydelige og saaledes stillede, at det er ham klart, hvad han bekræfter eller benægter ved sine Svar, og intet Spørgsmaal maa fremsættes saaledes, at noget, der er benægtet eller ikke vedgaaet, forudsættes som tilstaaet.

Løfter, urigtige Foregivender eller Trusler maa ikke anvendes. Ej heller maa Afhøringen forlænges i det Øjemed at fremskaffe en Tilstaaelse.

Det er ikke Sigtede tilladt at raadføre sig med en Forsvarer angaaende den umiddelbare Besvarelse af de ham gjorte Spørgsmaal.

Kapitel 69.

Anholdelse.

§ 751.

Naar en mistænkt, som befinder sig paa fri Fod, er udebleven efter behørig Indkaldelse uden oplyst lovligt Forfald, kan Retten beslutte hans Anholdelse. I Politisager kan Anholdelse af denne Grund dog kun finde Sted, naar det i Tilsigelsen eller under Møde for Retten er betydet ham, at han maa møde personlig og i Udeblivelses-tilfælde maa vente at blive anholdt.

§ 752.

Uden foregaaende Indkaldelse kan Retten beslutte en mistænks Anholdelse:

1) naar den paagældende er en Person, der strejfer om uden Midler til lovligt Underhold, eller som ikke har Bolig eller dog varigere Opholdssted i Riget, eller er en ubekendt, om hvis Navn og Opholdssted ingen antagelige Oplysninger haves eller kunne fremskaffes, og

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

2) for saa vidt Mistanken angaar et Forhold, som det ifølge Lovens almindelige Regel tilkommer Amtmanden (i København Politidirektøren) at forfølge, eller nogen af de i denne Lovs § 704 under g, j, k og y eller i Straffelovens § 200, jvf. Lov Nr. 80 af 11. Maj 1897 § 1 og Lov Nr. 129 af 1. April 1905 § 1 samt § 26, eller dens § 296, 2det Punktum, eller i Sølov af 1ste April 1892 §§ 291, 1ste Punktum, og 298, 1ste Stykke, nævnte Forbrydelser, naar det, om end Betingelserne for Afsigelse af Fængslingsskendelse ikke fuldstændig maatte være til Stede, efter Omstændighederne skønnes fornødent at sikre den paagældendes foreløbige Tilstedeblivelse eller Afsondring fra Samkvem med andre.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 753.

Anholdelsesbeslutningen tilføres Retsbogen straks, eller saa snart ske kan, med en saa nøjagtig Betegnelse af den paagældende som muligt samt Angivelse af Sigtelsens Genstand, i det mindste i Almindelighed, og Grunden til Anholdelsen. Udskrift skal paa Forlangende meddeles den anholdte inden 24 Timer.

Ved Paagribelsen, eller saa snart det kan ske, skal Beslutningen med tilhørende Begrundelse oplæses eller forevises for den anholdte.

§ 754.

Er der Grund til at frygte for, at Øjemedet vilde forspildes ved Ophold for at fremskaffe Rettens forudgaaende Beslutning, kan Politiet uden saadan foretage Anholdelse af de i § 752 Nr. 1 betegnede Personer, naar de mistænkes for at have begaaet en Forbrydelse, der er offentlig Forfølgning undergIVEN, og af andre Personer, naar de træffes under Udførelsen af en offentlig Forfølgning undergIVEN, strafbar Handling, eller der er bestemte Grunde til at mistænke dem for nogen af de i § 752 Nr. 2 omtalte Forbrydelser.

Samme Beføjelse har enhver anden, naar den paagældende træffes i Udførelsen af en Forbrydelse eller paa friske Spor.

Finder Oprør eller den i Straffelovens § 103 ommeldte Forbrydelse Sted, eller udøves den i Straffelovens § 87 ommeldte Forbrydelse af en samlet Mængde, eller er Drab eller betydeligere Legemsbeskadigelse paafulgt i Slagsmaal, i hvilket flere have deltaget, og Omstændighederne ikke umiskendelig udpege den eller de skyldige, kan Politiet anholde enhver, der træffes i den samlede Mængde eller indviklet i Slagsmaalet, og som ikke straks formaar at rense sig for Mistanken om strafbar Deltagelse.

§ 755.

Ved en Anholdelses Iværksættelse skal der gaas frem med saa megen Skaansel mod den paagældende, som Øjemedet tillader.

Genstande, som kunne benyttes til Vold eller Undvigelse, eller som kunne tjene til Sagens Oplysning, kunne fratages den paagrebne, og personlig Ransagning kan finde Sted, naar der er Grund til at formode, at han har saadanne Genstande hos sig.

§ 756.

Ransagning af Hus for at eftersøge den, som skal anholdes, kan foretages, naar der er Grund til at antage, at han holder sig skjult der, i Andenmands Hus, dog kun under Betingelser, svarende til de i § 739 angivne, medmindre der efter Husets Bestemmelse tilstedes enhver Adgang til det.

Saadan Ransagning kan foretages af Politiet uden Retskendelse:

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53. 1) naar en Person eftersættes, der er truffen i Udførelsen af Forbrydelsen eller
 26de paa friske Spor, eller som er undvegen efter at være paagreben;

Marts.

2) og ellers, naar der er Grund til at antage, at Øjemedet vil forspildes, hvis Kendelse skal afventes, og navnlig, at en blot Bevogtning af Huset saa længe vil være utilstrækkelig.

Udenfor disse Tilfælde udkræves Retskendelse, medmindre den paagældende udtrykkelig frafalder Krav herpaa. I øvrigt finde ved disse Ransagninger Reglerne i §§ 741—744 Anvendelse.

§ 757.

Enhver, der anholdes, skal senest inden 24 Timer fra Paagribelsen at regne stilles for Retten, medmindre han forinden løslades. Klokkeslettet, da Paagribelsen og da Fremstillingen fandt Sted, skal anføres i Retsbogen. Kan han ikke straks føres for Retten, sørger Politiet for den fornødne midlertidige Bevogtning paa den muligst lempelige Maade. Er Anholdelsen iværksat af en privat, og den anholdte ikke straks kan føres for Retten, skal Anholderen uophødelig foranstalte den anholdte afleveret til Politiet, som afkræver Anholderen nøjagtig Forklaring om det forefaldne og paa-lægger ham, hvis det ikke straks løslader den anholdte, at møde ved Fremstillingen for Retten.

I Retsmødet skal den anholdte høres om Sigtelsen. For det Tilfælde, at den anholdte fremstilles for en anden Ret end den, som har taget Beslutning om Anholdelsen, maa der af denne være sørget for, at de fornødne Oplysninger staa til den førstnævntes Raadighed, enten ved direkte Tilsendelse eller ved Overlevering med fornødent Paalæg til den Politiembedsmand, som fik det Hverv at iværksætte Anholdelsen.

§ 758.

Har Anholdelse fundet Sted for en Handling, for hvilken Fængsling er udelukket, skal den anholdte sættes paa fri Fod, naar det i § 757 ommeldte Retsmøde er sluttet.

§ 759.

Har Anholdelse fundet Sted for en Handling, for hvilken Fængsling ikke er udelukket, og findes anholdte ikke at kunne løslades straks, kan Retten enten ved Kendelse beslutte, at han skal fængsles, eller, naar der paa Grund af de foreliggende Oplysningers Utilstrækkelighed eller af anden Grund ikke findes Føje til straks at afsige Fængslingskendelse, eller Retten ifølge § 764 mangler Beføjelse hertil, beslutte, at han foreløbig skal forblive under Anholdelse. Det samme finder Anvendelse, hvor den paagældende er mødt uden foregaaende Anholdelse.

Beslutningen tilføres Retsbogen under Iagttagelse af Reglerne i § 753; med Hensyn til Bevogtningen iagttages Reglen i § 757.

§ 760.

Senest inden 3 Gange 24 Timer efter Slutningen af det Retsmøde, hvori den i § 757 omhandlede Fremstilling fandt Sted, skal enten den under Anholdelse forblevne løslades, eller Kendelse afsiges om Fængsling eller anden endelig Forholdsregel.

I de nævnte 3 Gange 24 Timer skal der, saa vidt det i dette Tidsrum er muligt, søges tilvejebragt enhver Oplysning af Betydning for Spørgsmaalet, om Sigtede bør fængsles. Der skal gives Sigtede Lejlighed til at angive de Oplysninger, som han i sin Interesse ønsker tilvejebragte.

I Stedet for den i § 759 nævnte Forholdsregel blive med tilsvarende Begræns-Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

ning de i §§ 768 ff. nævnte Forholdsregler og navnlig Løsladelse mod Sikkerhed, indtil Nr. 53. endelig Bestemmelse træffes, at anvende under de der angivne Betingelser og nærmere Bestemmelser. 26de
Marts.

§ 761.

Enhver, som har været anholdt uden tilstrækkelig Grund og uden ved sit eget Forhold at have forskyldt det, kan kræve Oprensning enten ved en Erklæring om, at Anholdelsen har været paa nævnte Maade ugrundet og uforskyldt eller ved Tilkendelse af Erstatning, jvf. § 775. Begæres alene den nævnte Erklæring, afgør Politimesteren i den Retskreds, hvor Anholdelsen har fundet Sted, om han efter Sagens Omstændigheder finder at kunne udstede en saadan. Vægrer han sig herved, eller begæres der Erstatning alene eller som Alternativ, afgøres Spørgsmaalet af Retten, jvf. §§ 678 og 692, efter Henvisning af Tiltalemyndigheden (jvf. § 904 sammenholdt med § 823).

Begæring om nævnte Oprensning skal fremsættes for Politimesteren, henholdsvis Tiltalemyndigheden, inden 3 Maaneder, efter at Anholdelsen er hævet.

Reglen i § 775, 4de Stykke, finder med fornøden Lempelse Anvendelse paa den her omhandlede Erstatning.

Kapitel 70.

Fængsling.

§ 762.

Fængsling kan kun finde Sted i Kraft af en Retskendelse; en saadan kan først afsiges, efter at den paagældende er hørt for en Ret angaaende Sigtelsens Genstand, medmindre det forhindres ved hans Ophold i Udlandet, eller Afhørelse har været umulig paa Grund af andre Omstændigheder, der da maa anføres i Kendelsen.

Børn under 14 Aar maa kun fængsles, hvor Omstændighederne og deres Livsforhold i høj Grad tale derfor.

§ 763.

Fængsling kan kun besluttes, naar der foreligger skellig Grund til at antage, at den Sigtede har gjort sig skyldig i en Forbrydelse, hvorfor Straffen efter det foreliggende skønnes at ville blive højere end Bøder eller simpelt Fængsel, og derhos

- 1) den mistænkte er en Person, der strejfer om uden Midler til lovligt Underhold, eller som ikke har Bolig eller dog varigere Opholdssted i Riget, eller er en ubekendt; om hvis Navn og Opholdssted ingen antagelige Oplysninger haves eller kunne fremskaffes;
- 2) eller Sigtelsen angaar en Forbrydelse, hvis Forfølgning udenfor København er henvist til Amtmanden, eller nogen af de i denne Lovs § 704 under g, j, k og y eller i Straffelovens § 200, jvf. Lov Nr. 80 af 11. Maj 1897 § 1 og Lov Nr. 129 af 1. April 1905 § 1, sammenholdt med § 26, eller dens § 296, 2det Punktum, eller i Søløv af 1. April 1892 § 291, 1ste Punktum, eller § 298, 1ste Stykke, nævnte Forbrydelser, og der

enten

- a) paa Grund af Sagens Beskaffenhed eller den Sigtedes Forhold er Føje til at antage, at han vil unddrage sig Ansvar ved at flygte eller skjule sig, eller at han vil udeblive fra Domsforhandling, hvortil han er indkaldt,

eller

- b) er særlig Grund til at frygte for, at han, hvis han lades paa fri Fod, vil gentage eller fortsætte sin forbryderiske Virksomhed.

Nr. 53.
26de
Marts.

eller

- c) efter Sagens Omstændigheder er særlig Grund til at antagè, at han vil bestræbe sig for at modvirke Undersøgelsen ved at fjerne Gerningens Spor eller paa- virke medsigtede eller Vidner til at afgive urigtig Forklaring eller paa anden lignende Maade.

Fængsling kan endelig besluttes, naar den anses nødvendig for at hindre en Person, som sigtes for det i Straffelovens § 299 ommeldte Forhold, i at bringe sin Trusel til Udførelse.

§ 764.

Under Efterforskning kan Fængsling besluttes af en hvilken som helst Undersøgelsesret, for hvilken Tiltalte er fremstillet, jvf. § 693, 1ste Stykke, § 792 og § 796. Ellers tages Beslutning om Fængsling af den Ret, ved hvilken Forundersøgelse er indledet eller Tiltale rejst (jvf. § 885), eller for hvilken Sagen er indanket. Naar Sigtede er anholdt, og det antages, at han ikke saa betimeligt vil kunne fremstilles for den nævnte Ret, at Fængslingskendelse der kan blive afsagt inden Udløbet af den Frist, i hvilken en Person kan forblive under Anholdelse, kan Fængslingskendelse afsiges af en hvilken som helst Undersøgelsesret, for hvilken han fremstilles. Af Kendelsen og det i den Anledning Retsbogen tilførte tilstilles der i saa Fald den Ret, ved hvilken Sagen svæver, Udskrift.

§ 765.

Enhver Kendelse om Fængsling skal, foruden Sigtedes Navn og den i øvrigt nøjagtigst mulige Betegnelse af ham, angive Sigtelsens Genstand og de Grunde, hvorpaa Fængslingen støttes. Udskrift meddeles paa Forlangende den fængslede inden 24 Timer.

Er Sigtede til Stede i Retten ved Kendelsens Afsigelse, oplæses den for ham. Er han ikke til Stede, overgives en Udskrift af Retsbogen Politiet til Iværksættelse. Ved denne finde Reglerne i §§ 753, 755 og 756 tilsvarende Anvendelse.

§ 766.

Er Fængslingskendelsen afsagt, uden at den fængslede har været hørt an-gaaende Sigtelsen, skal Afhørelse for Retten finde Sted inden 24 Timer efter Paa-gribelsen eller Indbringelsen i Riget, eller efter at Hindringen for hans Fremstilling er ophørt, jvf. § 757.

Den fængslede hensættes saa vidt muligt i Varetægtsfængslet paa det Sted, hvor Sagens første Behandling foregaar. Om hans senere Henbringelse til andet Varetægtsfængsel tager vedkommende Rets Formand Beslutning.

§ 767.

Den fængslede er undergivet de Indskrænkninger, som ere nødvendige til Sikring af Fængslingens Øjemed eller til Opretholdelse af Fængselsordenen, overens-stemmende med derom givne Bestemmelser. Særlig fastsættes følgende Regler med Hensyn til den fængsledes Behandling:

1) Varetægtsfanger maa ikke uden eget Samtykke sættes sammen med Fanger, der udstaa Straf, afsone Bøder ell. desl., og heller ikke sammen med andre Varetægts-fanger, medmindre deres Alder, Legems- eller Sindstilstand gør Afsondring utilraadelig, eller Pladsmangel umuliggør Afsondring.

2) Hvor vidt andre end de ved Fængslet ansatte skulle have Adgang til Fangen, beror paa Rettens Formand, jvf. dog med Hensyn til Forsvarere § 722. Tilladelse til, Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

med de Indskrænkninger, som Fængselsordenen kræver, og under saadant Opsyn, som Rettens Formand finder fornødent, at modtage Besøg af en Læge eller Præst efter egét Valg, af Slægtninge eller af Personer, som staa i Forretningsforhold til Fangen, eller med hvem han ønsker at raadføre sig, bør kun nægtes, naar særlige Omstændigheder give Grund til at frygte, at deraf vil opstaa Skade for Undersøgelsen.

Nr. 53.
26de
Marts.

3) Om det skal tillades Fangen at afsende og modtage Breve, beror paa Rettens Formand, jvf. dog med Hensyn til Forsvarere § 722. Tilladelse bør kun nægtes, naar Rettens Formand, efter at have læst Brevet, finder enten, at der kan være Grund til at befrygte, at dets Afsendelse eller Udlevering vil være til Skade for Undersøgelsen, eller at dets Afsendelse vilde indeholde et Retsbrud. Afsendes eller udleveres Brevet ikke, bør der uden Ophold gives henholdsvis den fængslede eller Afsenderen Underretning derom. Afsendelse af lukkede Skrivelser til Ret eller Øvrighed kan ikke nægtes Fangen, og Fængslets Forstander har at sørge for, at saadanne Skrivelser fremsendes uden uforment Ophold.

4) Varetægtsfanger have Ret til at sysselsætte sig, dog med de Begrænsninger, som følge af Fængslingens Øjemed og Fængselsordenen. Om Fangen ønsker det, skal han saa vidt muligt søges beskæftiget ved Arbejde i Fængslet mod passende Godtgørelse. Fangen har Adgang til Udlaan af Fængslets Bogsamling samt til udenfor denne at forskafe sig Bøger af videnskabelig, teknisk eller lignende Art, men anden Læsning kun med Fængselsforstanderens Tilladelse. Disse Rettigheder kunne kun betages en Fange, naar han har forskyldt det som disciplinær Straf.

5) Det kan, udenfor Tilfælde af disciplinær Straf, ikke formenes en Varetægtsfange ved egne eller andres Midler at forskafe sig anden og bedre Kost end den almindelige Fængselskost, for saa vidt saadant kan ske, uden at Fængselsordenen derved forstyrres. Med samme Begrænsning er Fangen berettiget til at benytte andre Klæder end den almindelige Fangedragt.

6) Legemlig Revselse maa ikke anvendes som disciplinær Straf paa Varetægtsfanger.

7) Hverken Arrestforvareren eller andre Personer maa benyttes til at udforske Fangen.

Nærmere Regler om Fængselsordenen fastsættes ved kongelig Anordning under lagttagelse af det i nærværende Paragraf foreskrevne.

Klager over utilbørlig Behandling i Fængslet kunne forebringes for Fængselsforstanderens foresatte, og, hvis de ikke af denne tages til Følge, for Retten i Overensstemmelse med Reglerne i § 797. I hvert Fangerum skal findes Opslag, indeholdende de væsentligste Bestemmelser i Fængselsreglementet og navnlig de i denne Paragraf givne Regler.

§ 768.

Er Sigtede en frugtsommelig eller diegivende Kvinde eller en Person under 18 Aar, bliver hun eller han, for saa vidt det efter Sigtelsens Genstand, Sigtedes Personlighed og de forhaandenværende Forhold lader sig gøre, efter Rettens Beslutning, i Stedet for at fængsles, at sætte under Tilsyn af paalidelige Personer, Forældre eller andre. For de unge Personers Vedkommende tages der tillige Hensyn til, at de holdes fri for fordærlig Paavirkning. Naar Forældre eller andre fremsætte Ønske om, at en saadan Sigtet maa betros til deres Tilsyn, kan Retten, om det findes nødvendigt, knytte Indvilgelse heri til den Betingelse, at Sikkerhed stilles af de paa-gældende overensstemmende med Reglerne i §§ 769 og 770.

I andre Tilfælde kan, hvor saadant maa anses for tilstrækkeligt til Formaalets Opnaelse, i Stedet for Fængsling efter Rettens Beslutning anvendes Bevogtning i Hjemmet, efter Omstændighederne efter Sikkerhedsstillelse for det hertil sandsynlig Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53. medgaaende Beløb, Tilhold om ikke uden Dommerens Tilladelse at forlade et anvist Opholdssted eller en bestemt Kreds, Paalæg om til bestemte Tider at fremstille sig for Politiet, Beslaglæggelse af Pas eller andre Legitimationsdokumenter, eller Sikkerhedsstillelse efter de nærmere Regler i efterfølgende Paragraffer.

26de
Marts.

§ 769.

Sikkerhedsstillelse kan ikke træde i Stedet for Fængsling, naar den i § 763 Nr. 2 c nævnte Fængslingsgrund er forhaanden.

I de i § 763 Nr. 1 og 2 a nævnte Tilfælde skal Fritagelse for Fængsling tilstedes, naar Formaalet maa antages tilstrækkelig betrygget ved, at Sikkerhed stilles for, at Sigtede vil møde i Retten til enhver Forhandling i Sagen efter behørig Indkaldelse samt indfinde sig til Dommens Fuldbyrdelse, hvis den gaar ham imod. Det paahviler i saa Fald Sigtede at opgive Bolig eller Opholdssted i Kongeriget, hvor alle Forkyndelser til ham kunne ske.

I det i § 763, sidste Stykke, ommeldte Tilfælde tilstedes Fritagelse for Fængsling, naar det findes tilstrækkeligt, at Sikkerhed stilles for, at Sigtede vil undlade den Virksomhed, som frygtes, indtil Dommen, hvis den gaar ham imod, kan fuldbyrdes.

§ 770.

Sikkerheden, hvis Størrelse i det enkelte Tilfælde fastsættes af Retten, stilles ved Overlevering af rede Penge eller gode Værdipapirer, der paa Forlangende, eller naar det af Dommeren findes hensigtsmæssigt, blive at opbevare i Nationalbanken eller vedkommende Amtstue, eller ved Selvskyldnerkaution af en eller flere i Kongeriget bosatte vederhæftige Mænd.

§ 771.

Den, af hvem Sikkerhed stilles, skal herom underskrive en Erklæring, hvori den eller de Forpligtelser, indtil hvis Opfyldelse Sikkerheden hæfter, og ved hvis Misligholdelse den forbrødes, ere angivne.

Hvor vidt en stillet Sikkerhed bør være forbrudt, afgøres ved Kendelse, efter at der saa vidt muligt er givet de vedkommende Lejlighed til at udtale sig. Det forbrudte Beløb tilfalder Statskassen. Dog blive først Sagens Omkostninger og den forurettedes Erstatningskrav deraf at dække, for saa vidt Dækning derfor ikke kan faas paa anden Maade.

Er Sikkerheden forbrudt som Følge af Sigtedes Undvigelse eller Udeblivelse fra Møde, kan Retten, naar Sigtede inden en Maaned efter den Dag, da han er undvegen eller skulde være mødt, frivillig fremstiller sig eller paagribes, helt eller delvis eftergive Sikkerhedens Forbrydelse, dog at den hæfter for alle Udgifter, som ere bevirkede ved Undvigelsen eller Udeblivelsen.

§ 772.

Beslutning om Fængsling eller Forholdsregel, der træder i Stedet for Fængsling, kan af Retten til enhver Tid omgøres.

§ 773.

Den anordnede Fængsling bortfalder, naar Forfølgning undlades eller frafaldes, eller Sigtede frifindes, eller der dog kun paalægges ham Straf af Bøder eller simpelt Fængsel. Erklæres i de to sidstnævnte Tilfælde Anke af det offentlige, inden Løsladelsen er iværksat, bliver det dog paa dertil fra Paatalemyndighedens Side given Anledning ved Kendelse af Retten at bestemme, om Løsladelse skal finde Sted. Gaar Kendelsen ud paa, at Fængslingen skal vedblive, skal den snarest muligt, efter at Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Anklager til Udførelse af Ankesagen er beskikket, af denne forelægges den over-
ordnede Ret til Prøvelse, jvf. §§ 931 og 942.

Nr. 53.
26de
Marts.

Fængslingen ophæves ved Rettens Beslutning, naar i Løbet af Undersøgelsen de Grunde, hvorpaa den støttedes, bortfalde, og Grunde til Fængsling ved en ny Kendelse ikke ere forhaanden.

Er Fængslingen besluttet i Henhold til § 763 Nr. 2 c, bliver den at ophæve, saa snart Undersøgelsen i paagældende Retning er sikret, i hvilken Henseende det fornødne hurtigst muligt skal iværksættes.

I Sager, som ere af mindre Betydning, bør Fængslingen ophæves, naar Retten finder, at Sagen ikke fremmes med tilbørlig Hurtighed. Fremdeles bør Fængsling ophæves, naar en Dom, hvorved kun en kortere Tids Fængselsstraf er idømt, bliver paaanket, og Fængslingens Forlængelse indtil Ankesagens Slutning vilde staa i aabenbart Misforhold til den Straf, som er eller kan ventes idømt.

§ 774.

Forholdsregler, som af Retten ere anordnede i Stedet for Fængsling, bortfalde eller ophæves i de samme Tilfælde som Fængsling.

Fremdeles ophører en stillet Sikkerhed at hæfte, naar Sigtede hensættes i Fængsel, eller naar en Sigtet under 18 Aar sættes under andet Tilsyn end den Persons, hvem han mod Sikkerhed var betroet, samt naar den i Overensstemmelse med § 769 paatagne Forpligtelse er opfyldt, eller naar den, der er gaaet i Borgen, opsiges sit Forløfte ved at fremstille Sigtede for Retten eller under saadanne Forhold og med saa langt Varsel, at der er Lejlighed og god Tid til at fængsle ham.

Indgaaet Forløfte ophører ligeledes, naar en afsagt Straffedom ikke fuldbyrdes, uagtet der hertil har været rigelig Tid og Opfordring.

Bestemmelse om Ophør af Fængsling eller om Anvendelse eller Ophør af Forholdsregler, som træde i Stedet for Fængsling, eller om Forbrydelse af stillet Sikkerhed tages af den Ret, hvem det efter § 764 vilde tilkomme at afsige Fængslingskendelse.

§ 775.

Den, der har været underkastet Varetægtsfængsel og derefter frifindes eller løslades, uden at Sagen forfølges til Dom, har, naar han inden et Aar efter at være kommen til Kundskab om de Omstændigheder, hvorpaa han støtter sit Krav, fremsætter Begæring derom for Tiltalemyndigheden, jvf. § 823 sammenholdt med § 904, Krav paa en af Retten fastsat Erstatning for den Lidelse, den Tort og det Formuestab, der er tilføjet ham ved Frihedsberøvelsen, medmindre de fremkomne Oplysninger dog give begrundet Formodning for, at han er skyldig i den Forbrydelse, hvorfor han var fængslet. Saadan Erstatning tilkommer ligeledes den, der har været underkastet Varetægtsfængsel i Tilfælde, hvor saadant ikke burde have været anvendt.

Retten til Erstatning bortfalder, naar den paagældende selv ved sit Forhold har givet Anledning til Fængslingen, medmindre det udviste urigtige Forhold maa antages at være foranlediget af Frygt, Forvirring eller undskyldelig Misforstaaelse, endvidere naar vedkommende frifindes paa Grund af en Tilregnelighed udelukkende mangelfuld Sjælstilstand, eller naar han forhen er straffet med Strafarbejde for nogen i den offentlige Mening vanærende Handling, og der ikke siden hans Løsladelse er hengaaet 3 Aar, herunder dog ikke det i 1ste Stykke, 2det Punktum, nævnte Tilfælde.

Fordringen paa Erstatning for Formuestabet tilkommer efter den paagældendes Død hans Ægtefælle og Livsarvinger.

Erstatningen udredes af Statskassen, men denne har Regres til den vedkommende Dommer, for saa vidt han derved har gjort sig skyldig i Misbrug af Embedsmyndighed, Skødesløshed eller andet uforsvarligt Forhold.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 776.

Til at føre Tilsyn med Varetægtsfangers Behandling og Forholdene i Varetægtsfængsler udvælger henholdsvis Københavns Borgerrepræsentation, Købstædernes Byraad og Amsraadene efter Forholdstalsvalg 2 Medlemmer af deres Midte for 4 Aar ad Gangen. De saaledes udnævnte Mænd skulle have Adgang til i Forening at besøge Fængslerne indenfor deres Omraade og overbevise sig om, at de for Fængslerne og Varetægtsfangernes Behandling gældende Bestemmelser overholdes. Angaaende Misbrug, som de maatte mene at have forefundet, afgive de Beretning til paagældende Overøvrighed. Denne lader da de fremsatte Klager nærmere undersøge og gør Indberetning til Justitsministeren, som træffer fornøden Foranstaltning til Afhjælpning af de forefundne Misbrug og til Paatale af mulige Overtrædelser og Tilsidesættelser af paagældende Bestemmelser.

Meddelelse til Private eller andre end de i 1ste Stykke, 3die og 4de Punktum, nævnte Myndigheder om, hvad der ved ovennævnte Besøg i Fængslerne er erfaret, straffes med Bøder fra 100 til 1,000 Kr.

*Kapitel 71.***Beslag paa Sigtedes Formue og Forbud mod Foreninger og Skrifter.**

§ 777.

Naar der i en under Landsret hørende Sag er rejst Tiltale, men Sigtede har unddraget sig Sagens videre Forfølgning, kan Retten paa Anklagerens Begæring, og efter at Forsvareren er hørt, ved Kendelse bestemme, at der skal lægges Beslag paa den Formue, som han maatte besidde eller erhverve i Riget. Kendelsen forkyndes overensstemmende med Reglerne i § 151.

Oplyses det senere, at det var Sigtede umuligt at møde eller blive til Stede, kan Retten ophæve Beslaglæggelsen.

§ 778.

Retten drager Omsorg for, at der beskikkes en Værge til at bestyre den beslaglagte Formue. At saadan Foranstaltning er truffen, bliver at kundgøre ved Tinglæsning og ved Bekendtgørelse i Aviserne efter de om Umyndiggørelse gældende Regler.

Værgen har at afgive Løfte om ikke at lade Sigtede tilflyde nogen Indtægt af Formuen. Ægtefælles og Børns Krav paa Underhold af denne ophæves derimod ikke ved Beslaglæggelsen, ligesom Sigtede heller ikke er udelukket fra at raade over den beslaglagte Formue ved Testament.

§ 779.

Beslaglæggelsen ophæves:

- 1) naar Sigtede kommer til Stede,
- 2) naar Formuen paa Grund af Sigtedes Død eller ifølge de i Forordningen af 11. September 1839 foreskrevne Regler tilfalder hans Arvinger,
- 3) naar Forfølgning undlades eller frafaldes, eller Sagen ved Rettens Kendelse afvises.

Den Ret, som har besluttet Beslaglæggelsen, tager Beslutning om Ophøret i de foran nævnte Tilfælde. Formuen med de under Beslaglæggelsen vundne Indtægter og efter Fradrag af de hafte Udgifter udleveres derefter til Sigtede eller henholdsvis Arvingerne.

§ 780.

Beslaglæggelse af en mistænks Gods til Sikkerhed for Sagens Omkostninger og Erstatningsansvar kan, hvor og i saadant Omfang, som Retten maatte finde det

fornødent, finde Sted ifølge Rettens Kendelse efter Begæring af Paatalemyndigheden Nr. 53. eller den ved Forbrydelsen forurettede. 26de
Marts.

Beslaglæggelse medfører de samme Retsvirkninger som Arrest paa Gods ifølge den borgerlige Retsplejes Regler.

§ 781.

Retten drager Omsorg for Beslaglæggelsens Iværksættelse. Med Hensyn til denne samt de Forholdsregler, som blive at træffe for at sikre Beslaglæggelsens Retsvirkninger, gælde de i Bogen om den borgerlige Retspleje givne Regler om Arrest paa Gods, dog at særlig Sag til Stadfæstelse af Beslaglæggelsen bortfalder.

§ 782.

Beslaglæggelsen bortfalder, naar Forfølgning undlades eller frafaldes, eller Sigtede frifindes, og den ophæves, naar den paa Grund af senere fremsatte Indsigelser eller senere indtrufne Omstændigheder findes ikke at have Hjemmel. Beslutninger og Forholdsregler med Hensyn til Beslaglæggelsens Ophør træffes af den Ret, for hvilken Sagen er eller var tingfæstet. Med Hensyn til Krav paa Erstatning for Beslaglæggelsen finde Reglerne om Arrest paa Gods i Bogen om den borgerlige Retspleje Anvendelse med de fornødne Lempelser.

§ 783.

Med Hensyn til foreløbigt Forbud mod Foreninger i Henhold til Grundloven af 28. Juli 1866 § 87 bliver det paa nævnte Sted i Grundloven foreskrevne at iagttage.

Forbud mod Udbredelse af Skrifter, som efter Justitsministerens Befaling følges i Henhold til Lov af 3. Januar 1851 §§ 14 og 15, besluttes og foranstaltes iværksat efter Paatalemyndighedens Begæring af vedkommende Undersøgelsesret. Sag i denne Anledning skal anlægges inden en Uge. Forbudet bortfalder, naar Forfølgning ikke iværksættes inden den foreskrevne Frist, eller naar den frafaldes. Den i Lov af 3. Januar 1851 § 14 fastsatte Straf for Dommens Overtrædelse gælder ogsaa for Overtrædelse af det foreløbige Forbud.

Tredie Afsnit.

Undersøgelse, førend Tiltale er rejst, i Sager, som forfølges af Overøvrigheden eller Politiet.

Kapitel 72.

Efterforskning.

§ 784.

Det paahviler Politiembedsmændene, naar i øvrigt Betingelserne derfor ere til Stede, af egen Drift og med den størst mulige Hurtighed at efterforske alle strafbare Handlinger, som forfølges af det offentlige, saa snart der opstaar rimelig Formodning om, at saadanne ere forøvede.

§ 785.

Udenfor København fører Amtmanden Overtilsyn med Politiets Efterforskning af Forbrydelser.

I København er Politidirektøren i sin Efterforskningsvirksomhed Justitsministeren umiddelbart underordnet.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 786.

Anmeldelser fra private om formentlig begaaede Forbrydelser eller om Forhold, der vække Mistanke herom, gøres til Politiet.

Anmeldelsen kan være skriftlig eller mundtlig; i sidste Fald skal Modtageren af samme opsætte skriftlig Beretning om den.

Naar dertil findes Grund, kan Politimesteren, forinden videre Skridt foretages, ved Begæring til Undersøgelsesretten foranledige Anmelderen afhørt for Retten (jvf. § 792).

§ 787.

Er Sagens Paatale afhængig af Justitsministerens Befaling eller af en Opfordring fra en særlig offentlig Myndighed (jvf. § 705), skal Politimesteren bringe de ham tilkomne Oplysninger henholdsvis til Paatalemyndighedens eller den særlige Myndigheds Kundskab, men i øvrigt ikke foretage yderligere Efterforskninger, førend vedkommendes Befaling eller Opfordring foreligger.

Er en Lovovertrædelse, hvis offentlige Forfølgning er betinget af en privats Begæring, kommen til Politimesterens Kundskab, men der er Grund til at antage, at den er den paagældende private ubekendt, kan han gøre Meddelelse til denne, men foretager i øvrigt ingen Efterforskning, førend en udtrykkelig Begæring fra den private foreligger. Indeholder en af den private indgiven Anmeldelse om Forbrydelsen ingen saadan Begæring, skal han foranlediges til at give den fornødne Erklæring.

Ovenstaaende Regler udelukke dog ikke, at uopsættelige Efterforskningsskridt foretages, førend Befalingen, Opfordringen eller Begæringen foreligger, saafremt Gerningen maa antages at være vedkommende ubekendt, og Omstændighederne gøre det rimeligt, at Paatale vil blive begært (jvf. § 705).

§ 788.

Finder Politimesteren, at der mangler Grund til at foretage videre Skridt i Anledning af en indgiven Anmeldelse eller en fremsat Begæring om Forfølgning, skal han paa Forlangende meddele en skriftlig Erklæring om sin Vægring, og om denne er grundet paa, at den formentlige Lovovertrædelse ikke antages at være Genstand for offentlig Forfølgning, eller paa Anmeldelsens utilstrækkelige Grundlag.

Den, som har indgivet Anmeldelsen eller fremsat Begæringen, kan derefter henvende sig til den overordnede Myndighed med Andragende om, at det maa blive paalagt vedkommende at træde i Virksomhed.

§ 789.

Efterforskningen skal rettes paa at tilvejebringe saadanne Oplysninger, som ere tilstrækkelige til at bestemme, om Forfølgning skal indledes ved Retten ved Begæring om Forundersøgelse eller ved Iværksættelse af Tiltale.

Saa bør og i øvrigt alle Oplysninger fremskaffes og Foranstaltninger træffes, som skønnes nødvendige eller tjenlige til at forberede Sagens Behandling ved Retten.

Befrygtes et Bevis ellers at ville gaa tabt, bør Bevisførelse foranstaltes.

§ 790.

Til Opnaaelse af Efterforskningens Øjemed er Politimesteren berettiget ti under de Betingelser og med de nærmere Bestemmelser, som herom i det foregaaende ere fastsatte, at foretage Ransagninger og Beslaglæggelser, fordre Oplysninger af offentlige Myndigheder, indkalde Vidner, foretage Besigtigelse, lade foretage Syn og Skøn, anholde mistænkte m. v.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Kræver Loven i Anledning af en saaledes truffen Foranstaltning en efterføl-Nr. 53.
gende Henvendelse til Retten, paahviler det den paagældende Embedsmand at sørge 26de
for, at denne finder Sted paa lovbeftet Maade. Marts.

Om de foretagne Efterforskningshandling optages skriftlige Beretninger.

§ 791.

Skønner Politimesteren enten straks eller i Løbet af Efterforskningen, at der vil blive Spørgsmaal om at unklade Paatale i Medfør af § 706, forelægger han udenfor København de fremkomne Oplysninger for Amtmanden og standser alle ikke uop-sættelige Efterforskningskridt, indtil Beslutning fra denne eller Justitsministeren foreligger. I København gør Politidirektøren om fornødent Indberetning til Justitsministeren.

§ 792.

Finder Politimesteren (jvf. §§ 784 og 785), at der under Efterforskningen bør træffes Foranstaltninger, som kræve Medvirkning af Retten (Kapitel 17, 18 og 65—71), kan han rette fornøden Begæring til denne.

Undersøgelsesretten er pligtig at tage Begæringen til Følge, medmindre nogen af de Hindringer er til Stede, som ere betegnede nedenfor i § 800, eller denne Lovs Regler i øvrigt ere til Hinder derfor. Retshandlinger mod en mistænkt kunne dog kun begæres i Forbindelse med Begæring om Forundersøgelse eller Anklage. Retten prøver i enhver Henseende, hvorvidt en fremsat Begæring om Beslaglæggelse, Ransagning, Anholdelse eller Fængsling er tilstrækkelig begrundet.

Rettens Virksomhed ophører, naar den begærte Retshandling er tilendebragt, dog kan Retten uden at afvente yderligere Begæring foretage Rettergangsskridt, som ikke uden Ulempe kunne opsættes.

Ogsaa ellers, saasom hvor Anmeldelse om en Forbrydelse sker umiddelbart til Retten, kan denne af egen Drift foretage Retshandlinger, som ikke taale Opsættelse. Fornøden Meddelelse gives uden Ophold Politiet.

§ 793.

De under Efterforskningen forefaldende Retsmøder ere ikke offentlige. Offentlig Gengivelse af, hvad der i dem forhandles, maa ikke finde Sted, medmindre Retten af særlige Grunde ved Kendelse har givet sit Samtykke dertil. Overtrædelse heraf straffes med Bøder fra 100 til 1,000 Kr.

Med Hensyn til Undersøgelsesrettens Virksomhed under Efterforskningen finde de i §§ 804—07 givne Regler Anvendelse, for saa vidt det ikke udelukkes ved Forholdets Natur.

Udskrift af det Retsbogen tilførte meddeles Politiet og paa Begæring Paatalemyndigheden.

§ 794.

Tages den Begæring eller Opfordring, af hvilken en offentlig Forfølgning er afhængig, tilbage, eller befales det af en Politimesteren overordnet Myndighed, standses Efterforskningen, og Sagen henlægges med Paategning om Grunden. Udenfor København gør Politimesteren, hvis Meddelelsen til ham om den Omstændighed, der foranlediger Sagens Henlæggelse, ikke er sket gennem vedkommende Amtmand, Indberetning om det passerede til denne, for saa vidt Sagen hører under hans Paatalemyndighed.

§ 795.

Findes Efterforskningens Øjemed at være opnaaet, tager vedkommende Embedsmand Beslutning om Sagens Forfølgning ved Retten i Overensstemmelse med de Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53. i det følgende givne Regler eller om Efterforskningens Afslutning ved Sagens Henlæggelse. Henlægges Sagen, vedtegnes Grunden.

26de
Marts.

Er udenfor København Politimesteren paataleberettiget i Henhold til § 704, tilkommer det ham at tage de ovennævnte Beslutninger. I modsat Fald har Politimesteren at foranledige retslig Forundersøgelse, naar han ifølge Efterforskningens Resultat finder Anledning dertil; ellers indsender han Sagen til Amtmanden, der tager fornøden Beslutning om yderligere Efterforskning, Begæring om Forundersøgelse, Tiltale eller Sagens Henlæggelse.

I København tilkommer det Politidirektøren at tage de nævnte Beslutninger.

§ 796.

Faar Politimesteren, efter at Forundersøgelse er begyndt, eller efter at Tiltale er rejst i en under Amtmandens Paatalemyndighed hørende Sag, Kundskab om Omstændigheder, der opfordre til yderligere Efterforskning, og Forholdene ikke tilstede at indhente henholdsvis Undersøgelsesrettens eller Amtmandens nærmere Bestemmelse, foretager han paa egen Haand de Efterforskningshandling, han skønner fornødne, og gør derefter uophødelig Indberetning til Undersøgelsesretten eller Amtmanden om det foretagne. Under en saadan genoptagen Efterforskning kan Politimesteren, om fornødent, overensstemmende med § 792 rette Begæringer til en anden Undersøgelsesret om Foretagelse af enkeltstaaende Retshandling (jvf. § 803, 3die Stykke).

Ovenstaaende Regler gælde ogsaa for København med de Lempelser, der følge af, at Politidirektøren er Paatalemyndighed i alle Sager.

§ 797.

Klage over formentligt Myndighedsmisbrug fra Politiets Side under Efterforskning kan fremsættes for Undersøgelsesretten i den Kreds, hvor den paaklagede Handling har fundet Sted, eller for den Ret, hvis Virksomhed paakaldes mod Klageren, eller ved hvilken Sag om den Lovovertrædelse, der var Genstand for Efterforskning, tingfæstes.

Undlader Politiet i de i denne Lovs §§ 729 og 741, jvf. 756, §§ 757 og 766 omhandlede Tilfælde at forelægge Sagen for Retten inden de foreskrevne Frister, skal Underrettsdommeren paa det Sted, hvor Beslaglæggelsen, Ransagningen, Anholdelsen eller Fængslingen er sket, naar det ved Klage fra den forurettede eller paa anden Maade kommer til hans Kundskab, afæske Politiet nærmere Forklaring og kan efter Omstændighederne ophæve den trufne Foranstaltning. Undlader Politiet at svare, ophæves Foranstaltningen straks ved Kændelse. Skyldes Undladelsen en Politimester, der tillige er Underrettsdommer, træder i forannævnte Henseende vedkommende Landsret i Underrettens Sted.

Paalæg af Bøder i Henhold til §§ 185 og 203 kan ophæves af Underretskredsens Dommer eller af den Ret, ved hvilken Sag om den Lovovertrædelse, der var Genstand for Efterforskningen, tingfæstes.

Kapitel 73.

Forundersøgelse ved Retten.

§ 798.

Forundersøgelse ved Retten foretages i de Tilfælde, hvor Undersøgelsesdommeren ikke tillige er Politimester, kun efter Begæring af Politiet. Begæringen fremsættes skriftlig eller mundtlig til Retsbogen. I Underretskredse, hvor Dommeren tillige er

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Politimester, træder i Stedet for saadan Begæring en Tilførsel til Retsbogen om, at Nr. 53. Forundersøgelsen er foranlediget af Dommeren i hans Egenskab af Politimester. 26de
Marts.

Om Genoptagelsen af en sluttet Forundersøgelse gælder Reglen i § 808, 3die Stykke, se endvidere § 812 sammenholdt med §§ 761 og 775.

§ 799.

Begæring, henholdsvis Tilførsel, til Retsbogen om Forundersøgelse skal betegne den eller de Personer, mod hvem, og den eller de Handlinger, med Hensyn til hvilke Undersøgelse begæres, og skal ledsages af Sagens Aktstykker, derunder de skriftlige Beretninger, som ere optagne under Efterforskningen, samt, saa vidt gørigt, af forhaandenværende synlige Bevismidler m. v.

Ved Begæringens Indgivelse til Retten, henholdsvis Tilførselens Indførelse i Retsbogen, er Sagen tingfæstet. De Begæringen, henholdsvis Tilførselen, ledsagende Aktstykker fremlægges til Retsbogen, saa vidt og naar Dommeren finder det rigtigt.

Fremkommer der under Forundersøgelsen grundet Mistanke mod andre Personer eller om andre Forbrydelser end de oprindelig i Begæringen eller Tilførselen betegnede, udvider Retten Forundersøgelsen til disse, dog hvor Dommeren ikke tilige er Politimester, kun hvis Politiet derom fremkommer med Begæring. Retten bør i sidstnævnte Tilfælde give Politiet fornøden Meddelelse; dog kan den uden at afvente saadan yderligere Begæring, foretage saadanne Skridt, som ikke uden Ulempe kunne udsættes.

§ 800.

Finder Retten, at Sagen ikke er indbragt for ret Værneting, eller at den, der paataler, ej er berettiget dertil, eller at Forundersøgelse er udelukket ved Reglerne i denne Lov, eller at Handlinger af den Art, som Sigtelsen angaar, ikke ere Genstand for Straf, eller at Strafskylden er forældet eller Forfølgning af andre lignende Grunde utilstedelig, afsiger den Kendelse om, at Begæringen om Forundersøgelse ikke kan tages til Følge.

§ 801.

Forundersøgelsens Øjemed er at tilvejebringe saadanne Oplysninger, som udfordres for at afgøre, om, for hvilken Forbrydelse og for hvilken Ret Tiltale skal rejses, samt at tilvejebringe Bevismaterialet til Brug ved Oplæsning for den dømmende Ret. Maa Domsforhandlingen i Sagen antages at skulle foregaa under Medvirkning af Nævninger, blive dog kun saadanne Beviser at føre, som det maa anses for umuligt eller dog forbundet med særlig Ulempe at tilvejebringe under Domsforhandlingen.

For saa vidt det vil bero paa Sigtedes Begæring, om Domsforhandling, hvis Tiltale rejses, skal foregaa for Landsret under Medvirkning af Nævninger eller ikke, jvf. §§ 678 b og c samt 679 e, afæsker Undersøgelssdommeren under Forundersøgelsen ham Erklæring om, hvorvidt han for det Tilfælde, at Tiltale rejses, begærer Sagen paadømt under Medvirkning af Nævninger. Til Afgivelse af saadan Erklæring bør der gives Sigtede passende Betænkningstid og eventuelt Lejlighed til at raadspørge sin Forsvarer.

§ 802.

Naar Forundersøgelse er indledet, har Dommeren i Embøds Medfør, uden at yderligere Begæring udfordres, med størst mulige Hurtighed at foretage alle hensigtsmæssige Skridt til Opnaelse af Forundersøgelsens Øjemed.

Retter den sigtede eller hans Forsvarer Begæring til Dommeren om Foretagelse af enkelte Undersøgelseshandlinger, bedømmer Dommeren, hvorvidt den begærede Retshandling tjener til Fremme af Undersøgelsens Øjemed, og kan til den Ende, førend Afgørelse træffes, forlange opgivet, hvad derved tilsigtes oplyst. Afslag paa Begæringen sker ved Kendelse.

Nr. 53. Politiet skal uden Ophold give Dommeren Meddelelse om de Undersøgelses-
 26de handlinger, som det, efter at Forundersøgelse ved Retten er begyndt, foretager paa
 Marts. egen Haand.

§ 803.

Politiet er pligtigt at efterkomme de Paalæg, Dommeren giver i Forundersøgelsens Interesse.

Dommeren er berettiget til at henvende sig med Begæring om Retshandlingers Foretagelse i en anden Retskreds til Undersøgelsesdommeren i denne, jvf. § 677. Føres Forundersøgelsen af et Medlem af Landsretten, er dette fremdeles berettiget til at fordre enkelte Retshandlinger foretagne af Undersøgelsesdommeren i Retskredsen.

I paatrængende Tilfælde kan en Undersøgelsesdommer, for hvem Sagen ikke er tingfæstet, uden at afvente Begæring, foretage enkelte Retshandlinger i Undersøgelsens Interesse, som han anser for uopsættelige. Han har i saa Fald uopholdelig at underrette den Dommer, for hvem Sagen er tingfæstet, om det foretagne.

§ 804.

Uden Hensyn til, om Retsmødet er offentligt eller ikke, har Sigtede ordentligvis Ret til at være til Stede i Retsmøderne under Forundersøgelsen. Samme Ret har Sigtedes Forsvarer (jvf. § 721).

Undtagelse fra foranstaaende Regel finder Sted:

1) naar Dommeren finder Anledning til at anvende den ham efter § 142, 1ste Stykke, tilkommende Beføjelse mod nogen af de nævnte Personer;

2) Sigtede kan midlertidig fjernes, naar der er Grund til at antage, at en uforbeholden Udtalelse af en Person, der afhøres, ellers ikke kan opnaas;

3) Sigtede og hans valgte Forsvarer kan midlertidig udelukkes fra Deltagelse, naar der er Grund til at antage, at den paagældende vil modvirke Undersøgelsen ved at paavirke Medsigtede eller Vidner til at afgive urigtig Forklaring, ved at fjerne Gerningens Spor eller paa anden lignende Maade; naar det begæres, afsiges Kendelse herom;

4) er der flere Sigtede, beror det paa Dommerens Bestemmelse, om den ene Sigtede maa paahøre den andens Forklaringer.

Har Sigtede i Henhold til Reglerne under Nr. 1—4 været udelukket, bliver det Retsbogen tilførte at meddele ham, naar Grunden til hans Udelukkelse er ophørt, og i ethvert Fald inden Forundersøgelsens Slutning, for saa vidt han ej har unddraget sig Forfølgning.

Føres Beviser under Forundersøgelsen for at kunne benyttes ved Oplæsning under Domsforhandlingen, skal Sigtede være personlig til Stede, medmindre Sagen ingen Udsættelse taaler, eller Retten under Hensyn til Bevisførelsens Genstand eller de i øvrigt foreliggende Omstændigheder finder hans Nærværelse uforholdsmæssigt. Reglerne under Nr. 1—3 finde dog ogsaa Anvendelse i det her omhandlede Tilfælde.

§ 805.

Til Retsmøder under Forundersøgelsen, i hvilke Sigtede ikke fremstilles som anholdt eller fængslet, og om hvilke han ikke har faaet fornøden Meddelelse i et foregaaende Retsmøde, skal han indkaldes ved lovlige Tilsigelse (§ 747), medmindre Øjemedet ikke tilsteder det Ophold, som dette vilde medføre. Er han mødt, kan Retshandlingen altid fremmes.

Er Sigtede fængslet, kan han forlange sig henbragt til Retsmødet — i hvilken Henseende der bør gives ham Lejlighed til at udtale sig, — medmindre det afholdes udenfor Underretskredsen og i saadan Afstand, at uforholdsmæssigt Besvær kan forudses at følge deraf.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Saa vidt muligt gives der Forsvareren, hvor en saadan er antagen eller be-
skikket, betimelig Meddelelse om Retsmøderne. Ligeledes bør der med den i § 806,
2det Punktum, angivne Begrænsning saa vidt muligt gives Forsvareren Lejlighed til for-
inden Retsmødet at gøre sig bekendt med de fremlagte Dokumenter.

Nr. 53.
26de
Marts.

Udenfor det Tilfælde, som ommeldes i sidste Stykke af § 804, hindres en
Retshandlings Fremme ikke ved, at nogen, som havde Ret til at overvære den,
udebliver.

§ 806.

Politiet, Sigtede og hans Forsvarer have under Iagttagelse af de nærmere
Bestemmelser, Retten maatte give, Adgang til at gøre sig bekendt med Tilførslerne
til Retsbogen og med de til denne fremlagte Aktstykker. Saadan Adgang saavel
som Udskrift kan dog ved Kendelse nægtes Sigtede saavel som hans valgte For-
svarer, naar der er Grund til at befrygte Modvirken af Undersøgelsen ved Fjernelse af
Gerningens Spor, Paavirken af Medsigtede eller Vidner til Afgivelse af urigtig For-
klaring eller paa anden lignende Maade, dog at den i ethvert Tilfælde maa tilstedes
inden Forundersøgelsens Slutning.

§ 807.

Afhørelse af Sigtede saavel som af Vidner og Syns- og Skønsmænd sker ved
Dommeren, medmindre denne tillader andet. Hvor Vidner eller Syns- eller Skønsmænd
afhøres, kunne Sigtede og Forsvareren begære yderligere Spørgsmaal stillede.
Dommeren kan overlade til den paagældende selv at stille disse.

Af de Personers Udsagn, som afhøres, skal det væsentlige Indhold gengives i
Retsbogen; vigtigere Erklæringer af Sigtede og navnlig Tilstaaelser skulle saa vidt
muligt gengives med hans egne Ord; det samme gælder om Forklaringer, der af-
gives af Vidner og Syns- eller Skønsmænd, medmindre de maa antages at skulle af-
høres paany under Domsforhandlingen (Nævningesager). Naar Afhørelsen er endt, op-
læses og vedtages det Retsbogen tilførte.

Efter Oplæsningen ere Sigtede og Forsvareren berettigede til at fremføre Be-
mærkninger med Hensyn til den skete Tilførsel. Saadanne Bemærkninger indføres i
Korthed i Retsbogen.

Afslag paa Begæring om yderligere Spørgsmaal saavel som Afgørelse af Tviste-
punkter, der opstaa under Forundersøgelsen, sker ved Kendelse.

Offentlig Gengivelse af Forhandlinger i Retsmøder under Forundersøgelsen
maa ikke finde Sted, medmindre Retten af særlige Grunde ved Kendelse har givet
Samtykke dertil. Overtrædelse heraf straffes med Bøder fra 100 til 1,000 Kr.

§ 808.

Frafaldes Forfølgningen, eller finder Retten, at Lovens Betingelser for dens
Virksomhed ikke ere til Stede, standses Forundersøgelsen, og fornøden Underretning
meddeles Politiet og Sigtede.

Forundersøgelsen sluttet, naar Retten finder, at Undersøgelsen er fremmet saa
vidt, som Øjemedet udkræver, saa og naar Politiet begærer det eller oplyser, at Til-
tale er rejst. Udskrift af Sagen tilligemed dennes Aktstykker tilstilles snarest muligt
Paatalemyndigheden. Underretning om Slutningen meddeles Sigtede.

En sluttet Forundersøgelse kan genoptages efter Begæring af Paatalemyndig-
heden eller Sigtede. Indtil Tiltale er rejst, kan Retten ogsaa af egen Drift genoptage
Forundersøgelsen for at træffe Bestemmelse om Ophør af Fængsling eller anden ved-
varende Foranstaltning.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 809.

Fremkommer der under Forundersøgelsen Oplysning om Omstændigheder, ifølge hvilke Undersøgelsesdommeren skønner, at der vil blive Spørgsmaal om at undlade Paatale i Medfør af § 706, meddeler han Paatalemyndigheden Underretning herom, ledsaget af fornøden Udskrift af Undersøgelsen. Indtil dens Beslutning indtræffer, foretages der kun saadanne Undersøgelseshandlinger, som ikke taale Ophold.

Paatalemyndighedens Beslutning om Frafald af Forfølgning binder ikke den overordnede Myndighed; dog maa Forfølgningens Fortsættelse efter den overordnede Myndigheds Beslutning finde Sted inden Udløbet af to Maaneder, medmindre Betingelserne for Sagens Genoptagelse efter § 952 ere til Stede.

§ 810.

Er Forundersøgelse under een Sag iværksat mod flere Sigtede eller for flere Forbrydelser, kan Retten, naar den finder, at Undersøgelsen for enkelte, men ikke alle Sigtedes eller Forbrydelsers Vedkommende er fremmet i det Omfang, som Øjemedet udkræver, for saa vidt slutte Forundersøgelsen.

Sluttes Forundersøgelsen for en eller nogle af de Forbrydelser, for hvilke den samme Person er sigtet, kan Undersøgelsen af de andre Forbrydelser midlertidig hvile, indtil Afgørelse for den eller de førstnævnte Forbrydelsers Vedkommende har fundet Sted, naar Paatalemyndigheden forlanger det og Sigtede ikke fordrer Fortsættelse.

§ 811.

Samtidig med at Tiltale rejses i en Sag, i hvilken Forundersøgelse har fundet Sted, skal Paatalemyndigheden tilstille Undersøgelsesretten Meddelelse herom og om ved hvilken Ret Tiltale er rejst.

Er Sigtede fængslet, bør Undersøgelsesretten ved Forundersøgelsens Slutning opgive Paatalemyndigheden en vis Frist, ved hvis Udløb Fængslingen vil blive hævet, saafremt ikke inden den Tid enten Tiltale rejses, eller Oplysninger meddeles, som findes at burde begrunde en Forlængelse af Fristen. Paa lignende Maade kan forholdes, hvor Spørgsmaal opstaar om Ophør af andre vedvarende Foranstaltninger.

§ 812.

I Sager om Oprejsning for uforskyldt Anholdelse eller om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel eller Udtaaelse af uforskyldt Straf (jvf. § 965) tilvejebringer Undersøgelsesretten i Overensstemmelse med Reglerne i dette Kapitel de fornødne nye Oplysninger. Den, der kræver Erstatning eller anden Oprejsning, har Ret til at forlange, at der skal foretages Afhøring af ham selv eller andre opgivne Personer.

Fjerde Afsnit.

Tiltale og Domsforhandling ved Landsret.

Kapitel 74.

Iværksættelse af Tiltale og Forberedelse af Domsforhandling for Landsret i Sager, ved hvis Paadømmelse Nævninger skulle medvirke.

§ 813.

Tiltale rejses ved, at Amtmanden (i København Politidirektøren) under Indsendelse til Landsretten af en Udskrift af de i Sagen foretagne retslige Undersøgelser

og Sagens øvrige Aktstykker samt andre synlige Bevismidler anmoder Rettens For-Nr. 53. mand om blandt de i § 712 nævnte Sagførere at beskikke en offentlig Anklager til at udføre Anklage mod Tiltalte for den af ham begaaede Forbrydelse, der saa vidt muligt betegnes med dens i Loven hjemlede Navn.

26de
Marts.

Den beskikkede Anklager erholder derhos samtlige Sagens Dokumenter tilstillede og udfærdiger derefter uden Ophold under sin Haand et Anklageskrift, som skal indeholde:

1. Angivelse af den Domstol, ved hvilken Sagen anlægges;
2. Tiltaltes Navn, og hvad der ellers maatte udkræves til hans nøjagtige Betegnelse;
3. under Benyttelse af Forbrydelsens i Loven hjemlede Navn og under Fremhævelse af dens i Loven beskrevne Kendemærker og, om fornødent, med Tilføjelse af Strafforhøjelses- eller Strafnedsættelsesgrunde, en kort Angivelse af det Forhold, for hvilket Tiltale rejses, med saadan Angivelse af Tid, Sted, Genstand, Udførelsesmaade samt andre nærmere Omstændigheder, som udkræves til dets tilstrækkelige og tydelige Betegnelse; det eller de Lovbud, i Henhold til hvilke Paastand om Straf agtes nedlagt, bør angives. Alternativ — herunder principal og subsidiær — Angivelse er tilladt.

Hverken Angivelser af Beviser eller Udviklinger af Retsspørgsmaal maa findes i Anklageskriftet.

I en Paategning paa Anklageskriftet skal derhos angives det Ting (Samling og Tingsted), paa hvilket Domsforhandlingen ventes foretagen, og at denne skal foregaa for Nævninger. Det bør iagttages, at det tidligste Ting vælges, som Omstændighederne tillade.

§ 814.

Anklageskriftet indleveres paa Landsrettens Kontor; ved dets Indlevering er Sagen tingfæstet.

Anklageren foranstalter uden Ophold en Genpart af Anklageskriftet forkyndt for Tiltalte. Ved Forkyndelsen afæskes der ham Erklæring, om han har antaget en Forsvarer. Saa snart Forkyndelsen er sket, skal Anklageren, saafremt Tiltalte ikke har antaget Forsvarer, gøre fornøden Henstilling til Retten om Beskikkelse af en saadan.

Om Beskikkelsen af Forsvarer meddeles Underretning til Anklageren og Tiltalte. Anklageren meddeler Forsvareren Genpart af Anklageskriftet.

§ 815.

Vil Paatalemyndigheden inden Domsforhandlingen enten udvide Tiltalen til andre straffbare Forhold end de i Henvendelsen til Landsretten nævnte, eller vil Anklageren berigtige Angivelser i Anklageskriftet, maa dette ske ved Indlevering og Forkyndelse af yderligere eller nyt Anklageskrift, der i førstnævnte Tilfælde maa støtte sig til ny Anmodning til Landsretten fra Paatalemyndigheden.

Under Domsforhandlingen kan Udvidelse af Tiltalen til andre straffbare Forhold ifølge Anklagerens Begæring ske med Rettens Samtykke, naar Tiltalte indvilger deri, saa og naar det Forhold, som der er Spørgsmaal om at inddrage, er begaaet under selve Domsforhandlingen. Udvidelsen sker efter Rettens Bestemmelse ved Tilføjelse paa Anklageskriftet eller Tilførsel i Retsbogen; det samme gælder om Berigtigelser, som Anklageren under Domsforhandlingen foretager i Anklageskriftets Angivelser.

Hvis Tiltalte ikke indvilger i Tiltalens Udvidelse, maa der imod ham rejses ny Sag, under hvilken Straffelovens § 64 da kommer til analogisk Anvendelse.

§ 816.

Samtidigt med Indleveringen af Anklageskriftet eller snarest muligt derefter skal Anklageren ved paa Rettens Kontor at tilbagelevere Sagens Dokumenter indsende Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53. en Fortegnelse over de Beviser, som agtes fremførte, med kort Angivelse af, hvad dermed agtes godtgjort. Vidner og Syns- eller Skønsmænd skulle betegnes med Navn, og hvad der i øvrigt maatte udkræves til deres nøjagtige Betegnelse, under Opgivende af, om de agtes afhørte under Domsforhandlingen eller ved en Undersøgelsesret, eller om allerede afgivne Forklaringer agtes benyttede. Ønskes noget Vidnes Mødepligt udvidet (§ 162), eller ønskes Syns- eller Skønsmænd udmeldte, fremsættes fornøden Begæring herom til Retten.

Det bør iagttages, at ikke flere Vidner end fornødent indkaldes, hvorved særlig bliver at tage Hensyn til, om Tiltalte for Retten har afgivet en fuldstændig og troværdig Tilstaaelse.

§ 817.

En Genpart af Bevisfortegnelsen foranstaltes af Anklageren uden Ophold meddelt Forsvareren tillige med en Udskrift af de i Sagen foretagne Undersøgelses- og Bevishandlinger. I øvrigt gøres Sagens Dokumenter og andre synlige Bevismidler saa vidt muligt tilgængelige paa hensigtsmæssig og betryggende Maade, og fornøden Underretning herom meddeles.

§ 818.

Inden Udløbet af en af Anklageren paa Anklageskriftet opgiven Frist, der paa Begæring kan forlænges af Rettens Formand, skal Forsvareren afgive saavel paa Rettens Kontor som til Anklageren en Fortegnelse over de Beviser, der fra hans Side maatte ønskes fremførte, med kort Angivelse af, hvad dermed tilsigtes godtgjort. Ønskes Vidner eller Syns- eller Skønsmænd indkaldte, maa det opgives, om de begæres indkaldte til Domsforhandlingen eller for en Undersøgelsesret. Samtidig indleveres paa Rettens Kontor de Dokumenter og andre synlige Bevismidler, af hvilke der maatte agtes gjort Brug.

Vil Forsvareren fremsætte Begæring om:

1. at der, forinden Sagen videre fremmes, foretages Forundersøgelse — eller at den Forundersøgelse, som har fundet Sted, genoptages — til Fremskaffelse af nærmere betegnede Oplysninger,
2. at noget Bevis, som er opført i Anklagerens Bevisfortegnelse, maa tilvejebringes paa anden Maade end deri anført, eller
3. at Sagen maa blive foretaget paa andet Ting end paa Anklageskriftet angivet, eller maa blive behandlet uden Nævninger,

bør den fornødne skriftlige Begæring indgives paa Rettens Kontor inden fornævnte Fristes Udløb; Genpart af Begæringen tilstilles samtidig Anklageren.

Det samme gælder, naar Forsvareren overensstemmende med § 693 eller § 694 vil fremsætte Begæring om Sagens Overflytning til en anden Ret; gaar Begæringen ud paa en Afvigelse fra Værnetingsreglerne (§ 693), bliver den af Retten uden Ophold at indsende til Højesteret, ledsaget af Anklagerens og efter Omstændighederne Rettens Erklæring.

Antager Forsvareren, at Sagen, saaledes som den er anlagt, ikke kan fremmes, eller at Anklageren har overset nogen udenfor Bevisspørgsmaalet liggende Omstændighed, paa Grund af hvilken Tiltalte ikke kan fældes, bør han ufortøvet gøre Anklageren opmærksom derpaa.

§ 819.

Finder Anklageren at maatte modsætte sig en Begæring, som af Forsvareren er fremsat i Henhold til foregaaende Paragraf, skal han uden Ophold forelægge Retten Sagen til Afgørelse. Forinden denne træffes, bør der, saa vidt dertil er An-Nr. 58. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

ledning, gives Anklageren og Forsvareren Lejlighed til at ytre sig mundtlig eller Nr. 53.
skriftlig. Tilfølgelagelse af en Begæring om Indkaldelse af Vidner kan, hvor dertil ^{26de}
er særlig Anledning, betinges af, at Tiltalte stiller Sikkerhed for de Omkostninger, ^{Marts.}
som derved ville forvoldes.

Naar nogen af Parterne begærer det, kan Retten træffe Bestemmelse om, ved hvilken Undersøgelsesret en Forundersøgelse, der er begært i Henhold til § 818, eller enkelte Retshandlinger, der skulle finde Sted under en saadan Forundersøgelse eller til Optagelse af Beviser til Brug under Domsforhandlingen, blive at foretage, saavel som, naar Retshandlinger skulle foregaa ved en Ret, som tidligere har foretaget Forundersøgelse i Sagen, om, at samme vil være at beklæde af en anden Dommer. Ligeledes kan Landsretten efter en Parts Begæring træffe Bestemmelse om, hvorvidt Tiltalte, hvor denne er fængslet, vil være at henbringe til Retsmøde, der skal finde Sted i en anden Underretskreds end den, hvor han hensidder fængslet, om, at Forsvarer vil være at beskikke til at varetage hans Tarv under Retsmøde udenfor Landsret, og lignende.

§ 820.

Ønsker nogen af Parterne at gøre Brug af andre Beviser end de i hans Bevisfortegnelse opførte, eller vil han frafalde Førelsen af noget af disse, eller ønsker han noget Bevis optaget paa anden Maade end deri opgivet, skal skriftlig Meddelelse herom snarest muligt gøres paa Rettens Kontor og til Modparten. Bestemmelserne i §§ 816—819 finde herved tilsvarende Anvendelse.

§ 821.

Skal Forundersøgelse finde Sted, eller skal Afhørelse eller Edfæstelse af Vidner eller Syns- eller Skønsmænd foregaa forinden Domsforhandlingen, har Anklageren at rette fornøden Begæring til vedkommende Undersøgelsesret. Er der Fare for, at et Bevis vilde spildes, hvis dets Optagelse skulde bero, indtil Reglerne i §§ 816—820 ere iagttagne, retter Anklageren uden yderligere forberedende Skridt, end Omstændighederne tillade, Begæring til Undersøgelsesretten; dog skal i ethvert Fald Meddelelse herom snarest muligt indleveres paa Landsrettens Kontor, og Underretning tillige gives Forsvareren. Under samme Betingelse og med samme Forpligtelse kan Forsvareren rette Begæring om Bevishandlinger umiddelbart til Undersøgelsesretten, der afgør, om den her fastsatte Betingelse er til Stede; for de Omkostninger, som Bevisoptagelsen vil medføre, maa i dette Tilfælde saadan Sikkerhed stilles, som Undersøgelsesretten bestemmer.

Saadan Bevisoptagelse som foran ommeldt foregaaer efter Reglerne i Kapitel 73, dog at Anklageren under de heromtalte Retsmøder har samme Beføjelser som Forsvareren. De fornødne Udskrifter af det passerede tilstilles snarest muligt Anklageren.

§ 822.

Anklageren foranstalter Stævning til en bestemt Dag forkyndt for Tiltalte med mindst fire Dages Varsel. Genpart af Stævningen tilstilles samtidig Forsvareren.

Er Tiltalte fængslet eller anholdt, foranlediger Anklageren, at han betimeligt henbringes til Tingstedet.

Vidner og Syns- eller Skønsmænd, som skulle fremstilles under Domsforhandlingen, foranstaltes af Anklageren betimeligt indkaldte. Er noget Vidne fængslet eller hensat i Forvaring, foranlediger Anklageren, at den paagældende betimeligt henbringes til Tingstedet.

Nr. 53.

26de
Marts.

§ 823.

Sager om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel eller for uforskyldt Udstaaelse af Straf rejses ved, at Amtmanden (i København Politidirektøren) udfærdiger en Beslutning om Sagsanlæg mod vedkommende til at kendes uberettiget til Erstatning, og Fremgangsmaaden bliver i øvrigt med de fornødne Lempelser i Overensstemmelse med de i nærværende Kapitel givne Regler for Tiltale. For Tiltalte beskikkes en Forsvarer, for saa vidt han ikke begærer selv at sørge for sit Forsvar.

§ 824.

Retten kan paa et hvilket som helst Tidspunkt forinden Afholdelsen af det Ting, paa hvilket en Sag er bestemt til at skulle foretages, af egen Drift eller efter Begæring ved Kendelse beslutte dens Afvisning, naar den, efter at der er givet Anklageren Lejlighed til at udtale sig, samt hvis der er Spørgsmaal om en afhjælpendig Mangel, til at foretage det i saa Henseende fornødne, finder:

1. at nogen Omstændighed er til Stede, som maa medføre, at Sagen under Domsforhandlingen afvises, eller
2. at den Myndighed, efter hvis Ordre Sagen er anlagt, mangler Paataaleret, eller
3. at et Forhold som det i Anklageskriftet beskrevne ikke er straffbart, eller at Straf er udelukket ved Forældelse eller af anden lignende Grund.

Finder Retten, at Sagen er unddraget fra Behandling for Nævninger, afsiger den, efter saa vidt fornødent at have givet Anklageren Lejlighed til at udtale sig, herom Kendelse, hvorefter Paatalemyndigheden foranstalter Forundersøgelsen genoptagen til Supplering af Bevismaterialet, jvf. § 801. Hvis det skyldes Tiltaltes egen Erklæring under Forundersøgelsen (§ 679 e, smh. m. § 678 b og c), at Sagen er paa-stævnet som Nævningesag, beror det paa Rettens Skøn, om han nu skal have Adgang til at begære Domsbehandling uden Nævninger.

§ 825.

Udsættelse af Domsforhandlingen kan forinden dennes Begyndelse besluttes af Retten, naar dette findes nødvendigt af Hensyn til denne selv eller paa Grund af andre Omstændigheder, saasom Tiltaltes Flugt, Hindringer for Anklageren, Tiltalte eller Forsvareren, for Vidner eller Syns- eller Skøns mænd, Forandringer i Tiltalen eller Anmeldelse af ny Beviser.

Om Udsættelsesgrunde, som indtræde før Domsforhandlingens Begyndelse, paahviler det enhver vedkommende snarest muligt at underrette Retten.

§ 826.

De i de foregaaende Paragraffer omhandlede Beslutninger af Retten, med Undtagelse af de i § 824 nævnte, kunne, saa længe Domsforhandling ikke er begyndt, saavel som naar denne er udsat, træffes af Rettens Formand. Det samme gælder om Beslutninger om Sagers Adskillelse eller Forening, om Tiltaltes Anholdelse, Fængsling eller Løsladelse, saa og om enhver anden Beslutning, der sigter til at forberede Domsforhandlingen. Fornøden Underretning om de tagne Beslutninger meddeles Parterne.

De Retsmøder, som afholdes inden Domsforhandlingen, ere ikke offentlige. Begæringer til Retten, som ikke fremsættes mundtligt i et Retsmøde, stiles skriftligt til Retten. Er Tiltalte fængslet, kunne hans Henvendelser til Retten — derunder Meddelelse om Beviser, han ønsker fremførte (§§ 818 og 820) — fremsættes til Under-søgelsesrettens Retsbog eller for Fængselsbestyreren, som har at modtage samme til en dertil indrettet Bog. Udskrift tilstilles uden Ophold Landsrettens Kontor og i de i §§ 818 og 820 omhandlede Tilfælde tillige Anklageren.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

*Kapitel 75.***Bestemmelser om Domsforhandling ved Landsret i Nævningesager.**

§ 827.

Anklageren samt den beskikkede Forsvarer skulle være til Stede under hele Domsforhandlingen, saa længe de have Adgang til at faa Ordet under samme; dog er herved ikke udelukket, at forskellige Personer udføre Anklagerens eller den beskikkede Forsvarers Hverv i Sagen.

Udebliver Anklageren enten ved Domsforhandlingens Begyndelse eller i Løbet af denne, udsættes Sagen. Det samme gælder, naar den beskikkede Forsvarer udebliver, eller naar den valgte Forsvarer ikke møder, medmindre Omstændighederne maatte gøre det muligt for Formanden at beskikke en Forsvarer, som straks kan udføre Hvervet.

§ 828.

Tiltalte skal, saa vidt Loven ikke hjemler Undtagelse, personlig være til Stede under hele Domsforhandlingen, saa længe han har Adgang til at udtale sig; dog kan Rettens Formand, efter at hans Afhørelse er sluttet, tillade ham at fjerne sig.

§ 829.

Udebliver Tiltalte ved Begyndelsen eller i Løbet af Domsforhandlingen, og kan han ikke straks bringes til Stede, udsættes Sagen.

I efternævnte Tilfælde kan dog en Domsforhandling fremmes i Tiltaltes Fraværelse, saafremt Retten ikke finder hans Nærværelse nødvendig:

1. naar han er undvegen, efter at Anklageskriftet er ham forkyndt;
2. naar han, efter at være mødt ved Sagens Paaraab, har forladt Tingstedet uden Rettens Tilladelse;
3. naar det skønnes,
 - a) at der ikke vil blive Spørgsmaal om højere Straf end Fængsel, og Tiltalte derhos har samtykket i Sagens Fremme, eller
 - b) at Forhandlingen utvivlsomt vil føre til hans Frifindelse.

§ 830.

Formanden kan beslutte, at Tiltalte skal forlade Retssalen, medens et Vidne eller en Medtalt afhøres, naar særegne Grunde tale for, at en uforbeholden Forklaring ellers ikke kan opnaas.

Er en Tiltalt i Medfør af foranstaaende Bestemmelse aftraadt, skal, naar han atter er indladt i Retssalen, Forklaringen, for saa vidt den angaar ham, gentages, eller i alt Fald dens Indhold meddeles ham.

§ 831.

Naar Tiltalte fjernes fra Retssalen i Henhold til § 142, kan Forhandlingen fortsættes, hvis Formanden ikke finder en Udsættelse nødvendig.

Tiltalte bør i saa Fald, saa snart og saa vidt hans Adfærd gør det muligt, atter indføres i Retssalen og gøres bekendt med det under hans Fraværelse forefaldne; saa bør der og, for saa vidt det efter Forhandlingens Standpunkt endnu er muligt, gives ham Adgang til at fremkomme med, hvad han under almindelige Forhold vilde have haft Lejlighed til.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 832.

Naar Domsforhandlingen er begyndt, fortsættes den saa vidt muligt uafbrudt, indtil endelig Afgørelse har fundet Sted.

Har Forhandlingen været afbrudt, bestemmer Rettens Formand, om og i hvilke Omfang det allerede foretagne skal gentages, naar Sagen atter kommer for.

§ 833.

Hvor der findes Grund til at antage, at offentlig Gengivelse af Forhandlinger under Hovedforhandlingen vil kunne have skadelig Indflydelse paa Sagens Oplysning eller Paadømmelse, kan Retten ved Kendelse bestemme, at saadan Gengivelse af Forhandlingerne eller visse Dele af samme ikke maa finde Sted, forinden Dom er afsagt. Kendelsen ophæves, saa snart Grundene for samme ikke længere antages at være tilstede. Overtrædelse straffes med Bøder fra 100 til 1000 Kr.

§ 834.

Om Udsættelsesgrunde, som indtræde paa en Tid, da Domsforhandlingen er udsat, paahviler det enhver vedkommende snarest muligt at underrette Rettens Formand, for at Bestemmelse om Udsættelse om muligt kan tages og Meddelelse til alle vedkommende finde Sted, førend Sagen paa ny skulde have været for.

§ 835.

Naar Retten er sat til Sagens Behandling, lader Rettens Formand Sagen paa-raabe og Tiltalte føre ind i Retssalen samt saa vidt fornødent Vidner og Syns- og Skøns mænd paaraabe, hvorhos han giver de Paalæg og træffer de Foranstaltninger, som maatte findes fornødne for at sikre disses Tilstedeblivelse og hindre indbyrdes Meddelelse.

§ 836.

Ingen maa medvirke som Nævning i en Straffesag, naar han befinder sig i noget af de i § 61 Nr. 1—4 nævnte Tilfælde, i hvilke Dommeren i en saadan Sag skal vige sit Sæde, eller han har handlet som Dommer i Sagen.

§ 837.

Efter at de indkaldte Nævninger ere paaraabte, stiller Rettens Formand Spørgsmaal til Anklageren, den eller de Tiltalte og disses Forsvarere, til Dommerne og Nævningerne, om der med Hensyn til nogen af de indkaldte (§ 97) tilstedeværende Nævninger maatte være dem nogen Omstændighed bekendt, som efter § 836 eller i Medfør af Reglerne i Kapitel 6 udelukker fra at være Nævning i den foreliggende Sag eller i det hele. De herefter opstaaende Spørgsmaal afgøres af Retten. Kendelse, hvorved en Nævning udelukkes, kan ikke indbringes for højere Ret. Imod Kendelser, hvorved Indsigelse mod en Nævningens Habilitet forkastes, kan Kæremaal rejses. Naar det straks forlanges, kan i denne Anledning en kort Udsættelse af Sagen tilstaa.

§ 838.

Ere flere end 12 eller, hvis Suppleanter skulle tiltræde, det tilsvarende større Antal Nævninger mødte, og Nævningernes Tal ikke ved Rettens Afgørelser synker ned til det nævnte laveste Tal, benyttes de ved Lodtrækningen sidst udtrukne ikke under Sagen.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

§ 839.

Ere færre end 12 eller, hvis Suppleanter skulle tiltræde, færre end et tilsvarende større Antal Nævninger mødte, eller synker Nævningernes Tal ved Rettens Afgørelser under det nævnte laveste Tal, drager Rettens Formand Omsorg for, at der tilkaldes 4 Hjælpenævninger flere end det manglende Antal i den Orden, i hvilken disses Navne findes opførte paa Hjælpe listen.

Anklageren og Tiltalte udskyde derefter hver to af samtlige de mødte Nævninger, jvf. § 93, 2det Stykke.

Skulde et til Iagttagelse af Reglen i 1ste Stykke tilstrækkeligt Antal Hjælpenævninger ikke paa anden Maade kunne skaffes til Stede, foranstalter Rettens Formand først Listen over Hjælpenævninger suppleret ved Lodtrækning, som i § 102 bestemt.

§ 840.

Skulle flere end 12 Nævninger benyttes under Sagen, ere de 12 ved Lodtrækningen (§§ 95, 96 og 98) først udtrukne uforkastede Mænd Nævninger i Sagen; den eller de, hvis Navne senere ere udtrukne, ere Suppleanter.

§ 841.

Indsigelser, der gaa ud paa, at Reglerne i §§ 93, 1ste og 2det Punktum, 94—96 og 98 eller i §§ 838—40 ere tilsidesatte, skulle fremsættes før Anklageskriftets Oplæsning.

§ 842.

Nævningerne indtage deres Sæde i den ved Lodtrækningen bestemte Orden.

§ 843.

Naar Nævningerne have indtaget deres Sæde og de i § 748, 1ste Stykke, ommeldte Spørgsmaal ere rettede til Tiltalte, oplæses Anklageskriftet, og Tiltalte spørres, om han erkender sig skyldig i det der omhandlede Forhold. Erkender Tiltalte sig skyldig, kan, naar han heri samtykker, efter Rettens Bestemmelse Nævningernes Medvirkning bortfalde, men Sagen behandles i saa Fald desuagtet efter de i dette Kapitel givne Regler med de fornødne Lempelser. Tager Tiltalte senere sin Erkendelse af at være skyldig tilbage, er Nævningernes Medvirkning nødvendig, og Forhandlingen maa i fornødent Fald gentages.

§ 844.

Træffes ikke saadan Bestemmelse som ommeldt i § 843, 2det Punktum, paa minder Formanden Nævningerne om, at de, indtil deres endelige Kendelse er afgiven, ikke angaaende Sagen maa have Samtale eller Forbindelse med nogen anden end Retten gennem dennes Formand, og tager dem derpaa i Ed, idet han foreholder dem, at de skulle love og sværge, opmærksomt at ville følge Forhandlingen i Retten og samvittighedsfuldt besvare de Spørgsmaal, som ville blive dem forelagte, saaledes som de finde ret og sandt at være efter Loven og Sagens Bevisligheder.

Herpaa svare Nævningerne hver for sig, staaende og med oprakte Fingre efter Lovens Forskrift om Eds Aflæggelse:

„Det lover og sværger jeg, saa sandt hjælpe mig Gud og hans hellige Ord“.

Den Adgang, som Lovgivningen hjemler Medlemmer af visse Trossamfund til at aflægge Ed paa anden Maade end den sædvanlige, skal ogsaa her komme til Anvendelse. Ligeledes finder Reglen i § 178 om Afgivelse af en Forsikring i Eds Sted, tilsvarende Anvendelse.

Indsigelser, der gaa ud paa, at Nævningerne ikke ere blevne lovlig edfæstede skulle fremsættes, før Tiltaltes Afhørelse begynder (§ 846).

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 845.

Nævningerne vælge umiddelbart efter Edfæstelsen under Ledelse af den Nævning, hvis Navn først blev udtrykket, en Ordfører. Valget sker ved Stemmemflerhed; i Tilfælde af Stemmelighed foretrækkes den ældste.

§ 846.

Naar Nævningerne have valgt deres Ordfører, eller, i det i § 843, 2det Punktum, omhandlede Tilfælde, naar de ere aftraadte, giver Formanden Tiltalte Lejlighed til at forklare sig om de Forhold, som Tiltalen angaar. Enhver af de andre Dommere, enhver af Nævningerne, Anklageren og Forsvareren kunne begære yderligere Spørgsmaal, der sigte til at tydeliggøre hans Forklaring, rettede til Tiltalte. Derpaa følger den øvrige Bevisførelse.

Afgiver Tiltalte under Afhørelsen en fuldstændig Tilstaaelse, afgør Retten, om og i hvilken Udstrækning yderligere Bevisførelse skal finde Sted.

§ 847.

Opstaar der Spørgsmaal, om nogen Fejl foreligger, der hindrer Sagens Fremme, eller om Paatalemyndigheden har Paataleret, kan Forhandlingen begrænses til dette Punkt, indtil Spørgsmaalet har fundet sin Afgørelse.

Det samme gælder, naar Spørgsmaal rejses, om et saadant Forhold, som er beskrevet i Anklageskriftet, overhovedet er strafbart, eller om Straf er udelukket ved Forældelse eller af anden lignende Grund. Ere Rettens Dommere enige, kan Fri-findelsesdom straks afsiges.

Fejl, der hindre Sagens Fremme, bør, hvor det kan ske, tilstedes afhjulpne, og den Udsættelse gives, som i saa Henseende maatte behøves. Skal Fejlen kun tages i Betragtning, naar den gøres gældende fra Tiltaltes Side, maa Indsigelse fremsættes, saa snart dertil er blevet Lejlighed; i Almindelighed maa det ske, førend Lodtrækning til Udtagelse af Nævninger begynder.

Den Omstændighed, at Retten forinden Domsforhandlingens Begyndelse har nægtet at tage en Begæring om Sagens Afvisning til Følge (§ 824), er ikke til Hinder for, at det saaledes foreløbig rejste Spørgsmaal paa ny bringes frem under Domsforhandlingen.

§ 848.

Bevisførelsen foregaar først fra Anklagerens og derefter fra Forsvarets Side; Beviser, hvis Førelse Retten af egen Drift beslutter, fremføres paa det Tidspunkt, Formanden bestemmer. Førend en Parts Beviser fremføres, kan den bevisførende i Korthed angive, hvad det er for Beviser, han vil føre, og hvad han dermed vil godtgøre.

Efter ethvert enkelt Vidnes Afhørelse, saavel som efter Fremførelsen af ethvert andet Bevis, har Tiltalte Adgang til, hvis han ønsker det, at forklare sig, saa vidt Beviset dertil giver Anledning.

§ 849.

Om Slutning af Bevisførelsen enten i det hele eller om et enkelt Punkt, førend alle Beviserne ere fremførte, samt om Genoptagelse af en sluttet Bevisførelse, tager Retten Belutning.

Omfatter Sagen flere Forbrydelser, kan Formanden lade Forhandlingen og Nævningernes Paakendelse foregaa særskilt for hver enkelt Forbrydelse.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

§ 850.

Nr. 53.
26de
Marts.

Anklageren afhører de af ham fremstillede Vidner. Vidner, som fremstilles fra Forsvarets Side, afhøres henholdsvis af Forsvareren eller af Tiltalte.

Paa tilsvarende Maade forholdes med Afhørelse af Syns- og Skøns mænd.

§ 851.

Formanden er berettiget og forpligtet til, naar som helst han i Sandhedens Interesse finder Grund dertil, at rette Spørgsmaal til den, som afhøres. Bevisførelse sigtende til at svække Vidnets Troværdighed i sin Almindelighed maa kun finde Sted paa den Maade og i den Udstrækning, som Retten tilsteder. Den bør nægtes, naar de tilsigtede Oplysninger ikke findes at være af væsentlig Betydning.

§ 852.

Vidner og Syns- eller Skøns mænd, som fremstilles efter Rettens Beslutning af egen Drift (jvf. § 858, sidste Stykke), afhøres af Formanden; dog er han beføjet til at overlade Afhørelsen til Parterne.

Sker Afhørelse ved Rettens Formand, kunne Parterne andrage paa, at yderligere Spørgsmaal stilles; Formanden kan overlade det til dem selv at stille saadanne enkelte Spørgsmaal.

§ 853.

Dommerne og Nævningerne ere berettigede til at rette Spørgsmaal til de fremstillede Vidner, Syns- eller Skøns mænd, efter at have erholdt Ordet af Formanden.

§ 854.

Af de Udsagn, der afgives under Afhørelsen, optages det væsentligste i en særskilt Bog; ere de paagældende tidligere afhørte for en Ret, er dog Henvisning tilstrækkelig, og kun væsentlige Afgivelser eller Fuldstændiggørelser optegnes.

§ 855.

Dokumenter, der paastaas at have været Genstand for eller at være frembragte ved Forbrydelsen eller at have været brugte eller bestemte til dens Udførelse, eller som yde umiddelbar Oplysning om Gerningen eller Tiltaltes Forhold til denne, blive at oplæse, naar Bevisførelsen kræver det.

Fremdeles kunne efternævnte Dokumenter under Domsforhandlingen benyttes som Bevismidler og blive da at oplæse:

- 1) Tilførsler til Retsbøger om Ransagninger, Beslaglæggelser, Besigtigelser og Syns- eller Skønsforretninger, foretagne udenfor Domsforhandlingen, saavel som Erklæringer til Retten, afgivne af Syns- eller Skøns mænd; dog kan Retten, naar den finder saadant hensigtsmæssigt, bestemme, at mundtlig Afhøring af Syns- eller Skøns mændene helt eller delvis skal træde i Stedet for Oplæsning af disses Forklaringer eller skriftlige Erklæringer;
- 2) Tilførsler til Retsbøger om de af Tiltalte under Afhørelsen om Sigtelsen afgivne Forklaringer, naar Tiltalte enten nu vægrer sig ved at svare, eller den nu afgivne Forklaring afviger fra den tidligere, eller naar Tiltalte er udebleven (jvf. § 829);
- 3) Tilførsler til Retsbøger angaaende de af Vidner, Syns- eller Skøns mænd under Afhørelse afgivne Forklaringer, naar disse Personer enten ere døde eller af anden Grund ikke kunne afhøres paa ny, eller deres Fremstilling for Retten ikke

Nr. 53.
26de
Marts.

finder Sted af de i § 163, jvf. §§ 193 og 200, angivne Grunde, eller naar den nu afgivne Forklaring afviger fra den tidligere, eller naar et Vidne vægrer sig ved at afgive Forklaring, og de foreskrevne Tvangsmidler ikke antages at burde anvendes eller forgæves ere blevne anvendte;

- 4) Tilførsler til Retsbøger af Forklaringer saavel som Erklæringer, afgivne af de i D. L. 1—2—1 omhandlede Personer samt af Personer, der have Eksterritorialtetsret, for saa vidt de nævnte Personer ikke give Møde i Retten;
- 5) Erklæringer og Vidnesbyrd, udstedte i Medfør af et offentligt Hverv, derunder Udskrifter af Tiltalte tidligere overgaaede Straffedomme.

Udenfor de nævnte Tilfælde kunne Dokumenter og Aktstykker, som indeholde Erklæringer eller Vidnesbyrd, kun benyttes som Bevismidler, naar Retten undtagelsesvis hertil giver Tilladelse. Udenretslige Bevidnelser angaaende Tiltaltes tidligere Vandel maa under ingen Omstændigheder benyttes.

§ 856.

Oplæsning af Tilførsler til Retsbøger angaaende Udsagn af Tiltalte, Vidner eller Syns- eller Skønsmænd paa Grund af de nu afgivne Forklaringers Uoverensstemmelse med de tidligere afgivne bør kun finde Sted, efter at der paa foreskreven Maade er givet de paagældende Lejlighed til sammenhængende Udtalelser om Genstanden for Afhørelsen, og de yderligere Spørgsmaal, hvortil denne Udtalelse opfordrer, ere stillede.

Naar Oplæsning af de i § 855 Nr. 2 og 3 ommeldte Aktstykker finder Sted, skal Grunden meddeles af Rettens Formand og tilføres Retsbogen; saa bør det og bemærkes, om Vidnets eller Syns- og Skønsmændens Forklaring er beediget eller ikke, og i sidste Fald, af hvilken Grund.

§ 857.

Oplæsning af skriftlige Beviser sker ved Retsskriveren, medmindre Rettens Formand tillader den bevisførende selv at oplæse dem, eller et af Rettens Medlemmer foretager Oplæsningen.

§ 858.

Bevis, som haves til Stede, kan ikke nægtes ført af den Grund, at det ikke er anmeldt for Modparten saa betimelig, at denne har haft tilstrækkelig Forberedelse; men hvor dette ikke er sket, og hvor Retten ikke i den Anledning har udsat Førelsen af det paagældende Bevis til en senere Dag, kan Modparten, efter at det er ført, forlange en passende Udsættelse, medmindre Retten finder, at det er uden Betydning for Sagen, eller af anden Grund finder, at en Udsættelse ikke vilde tjene noget berettiget Formaal.

Udsættelse til Førelse af Bevis, som ikke haves til Stede, bevilges af Retten, naar den finder, at Omstændighederne gøre dette ønskeligt for Sagens Oplysning.

Retten kan, naar den anser det for nødvendigt til Sagens fuldstændige Oplysning, beslutte, at Beviser skulle føres, som ingen af Parterne har begært førte, eller som den, der har anmeldt samme, har erklæret at ville frafalde, og kan i dette Øjemed udsætte Sagen; de Foranstaltninger, som Beslutningen foranlediger, træffes af Retten eller efter dens Paalæg af Anklageren.

§ 859.

Rettens Afgørelse af Tvistepunkter, som opstaa under Bevisførelsen mellem Parterne, samt af Indsigelser, der fremsættes af Vidner, Syns- eller Skønsmænd, sker, for saa vidt det begæres, ved Kendelse.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

§ 860.

Nr. 53.
26de
Marts.

Førend Dom eller Kendelse afsiges under Domsforhandlingen, bør der være givet Parterne Lejlighed til at udtale sig. Tiltalte har stedse det sidste Ord.

§ 861.

Efter at Bevisførelsen er sluttet, faar først Anklageren, dernæst Forsvareren og, saafremt Tiltalte begærer det, denne Ordet for at udtale sig om Bevisførelsens Resultat samt om Retsspørgsmaalene i Sagen, dog saa vidt muligt uden at omhandle saadanne Punkter, som ikke skulle forelægges Nævningerne til Afgørelse.

§ 862.

Efter at Parterne have haft Ordet, skal Anklageren overlevere Retten og Forsvareren Udkast til de Spørgsmaal, som skulle forelægges Nævningerne, hvorefter der gives Forsvareren og Tiltalte Lejlighed til at ytre sig og fremsætte Forslag til Ændringer i eller Tillæg til Spørgsmaalene. Spørgsmaalene fastsættes derefter af Retten og meddeles Parterne; hvor dette kræves af Reglerne i § 886, 4de Stykke, gives der disse fornyet Lejlighed til at ytre sig.

Intet Spørgsmaal kan forelægges Nævningerne, medmindre det har været udtrykkelig fremdraget under Forhandlingerne, og det saaledes har været muligt for Parterne at ytre sig derom.

§ 863.

Ved Spørgsmaalene til Nævningerne skal det forelægges dem til Afgørelse, om Tiltalte er skyldig i det Forhold, som Tiltalen angaar; Tiltalens Angivelser kunne fraviges indenfor de Grænser, som ere betegnede i § 886. Som Følge heraf hører det under Nævningernes Afgørelse, om nogen Grund, som udelukker Straf, eller om saadanne i Straffeloven bestemt betegnede Omstændigheder, der hjemle Nedsættelse eller Forhøjelse af Straffen udenfor den almindelige Strafferamme, ere til Stede.

Undtagne fra Nævningernes Afgørelse ere Spørgsmaal om

- a) Strafskyldens Forældelse,
- b) de i Straffelovens §§ 7 og 58 ommeldte Omstændigheder,
- c) Straffens Forhøjelse paa Grund af Gentagelse.

For saa vidt det imidlertid ved Anvendelsen af Reglerne om Strafskyldens Forældelse og Strafforhøjelse paa Grund af Gentagelse kommer an paa det Tidspunkt, da den paatalte Handling blev begaaet, afgøres dette Spørgsmaal af Nævningerne efter den almindelige Regel.

Om Paatalemyndigheden er paataleberettiget, er ikke Genstand for Nævningernes Afgørelse.

§ 864.

Det tilkommer ikke Nævningerne at afgøre noget om Tilstedeværelsen af Omstændigheder, der kunne komme i Betragtning ved Straffens Udnaaling indenfor Lovens Strafferamme, og som Følge heraf heller ikke i de Tilfælde, hvor Loven paa Grund af skærpene eller formildende Omstændigheder, men uden nærmere Betegnelse af disse eller blot med Angivelse af vejledende Eksempler, har udvidet Grænserne for Straffens Valg, at afgøre, om saadanne Omstændigheder foreligge.

§ 865.

Ethvert Spørgsmaal til Nævningerne skal stilles saaledes, at det kan besvares med „ja“ eller „nej“.

Nr. 53. Ethvert enkelt Spørgsmaal maa alene angaa een Tiltalt og, saa vidt muligt, kun eet forbrydersk Forhold.
26de
Marts.

§ 866.

Naar undtages saadanne Tillægsspørgsmaal, som omhandles i §§ 867 og 868, skal ethvert Spørgsmaal begynde med Ordene „Er Tiltalte (Tiltalte N. N.) skyldig?“ I Spørgsmaalet skal Forbrydelsens Art betegnes ved dens i Loven hjemlede Navn eller ved en Henvisning til den paagældende Strafbestemmelse; tillige skulle Forbrydelsens i Loven beskrevne Kendemærker optages i Spørgsmaalet; Gerningen skal beskrives ved saadan Angivelse af Tid og Sted, Genstand, Udførelsesmaade og andre nærmere Omstændigheder, som maatte udkræves til dens tilstrækkelige Betegnelse.

§ 867.

Naar der under Forhandlingen er fremkommet bestemte Bevisdata til Støtte for, at der foreligger en Omstændighed, som vil udelukke Straf, eller som der efter Rettens Skøn mulig kan blive tillagt en saadan Virkning, kan der, om fornødent, stilles et særskilt Spørgsmaal om Tilstedeværelsen af samme som Tillæg til Hovedspørgsmaalet, for at fremkalde en udtrykkelig Udtalelse af Nævningerne herom.

I den Maade, hvorpaa Hovedspørgsmaalet bliver at fremsætte, sker der i saadanne Tilfælde ingen Forandring.

§ 868.

Skal der spørges om Tilstedeværelsen af Omstændigheder, der ifølge Loven hjemle Forhøjelse eller Nedsættelse af Straffen, kan dette, om fornødent, ske i Form af særskilte Tillægsspørgsmaal, der kun blive at besvare, saafremt det Hovedspørgsmaal, hvortil de slutte sig, besvares bekræftende. Er der under Bevisførelsen fremkommet noget Datum til Støtte for, at en Strafnedsættelsesgrund foreligger, kan Tillægsspørgsmaal herom ikke nægtes stillet, naar dette er begært af Forsvareren eller Tiltalte.

§ 869.

Angaa flere Hovedspørgsmaal (med tilhørende Tillægsspørgsmaal) det samme Forholds Henførelse under forskellige Strafbestemmelser med forskellig Strafferamme, stilles det Spørgsmaal først, hvis Bekræftelse medfører den strengeste Strafferamme.

§ 870.

Naar et Spørgsmaal kun skal besvares under Forudsætning af en bestemt Besvarelse af et forudgaaende Spørgsmaal, bør dette udtrykkelig bemærkes i den skriftlige Udfærdigelse.

Ligeledes anføres ved hvert Spørgsmaal, at der udkræves otte Stemmer til det Svar — „ja“ eller „nej“ — som er ugunstigst for Tiltalte.

§ 871.

Efter at Spørgsmaalene ere fastsatte, gennemgaar Formanden i Korthed Sagen og dens Bevisligheder og forklarer saa vidt fornødent Spørgsmaalene og de Retsætninger, der skulle lægges til Grund for deres Besvarelse. Naar Formanden finder dette fornødent, overgives Afskrifter af Spørgsmaalene til Nævningerne, forinden han begynder sit Foredrag.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Enhver af Parterne kan, efter at Formanden har sluttet sit Foredrag, og forinden Nævningerne trække sig tilbage til Raadslagning, forlange, at særlig paa pegede Dele af Formandens Udvikling af Retssætninger gengives i Retsbogen.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 872.

Naar Formanden har endt sit Foredrag, oplæses Spørgsmaalene og overgives i en af Formanden underskreven Udfærdigelse til Nævningernes Ordfører.

Formanden kan efter sit Skøn og skal efter Begæring af Ordføreren medgive Nævningerne Afbildninger, Tegninger eller Kort, som maatte være fremlagte under Sagen, Ting, der paa staas at være tagne eller frembragte ved Forbrydelsen eller at have været brugte eller bestemte til dens Udførelse, eller som i øvrigt yde umiddelbar Oplysning om Gerningen eller Tiltaltes Forhold til denne.

Formanden henleder Nævningernes Opmærksomhed paa de i §§ 873 og 875—877 indeholdte Bestemmelser om, hvad de ved deres Raadslagning have at iagttage, og forklarer disse nærmere, for saa vidt han finder det fornødent; derefter opfordrer han Nævningerne til at begive sig til det for dem bestemte Værelse.

§ 873.

Indtil Nævningernes Erklæring er vedtagen, maa intet Samkvem finde Sted mellem dem og andre Personer, ej heller maa nogen Nævning forlade Raadslagningsværelset eller nogen anden betræde dette uden Tilladelse af Rettens Formand. Rettens Formand træffer fornøden Foranstaltning til Iagttagelse heraf.

Overtrædes foranstaaende Bestemmelser af en Nævning eller andre, kan Retten idømme den eller de skyldige Bøder indtil 1,000 Kr.

Den af Nævningerne i Henhold til § 845 valgte Ordfører leder deres Forhandlinger.

Om Raadslagningen og Afstemningen skulle Nævningerne iagttage Tavshed. Meddelelse derom maa i intet Tilfælde optages i Pressen eller paa anden Maade ske offentlig. Overtrædelse af disse Bestemmelser straffes med simpelt Fængsel.

I Nævningernes Forsamlingsværelse skulle Aftryk af denne Lovs §§ 873 og 875—877 være opslaaede i flere Eksemplarer.

§ 874.

Ved Afgørelsen af, om noget er bevist eller ikke, tages alene Hensyn til de Beviser, som ere fremførte under Domsforhandlingen. Bedømmelsen af Bevisernes Vægt er ikke bunden ved Lovregler.

§ 875.

Efter tilendebragt Raadslagning afstemme Nævningerne om de enkelte Spørgsmaal i den Orden, hvori disse ere stillede. Ordføreren afæsker hver Nævning enkeltvis hans Stemme i den ved Lodtrækningen bestemte Orden og afgiver selv sin Stemme tilsidst.

En for Tiltalte ugunstig Besvarelse af et Hoved- eller Tillægsspørgsmaal kan kun vedtages med mindst 8 Stemmer; denne Regel finder ogsaa Anvendelse ved de i §§ 867—868 ommeldte Tillægsspørgsmaal.

Er den bekræftende Besvarelse af et Hovedspørgsmaal bleven vedtaget med den fornødne Stemme flerhed, blive de Nævningers Stemmer, som maatte have erklæret sig for det benægtende Svar, at regne til den Tiltaltes Gunst ved Afgørelsen af de Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53. til samme sig sluttende Tillægsspørgsmaal; som Følge heraf bliver der ved Afstemningen over saadanne Tillægsspørgsmaal ikke at afæske disse Nævninger en særlig Erklæring.

§ 876.

Opstaar der Tvivl hos Nævningerne om den Fremgangsmaade, som de skulle iagttage, eller om Betydningen af de stillede Spørgsmaal eller om Svarenes Affattelse, eller antage de det for nødvendigt, at yderligere eller ændrede Spørgsmaal forelægges dem, kunne de derom henvende sig til Rettens Formand, som, efter at Nævningerne i Retssalen have fremsat deres Andragende, her meddeler dem Oplysning eller foranstalter det fornødne. Bliver der at tage Bestemmelser om Forandringer i eller Tillæg til Spørgsmaalene, eller finder Rettens Formand det i øvrigt fornødent, genoptages Forhandlingen, og der gives Parterne Lejlighed til at udtale sig.

§ 877.

Nævningernes Ordfører vedtegner det Svar, som udkommer ved Stemmernes Sammentælling, lige over for ethvert af Spørgsmaalene og underskriver Erklæringen tilligemed to andre Nævninger.

Stemmetallet angives ikke.

§ 878.

Efter at Nævningerne ere vendte tilbage til Retssalen, spørger Rettens Formand dem om Udfaldet af deres Raadslagning. Derefter oplæser Nævningernes Ordfører de stillede Spørgsmaal og umiddelbart efter hvert af disse det ved tegnede Svar. Erklæringen overleveres dernæst til Rettens Formand, der underskriver den tilligemed Retsskriveren.

§ 879.

Lider Nævningernes Erklæring af Mangler i Formen, eller er dens Indhold utydeligt, modsigende eller ufuldstændigt, eller opstaar der Tvivl, om den oplæste Erklæring udtrykker Nævningernes virkelige Mening eller er vedtagen med det foreskrevne Stemmetal, og Manglen ikke straks kan afhjælpes eller Tvivlen hæves ved en Erklæring af Nævningernes Ordfører, kan Retten paalægge Nævningerne at begive sig tilbage til deres Værelse for ved en ny Erklæring at afhjælpe Manglen eller fjerne Tvivlen. De fornødne Forklaringer meddeles Nævningerne af Rettens Formand.

Vedrører Manglen kun Formen, maa Nævningerne intet forandre i Erklæringens Indhold; ligeledes skulle de Svar, hvis Berigtigelse eller Fuldstændiggørelse ikke fordres, forblive uforandrede. Utilstedelige Ændringer maa ikke tages i Betragtning af Retten.

Berigtigelsen eller Fuldstændiggørelsen vedføjtes saaledes, at det træder tydelig frem, hvorledes den oprindelige Erklæring har lydt.

Den her omhandlede Forholdsregel kan træffes, saa længe Retten ikke har afsagt Dom.

§ 880.

Ogsaa udenfor de i det foregaaende særlig nævnte Tilfælde kan Retten, saa længe Dom ikke er afsagt, beslutte at forandre Spørgsmaal eller at stille ny Spørgsmaal; forinden saadan Bestemmelse træffes, maa der være givet Parterne Lejlighed til at ytre sig.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

§ 881.

Nr. 53.
26de
Marts.

Have Nævningerne erklæret, at Tiltalte ikke er skyldig, afsiger Retten straks Frifindelsesdom. Hertil henregnes ogsaa det Tilfælde, at Nævningerne vel have besvaret Hovedspørgsmaalet bekræftende, men tillige have givet et for Tiltalte gunstigt Svar paa et Tillægsspørgsmaal om en Omstændighed, som udelukker Straf (§ 867).

Retten kan ligeledes straks afsige Frifindelsesdom, naar den allerede da er paa det rene med, at Tiltalte ifølge Loven ikke kan straffes for et Forhold som det, i hvilket han ifølge den i Spørgsmaalene givne Beskrivelse af Gerningen og Nævningernes Svar paa disse er erklæret skyldig.

§ 882.

Hvor Nævningernes Erklæring gaar ud paa, at Tiltalte er skyldig, men Retten finder, at Sagens Bevisligheder ikke have afgivet tilstrækkeligt Grundlag for at fælde Tiltalte for den Forbrydelse, i hvilken Nævningerne have erklæret ham skyldig, kan den ved Kendelse beslutte, at en ny Domsforhandling skal foregaa. Beslutningen træffes i Embeds Medfør, uden at Parterne have Adgang til derom at fremsætte Bægning, og kan træffes, saa længe Dom ikke er afsagt.

§ 883.

Ny Domsforhandling, som besluttes i Medfør af forrige Paragraf, bliver at foretage, enten paa samme eller paa et senere Ting, for andre Dommere og andre Nævninger. Indtil Nævningeerklæring under den ny Sag er afgiven, kan Justitsministeren beslutte at fratage Tiltalte, i hvilket Tilfælde Frifindelsesdom bliver at afsige. Skal den ny Domsforhandling foretages paa samme Ting som den tidligere, foregaa Nævningernes Udtagelse til den ny Sag i et særligt Retsmøde overensstemmende med Reglerne i §§ 93 ff. samt § 102.

Falder ogsaa den ny Domsforhandling ud til en fældende Nævningeerklæring, kan Retten, naar den finder, at Beviset er utilstrækkeligt til at fælde Tiltalte for den Forbrydelse, i hvilken Nævningerne have erklæret ham skyldig, afsige Frifindelsesdom eller, naar den finder det godtgjort, at Tiltalte er skyldig i en mindre Forbrydelse end den, Nævningernes Erklæring lyder paa, afsige Dom i Overensstemmelse hermed; Bestemmelsen i sidste Punktum af § 887 finder herved tilsvarende Anvendelse.

Under den ny Sag kan der ikke forelægges Nævningerne noget Spørgsmaal, som sigter paa en strengere Straf, end Tiltalte vilde have været hjemfalden til, saafremt den første Nævningeerklæring var bleven tagen for gyldig, medmindre Betingelser foreligge for Genoptagelse.

§ 884.

Naar Tiltalte af Nævningerne er erklæret skyldig, og Retten ikke straks i Henhold til § 881, 2det Stykke, eller § 883 afsiger Frifindelsesdom eller i Henhold til § 882 beslutter, at ny Domsforhandling skal foregaa, faar først Anklageren og derefter Forsvareren og Tiltalte Ordet for at udtale sig om Strafudmaalingen og andre Punkter, som ligge udenfor Nævningernes Afgørelse, og der gives dem Lejlighed til at fremkomme med de Bevisligheder, som herved maatte udkræves. Parternes Udtalelser og Bevisførelsen maa ikke gaa ud paa at rokke ved noget, som er afgjort ved Nævningernes Erklæring. Ved denne Forhandlings Slutning optages Sagen til Dom.

Har Tiltalte ikke været til Stede under Afgivelsen af Nævningernes Erklæring, bliver denne, forinden Forhandlingen kan fortsættes paa Grundlag af samme, at oplæse for ham, efter at han atter er fremstillet.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53.

26de
Marts.

§ 885.

Domsforhandlingen afsluttes ved Rettens Dom i Sagen; dog betragtes Sagen som tingfæstet ved Retten, indtil Dommens Fuldbyrkelse kan begynde, eller indtil i Tilfælde af Anke Sagens Aktstykker ere indsendte til Højesteret (jvf. § 929).

§ 886.

Dommen skal, for saa vidt den ikke gaar ud paa Sagens Afvisning, enten domfælde eller frifinde.

Frifindelse finder Sted, naar vedkommende Paatalemyndighed ikke er paataleberettiget, naar Forfølgning frafalder, naar Strafskylden er forældet, samt naar Tiltalte ikke findes skyldig.

Retten kan ikke domfælde for noget Forhold, der ikke omfattes af Tiltalen.

Derimod er Retten ikke udelukket fra at henføre det paatalte Forhold under en anden Strafbestemmelse end den, Anklageren har paastaaet anvendt, eller fra at afvige fra Tiltalen med Hensyn til de med Forbrydelsen forbundne Biomstændigheder (Tid, Sted o. desl.), alt under Betingelse af, at det med Sikkerhed skønnes, at Tiltalte, ogsaa under Forudsætning af saadan Afvigelse fra Tiltalen, har haft fyldestgørende Adgang til Forsvar. Finder Retten, at dette ikke er Tilfældet, eller nærer den Tvivl i saa Henseende, skal den, forinden dens afvigende Bedømmelse lægges til Grund for Domfældelsen, give Parterne Lejlighed til at udtale sig og efter Omstændighederne tilstaa den til Varetagelse af Forsvaret fornødne Udsættelse.

§ 887.

Finder Retten, at Tiltalte ifølge Loven ikke kan straffes for et Forhold som det, i hvilket han ifølge den i Spørgsmaalene givne Beskrivelse af Gerningen og Nævningernes Svar paa disse er erklæret skyldig, afsiger den Frifindelsesdom. Finder den, at et Forhold som det, hvori Tiltalte er erklæret skyldig, efter Loven kun kan henføres under et mildere Straffebud, end Nævningernes Erklæring lyder paa, afsiger den Dom i Overensstemmelse hermed. Hører der til Gerningsindholdet af den mindre Forbrydelse, for hvilken der saaledes bliver Spørgsmaal om at domfælde Tiltalte, Omstændigheder, om hvis Tilstedeværelse Nævningeerklæringen intet har afgjort, blive de til Afgørelse af dette Punkt fornødne Spørgsmaal først at forelægge Nævningerne.

§ 888.

I Sager angaaende Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel eller for uforskyldt Udtaaelse af Straf komme foranstaaende Regler til Anvendelse med de fornødne Lempelser. I Stedet for Spørgsmaal til Nævningerne om Tiltaltes Skyld rettes Spørgsmaal paa, om Tiltalte efter det oplyste er berettiget til Erstatning. Kun hvis mindst 8 Nævninger ere enige om, at der tilkommer Tiltalte Erstatning, vil der være at tilkende ham Erstatning. Retten bestemmer Størrelsen af det Beløb, der vil være at tilkende Tiltalte.

§ 889.

I det Omfang, hvori Dommen er grundet paa Nævningernes Erklæring, indskrænke Domsgrundene sig til den fornødne Henviisning til denne. I øvrigt skulle, saafremt Tiltalte frifindes, de Straffen betingende Omstændigheder, som antages at mangle, eller de Straf udelukkende Omstændigheder, som antages at foreligge, angives, og de anvendte Lovbestemmelser anføres. Domfældes Tiltalte, skulle de Strafbestemmelser anføres, som bringes i Anvendelse.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

*Kapitel 76.***Bestemmelser om Iværksættelse af Tiltale og Forberedelse af Domsforhandling for Landsret i Sager, hvori Nævninger ikke medvirke.**

§ 890.

Tiltale rejses ved en af Amtmanden (i København Politidirektøren) udfærdiget Anklageordre, der kan tegnes paa Forhørsudskriften og under Benyttelse af Forbrydelsens i Loven hjemlede Navn eller under Fremhævelse af dens i Loven beskrevne Kendemærke skal angive det Forhold, for hvilket Tiltale rejses, og den Landsret, ved hvilken Sagen anlægges, samt indeholde Bemærkning om, at Domsbehandlingen ikke skal foregaa for Nævninger.

Samtidig med Anklageordrens Udfærdigelse beskikker Paatalemyndigheden blandt de i § 712 omhandlede Sagførere en offentlig Anklager til at føre Anklagen mod Tiltalte.

§ 891.

Anklageordren indleveres paa vedkommende Undersøgelsesrets Kontor, og samtidig tilbageleveres den indsendte Udskrift af de foretagne Undersøgelsehandling og samt Sagens øvrige Dokumenter. Ved Anklageordrens Indlevering er Sagen tingfæstet.

Anklageren foranstalter, efter at have erholdt Sagens Dokumenter tilstillede fra Undersøgelsesdommeren, uden Ophold en Genpart af Anklageordren forkyndt for Tiltalte. Ved Forkyndelsen afæskes der ham Erklæring, om han har antaget eller begærer beskikket en Forsvarer. Saa snart Forkyndelsen er sket, skal Anklageren, saafremt Beskikkelse af Forsvarer er paabudt i Loven eller er begært af Tiltalte eller af Anklageren antages at burde finde Sted, gøre fornøden Henstilling herom til Landsrettens Formand.

Om Beskikkelsen af Forsvarer meddeles Underretning til Anklageren og Tiltalte.

§ 892.

Inden Udløbet af en af vedkommende Undersøgelsesdommer ved Fremsendelsen af Sagens Aktstykker opgiven Frist, der paa Begæring kan forlænges, skal Anklageren tilstille Forsvareren eller Tiltalte, saafremt han ikke har nogen Forsvarer, en paa hans Foranstaltning til Brug ved Oplæsning under Domsforhandlingen trykt eller maskinskreven Ekstraktgenpart af Forhørsudskriften og de øvrige Dokumenter samt eventuelt en skriftlig Angivelse af de Punkter, med Hensyn til hvilke han vil gøre Henstilling til Landsretten om Indhentelse af ny Oplysninger. Naar Forsvarer er beskikket, erholder denne tillige Sagens Dokumenter udlaante; i øvrigt gøres disse og andre synlige Bevismidler saa vidt muligt tilgængelige paa hensigtsmæssig og betryggende Maade, og passende Underretning derom meddeles.

§ 893.

Inden Udløbet af en af Undersøgelsesdommeren ligeledes opgiven Frist, der paa Begæring kan forlænges, skal Forsvareren eller, hvor der ingen Forsvarer er, Tiltalte meddele Anklageren, om han for sit Vedkommende vil begære, at Sagen bliver behandlet for Nævninger, eller gøre Henstilling til Landsretten om Indhentelse af ny Oplysninger og i bekræftende Fald med Hensyn til hvilke Punkter, og eventuelt tilstille Anklageren en trykt eller maskinskreven Ekstraktgenpart af saadanne Dokumenter,

Nr. 53. som han vil lade oplæse under Domsforhandlingen udover de i Anklagerens Ekstraktgenpart optagne.
26de
Marts.

§ 894.

Efter Modtagelsen af den i forrige Paragraf omhandlede Meddelelse har Anklageren uden Ophold at begære et Retsmøde berammet for Undersøgelsesretten.

Hvis der i dette Møde ikke af nogen af Parterne fremsættes Begæring om Indhentelse af ny Oplysninger eller fra Forsvareren eller Tiltalte om Domsbehandling for Nævninger, indsender Undersøgelsesdommeren Forhørsudskriften ledsaget af Sagens øvrige Dokumenter og andre synlige Bevismidler til Landsrettens Formand, der berammer den Dag, jvf. § 11, da Domsforhandlingen skal foregaa. Om Berammelsen meddeles der Anklageren og Tiltaltes Forsvarer eller, hvor ingen Forsvarer er, Tiltalte Underretning.

§ 895.

Saaframt der i det i forrige Paragraf omhandlede Retsmøde af Forsvareren eller Tiltalte er begært Domsforhandling for Nævninger eller af nogen af Parterne er gjort Henstilling om Indhentelse af ny Oplysninger, optager Undersøgelsesdommeren Sagen og indsender samtlige Sagens Dokumenter, deriblandt Parternes skriftlige Begæringer og en Udskrift af det i Retsmødet for Underretten passerede til Landsretten, der træffer Bestemmelse paa det foreliggende skriftlige Grundlag.

Skal der ifølge Landsrettens Bestemmelse ikke indhentes ny Oplysninger og ejheller finde Domsbehandling for Nævninger Sted, berammer Rettens Formand i Overensstemmelse med den i forrige Paragraf indeholdte Regel den Dag, da Domsbehandlingen skal foregaa.

Finder Retten, at en af Forsvareren eller Tiltalte fremsat Begæring om Sagens Behandling for Nævninger er beføjet, afsiges Kendelse herom. Hvis Tiltalte under Forundersøgelsen i Medfør af § 679 e, sml. m. § 801 har begæret Sagen paadømt uden Anvendelse af Nævninger, beror det paa Rettens Skøn, om en af ham eller Forsvareren nu fremsat Begæring om Sagens Paakendelse under Medvirkning af Nævninger kan tages til Følge.

Gaar Landsrettens Bestemmelse ud paa, at ny Oplysninger skulle indhentes, tilbagesendes Sagens Dokumenter til den Undersøgelsesret, der har ledet Forundersøgelsen i Sagen, eller en anden af Landsretten bestemt Undersøgelsesret (jvf. dog § 677, 2det Punktum), for at denne kan tilvejebringe de af Landsretten bestemte ny Oplysninger. Herved finde Reglerne i § 819, 1ste Stykke, sidste Punktum, og 2det Stykke tilsvarende Anvendelse samt med fornøden Lempelse Reglerne i § 821. Efter Indhentelse af de af Landsretten bestemte Oplysninger indsendes Sagens Dokumenter tilligemed en Udskrift vedrørende de stedfundne Undersøgelseshandlinger m. v. til Landsrettens Formand til Berammelse af Domsforhandling. Inden Domsforhandlingen finder Sted, skal der gives Parterne Lejlighed til at gøre sig bekendte med de fremkomne Oplysninger og eventuelt lade tage Genparter af afholdte Forhør eller ny Dokumenter til Brug under Domsforhandlingen.

§ 896.

Reglerne i §§ 815, 818, 3die og 4de Stykke, 822, 1ste Stykke, og 823—826 finde med de fornødne Lempelser Anvendelse ved Forberedelse af Domsforhandling i Sager, ved hvilke Nævninger ikke skulle medvirke.

Kapitel 77.

Nr. 53.
26de
Marts.**Bestemmelser om Domsforhandling uden Nævninger.**

§ 897.

Udebliver Anklageren enten ved Domsforhandlingens Begyndelse eller i Løbet af denne, udsættes Sagen. Det samme gælder, naar den beskikkede Forsvarer udebliver, eller naar den valgte Forsvarer ikke møder i Tilfælde, hvor dette vil gøre en Beskikkelse fornøden, medmindre Omstændighederne maatte gøre det muligt for Formanden at beskikke en Forsvarer, som straks kan udføre Hvervet.

Er Tiltalte ikke fængslet, har han Ret til at deltage i Retsmødet; er han fængslet, bliver han kun, naar han har fremsat Begæring derom, og Rettens Formand finder, at særlige Grunde tale for at tage denne til Følge, at foranstalte henbragt til Mødet.

Tiltaltes Udeblivelse hindrer ikke Sagens Fremme.

§ 898.

Efter at Anklageordren og Stævningen ere oplæste, faar Anklageren først Ordet. Han fremstiller kortelig Sagen og lader derefter ved Retsskriveren oplæse de Afsnit af Udskrifter vedrørende Forundersøgelsen og øvrige Dokumenter, som efter hans Skøn have Betydning for Sagen, og af hvilke trykte eller maskinskrevne Genparter omdeles til Dommerne. Derefter fremstiller han sin Opfattelse af Sagen, derunder Bevisførelsens Resultater, og de vedkommende Retsspørgsmaal. Forsvareren eller Tiltalte faar derpaa Ordet for en tilsvarende Udvikling; han lader de Dokumenter m. v. oplæse, som han tillægger Betydning udover de af Anklageren fremdragne. Retten kan vedtage eller tillade saadanne Afvigelser fra den foreskrevne Forhandlingsgang, som maatte findes formaalstjenlige.

Omfatter Sagen flere Forbrydelser, kan Formanden lade Forhandlingen foregaa særskilt for hver enkelt Forbrydelse.

Formanden kan derhos bestemme, at Spørgsmaalet, om Tiltalte er skyldig, først skal forhandles og afgøres; i saa Fald finde Reglerne i Slutningssætningen af § 861 og i § 884 tilsvarende Anvendelse.

§ 899.

Saafernt Tiltalte er til Stede ved Domsforhandlingen, kan Rettens Formand rette Spørgsmaal til ham, der sigte til at tydeliggøre den af ham under Forundersøgelsen afgivne Forklaring. Reglen i § 807, 2det Stykke, finder tilsvarende Anvendelse med Hensyn til Optagelse i Retsbogen af Tiltaltes Svar.

Tiltalte har Ret til at faa Ordet efter Forsvareren.

§ 900.

Reglerne i §§ 830, 831, 832, 833, 834, 847, 857, 858, 3die Stykke, finde tilsvarende Anvendelse ved Domsforhandling uden Nævninger.

Hvis Retten under Domsforhandlingen eller til et hvilket som helst Tidspunkt forinden finder det nødvendigt til Sagens fuldstændige Oplysning, at et Vidne eller en Syns- eller Skønsmand, der har afgivet Forklaring under Forundersøgelsen, afhøres personlig for den dømmende Ret (§§ 162—163, jvf. 193), kan den paalægge Anklageren at foranstalte den i saa Henseende fornødne Indkaldelse og eventuelt træffe Bestemmelse om Udsættelse af Domsforhandlingen om fornødent til en senere Retsdag.

Om Afhørelsen af saadanne Vidner og Syns- eller Skøns mænd finde Reglerne i §§ 807, 2det Stykke, 852—853 og 856, 1ste Stykke, tilsvarende Anvendelse.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 901.

Bestemmelserne i §§ 859—860 finde ogsaa Anvendelse ved Domsforhandling, uden Nævningers Medvirkning.

Efter at Parterne have haft Adgang til at udtale sig, optages Sagen til Dom. Ved Afstemningen skal det Spørgsmaal, om Tiltalte er skyldig i den Forbrydelse, der lægges ham til Last, sondres fra Spørgsmaalet om Straffen og først bringes til Afstemning. Stemmes der særskilt om Strafforhøjelses- eller Strafnedsættelsesgrunde, blive de Dommeres Stemmer, som have erklæret sig mod Tiltaltes Skyld, men ere forblevne i Mindretal, at regne til Gunst for Tiltalte.

§ 902.

Reglerne i §§ 874 og 885—886 ere anvendelige ogsaa ved Domsforhandling uden Nævningers Medvirkning. Hvis Tiltalte er til Stede under Domsforhandlingen og der fraaar en af ham for Undersøgelsesdommeren afgiven Tilstaaelse, beror det paa Rettens Skøn, om Forundersøgelsen af den Grund skal genoptages.

Domfældes Tiltalte, skulle i Domsgrundene de Omstændigheder nøjagtig angives, der som beviste lægges til Grund for Domfældelsen, og det eller de Lovbud anføres, som bringes i Anvendelse.

Frifindes Tiltalte, skulle de Straffen betingende Omstændigheder, som antages at mangle eller ikke at være beviste, eller de Straf udelukkende Omstændigheder, som antages at foreligge, angives, og de anvendte Lovbestemmelser anføres.

Finder Retten efter Domsforhandlingens Begyndelse, at Sagen paa Grund af Størrelsen af den af Tiltalte forskyldte Straf eller af andre Grunde vil være at behandle under Medvirkning af Nævninger, afsiger den, efter saa vidt fornødent at have givet Parterne Lejlighed til at udtale sig, Dom herom, hvorefter Paatalemyndigheden drager Omsorg for, at ny Tiltale iværksættes overensstemmende med Reglerne i Kapitel 74.

Femte Afsnit.

Tiltale og Domsforhandling ved Underret samt ved Sø- og Handelsretten.

Kapitel 78.

Tiltale og Domsforhandling for Underret samt Sø- og Handelsretten i Sager, som ikke i Medfør af § 704 paatales af Politimesteren.

§ 903.

Har Sigtede under Forundersøgelse inden Retten afgivet en uforbeholden Tilstaaelse, hvis Rigtighed bestyrkes ved de i øvrigt foreliggende Oplysninger, kan Sagen, naar Sigtede og, hvis han ikke er personlig myndig, hans Værge samtykker heri, og Amtmanden (i København Politidirektøren), efter at der er givet ham Lejlighed til at gøre sig bekendt med det under Sagen fremkomne, erklærer sig enig deri, uden Udfærdigelse af Anklageordre straks fremmes til Dom ved den Ret, hvor Forundersøgelse har fundet Sted. Forinden Dom afsiges, skal det til Retsbogen betydes Tiltalte, hvad der er Tiltalens Genstand, og Lejlighed gives ham til at fremføre, hvad han maatte have at anføre til sit Forsvar. Findes yderligere Oplysninger at burde fremskaffes, sker dette overensstemmende med Reglerne i Kapitel 73, og Lejlighed gives Tiltalte til at ytre sig over det saaledes fremkomne.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Der skal derhos, hvis Sigtede er fængslet, altid være beskikket ham en Forsvarer Nr. 53. og være givet denne Lejlighed til at gøre sig bekendt med Sagen, samtale med Sigtede og udtale sig overfor Retten, inden der gøres Tilførsel til Retsbogen om Sigtedes Samtykke til Sagens Paadømmelse uden Udfærdigelse af Anklageordre og Domsforhandling, hvorhos saavel Forsvareren som Sigtede skal være til Stede, medens denne Tilførsel sker.

26de
Marts

Er Sigtede ikke fængslet, skal det, inden Bemærkning om Sigtedes Samtykke til Sagens Paadømmelse uden Udfærdigelse af Anklageordre og Domsforhandling tilføres Retsbogen, udtrykkelig tilkendegives ham, at der, hvis han ønsker det, vil blive beskikket ham en Forsvarer. Erklærer Sigtede, at han ikke ønsker nogen Forsvarer beskikket, tilføjes der Retsbogen Bemærkning herom; i modsat Fald beskikker Retten ham en Forsvarer, hvis Stilling derefter er den samme som angivet med Hensyn til den fængslede Sigtedes Forsvarer.

Indtil Dom er afsagt, kan Dommeren, dersom han finder, at nogen af de i § 808, 1ste Stykke, angivne Forudsætninger er til Stede, eller at nogen foreliggende Omstændighed gør det betænkeligt at paadømme Sagen uden formelig Domsforhandling, beslutte henholdsvis at standse eller slutte Behandlingen overensstemmende med § 808.

Med Dommens Afsigelse og Forkyndelse forholdes overensstemmende med de Regler, som gælde i andre Underretssager.

§ 904.

Udenfor de Tilfælde, hvor den i § 903 hjemlede Fremgangsmaade benyttes rejses Tiltale for Underretten henholdsvis Sø- og Handelsretten ved en i Overensstemmelse med § 890 affattet Anklageordre, der udfærdiges af Amtmanden (i København Politidirektøren), og ved hvis Indlevering til vedkommende Ret Sagen er tingfæstet.

Samtidig med Anklageordrens Udfærdigelse beskikker Paatalemyndigheden blandt de i § 712 nævnte Sagførere en offentlig Anklager til at udføre Anklagen mod Tiltalte.

Om Udvidelse og Ændring i Tiltalen gælde Reglerne i § 815.

For saa vidt ikke i det efterfølgende afvigende Forskrifter ere givne, finde i øvrigt med Hensyn til Domsforhandlingen og dennes Forberedelse Reglerne i Kapitlerne 76 og 77 Anvendelse med de fornødne Lempelser.

I Sager om Oprejsning for uforskyldt Anholdelse og om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel eller uforskyldt Udstaelse af Straf følges ligeledes med de fornødne Lempelser Reglerne i Kapitlerne 76 og 77, navnlig finder ogsaa § 823 tilsvarende Anvendelse ved Underretterne.

§ 905.

Hører Sagen til dem, i hvilke Tiltalte i Medfør af § 678 b og c kan begære Behandling ved Landsret, og har han ikke allerede afgivet Erklæring i saa Henseende, jvf. § 801, skal Anklageordren have en Paategning, hvori Tiltalte gøres opmærksom paa denne sin Ret og opfordres til, saafremt han vil gøre Brug af samme, herom at afgive Erklæring som nedenfor bestemt. Denne Erklæring maa enten afgives ved Anklageordrens Forkyndelse for den, der iværksætter denne, eller inden fire Dage fra Anklageordrens Forkyndelse indgives paa Underrettens Kontor eller fremsættes overensstemmende med § 826 til Undersøgelsesrettens Retsbog eller Fængselsbestyrerens Bog. Paa Indholdet af den ovennævnte Paategning skal den, der iværksætter Forkyndelsen, særlig henlede Tiltaltes Opmærksomhed. Om den Erklæring, som Tiltalte i ommeldte Henseende maatte afgive under Forkyndelsen, optages fornøden Bemærkning i Forkyndelsespaategningen.

§ 906.

Hvor det ikke efter Omstændighederne findes rettest at afvente, om Tiltalte vil begære Behandling ved Landsret, og hvor heller ikke Omfanget af den Forberedelse, Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53, som Sagen udkræver, gør det uhensigtsmæssigt, berammer Dommeren, for saa vidt han ikke finder, at Sagen straks maa afvises (§ 824), ufortøvet Tid og Sted til Sagens Foretagelse; i andre Tilfælde foregaar Berammelsen, saa snart ske kan. Hvor Sagen straks er bleven berammet, kan Stævning forkyndes samtidig med Anklageordren.

26de
Marts.

§ 907.

Er Tiltalte uden Forsvarer, skal Dommeren, foruden selv at undersøge, hvorvidt Oplysninger bør søges tilvejebragte i Forsvarets Interesse, give Tiltalte Lejlighed til for ham at fremkomme med sine mulige Begæringer vedrørende Sagens Forberedelse eller Fremme.

Kapitel 79.

Tiltale og Domsforhandling for Underret henholdsvis Sø- og Handelsretten i offentlige Politisager.

§ 908.

Offentlige Politisager henvises til Behandling ved Retten af Politimesteren (i København Politidirektøren), se dog § 709. Offentlig Anklager beskikkes ikke.

§ 909.

Antager Politimesteren, at Forseelsen ikke egner sig til højere Straf end en Bøde af ikke over 40 Kroner, kan han, i Stedet for straks at henvise Sagen til Retten, lade en Tilsigelse forkynde for Sigtede med en af ham givne Paategning om, at Sigtede, saafremt han vedgaar at have gjort sig skyldig i den Forseelse, hvorfor han sigtes, og ønsker saadan Afgørelse, kan erklære sig rede til, uden retslig Forfølgning, indenfor en nærmere angiven Frist, der efter Omstændighederne af Politimesteren efter Begæring kan forlænges, at erlægge den af Politimesteren for dette Tilfælde angivne Bøde. Saadan Erklæring afgives enten ved Tilsigelsens Forkyndelse til den, som iværksætter denne, i hvilket Fald derom gøres Bemærkning paa Tilsigelsen, eller inden en Uge ved Meddelelse paa Politikontoret. Paa dette føres en særegen Bog, hvori de i Medfør af det ovenanførte udfærdigede Tilsigelser og de i Anledning af dem afgivne Erklæringer indføres.

Erlægges den vedtagne Bøde i rette Tid, eller afsones den, bortfalder videre Forfølgning, og saadan Afgørelse har da i Tilfælde af Forseelsens Gentagelse lige Virkning med en Dom.

Gaar Sigtedes Erklæring ud paa, at han ikke vil afgøre Sagen paa den anførte Maade, eller hvis han overhovedet ikke afgiver nogen Erklæring, bliver Sagen at henvise til Retten ligesom Sager, hvori Politimesteren ikke finder Grund til Anvendelse af denne Paragraf.

§ 910.

Naar Sagen er henvist til eller indbragt for Retten, berammer Dommeren, for saa vidt han ikke finder, at den straks maa afvises (§ 824, jvf. § 968 og § 904), snarest muligt Tid og Sted for Sagens Foretagelse og lader Tiltalte tilsige med mindst Aftens Varsel. Tilsigelsen affattes i Overensstemmelse med Bestemmelserne i § 747, Stykke 2, og skal særlig indeholde Bemærkning om, at Udeblivelse uden oplyst lovligt Forfald kan bevirke, at Tiltalte anses at vedgaa Forseelsen, eller efter Omstændighederne, at han vil blive anholdt.

§ 911.

Udebliver Tiltalte uden oplyst lovligt Forfald, eller nægter han at afgive Forklaring, kan Retten, naar der ikke under Sagen er Spørgsmaal om højere Straf end Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Bøder, og Omstændighederne ikke findes at tale herimod, anse ham som den, der vedgaar det ham paasigtede Forhold, og paakende Sagen uden videre Bevisførelse. Nr. 53.
26de
Marts.

Naar der i en Sag, hvorunder der ikke er Spørgsmaal om højere Straf end Bøder, i Tiltaltes Sted møder en Person, der er forsynet med skriftlig Fuldmagt fra Tiltalte og er beredt paa at meddele de fornødne Oplysninger, kan Retten modtage den saaledes mødtes Forklaringer og Erklæringer og lægge dem til Grund, som om de vare afgivne af Tiltalte selv.

Frafalder Politiet en begyndt Forfølgning i de i § 709, 3die og 4de Stykke, ommeldte Sager (Lov af 11. Februar 1863 § 2), er den private Klager berettiget til at optage Forfølgningen, naar han straks erklærer dette.

§ 912.

Møder den tiltalte (jvf. § 911, 2det Stykke), oplæser Dommeren først de ham tilstillede Rapporter og andre Dokumenter eller den fra en formentlig forurettet indgivne Klage samt Tilsigelsen og opfordrer Tiltalte til at erklære sig over Sigtelsen.

Vedgaar Tiltalte derefter at være skyldig i det ham paasigtede Forhold, optages Sagen til Dom, uden at det i Reglen er nødvendigt at tilvejebringe yderligere Oplysninger.

Nægter Tiltalte sig skyldig, eller indrømmer han kun til Dels Sigtelsens Rigthighed, eller finder Dommeren det i øvrigt nødvendigt, føres Bevis i Sagen.

Bevisførelsen sker for den Ret, der behandler Sagen, se dog §§ 162 og 163, jvf. § 193. Saafremt Bevisførelsen ikke kan ske straks, udsætter Dommeren Sagen til et følgende Retsmøde, idet han underretter Tiltalte om, naar dette skal afholdes, og tilkendegiver ham, at han ikke kan vente nogen anden Tilsigelse til samme. Dommeren ræffer derhos fornøden Foranstaltning til, at Beviserne i Sagen kunne være til Stede i det saaledes berammede Møde.

§ 913.

Angaar Sagen en Lovovertrædelse, for hvilken der i Loven er hjemlet Straf af Bøde eller Konfiskation, kan Dommeren, naar han ikke finder Grund til at betvivle Tiltaltes Skyld, give Tiltalte Adgang til at se Sagen afgjort ved, at han vedtager at erlægge en nærmere bestemt Bøde eller at underkaste sig Konfiskation; Lovens Fastsættelse af Bødens Størrelse er herved ikke bindende. Vedtager Tiltalte den tilbudte Afgørelse, tilføres det fornødne herom Retsbogen. Saadan Afgørelse har i Henseende til Fuldbyrdelse og Gentagelsesvirkning samme Virkning som en Dom.

§ 914.

Naar Dommeren finder, at Tiltalte er skyldig, men at Sagen efter Brødens Beskaffenhed, saasom navnlig i Tilfælde af første Gang begaaet ringe Forseelse, egner sig til Afgørelse ved en Advarsel, er han, saafremt Tiltalte ikke erklærer sig derimod, berettiget til i Stedet for at afsige Dom at tildele Tiltalte en saadan Advarsel, for saa vidt Sagens Afgørelse paa denne Maade ikke er udelukket ved særlig Bestemmelse.

Om den trufne Afgørelse tilføres det fornødne Retsbogen.

§ 915.

Reglerne i §§ 909 og 913—914 finde ikke Anvendelse ved Sager, der paatales offentlig i Medfør af § 2 i midlertidig Lov om nogle Ændringer i Straffelovgivningen af 1. April 1905.

§ 916.

For saa vidt ikke andet foran er bestemt eller følger af Forholdets Natur, skulle de Regler, der ifølge foregaaende Kapitel, særlig § 907, gælde for andre Underretssager, ogsaa komme til Anvendelse i offentlige Politisager.

*Sjette Afsnit.***Retsmidler mod trufne Afgørelser.***Kapitel 80.***Paaanke af Domme, afsagte af Landsretterne i første Instans.**

§ 917.

Domme, afsagte i første Instans af en Landsret med eller uden Nævninger, kunne overensstemmende med nedenstaaende Regler af Parterne paaankes til Højesteret. I Forbindelse med Dommen kan Anken omfatte den forudgaaende Behandling og de under denne faldne Afgørelser.

Lige med Domme staa i Henseende til Anke saadanne Beslutninger, som omhandles i § 882.

§ 918.

Paatalemyndigheden kan anke saavel til Fordel som til Skade for Tiltalte. Anke til Fordel for Tiltalte kan endvidere iværksættes af ham selv og, dersom han ikke er personlig myndig, af hans Værge. Er Tiltalte død, og er han ved Dommen funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling, kan hans Ægtefælle saavel som enhver af hans Slægtninge i op- og nedstigende Linie og hans Søskende anke i hans Sted. Ogsaa Paatalemyndigheden kan i dette Tilfælde paaanke en fældende Dom.

Tiltaltes Forsvarer ved Landsretten er pligtig til paa Forlangende at bistaa ham med Raad om, hvorvidt han bør paaanke Dommen, saavel som med Affattelsen og Indgivelsen af Ankemeddelelsen og dens Begrundelse.

§ 919.

Afkald paa Anke kan finde Sted, efter at Dommen er afsagt. En rejst Anke kan frafalde, saa længe Dom ikke er afsagt af Højesteret. Frafaldes Anke, efter at Domsforhandling for Højesteret er begyndt, kan derved dog ikke Prøvelse af saadanne Ankegrunde undrages Højesteret, som tages i Betragtning i Embeds Medfør (§ 936).

§ 920.

Anke kan støttes paa, at Rettergangsregler ere tilsidesatte eller fejlagtig anvendte; dog kan Tilsidesættelse eller fejlagtig Anvendelse af Rettergangsregler, hvis Overholdelse Retten ikke af egen Drift paaser, kun benyttes som Ankegrund, naar Indsigelse betimelig er fremsat for den underordnede Ret.

§ 921.

I en Sag, der er paakendt uden Nævninger, kan Anke derhos støttes paa:

1. at Retten ved Afgørelsen af, om Tiltalte skal domfældes, har anvendt Straffeloven urigtig;
2. at Straffens Størrelse ikke staa i passende Forhold til Brøden;
3. at Spørgsmaalet, om Tiltalte skal domfældes, er urigtigt afgjort som Følge af en fejlagtig Bedømmelse af Bevisernes Vægt;

4. at Spørgsmaalet om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel eller for uforskyldt Udstaaelse af Straf er urigtigt afgjort.

Nr. 53.
26de
Marts.

En Anke, der er rettet mod Dommens Afgørelse af Sagens Realitet, betragtes som omfattende ogsaa Beviserne for Tiltaltes Skyld, naar ikke Ankemeddelelsen udtrykkelig gaar ud paa det modsatte.

§ 922.

I en Nævningesag kan Anke foruden paa de i § 920 anførte Ankegrunde kun støttes paa:

1. at Retten har afgjort paa urigtig Maade noget Spørgsmaal, som ifølge §§ 863 eller 888 i Slutningen er unddraget fra Nævningernes Afgørelse, eller urigtig har domfældt i Overensstemmelse med en fældende Nævningeerklæring i et Tilfælde, hvor den i Medfør af § 887 burde have frifundet eller ikkun domfældt for en mindre Forbrydelse, end Erklæringen lyder paa, eller omvendt med Urette har fraveget en fældende Nævningeerklæring i Henhold til § 887 eller frifundet i Henhold til § 847, 2det Stykke;

2. at Nævningernes Erklæring, hvorpaa Dommen er grundet, er bleven fejlagtig paa Grund af urigtig i Retsmødet givne Vejledning i Loven fra Rettens Formands Side, eller fordi Spørgsmaalene til Nævningerne lide af Fejl, der bero paa en urigtig Forstaaelse af Straffeloven;

3. at den Straf, Dommen har ikendt, ligger udenfor de i Loven fastsatte Grænser eller staar i aabenbart Misforhold til Brøden.

Anke kan ikke grundes paa, at Spørgsmaalet, om Tiltalte skal domfældes, er urigtigt afgjort som Følge af en fejlagtig Bedømmelse af Bevisernes Vægt, medmindre Talen er om et Punkt, der ifølge § 863 i Nævningesager er unddraget Nævningernes Afgørelse.

§ 923.

Tilsidesættelse eller fejlagtig Anvendelse af en Rettergangsregel skal ikke bevirke Ophævelse af en paaanket Dom, medmindre det findes antageligt, at Iagttagelse af den paagældende Regel kunde have medført et andet Udfald af Sagen.

Ikke-Iagttagelse af Rettergangsregler, som udelukkende ere foreskrevne til Betyggelse for Tiltalte, kan ikke føre til Forandring til hans Skade.

§ 924.

Vil det offentlige anke til Skade for Tiltalte, maa der inden fjorten Dage efter Dommens Afsigelse for Tiltalte forkyndes Meddelelse om, at Dommen paaankes. Anke til Fordel for Tiltalte kan det offentlige iværksætte ogsaa efter Udløbet af den nævnte Frist; saadan Anke hindres heller ikke ved, at Tiltalte har givet Afkald paa Anke.

I Sager om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel eller for uforskyldt Udstaaelse af Straf er Ankefristen for det offentlige altid 3 Maaneder.

Meddelelsen skal indeholde Tilkendegivelse om, at Sagen vil blive foretagen i Højesteret, saa snart dertil er Lejlighed, uden nogen yderligere Underretning til Tiltalte. Genpart af Meddelelsen indleveres paa Landsrettens Kontor.

§ 925.

Vil Tiltalte anke, maa han afgive Meddelelse herom inden fjorten Dage regnet fra Dommens Afsigelse eller, naar han ikke har været til Stede ved Afsigelsen af Dommen, og denne er fældende, fra den Dag, da Udskrift af Dommen er ham Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53. forkyndt. Meddelelsen kan, naar den foregaar straks ved Dommens Afsigelse eller 26de Marts. Forkyndelse, fremsættes mundtlig henholdsvis til Retsbogen eller til den, som iværksetter Forkyndelsen, og som i saa Fald har at optage fornøden Bemærkning i Forkyndelsespaategningen. Ellers indgives Meddelelsen skriftlig, underskrevet af Tiltalte, paa Paatalemyndighedens eller Landsrettens Kontor; er Tiltalte fængslet, kan den dog ogsaa fremsættes mundtlig til den Undersøgelsesrets Retsbog, i hvis Kreds Fængslet ligger, eller til Fængselsbestyrerens Bog (§ 826). Hvor Tiltaltes Ankemeddelelse er fremsat til sidstnævnte Bog eller til en Retsbog eller indgiven paa Landsrettens Kontor, bliver henholdsvis Udskrift af Tilførslen eller den modtagne Ankemeddelelse uden Ophold at tilstille Paatalemyndigheden.

Snarest muligt efter Modtagelsen af Ankemeddelelsen lader Paatalemyndigheden for Tiltalte forkynde en saadan Tilkendegivelse, som ommeldt i § 924, 3die Stykke, og tilstiller, for saa vidt Ankemeddelelsen ikke allerede har passeret Landsrettens Kontor, dette Underretning om Anken.

§ 926.

En Anke, hvorom Meddelelse ikke er sket inden den i §§ 924 og 925 foreskrevne Fristes Udløb, bliver af Højesteret at afvise, medmindre den ankende gør antageligt, at den Omstændighed, hvorpaa Anken grundes, først senere er bleven ham bekendt, eller at Fristens Oversiddelse i øvrigt skyldes Grunde, som ikke kunne tilregnes ham. Ankemeddelelsen — som maa indeholde fornøden Angivelse herom — maa derhos iværksettes inden fjorten Dage, efter at han er bleven bekendt med Ankegrunden, eller efter at de Omstændigheder ere fjernede, som have foranlediget Oversiddelsen af Fristen.

Er der i en Ikke-Nævningesag fra den ene Side rejst Anke, som ikke omfatter Bevisbedømmelsen, kan Modparten, selv om den ellers foreskrevne Ankefrist for hans Vedkommende er udløben, indenfor 4 Dage, efter at han har modtaget Meddelelse om Anken, paaanke Dommens Afgørelse af Bevissspørgsmaalet.

§ 927.

Enten i selve Ankemeddelelsen eller i en yderligere Meddelelse, der maa afgives inden Udløbet af den i §§ 924 og 925 bestemte Frist og paa en af de Maader, som der bestemt, maa den ankende angive den eller de Grunde, hvorpaa han støtter sin Anke. Hvor særegne Grunde findes at tale derfor, kan Højesteret give ham Adgang til at afgive Begrundelse af Anken efter ovennævnte Fristes Udløb.

Skal i en Ikke-Nævningesag Anken omfatte Bevisbedømmelsen, kræves ingen nærmere Angivelse af Ankegrund.

§ 928.

Ankemeddelelse før Udløbet af den i §§ 924 og 925 foreskrevne Frist hindrer Dommens Fuldbyrdelse for de domfældtes Vedkommende, hvem Anken angaar.

Sker Ankemeddelelse i Henhold til § 926, kan Højesteret paa derom fremsat Begæring beslutte, at Fuldbyrdelsen skal udsættes eller standses; dette finder i hvert Fald Sted, naar Anke tilstedes.

§ 929.

Saa snart Paatalemyndigheden har ladet forkynde de foreskrevne Meddelelser for Tiltalte (§§ 924 og 927) eller har modtaget dennes Ankemeddelelse med tilhørende Begrundelse, indsender den samme til Højesteret tilligemed Landsretssagens Aktstykker og Udskrift af Domsforhandlingen.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

§ 930.

Højesteret kan straks, efter Begæring eller i Embeds Medfør, ved Kendelse afvise Anken, naar det findes, at de foreskrevne Frister og Former ikke ere iagttagne, eller at den ankende mangler Beføjelse til at anke, eller at den paaberaabte Ankegrund klarligen ikke kan føre til Dommens Ophævelse. Saadan Afgørelse kan træffes af et Udvalg, bestaaende af tre af Højesterets Medlemmer, i et ikke offentligt Retsmøde, efter at der, saa vidt dertil findes Anledning, er givet Parterne Lejlighed til at ytre sig mundtlig eller skriftlig.

§ 931.

Findes ikke Grund til straks at afvise Anken, beskikker Højesterets Formand blandt de af Justitsministeren efter Overenskomst hertil antagne Højesteretssagførere en offentlig Anklager i Sagen, jvf. § 712, samt Forsvarer for Tiltalte, for saa vidt denne ikke selv har valgt en saadan, og foranstalter Sagens Aktstykker oversendte til Anklageren eller Forsvareren, eftersom hin eller denne først skal have Ordet (jvf. § 934), med Paalæg om inden en fastsat Frist — der af Formanden kan forlænges — at tilstille Modparten samme og anmelde Sagen til Foretagelse.

Andre Beslutninger end de i § 930 nævnte, som blive at tage af Højesteret inden Domsforhandlingen, kunne træffes af det i § 930 ommeldte Udvalg eller af Højesterets Formand. De Retsmøder, som afholdes inden Domsforhandlingen, ere ikke offentlige. Begæringer til Retten, som ikke fremsættes mundtlig i et Retsmøde, stiles skriftlig til Retten.

§ 932.

Ny Beviser kunne forelægges Højesteret angaaende saadanne Omstændigheder, som i den paagældende Sag ere undergivne denne Rets Bedømmelse. Skulle saadanne Beviser tilvejebringes, paahviler det henholdsvis Anklageren eller Forsvareren efter forudgaaende Meddelelse til den anden Side at foretage de hertil fornødne Skridt. Er der Uenighed om, hvorvidt eller paa hvilken Maade nogen Oplysning skal tilvejebringes, eller vil dens Tilvejebringelse gøre Udsættelse af Sagen nødvendig, bliver Rettens Beslutning at indhente. Beslutter Retten af egen Drift, at ny Oplysninger skulle tilvejebringes, giver den herom fornødent Paalæg til Anklageren.

Skulle Vidner og Syns- eller Skønsmænd afhøres, kan Højesteret, naar saadant findes nødvendigt til Sagens fuldstændige Oplysning, bestemme, at deres Afhørelse skal ske for Højesteret, jvf. §§ 162 og 163 samt § 193. Ellers sker Afhørelse af Vidner og Syns- eller Skønsmænd ved vedkommende Undersøgelsesret overensstemmende med Reglerne i Kapitel 73.

Højesteret kan ligeledes, saafremt det findes nødvendigt til Sagens fuldstændige Oplysning, bestemme, at Vidner og Syns- eller Skønsmænd, der have været afhørte tidligere, indkaldes til personlig Afhøring under Domsforhandlingen for Højesteret.

Naar dertil findes Anledning, kan Højesteret forlange Erklæring af Landsretten til yderligere Oplysning om, hvad der er foregaaet under Domsforhandlingen for samme.

§ 933.

Er Tiltalte ikke fængslet, har han Ret til at deltage i Retsmødet; er han fængslet, bliver han kun, naar han har fremsat Begæring derom, og Højesterets Formand finder, at særlige Grunde tale for at tage denne til Følge, at foranstalte henbragt til Mødet.

Tiltaltes Udeblivelse hindrer ikke Sagens Fremme, naar en Forsvarer er mødt.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 934.

Under Domsforhandling for Højesteret har den Part, som anker, først Ordet. I øvrigt foregaar Forhandlingen i de Former, som Højesteret under Iagttagelse af Reglerne i Kapitlerne 2, 3 og 15 herom nærmere fastsætter.

Afhørelse af Vidner for Højesteret foregaar overensstemmende med Reglerne i §§ 850—53.

§ 935.

Er en fra den ene Side rejst Anke støttet til Grunde, der kunne lede til, at Højesteret afsiger ny Dom i Realiteten, har Modparten, uanset at han ellers nu vilde være udelukket fra at paaanke Dommen, Adgang til at paastaa denne ophævet paa Grund af Fejl, der maa lede til Sagens Hjemvisning til ny Forhandling. Dog maa han saa betimelig forud for Sagens Foretagelse give Modparten Meddelelse om, at han agter at fremsætte saadan Paastand, og om Grunden, hvorpaa den støttes, at Modparten faar Tid til fornøden Forberedelse.

Ankegrunde, som ikke ere anførte i vedkommende Parts Ankemeddelelse eller den i Fortsættelse af denne afgivne Begrundelse (§ 927) eller i en af ham i Henhold til nærværende Paragrafs første Stykke, sidste Punktum, afgiven Meddelelse, og som heller ikke ere af den Beskaffenhed, at Retten i Embeds Medfør skal tage dem i Betragtning (§ 936), kan Højesteret tilstede ham at fremkomme med, naar særlige Grunde findes at tale derfor. Findes det, at deres Fremsættelse gør yderligere Forberedelse nødvendig for Modparten, udsætter Højesteret Sagen derefter.

§ 936.

Højesterets Prøvelse er i Reglen indskrænket til de paaberaabte Ankegrunde; herfra gælde dog følgende Undtagelser:

1) Hvor Anken eller en i Henhold til § 935, 1ste Stykke, fremsat Paastand er støttet paa nogen af de i §§ 921 eller 922 omhandlede Grunde, kan Retten prøve, om Straffeloven i det hele er rigtig anvendt, saa og om der er et aabenbart Misforhold imellem Forbrydelsen og den idømte Straf, jfr. dog § 937, sidste Punktum.

2) Hvor alene Rettergangsfejl ere paaberaabte som Ankegrund, kan Højesteret, naar Dommen ikke ophæves af saadan Grund, prøve, om Straffeloven er urigtig anvendt til Skade for Tiltalte, eller om den idømte Straf er uforholdsmæssig høj.

3) Naar det i et Tilfælde, hvor Tiltalte er domfældt, findes, at nogen væsentlig til hans Betyggelse sigtende Rettergangsregel er tilsidesat, kan Højesteret, dersom den finder, at den begaaede Fejl gør Domfældelsens Rigtighed tvivlsom, ophæve Dommen og hjemvise Sagen, uanset at den paagældende Fejl ikke er paaberaabt.

Hvis en Dom, som angaar flere Tiltalte eller flere Forbrydelser af samme Tiltalte, kun er paaanket for en eller nogle Tiltaltes eller Forbrydelsers Vedkommende, kan Højesteret, naar den finder, at en Ankegrund, som er gjort gældende under Sagen, eller som Retten i Medfør af Reglerne i denne Paragraf har taget i Betragtning, tillige omfatter nogen Tiltalt eller Forbrydelse, for hvis Vedkommende Dommen ikke er paaanket, til Fordel for vedkommende Tiltalte tillægge den Virkning ogsaa under den saaledes upaaankede Del af Sagen.

§ 937.

Kommer Højesteret til det Resultat, at den paaankede Afgørelse bliver at forandre, kan den selv afsige ny Realitetsdom, naar den finder, at det fornødne Grundlag herfor foreligger, hvortil, for saa vidt Spørgsmaal er om at afsige en fældende

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Dom, ifølge § 922 hører, hvis Sagen er en Nævningesag, at Tiltalte ved en gyldig Nævningeerkklæring er kendt skyldig i den Forbrydelse, for hvilken der er Spørgsmaal om at domfælde ham. Nr. 53.
26de
Marts.

Gaar den ny Realitetsdom ud paa Tiltaltes Frifindelse, kan Højesteret af egen Drift optage og afgøre Spørgsmaalet om Erstatning til Tiltalte for uforskyldt Vare-tægtsfængsel eller uforskyldt Udstaaelse af Straf, medmindre Tiltalte har begært dette Spørgsmaal afgjort under Medvirkning af Nævninger.

Finder Højesteret, at den paaankede Afgørelse bliver at forandre, men at Betingelserne for, at Retten kan afsige Realitetsdom, ikke ere til Stede, ophæver Højesteret Dommen og, for saa vidt Ophævelsesgrunden ogsaa rammer den til Grund for Dommen liggende Behandling, denne eller den Del deraf, hvorom dette gælder. I Forbindelse hermed bliver Sagen, for saa vidt den foreliggende Fejl ikke er af den Beskaffenhed, at Landsretten burde have afvist Sagen, at hjemvise til denne Ret. Saa vidt fornødent bør i saa Fald Højesterets Dom angive, fra hvilket Punkt den ny Behandling skal tage sin Begyndelse.

Skal Tiltalte i et Tilfælde, hvor Højesteret vil afsige ny Realitetsdom, dømmes efter et Straffebud, som ikke er bragt i Anvendelse ved den paaankede Dom, og om hvis Anvendelse Anklageren heller ikke har nedlagt Paastand for Højesteret, bør der være givet Parterne særlig Lejlighed til at udtale sig herom. Er Sagen kun indanket fra Tiltaltes Side, kan der derhos ikke idømmes strengere Straf end bestemt af Landsretten.

§ 938.

Naar Hjemvisningsdom er afsagt, har Paatalemyndigheden, hvis den ikke frafalder Tiltale, uden Ophold at foranstalte Sagen paa ny indbragt for Landsretten.

Hvor Landsretten finder det nødvendigt, kan den beslutte at genoptage Behandlingen fra et tidligere Punkt end angivet i Hjemvisningsdommen. Forinden ny Dom afsiges, maa der i ethvert Tilfælde være givet Parterne Lejlighed til at udtale sig. Var Sagen kun indanket fra Tiltaltes Side, kan strengere Straf ikke idømmes end ved den tidligere Dom, medmindre Betingelserne for Genoptagelse ere til Stede.

Skal i en Nævningesag ny Domsforhandling finde Sted, maa ingen Nævning medvirke, som har deltaget i den tidligere Domsforhandling.

Kapitel 81.

Paaanke af Domme, afsagte af Underretterne.

§ 939.

Domme, afsagte af en Underret, kunne, med de nedennævnte Undtagelser, af Amtmanden (i København Politidirektøren) eller Tiltalte paaankes til den Landsret, til hvis Kreds vedkommende Ret hører. I Forbindelse med Dommen kan Anken omfatte den forudgaaende Behandling og de under denne faldne Afgørelser.

I Politisager kan Dommen ordentligvis kun paaankes af det Offentlige, naar andre Følger end Bøde eller Konfiskation kunne idømmes efter det Lovbud, Tiltalen lyder paa, og af Tiltalte kun, naar højere Straf er idømt end Bøde af 40 Kr. eller Konfiskation af Genstande af tilsvarende Værdi. Dog kan Justitsministeren undtagelsesvis paa Andragende — der maa fremsættes inden fjorten Dage efter Dommens Afsigelse eller, hvis det er Tiltalte, som vil anke, og han ikke har været til Stede ved Dommens Afsigelse, efter dens Forkyndelse — tilstede Anke, naar det findes, at særlig Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53. Grund hertil foreligger, navnlig hvor Sagen skønnes at have en almindelig Interesse, eller Dommen medfører videregaaende betydelige Følger for Tiltalte. Under tilsvarende Betingelser kan Justitsministeren tilstede, at de i §§ 913—14 ommeldte Afgørelser paaankes af det Offentlige.

Naar saadant Andragende bevislig er indgivet til Justitsministeren, kan Landsrettens Formand bestemme, at Fuldbyrdselsen skal udsættes eller standses; dette sker i hvert Fald, naar Anke tilstedes.

§ 940.

Ved Paaanke af de her omtalte Domme blive Reglerne i §§ 918—21 og 923—28 i det hele at anvende med de Lempelser, som følge af Forholdets Forskelligheder, samt med følgende nærmere Bestemmelser:

1) Tiltaltes Ankemeddelelse (§ 925, jvf. § 927) kan, naar han afgiver samme personlig, fremsættes mundtlig til vedkommende Rets Retsbog, selv om det ikke sker straks ved Dommens Afsigelse; Dommeren bør være ham behjælpelig herved.

2) Hvor Justitsministeren i Henhold til § 939 har tilstedet Anke, maa fornøden Ankemeddelelse og Begrundelse afgives inden en Uge, efter at Tilladelsen er meddelt.

§ 941.

Saa snart Ankemeddelelse har fundet Sted, har Modparten Adgang til for Landsretten at fremsætte Begæring (jvf. § 826) om Ankesagens Afvisning af nogen af de i § 930 nævnte Grunde, eller fordi Anke er udelukket efter § 939. Saadan Afvisning kan ske — være sig efter Begæring eller uden Paastand — ved Kendelse i et ikke offentligt Retsmøde, efter at der er givet den ankende Adgang til at ytre sig mundtlig eller skriftlig.

§ 942.

Saa snart Paatalemyndigheden har ladet de foreskrevne Meddelelser (§§ 924 og 927) forkynde for Tiltalte eller har modtaget dennes Ankemeddelelse eventuelt med tilhørende Begrundelse, indsender den snarest muligt Sagens Akter til Landsretten. Ved Sagens videre Forberedelse og Behandling blive Reglerne i §§ 931, 932, 2det til 4de Stykke, 933 og 935—38 at anvende med de fornødne Lempelser. Vil nogen af Parterne begære, at der skal indhentes ny Oplysninger, træffer Landsretten i et ikke offentligt Retsmøde Afgørelse herom, efter at der er givet Modparten Lejlighed til at ytre sig skriftlig eller mundtlig, og paalægger eventuelt Undersøgelsesdommeren at foretage det fornødne. Paa lignende Maade forholdes, hvis Retten af egen Drift maatte beslutte, at ny Oplysninger skulle tilvejebringes.

Under Domsforhandlingen har den ankende først Ordet. I øvrigt skulle Reglerne i Kapitel 77 finde Anvendelse paa denne Behandling, for saa vidt saadant ikke er udelukket ved Forholdets Forskellighed eller særlig Bestemmelse.

§ 943.

Landsrettens Dom i en fra en Underret indanket Sag kan i Reglen ikke yderligere paaankes. Dog kan Justitsministeren undtagelsesvis tillade, at Sagen indbringes for Højesteret, naar særlig Grund hertil foreligger, navnlig naar Sagen skønnes at have almindelig Interesse eller videregaaende betydelige Følger for vedkommende. Andragende herom maa fremsættes inden saadan Frist, som bestemt i § 939, 2det

Stykke, og finde i Henseende til Virkningen af saadant Andragendes Indgivelse og Nr. 53. Tilfølgtagelse Reglerne i sidste Stykke af § 939 og i § 940 Nr. 2 tilsvarende An-^{26de} vændelse. Marts.

Landsrettens Dom i en fra Underret indanket Sag om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel eller for uforskyldt Udstaaelse af Straf kan altid indankes for Højesteret.

Reglerne i Kapitel 80 blive med de fornødne Lempelser at anvende paa Anke, som iværksættes i Henhold til nærværende Paragraf.

Kapitel 82.

Paaanke af Domme, afsagte af Sø- og Handelsretten.

§ 944.

Domme i Straffesager, afsagte af Sø- og Handelsretten, paaankes til Østre Landsret overensstemmende med Reglerne i Kapitel 81, men, hvis Dommen er afsagt med 4 søkyndige Dommere (jvf. § 9), til Højesteret efter Reglerne i Kapitel 80.

Kapitel 83.

Kære til højere Ret.

§ 945.

Overfor Kendelser og andre Beslutninger af en Landsret eller en Underret (denne sidste ogsaa som Undersøgelsesret), som ikke — eller dog ikke for Tiden — kunne gøres til Genstand for Anke i Medfør af Bestemmelserne i §§ 917 og 939, kan, for saa vidt det modsatte ikke særlig er bestemt, enhver, overfor hvem Beslutningen indeholder en Afgørelse, rejse Kæremaal til højere Ret overensstemmende med de nedenstaaende Regler. Overfor Domme kan Kæremaal kun rejses i de i §§ 990 og 993 nævnte Tilfælde.

Mod Kendelser og andre Beslutninger, der afgives under Domsforhandling eller under dennes Forberedelse, kan dog udenfor de Tilfælde, hvor Adgang til Kære har særlig Hjemmel i Loven, Kæremaal kun rejses, naar og for saa vidt Beslutningen gaar ud paa, at Sagen udsættes eller afvises eller hæves, eller angaar Fængsling, Beslag, Ransagning eller lignende, eller paalægger Straf eller Omkostninger, eller er rettet mod nogen, som ikke er Part i Sagen.

I Sager, hvor Anke ordentligvis er udelukket ifølge Reglerne i § 943, kan Kæremaal af en Part kun rejses med Tilladelse af Justitsministeren, i hvilken Henseende Reglerne om Tilladelse til Anke finde tilsvarende Anvendelse.

Overfor Kendelser og Beslutninger af Sø- og Handelsretten kan Kæremaal rejses i Overensstemmelse med foranstaaende Regler, henholdsvis til Østre Landsret og til Højesteret, jvf. § 944.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 946.

Hvor denne Lov ikke bestemmer andet, er Kæremaalsfristen fjorten Dage, regnede fra Afgivelsen af den Beslutning, hvorom Talen er, dog at Bestemmelserne i § 926 finde tilsvarende Anvendelse.

Kæremaal medfører ikke Opsættelse af Beslutningens Udførelse, medmindre det modsatte bestemmes enten af den Ret, som har afgivet Beslutningen, eller af den Ret, for hvilken Kære rejses, jvf. ogsaa § 180.

§ 947.

Kæremaal fremsættes skriftlig for den Ret, hvis Beslutning paaklages, eller erklæres mundtlig til dennes Retsbog. Rejser Kæremaal fra Paatalemyndighedens Side, lader denne uden Ophold samme forkynde for Sigtede og, naar nogen anden for det foreliggende Spørgsmaals Vedkommende er at betragte som Modpart, tillige for sidstnævnte, medmindre Paatalemyndigheden i Retten i den paagældendes Overværelse har erklæret at ville rejse saadant Kæremaal. Rejser Kæremaal af Sigtede eller af nogen, der ikke er Part i selve Sagen, foranstalter Retten under tilsvarende Forudsætning Paatalemyndigheden saavel som den, der ellers maatte være at betragte som Modpart, underrettet om Kæremaalet.

Er Sigtede fængslet, og er der ikke Lejlighed for ham til at rejse Kæremaal til Retsbogen overensstemmende med foregaaende Stykke, kan han fremsætte det til den Undersøgelsesrets Retsbog, i hvis Kreds Fængslet ligger, eller til Fængselsbestyrerens Bog (§ 826); Udskrift af Tilførslen bliver da uopholdelig at tilstille den Ret, hvis Beslutning paaklages. Har Sigtede Forsvarer, er denne pligtig at bistaa ham, saaledes som bestemt i § 918, 2det Stykke.

§ 948.

For saa vidt den Ret, hvis Beslutning paakæres, ikke i Medfør af § 213, § 168 eller § 198 omgør Beslutningen saaledes, at Øjemedet med Kæremaalet dermed er opnaaet, indsender den uden Ophold Kæremaalet til den overordnede Ret, ledsaget af de fornødne Udskrifter og andre Dokumenter, disse sidste i bekræftede Afskrifter, for saa vidt Originalerne ikke kunne undværes, samt efter Omstændighederne af de Bemærkninger, hvortil der fra Rettens Side maatte findes Anledning.

Saavel den, der har rejst Kæremaal, som Modparten, kan indgive skriftlige Udtalelser om Sagen til den overordnede Ret; herved gælder det samme, som i foregaaende Paragrafs to sidste Punktumer er bestemt om selve Kæremaalet.

§ 949.

Den overordnede Ret er ikke bunden ved den Bedømmelse af de faktiske Omstændigheder, hvorpaa den paaklagede Beslutning er grundet. Finder den ny Oplysninger fornødne, giver den, for saa vidt den ikke selv vil foranstalte samme indhentede, de i saa Henseende fornødne Paalæg; Bestemmelserne i § 932 og § 942, tredie Punktum, finde herved tilsvarende Anvendelse.

Naar særlige Grunde findes at tale derfor, kan den overordnede Ret undtagelsesvis paa Begæring eller af egen Driift anordne mundtlig Forhandling; Anklager bliver i saa Fald altid at beskikke og tillige Forsvarer, medmindre Sigtede selv har antaget en Forsvarer, eller den Forsvarer, som allerede er beskikket for ham, er beføjet til at møde for den overordnede Ret og erklærer sig villig hertil.

Rettens Afgørelse træffes ved Kendelse og meddeles uden Ophold alle vedkommende.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 950.

Mod Landsrettens Afgørelse i et Kæremaal kan yderligere Kære til Højesteret ikke finde Sted, medmindre Justitsministeren undtagelsesvis meddeler Tilladelse hertil. Andragende om saadan Tilladelse maa indgives inden en Uge, efter at Landsrettens Kendelse er meddelt. Paa saadant yderligere Kæremaal finde Reglerne i de foregaaende Paragraffer Anvendelse med de fornødne Lempelser.

Kæremaal kunne i Højesteret forhandles og afgøres i det i § 930 ommeldte Udvalg.

§ 951.

Beslutninger vedrørende Forberedelsen af et Kæremaals Forhandling kunne i lignende Omfang som bestemt for Ankesagers Vedkommende træffes henholdsvis af Landsrettens eller af Højesterets Formand.

Kapitel 84.

Genoptagelse.

§ 952.

Naar en Forfølgning, som ved Undersøgelsesret har været indledet mod en bestemt Sigtet, standses (§ 808), eller naar, efter at Tiltale er rejst, Forfølgningen frafalder, uden at Dom bliver afsagt, kan, udenfor det i § 809, 2det Stykke, omhandlede Tilfælde, ny Forfølgning ved Undersøgelsesret eller ny Tiltale kun rejses, naar ny Beviser af Vægt senere komme for Dagen, eller de i nedenstaaende § 953 angivne Betingelser ere til Stede. Derimod er den Omstændighed, at Undersøgelsesretten i Henhold til § 800 har nægtet at tage en Begæring om Forundersøgelse til Følge eller i Henhold til § 808 har standset en begyndt Forundersøgelse, ikke til Hinder for, at Tiltale rejses ved den dømmende Ret.

§ 953.

Genoptagelse af en Sag, som er paadømt ved Højesteret eller ved Landsret under Medvirkning af Nævninger eller ifølge Anke, og hvorunder Tiltalte er frifunden, kan finde Sted efter Justitsministerens Begæring,

1. naar det ifølge en Tilstaaelse, Tiltalte senere har afgivet, eller andre Beviser, der senere ere komne for Dagen, maa antages, at han har begaaet Forbrydelsen;

2. naar falske Forklaringer eller Erklæringer ere afgivne under Sagen af Vidner eller Syns- eller Skøns mænd, eller falske eller forfalskede Dokumenter ere benyttede under samme, eller noget strafbart Forhold, sigtende til at paavirke eller bestemme Sagens Udfald, er udvist enten af Tiltalte eller af nogen, der i Medfør af sit Embede eller offentligt Hverv har medvirket ved Sagens Behandling, og der efter Omstændighederne er god Grund til at antage, at saadant har bevirket eller medvirket til, at Tiltalte har undgaaet Domfældelse.

Nr. 53.
26de
Marts.

Under tilsvarende Betingelser kan Genoptagelse finde Sted, hvor Tiltalte paa-
staas at have gjort sig skyldig i en væsentlig større Forbrydelse end den, hvorfor han
er domfældt.

§ 954.

Paa Begæring af en Domfældt kan Genoptagelse af en ved Højesteret eller ved en
Landsret under Medvirkning af Nævninger eller ifølge Anke paadømt Sag finde Sted:

1. naar ny Oplysninger tilvejebringes, og det skønnes antageligt, at disse, om de
havde foreligget under Sagen, kunde have bevirket Frifindelse eller Anvendelse af en
væsentlig mildere Strafbestemmelse;

2. naar noget saadant Forhold oplyses som ommeldt i § 953 Nr. 2, og det
skønnes antageligt, at saadant kan have bevirket eller medvirket til Domfældelsen.

Bestemmelserne i § 918, 2det og 3die Punktum, finde her tilsvarende An-
vendelse.

Komme Omstændigheder, som antages at give Tiltalte eller andre paa hans
Vegne Føje til at andrage paa Sagens Genoptagelse, til Rettens eller Justitsministerens
Kundskab, bør de derom underrette vedkommende.

§ 955.

Genoptagelse kan ikke finde Sted, saa længe Anke i Medfør af Lovens al-
mindelige Regler staar aaben, eller saa længe en rejst Ankesag henstaar uafgjort.

At Straffen er udstaaet, er ikke til Hinder for Genoptagelse.

§ 956.

Begæring om Genoptagelse fremsættes for Højesteret, naar denne Ret ifølge
Paaanke har afsagt Dommen, og Sagen har været paadømt uden Medvirkning af Næv-
ninger for Landsretten. I andre Tilfælde fremsættes Begæring for den Landsret, der
har paadømt Sagen, selv om Sagen ifølge Anke har været paakendt i Højesteret.

Begæringen indgives skriftlig og maa angive de Omstændigheder, hvorpaa den
støttes, og de Beviser, som formenes at skulle give Sagen et andet Udfald. Er Til-
talt fængslet, kan hans Begæring fremsættes overensstemmende med § 826 til Under-
sørgelsesrettens Retsbog eller Fængselsbestyrerens Bog. Er Begæringen støttet paa
nogen saadan Grund som nævnt i § 953 Nr. 2, jvf. § 954 Nr. 2, maa den saa vidt
muligt være ledsaget af Udskrift af en over den paagældende afsagt Straffedom. Ud-
skrift af den tidligere Dom bør medfølge.

§ 957.

Findes i Begæringen ingen Grund opgivet, som efter Loven kan bevirke Gen-
optagelse, eller findes de paaberaabte Omstændigheder eller Bevisligheder aabenbart
betydningsløse, kan Retten straks ved Kendelse afvise Begæringen.

Finder Retten ikke Anledning til saadan Afvisning, giver den, for saa vidt
der ikke allerede med Begæringen er forelagt den en Erklæring fra Modparten, som
efter Omstændighederne skønnes fyldestgørende, denne Lejlighed til at udtale sig
skriftlig eller mundtlig.

§ 958.

Finder Retten, at yderligere Oplysninger bør tilvejebringes, inden Afgørelse
træffes om, hvorvidt Genoptagelse bør finde Sted, giver den, for saa vidt den ikke
selv vil foranstalte disse tilvejebragte, de i saa Henseende fornødne Paalæg. Skulle
Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Vidner eller Tiltalte afhøres, sker Afhørelsen ved vedkommende Undersøgelsesret over-
 ensstemmende med Reglerne om retslig Forundersøgelse i Kapitel 73, medmindre
 Retten anser det nødvendigt til Sagens fuldstændige Oplysning selv at modtage de paa-
 gældende Forklaringer; Retten kan bestemme, at retslig Forundersøgelse skal finde Sted.

Nr. 53.
 26de
 Marts.

Hvor Begæringen om Genoptagelse er støttet paa, at et saadant strafbart For-
 hold er begaaet, som nævnt i § 953 Nr. 2, jvf. § 954 Nr. 2, men en Straffesag, som
 derom er rejst, endnu ikke er afsluttet, bliver, om fornødent, Afgørelsen at udsætte,
 indtil saadan Straffesag er endt.

Beslutninger vedrørende Forberedelsen af Forhandlingen af en Begæring om
 Genoptagelse kunne i lignende Omfang som bestemt for Ankesagers Vedkommende
 træffes af Landsrettens eller Højesterets Formand.

§ 959.

Retten afgør, ved Kendelse, om Begæringen skal tages til Følge eller for-
 kastes; tages den til Følge, gaar Kendelsen ud paa, at ny Domsforhandling skal finde
 Sted. Dog kan Retten efter Omstændighederne, naar den finder en Begæring om
 Genoptagelse til Fordel for Domfældte begrundet, og Paatalemyndigheden indvilliger deri,
 straks uden ny Domsforhandling afsige Frifindelsesdom eller Dom, hvorved en mildere
 Straffebestemmelse bringes i Anvendelse. Er Domfældte død, skal Retten altid uden
 ny Domsforhandling enten forkaste Begæringen om Genoptagelse eller afsige Dom,
 hvorved den ældre Dom ophæves.

§ 960.

Den ny Domsforhandling foregaar ved den Landsret, som tidligere har dømt
 i Sagen. Den forberedes og fremmes overensstemmende med de almindelige om Doms-
 forhandling for Landsret givne Regler; om Nævninger skulle medvirke, bestemmes
 efter Reglerne i § 679. Ingen Dommer eller Nævning, som har gjort Tjeneste under
 den tidligere Sag, maa medvirke ved den ny Domsforhandling.

§ 961.

Hvor Genoptagelse er tilstaaet alene efter Begæring af Domfældte eller nogen
 af de i § 918, 2det og 3die Punktum, nævnte Personer, maa den ny Dom ikke i noget
 Punkt afvige fra den tidligere Dom til Skade for ham. I andre Tilfælde maa saadan
 Afvigelse ikke ske for de Punktets Vedkommende, som ikke berøres af Genoptagelses-
 grunden.

§ 962.

Mod en Kendelse af en Landsret, hvorved Genoptagelse er tilstaaet eller nægtet
 af en Sag, der kun ifølge Anke har været paadømt ved Landsretten, kan Kæremaal ikke
 rejses, medmindre Justitsministeren undtagelsesvis meddeler Tilladelse hertil (§ 945,
 3die Stykke).

§ 963.

Begæring om Genoptagelse medfører ikke Udsættelse eller Standsnings af
 Dommens Fuldbyrkelse, medmindre Retten bestemmer det modsatte; det samme gælder
 om Beslutning om Genoptagelse, der træffes i Henhold til § 953. Er Genoptagelse
 besluttet i Henhold til § 954, bliver Fuldbyrkelsen altid at udsætte eller standse, hvis
 Domfældte begærer det.

§ 964.

Er en udebleven Tiltalt bleven domfældt ved Landsretten i en Nævningsag
 uden overensstemmende med § 829 Nr. 3 at have samtykket i, at Sagen er bleven
 Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53. fremmet i hans Fraværelse, eller ved Underret, henholdsvis Sø- og Handelsretten, uden at Anke overensstemmende med Reglerne i Kapitel 81 staar ham aaben, kan han begære Sagen genoptagen til ny Forhandling, naar han godtgør, at han har haft lovligt Forfald og ved ham utilregnelige Omstændigheder har været forhindret fra i Tide at anmelde dette, eller at Stævningen ikke betimelig er kommen til hans Kundskab. Begæringen maa fremsættes inden saadan Frist som bestemt i § 925, jvf. § 926. Reglerne i §§ 956—959 og 962 finde herved tilsvarende Anvendelse.

Udebliver Domfældte under den ny Domsforhandling, hæver Retten ved Kendelse Sagen, og den afsagte Dom bliver staaende ved Magt.

Under tilsvarende Betingelser, som i denne Paragrafs første Stykke angivet, kan Tiltalte begære Genoptagelse af en af ham rejst Ankesag, som er afvist paa Grund af hans Udeblivelse.

§ 965.

Har en Domfældt udstaaet Straf, der bortfalder enten som Følge af Anke eller af Genoptagelse, har han Krav paa Erstatning. De i § 775 for Sager angaaende Erstatning for Varetægtsfængsel givne Regler komme i øvrigt til Anvendelse ogsaa paa disse Sager.

Naar en Straffesag genoptages i Medfør af §§ 953 eller 954, og Forfølgningen leder til Domfældelse af Sigtede, bliver det, hvis denne har oppebaaret Erstatning i Anledning af en tidligere i samme Sag stedfunden Anholdelse eller Fængsling, i Dommen at bestemme, at Erstatningen skal tilbagebetales til Statskassen.

Syvende Afsnit.

Regler om Paatale af særlige Myndigheder og om Anke af visse private Straffesager samt om Forfølgning af borgerlige Krav under Straffesager.

Kapitel 85.

Behandling af Sager, som paatales af en særlig offentlig Myndighed.

§ 966.

Forinden en særlig offentlig Myndighed rejser Paatale i Henhold til § 707, skal den ved Henvendelse til Politimesteren forvise sig om, at denne ikke agter at forfølge Sagen. Naar Paatale herefter rejses af en særlig Myndighed, blive Bestemmelserne i Kapitlerne 79 (med Undtagelse af § 909) og 80—81 og 83 at anvende.

Anke fra Paatalens Side besluttet og iværksættes af den sædvanlige Paatalemyndighed, dog kun efter Begæring af den særlige Myndighed.

Har Politimesteren indledet, men senere frafaldet Forfølgning, og er Sagen som Følge heraf bleven hævet, kan den særlige Myndighed rejse ny Forfølgning; dog maa Begæring til vedkommende Underret i saa Fald indgives inden fjorten Dage, efter at Sagen er hævet.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

*Kapitel 86.***Regler om Anke af visse private Straffesager.**

§ 967.

Naar nogen ved en Underrets Dom i en Sag, hvorunder en privat Sagsøger i den borgerlige Retsplejes Former har paatalt en Forbrydelse, som er undergivet privat Paatale, er dømt til Fængselsstraf, kan han rejse Anke overensstemmende med de Regler, som gælde i offentlige Sager. Paatalemyndigheden har da overensstemmende med Reglerne i Kapitel 81, jvf. Kapitel 80, at indbringe Sagen for Landsretten, hvor Ankesagen forberedes og behandles efter de for offentlige Sager gældende Regler. Paatalemyndigheden lader Meddelelse om Ankesagen forkynde for den private Sagsøger, der har Adgang til at slutte sig til Forfølgningen for Landsretten overensstemmende med Bestemmelserne i § 708. Finder Paatalemyndigheden, at en offentlig Interesse kræver, at en Underrets Dom i en privat forfulgt Straffesag (jvf. 1ste Punktum) gøres til Genstand for Paaanke, kan den af egen Drift iværksætte saadan, og foranstaaende Regler finde da tilsvarende Anvendelse.

Foranstaaende Regler finde tilsvarende Anvendelse, hvor en Landsrets Dom i en privat Straffesag kan paaankes til Højesteret i Medfør af Reglerne i § 426 eller § 943.

Den private Sagsøger kan uanset denne sin Stilling afhøres som Vidne i Sagen.

*Kapitel 87.***Paatale af borgerlige Krav under Straffesager.**

§ 968.

I Politisager samt i Sager, der paadømmes ved Undersøgelsesretten (§ 903), kan Erstatning hos Tiltalte tilkendes den forurettede for den ved Forbrydelsen forvoldte Skade, naar han herom har fremsat Begæring for Retten, hvortil der, for saa vidt Sagens Beskaffenhed dertil giver Anledning, bør gives ham Lejlighed.

Under andre offentlige Straffesager har vedkommende Paatalemyndighed, naar dette kan ske uden væsentlig Ulempe, efter Begæring af den forurettede at forfølge de for denne ved Forbrydelsen begrundede borgerlige Krav paa Tiltalte. Som Følge heraf bør der, for saa vidt Sagens Beskaffenhed dertil giver Anledning, under Forundersøgelsen gives den forurettede Lejlighed til at erklære, om han begærer sig tilkendt Erstatning under Sagen. Er dette ikke sket, bør Paatalemyndigheden saa betimeligt give ham Lejlighed til at erklære sig, at fornøden Paastand kan blive optagen enten i Anklageskriftet eller i alt Fald i Stævningen.

For saa vidt særlige Beviser maatte blive at føre under Domsforhandlingen i en Nævningesag til Støtte for et borgerligt Krav, bør Paatalemyndigheden angive disse i sin Bevisfortegnelse eller i et Tillæg til denne. (jvf. §§ 816 og 818).

Retten kan paa ethvert Trin nægte et borgerligt Kravs Forfølgning under Straffesagen, naar den finder, at dets Behandling under denne ikke kan ske uden væsentlig Ulempe.

Den forurettede kan paa ethvert Trin indtil Sagens Optagelse til Dom tage sin Begæring efter nærværende Paragrafs første og andet Stykke tilbage med Forbehold af Adgang til at paatale Kravet i den borgerlige Retsplejes Former.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 969.

Finder Retten, at de Oplysninger, der foreligge til Støtte for en Paastand, som er fremsat i Henhold til de foregaaende Paragraffer, ere ufuldstændige, eller at den Domfældelse eller Frifindelse, som finder Sted for Straffespørgsmaalets Vedkommende, ikke vil medføre en Afgørelse i samme Retning af den heromhandlede Paastand, bliver denne ikke at tage under Paakendelse.

I ethvert Tilfælde, hvor Retten ikke har paakendt et under Sagen paatalt borgerligt Krav, staar det den forurettede frit for at paatale dette i den borgerlige Retsplejes Former.

§ 970.

Størrelsen af den Erstatning, som tilkendes den forurettede, fastsættes af Retten. I Nævningesager kan dog Retten, naar hertil er særlig Grund, forelægge Nævningerne Spørgsmaal, saavel om Skade er bevirket ved Forbrydelsen, som om Erstatningens Størrelse. Ved Stemmegivningen om Erstatningens Størrelse bliver den Sum gældende, som har over Halvdelen af Stemmerne for sig, naar dertil medregnes de Stemmer, som ere afgivne for et højere Beløb.

§ 971.

I Sager, som forfølges af den forurettede, gøres borgerlige Krav gældende paa samme Maade som Paastanden om Straf.

§ 972.

Paaankes Dommen for Straffepaastandens Vedkommende, bliver ogsaa dens Afgørelse vedrørende de under Straffesagen paatalte borgerlige Krav at prøve af den overordnede Ret, for saa vidt den Afgørelse, der træffes for Straffepaastandens Vedkommende, maa bestemme Afgørelsen med Hensyn til bemeldte Krav. Ellers omfatter den overordnede Rets Prøvelse ikke de borgerlige Krav, medmindre disse udtrykkelig ere inddragne under Anken, jvf. dog næstsidste Stykke.

Ogsaa i Henseende til Anke har Paatalemyndigheden at varetage den forurettedes Tarv, naar fornøden Begæring fra denne foreligger. Reglerne i § 968, 4de Stykke, og § 969 finde ogsaa her tilsvarende Anvendelse.

Ved Paaanke, der omfatter ogsaa Bevisbedømmelsen, blive de for den underordnede Ret rejste borgerlige Krav at undergive den overordnede Rets Prøvelse, naar ikke baade Tiltalte og den forurettede udtrykkelig have frafaldet dette; saadanne Krav kunne derhos i dette Tilfælde fra nyt af inddrages under Sagen i samme Udstrækning, som om Sagen var indbragt for vedkommende overordnede Ret som første Instans.

Kære finder ikke Sted over for Rettens Beslutninger vedrørende borgerlige Krav.

§ 973.

Overfor Rettens Afgørelse angaaende et ved Dommen paakendt borgerligt Krav staar særskilt Anke i den borgerlige Retsplejes Former saavel Tiltalte som den forurettede aaben, naar Afgørelsen vilde kunne paaankes efter Reglerne om den borgerlige Retspleje. Saadan Anke kan ikke grundes paa, at Afgørelsen er urigtig som Følge af en fejlagtig Bedømmelse af Beviset.

*Ottende Afsnit.*Nr. 53.
26de
Marts.

Fuldbyrdelsen af Domme i Straffesager.

Kapitel 88.

§ 974.

Politimesteren drager Omsorg for Straffedommes Fuldbyrdelse saavel i Henseende til Straf som i Henseende til Dommens øvrige Bestemmelser, derunder Erstatning til den Skadelidte, for saa vidt denne begærer det. Han staar udenfor København herved under Amtmandens Overtilsyn.

Bøder, for hvis Inddrivelse der er Hjemmel, og Erstatning, der under Straffesagen er tilkendt nogen, inddrives efter de i Bogen om den borgerlige Retspleje foreskrevne Regler. Med Hensyn til Afsoning af den Del af nysnævnte Bøder, som ikke betales eller indkommer ved Eksekution, har den forurettede at henvende sig til vedkommende Politimester.

I Domme, hvorved nogen tilholdes at opfylde en Forpligtelse mod det offentlige, kan som Tvangsmiddel fastsættes en fortløbende Bøde, der tilfalder Statskassen og afsones efter Reglerne i § 3 i Lov af 16. Februar 1866 om Afsoningen af Bøder udenfor kriminelle Sager.

§ 975.

Opstaar der med Hensyn til Dommens Fortolkning, Beregningen af Frihedsstraffe, som ere idømte eller træde i Stedet for idømt Straf, eller i andre Henseender Tvist mellem Politimesteren eller den denne overordnede Myndighed og den, overfor hvem der er Spørgsmaal om at fuldbyrde en Straffedom, bliver Spørgsmaalet paa dennes Begæring at forelægge den Ret, som har afsagt Dom i Sagen i første Instans, men uden at den af Amtmanden eller Politimesteren anordnede Fuldbyrdelse af den Grund behøver at udsættes, medmindre Retten beslutter det.

Retten Afgørelse træffes ved Kendelse. Drejer Tvisten sig om, hvor vidt den, overfor hvem der er Spørgsmaal om at fuldbyrde Straffen, er den domfældte, skal mundtlig Forhandling og Bevisførelse finde Sted i et offentligt Retsmøde, i hvilket den paagældende er til Stede. I andre Tilfælde træffes Afgørelsen i et ikke offentligt Retsmøde, efter at der, saa vidt fornødent, er givet Parterne Lejlighed til at udtale sig mundtlig eller skriftlig.

Underrettens, henholdsvis Sø- og Handelsrettens Afgørelse, af det i foregaaende Stykkes andet Punktum nævnte Spørgsmaal kan paaankes til Landsretten. I øvrigt kunne de i Medfør af nærværende Paragraf truffne Afgørelser alene være Genstand for Kære.

§ 976.

Ingen Straffedom kan fuldbyrdes før Udløbet af den Frist, i hvilken Anke i Medfør af Lovens almindelige Regler staar aaben, medmindre Afkald paa Anke forinden er givet.

For Bødedomme, som ej kunne paaankes, gælder en Fuldbyrdelsesfrist af 3 Dage, som beregnes paa den i § 925 angivne Maade. Er der Grund til at antage, at Domfældte vil søge at unddrage sig Fuldbyrdelsen, kan Dommen dog fuldbyrdes straks, medmindre der paa Stedet stilles Sikkerhed for den idømte Bødes Beløb. Er Bøden tillagt den forurettede, er Fuldbyrdelsesfristen den i Bogen om den borgerlige Retspleje foreskrevne, hvilken ogsaa gælder med Hensyn til Erstatning, som ved Straffedommen er tilkendt.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 977.

Ingen Dødsdom maa fuldbyrdes, førend den af Justitsministeren har været Kongen forelagt, og Kongen har besluttet ikke at benytte sin Benaadningsret.

Den Landsret, som har afsagt Dødsdommen, og Højesteret, naar Dommen har været paaanket, skulle afgive Erklæring, hvorvidt der findes Grund til at anbefale den domfældte til Benaadning. Erklæringen indgives til Justitsministeren, naar Ankefristen er udløben, eller Dommen er stadfæstet af Højesteret.

I alle andre Straffesager, der have været behandlede ved Landsret, kan saavel Retten som Nævningerne, der have medvirket ved Sagens Behandling, gøre Indstilling til Justitsministeren om Domfældtes Benaadning. De nærmere Regler om Fremgangsmaaden ved Udøvelsen af Nævningernes Adgang til at indstille til Benaadning gives ved kgl. Anordning.

§ 978.

Fuldbyrdelsen af en Straffedom bliver at udsætte, naar en svanger Kvinde er dømt til Døden, eller naar den, som skal udstaa Livsstraf, Frihedsstraf eller legemlig Straf, bliver afsindig eller overfaldes af en heftig Sygdom.

Naar en umiddelbar Udstaaelse af Straffen vilde medføre uforholdsmæssige, uden for Straffens Øjemed liggende Følger for den paagældendes Velfærd eller væsentlige Ulemper for det Offentlige, kan Justitsministeren tilstede Udsættelse.

Naar den Ret, som har fældet Dommen, finder Grund til at indstille den domfældte til fuldstændig Benaadning eller til at benaades med at lide Straf af en mildere Art, udsættes Straffens Fuldbyrdelse; det samme gælder, naar Ansøgning herom indgives af den domfældte, for saa vidt ikke allerede tidligere en Ansøgning er afslaaet. Hvorvidt en alt begyndt Fuldbyrdelse af Straffen skal standses paa Grund af Ansøgning om Benaadning, afgør Justitsministeren.

Med Hensyn til Udsættelse af Straff fuldbyrdelsen ifølge Dom forbliver det ved Reglerne i midlertidig Lov af 1. April 1905 om nogle Ændringer i Straffelovgivningen, Kapitel 3, hvilke skulle gælde ogsaa ud over den ved bemeldte Lovs § 25 fastsatte Tidsgrænse. Dog skal den i Lovens § 20 i Slutningen ommeldte Kendelse med den domfældtes Samtykke kunne afsiges af Underretten i den Retskreds, i hvilken han bor eller opholder sig. Denne Kendelse afsiges efter foregaaende Undersøgelse, men uden formelig Stævning eller Rettergang og kan ikke paakæres.

§ 979.

Hvorvidt en domfældt, der ikke tidligere er bleven fængslet, bør hensættes i Varetægtsfængsel i det Tidsrum, som forløber, førend Straffen kan fuldbyrdes, eller naar Fuldbyrdelsen udsættes eller standses, afgøres af Stedets Underret, for saa vidt Forholdene ikke tilstede at afvente Beslutning af den Ret, der har afsagt Dom i Sagen i første Instans; herved finde da Reglerne i andet Afsnit om Fængsling Anvendelse med fornøden Lempelse. Paa lignende Maade finde Reglerne i Kapitel 71 Anvendelse med Hensyn til Beslaglæggelse paa Gods for Omkostninger og Erstatning, efter at Dom er gaaet.

Har den, som er dømt til Statsfængsel i over 2 Aar eller til Strafarbejde, unddraget sig Straffens Fuldbyrdelse, kan Beslaglæggelse paa hans Formue her i Riget anordnes efter Reglerne om denne Forholdsregel i Kapitel 71. Er der efter Afsigelsen af Straffedommen hengaaet 10 Aar, kan Begæring til Retten herom kun fremsættes efter Justitsministerens Befaling. Foruden i de i § 779 Nr. 1 og 2 nævnte Tilfælde bortfalder Beslaglæggelsen, naar Benaadning finder Sted; fremdeles bortfalder den, naar 10 Aar ere hengaaede efter Straffedommens Afsigelse, medmindre Justitsministeren begærer den vedligeholdt.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

§ 980.

Naar en Anke, som alene er rejst af Paatalemyndigheden, afvises eller forkastes, kan den overordnede Ret gøre saadan Forandring i den ved den paaankede Dom bestemte Straf, som i Medfør af Straffelovens § 58 maatte findes begrundet ved det Varetægtsfængsel, som Domfældte har været underkastet efter Dommens Afsigelse.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 981.

Naar der til Fuldbyrdelsen af en Straffedom bliver Spørgsmaal om den domfældtes Paagribelse, kunne de samme Forholdsregler anvendes, som ere hjemlede, naar Fængslingskendelse er afsagt.

§ 982.

Bødestraffe, som ikke ere fuldbyrdede, bortfalde ved den domfældtes Død, for saa vidt der ikke er særlig Hjemmel for, at hans Bo hæfter for Bøden.

§ 983.

Ovenstaaende Regler finde med de af Forholdets Natur eller særlige Forskrifter følgende Lempelser ogsaa Anvendelse ved Fuldbyrdelsen af Kendelser, hvorved Retten har paalagt Vidner eller andre Straf.

Fuldbyrdelse af de i § 168, jvf. § 197, omtalte Kendelser kan dog først finde Sted, naar Fristen til at fremsætte Begæring om Kendelsens Ophævelse i Henhold til § 168 er forløben, eller Retten har nægtet at efterkomme en saadan Begæring.

Med Hensyn til Fuldbyrdelsen af de i §§ 185 og 203 ommeldte Bødepaalæg forholdes efter de almindelige Regler om Bøder, som paalægges af Øvrighedsmyndigheder.

Niende Afsnit.

Sagsomkostninger og Rettergangs bøder i Straffesager.

Kapitel 89.

Sagsomkostninger.

§ 984.

I Straffesager, som forfølges af en offentlig Myndighed, udredes Omkostningerne ved Sagens Behandling og Straffens Fuldbyrdelse af det offentlige med Forbehold af Ret til at faa dem erstattede efter nedenstaaende Regler.

De beskikkede offentlige Anklagere og Forsvarere erholde Vederlag af det offentlige for den enkelte Sag, for saa vidt Krav herpaa ikke er frafaldet. Retten fastsætter dette Vederlag efter Arbejdets Betydning og Omfang ved Dommen, eller naar deres Virksomhed er afsluttet. I øvrigt gælde Bestemmelserne i Lov om Sagførersalær m. m. af 24. Maj 1879 for de offentlige Anklagere og Forsvarere.

Vederlag til valgte Forsvarere og Udgifter i Anledning af Beviser, som Sigtede fremskaffer uden Rettens Foranstaltning, vedkomme ikke det offentlige, ej heller Udgifter, der foranlediges ved Skridt, som en Trediemand foretager i sin Interesse. Dog kan Retten efter Omstændighederne tillægge Vidner, som fra Tiltaltes Side fremstilles i Nævningesager uden dertil at være indkaldte, Godtgørelse hos det offentlige.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53.
26de
Marts.

§ 985.

Findes Sigtede skyldig, eller kendes han ved Dom uberettiget til Oprejsning for uforskyldt Anholdelse eller Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel eller Strafudstaaelse, er han pligtig at erstatte det offentlige de nødvendige Udgifter, som ere medgaaede til Sagens Behandling.

Har Undersøgelsen været rettet paa en anden Forbrydelse end den, eller paa andre Forbrydelser foruden den, for hvilken Tiltalte dømmes, er han ikke pligtig til at erstatte de derved foranledigede yderligere Omkostninger (jvf. dog § 987); kan en Sondring ikke ske, bestemmer Retten, om og hvor stort et Afdrag der bør gøres.

Udgifter, der ere foranledigede ved Anke, Kære eller Begæring om en Genoptagelse, blive ikkun da at udrede af Tiltalte, naar disse Skridt enten have ført til et for ham ugunstigere Udfald eller ere iværksatte af ham selv og ikke have ført til Forandring til hans Fordel. Er Anke rejst eller Genoptagelse begæret af nogen af de i § 918, 3die Punktum, nævnte Personer, er den paagældende under tilsvarende Betingelser pligtig at erstatte de derved forvoldte Udgifter.

Omkostninger, som ere foraarsagede ved andres Fejl eller Forsømmelser, bør ikke falde Domfældte til Last. Retten kan ogsaa i Dommen begrænse Omkostningsansvaret, naar den finder, at dette ellers vilde komme til at staa i aabenbart Misforhold til Domfældtes Skyld og Vilkaar.

Rejsegodtgørelser og Dagpenge til Landsrettens Personale i Anledning af Rettens Møder udenfor dens Hovedsæde, Rejsegodtgørelser og Dagpenge til Nævninger, falde ikke Domfældte til Last.

§ 986.

Dømmes flere Tiltalte som meddelagtige i den samme Handling, har enhver især af dem at erstatte de Udgifter, som hidrøre fra Forhold, der alene vedrøre ham. Med Hensyn til andre Omkostninger paalægger Retten de enkelte Deltagere at udrede en i Forhold til Graden af deres Deltagelse bestemt Andel og kan tillige bestemme, at alle eller enkelte Deltagere skulle hæfte solidarisk.

§ 987.

Frifindes Tiltalte, eller endes Sagen i øvrigt uden at have ført til Sigtedes Domfældelse, paahviler der ham ingen Pligt til at udrede Omkostninger, undtagen for saa vidt disse maatte være foraarsagede ved hans tilregnelige og retsstridige Handlinger eller Undladelser.

§ 988.

Er Straffesagen foranlediget ved tilregnelige og retsstridige Handlinger af andre end Sigtede, eller ere særegne Udgifter foraarsagede ved saadanne Handlinger eller Undladelser (jvf. § 168), paahviler der den paagældende Erstatningspligt for de Omkostninger, hans Forhold har medført.

Overensstemmende hermed kan det af den overordnede Ret, til hvilken Anke har fundet Sted, paalægges en Dommer at bære Omkostninger, efter at der er givet ham Lejlighed til at fremføre sit Forsvar.

Bortfalder en Straffesag, hvis offentlige Forfølgning er betinget af den forurettedes Begæring, fordi denne tager sin Begæring tilbage, kan han efter Paataalemyndighedens Paastand tilpligtes at erstatte det offentlige de dette paaførte Udgifter.

§ 989.

Nr. 53.
26de
Marts.

Om Erstatning af Omkostninger træffer Retten Afgørelse ved Dommen eller, naar Sagen endes uden Dom, ved Kendelse.

Er Spørgsmaalet om Erstatning af Omkostninger ved enkelte Retshandlinger eller Afsnit i Sagens Behandling uafhængigt af Sagens Udfald, kan der straks derom træffes Afgørelse ved Kendelse.

Trediemand, hvem det paalægges at erstatte Omkostningerne, bør der forinden være givet Lejlighed til at udtale sig herom, for saa vidt ikke særegne Forskrifter ere givne, saasom med Hensyn til udeblevne Vidner.

§ 990.

Naar en Dom er paaanket, prøver den overordnede Ret Omkostningsspørgsmaalet, for saa vidt dettes Afgørelse afhænger af Ankens Udfald, eller det særlig er inddraget under Anken. En tilsvarende Regel gælder, naar Kæremaal rejses mod en Kendelse, der har paalagt Erstatning af Omkostninger i Forbindelse med Straf eller lignende Følger. I andre Tilfælde kan Kæremaal rejses mod Rettens Afgørelse af Omkostningsspørgsmaal, naar Afgørelsen er uafhængig af Sagens Udfald, og de paalagte Omkostningers Beløb kan antages at ville overstige 40 Kr.

Foranstaaende Regler gælde ogsaa med Hensyn til Fastsættelse af Vederlag til offentlige Anklagere og til beskikkede Forsvarere.

Omkostninger, som det er paalagt at erstatte, inddrives efter de i Bogen om den borgerlige Retspleje foreskrevne Regler.

§ 991.

For saa vidt der i Straffesager bliver Spørgsmaal om Afgifter til Statskassen, kan fri Proces meddeles overensstemmende med Reglerne i Kapitel 30.

*Kapitel 90.***Rettergangs bøder m. m.**

§ 992.

Naar en offentlig Anklager eller en Forsvarer eller Rettergangsfuldmægtig for en privat Sagsøger gør sig skyldig i skødesløs eller forsømmelig Adfærd i Sagen, kan han ved Dommen eller efter Omstændighederne ved Kendelse anses med en Bøde fra 20 til 400 Kr.

For andre Pligtovertrædelser under Sagen kunne de nævnte Personer paa lignende Maade straffes, naar Sagen findes klar, og højere Straf end Bøder ikke findes at være forskyldt.

§ 993.

Mod Rettens Bestemmelser om Strafs Paalæg ifølge foranstaaende Paragraf eller §§ 48, 49 og 55 kan Kæremaal rejses; paaankes Dommen, kan Kæremaal behandles i Forbindelse med Ankesagen efter Rettens Bestemmelse; ogsaa uden saadant Kæremaal kan den overordnede Ret under Ankesagen prøve Ansvarsspørgsmaalet, for saa vidt dette kan ske paa Grundlag af de Oplysninger, der ere forelagte Retten i Anledning af Anken.

Nr. 53.

§ 994.

26de
Marts.

Den som i Tale eller Skrift, beregnet paa at virke i en videre Kreds, giver vildledende Meddelelser om en Straffesag, der endnu ikke er endelig afgjort eller bortfaldet, eller som paa nævnte Maade gør en saadan Sag til Genstand for Drøftelse, naar denne efter sin Karakter er egnet til at vanskeliggøre Sagens Oplysning eller til at lægge Hindringer i Vejen for en uhildet Afgørelse af den, straffes med Bøder fra 100 til 1,000 Kr. eller med simpelt Fængsel.

Tiende Afsnit.

Kapitel 91.

Særlige Bestemmelser om nogle Forhør m. m.

§ 995.

Med Hensyn til Søforhør har det sit Forblivende ved de hidtil gældende Regler. Ligeledes kan Optagelse af Forhør ved Undersøgelsesret finde Sted i samme Omfang som hidtil dels angaaende stedfundne Ildebrande, Ulykkestilfælde, dødfundne Personer o. desl., dels efter Begæring af Myndigheder til Oplysning om trængendes Forsørgelses-hjem og Undersøgelse af personlige Forhold af retlig Betydning.

For saa vidt der udenfor Strafferetsplejen er Hjemmel for Anvendelse af saadanne Forholdsregler, som de i 4de Bog, 2det Afsnit, omhandlede, for andre offentlige Formaals Skyld, berøres de derom gældende Regler ikke af denne Lov.

Femte Bog.

Slutnings- og Overgangsbestemmelser.

Kapitel 92.

Slutningsbestemmelser.

§ 996.

Bøder, som paalægges i Medfør af denne Lov, tilfalde, naar ikke anderledes i Loven er bestemt, Statskassen.

§ 997.

For saa vidt Embedsmænd, hvem nogen i denne Lov omhandlet Embedsgerning eller Tilsyn med samme er betroet, maatte findes pligtige at udrede Erstatning til private i Anledning af deres Embedsførelse i saa Henseende, er Statskassen ansvarlig for saadan Erstatnings Udredelse, dersom den ikke kan faas hos vedkommende Embedsmand eller i hans Bo.

§ 998.

Denne Lov træder først i Kraft, naar Love 1) om de i § 138 ommeldte Forhold, 2) om Lønninger m. m. for Dommere, Embeds- og Bestillingsmænd ved Højesteret, Landsretterne, Københavns Byret og Sø- og Handelsretten i København samt 3) om Retsafgifter ere udkomne, og derhos ikke før 1. Oktober 1910. Bestemmelserne i § 1001, sidste Stykke, gælde fra 1. April 1908.

Loven gælder ikke for Færøerne; men det vil ved særlig Lov være at bestemme, i hvilken Udstrækning dens Bestemmelser skulle gøres anvendelige der. Østre Landsret træder i færøske og vestindiske Appelsager i Stedet for Landsover- samt Hof- og Stadsretten.

§ 999.

De i §§ 1, 9, 11, 22, 2det Stk., 24, 27 og 59 ommeldte Anordninger og Bekendtgørelser udgaa i betimelig Tid før det Tidspunkt, da Loven træder i Kraft. Fremdeles bliver der før det nævnte Tidspunkt at drage Omsorg for Affattelsen af de i Kapitel 7 og 8 omtalte Lister.

§ 1000.

Samtidig med denne Lovs Ikrafttræden skal der nedsættes et Udvalg, bestaaende af 2 Højesteretsdommere, 2 Landsdommere, 2 Underrettsdommere, 2 Højesterets-sagførere, 2 Landsretssagførere og 2 Underrettsagførere med den Opgave at drøfte saadanne Ændringer i og Tilføjelser til nærværende Lov og de til den knyttede Anordninger og øvrige Bestemmelser, hvortil der ved Lovens Anvendelse maatte vise sig Trang.

Nr. 53.
26de
Marts.

Medlemmerne af Udvalget udnævnes for Sagførernes Vedkommende af Justitsministeren eller efter hans Bestemmelse af de i § 127 omhandlede Sagførerraad, for Underretsdømmernes Vedkommende af Justitsministeren ifølge Indstilling fra disse efter de nærmere Regler, som Justitsministeren fastsætter, og for de øvrige Dommers Vedkommende ved Valg henholdsvis af Højesteret og af Landsretterne.

Udnævnelsen og Valget, der gælder for 3 Aar ad Gangen, tabe sin Gyldighed for et Medlem, der ophører at være henholdsvis Dommer eller Sagfører.

Udvalget træder sammen mindst een Gang om Aaret, saavel som naar Justitsministeren ønsker det, og fastsætter selv sin Forretningsorden. Det har at gøre Indstilling til rette vedkommende — Justitsministeren, Retternes Formænd og Underretterne — om saadanne Forandringer, som det skønner fornødne. Hvert enkelt Medlem kan gøre særskilt Indstilling til Justitsministeren, saafremt et af ham stillet Forslag ikke har fundet Støtte hos Udvalget.

Kapitel 93.

Overgangsbestemmelser.

§ 1001.

De ved denne Lovs Ikrafttræden ansatte Justitiarier i Landsover- samt Hof- og Stadsretten i København, i Landsoverretten i Viborg og i Københavns Kriminal- og Politiret ere pligtige at modtage Beskikkelse som Formænd henholdsvis i Østre Landsret, i Vestre Landsret og i Københavns Byret.

De andre ved denne Lovs Ikrafttræden ansatte Dommere i Landsover- samt Hof- og Stadsretten og i Københavns Kriminal- og Politiret ere pligtige at modtage Beskikkelse som Dommere i Østre Landsret eller i Københavns Byret eller som Næstformand i Sø- og Handelsretten i København, og saadanne Dommere i Landsoverretten i Viborg ere pligtige at modtage Beskikkelse som Dommere i Vestre Landsret.

De andre Embeds- og Bestillingsmænd ved de nuværende kollegiale Retter ere pligtige at modtage Beskikkelse i tilsvarende eller i Lønningsloven som tilsvarende betegnede Stillinger i de ny kollegiale Retter, henholdsvis i København og i Viborg.

Ved Anvendelse af foranstaaende Regler skal dog ingen lide nogen Formindskelse i hidtil. hafte Embedsindtægter, hvorhos den Embedstid, der med Hensyn til Beregning af Alderstillæg har været lagt til Grund for Udregningen af Embedslønningen i den Stilling, vedkommende tidligere har beklædt, ogsaa kommer ham til gode i den ny Stilling, i hvilken han saaledes er pligtig at modtage Beskikkelse.

For saa vidt der i nærværende Lov stilles strengere Fordringer i Henseende til juridisk Eksamen for Dommere og andre Retsembedsmænd end efter de hidtil gældende Regler, forbliver det dog ved disse med Hensyn til de Mænd, der alt ere beskikkede som saadanne.

Der tillægges fra 1. April 1908 at regne, og indtil denne Lovs Retsorganisation med tilhørende Lønningsregler er traadt i Virksomhed, Dommerne i de nu bestaaende kollegiale Retter samt de ved disse Retters Kontorer ansatte Embeds- og Bestillingsmænd undtagen Retsbudene og Retsvidnerne en Forhøjelse af de gældende Begyndelseslønninger for det Embede eller den Bestilling, vedkommende beklæder, udgørende 35 pCt. for dem, hvis aarlige Lønning er 2,400 Kr. eller derunder, og 25 pCt. for dem, hvis aarlige Lønning er over 2,400 Kr., dog at disse sidstes samlede Lønning ikke bliver lavere, end om deres Lønningstillæg beregnedes i Forhold til Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

2,400 Kr. efter foranstaaende Regel. I Begyndelseslønnen medregnes det i Lov Nr. 53. 26de Marts 1870 § 9 omhandlede Sædtillæg for de Embeders Vedkommende, hvilke det 26de Marts. tilkommer. Retsbudenes og Retsvidnernes Løn fastsættes i Overensstemmelse med Finanslov af 1. April 1908.

§ 1002.

Personer, som ved Lovens Ikrafttræden have eller tidligere have haft Autorisation til som Fuldmægtige for en Retsembudsmand at udføre visse af de denne paahvilende Forretninger, kunne autoriseres som Dommerfuldmægtige (§ 17, 3die Stykke) eller Fuldmægtige hos Politimestre (§ 137) samt, indtil der er forløbet 10 Aar fra Lovens Ikrafttræden, midlertidig beskikkes til at beklæde et Underdommerembede (§ 45) eller et Politimesterembede (§ 136) uanset, at de kun have Karakteren „Ej ubekvem“ eller „2den Karakter“ ved den juridiske Fællesprøve eller den tidligere eller nuværende juridiske Eksamen for ustuderede.

§ 1003.

Indtil Udløbet af et Aar efter denne Lovs Ikrafttræden bliver, for saa vidt den paagældende i øvrigt opfylder de Betingelser for at stedes til Sagførervirksomhed, som denne Lov foreskriver, paa Begæring Beskikkelse som Underretssagfører at meddele den, der har gjort 3 Aars Tjeneste som Fuldmægtig paa et Amtskontor.

§ 1004.

De, som ved denne Lovs Ikrafttræden have Beskikkelse som Underretssagførere, have Ret til at møde for den Landsret som første Instans, under hvilken de ifølge § 113 høre, samt tillige for Sø- og Handelsretten i alle Sager. Det samme gælder de Amts- eller Retsbetjentfuldmægtige, som ved Lovens Ikrafttræden opfyldte Betingelserne for at blive Underretssagførere, naar de tage Beskikkelse som saadanne.

§ 1005.

Udtrykkene „Højesteretssagfører“ og „Underretssagfører“ i §§ 44, 108, 113, 114, 117, 126, 127 og 1000 skulle forstaaes som omfattende de i Henhold til den hidtilværende Lovgivning beskikkede Sagførere af de tilsvarende Klasser. De i Henhold til den hidtilværende Lovgivning beskikkede Overretsprokuratorer og Overretssagførere skulle i Henseende til Møderet (§ 114) saavel som i øvrigt ved Anvendelsen af de foranstaaende Bestemmelser være ligestillede med Landsretssagførere.

Sagførere, som forinden denne Lovs Ikrafttræden have været antagne til at udføre offentlige og beneficerede Sager, beholde dette Hverv, for Straffesagers Vedkommende dog kun som Forsvarere, saa længe ikke Justitsministeren efter Erklæring fra vedkommende Ret anser dem for uskikkede dertil.

§ 1006.

Fra den Dag, denne Lov træder i Kraft, behandles borgerlige Retssager, som derefter tingfæstes (jvf. § 270), i Overensstemmelse med de Regler, som denne Lov foreskriver, dog at den i Medfør af den ældre Lovgivning ved Forligskommissionerne stedfundne Forligsprøve forbliver gyldig. Derimod bliver Behandlingen af de Rets-sager, i hvilke Stævning paa den nævnte Tid allerede er forkyndt, at tilendebringe i Overensstemmelse med de hidtil gældende Regler; dog kan vedkommende Ret træffe Bestemmelse om saadanne Lempelser i Behandlingsmaaden, som findes hensigtsmæssige. Den, der meddeler Modparten Stævning i Overensstemmelse med denne Lov, antages derved at have lovlig frafaldet den Stævning, som han i Henhold til de hidtil gældende Regler maatte have udtaget og ladet forkynde, men endnu ikke irettelagt.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

Nr. 53.
26de
Marts.

Borgerlige Retssager, som paa den Dag, denne Lov træder i Kraft, svæve ved en Underret udenfor København, blive at behandle til Ende og at paakende ved den paagældende Underret uden Hensyn til Sagens Beskaffenhed eller Sagsgenstandens Værdi. Borgerlige Sager, som til den angivne Tid svæve ved Hof- og Stadsretten, herunder Rettens Skiftekommission, eller Københavns Kriminal- og Politiret, gaa efter Reglerne i §§ 215—219 over enten til Østre Landsret eller Københavns Byret. Sager, som svæve ved Landsoverretten i København eller Viborg, gaa over henholdsvis til Østre eller Vestre Landsret.

§ 1007.

Søgsmaal efter Gældsbreve, med Hensyn til hvilke den i Forordningen af 25. Januar 1828 hjemlede hurtige Retsforfølgning gyldig er vedtagen, blive, for saa vidt de ikke ifølge foregaaende Paragraf skulle behandles efter de hidtil gældende Regler, at behandle efter de i Kapitel 40 givne Regler, som om disse vare paaberaabte i Gælds brevet.

§ 1008.

I alle Tilfælde, hvor Behandlingen af en borgerlig Sag er foregaaet eller ifølge § 1006 skal foregaa efter de hidtil gældende Regler, bliver der ogsaa med Hensyn til Appel at forholde efter disse.

Dog skal Appellen, for saa vidt ikke Appelfristen udløber tidligere i Medfør af den hidtil gældende Ret, iværksættes i det seneste inden 8 Uger at regne fra Dommens Afsigelse eller, hvis Dommen er afsagt forinden Lovens Træden i Kraft, fra dette Tidspunkt. Oprensning kan dog bevilges overensstemmende med de hidtil gældende Regler.

§ 1009.

Paa Fuldbyrdelsen af Domme i borgerlige Sager, som ere afsagte inden Lovens Træden i Kraft, eller i Sager, hvis Behandling i Medfør af § 1006 er foregaaet efter den hidtil bestaaende Ret, blive Reglerne i denne Lov at anvende med de af Forholdets Natur flydende Lempelser.

Med Hensyn til Eksekution efter tingløste Pantebreve med Pant i faste Ejendomme, der ere oprettede forinden Lovens Ikrafttræden, forholdes efter Lov om Udpantning m. m. af 29. Marts 1873 § 15, 1ste Stykke.

§ 1010.

Med Hensyn til foreløbige Sikringsmidler, som først bringes i Anvendelse efter Lovens Træden i Kraft, blive dennes Regler i det hele at følge.

§ 1011.

Enhver, der forinden denne Lovs Træden i Kraft er belagt med Arrest paa Person, bør sættes i Frihed, for saa vidt og saa snart han ifølge nærværende Lovs Bestemmelser ikke vilde kunne holdes i Gælds fængsel. Ligeledes bliver den Forhøjelse af Underholdspenge, som fastsættes i § 614, efter Lovens Træden i Kraft at anvende med Hensyn til allerede arresterede Skyldnere, dog at overfor disse den Virkning, som er forbunden med Udeblivelse af de befalede Underholdspenges Betaling, ikke skal indtræde førend en Uge, efter at vedkommende Arrestrøkvirent ved Fogdens Foranstaltning er bleven underrettet om Forhøjelsen.

Nr. 53. Lov af 26. Marts om Rettens Pleje.

§ 1012.

Nr. 53.
26de
Marts.

Straffesager, der endnu ikke ere optagne til Dom paa den Tid, Loven træder i Kraft, behandles efter de Regler, som denne Lov foreskriver. Gyldigheden af Rets- handlinger, som ere foretagne i Sagen, førend Loven træder i Kraft, bedømmes efter den tidligere Lovgivning. Nærmere Regler om Behandlingssted og Behandlingsmaade saavel for de heromhandlede Sager som for Sager, der ved Lovens Ikrafttræden ere optagne til Dom uden dog endnu at være paadømte, kunne gives ved kongelig An- ordning.

§ 1013.

Appel af Straffedomme, som ere afsagte, førend Loven træder i Kraft, sker efter de hidtil gældende Regler. Med Hensyn til Dommens Fuldbyrdelse blive Reglerne i denne Lov at anvende med de af Forholdets Natur flydende Lempelser.

§ 1014.

Genoptagelse af Straffesager, der ere afsluttede ved upaaankelig Dom eller paa anden Maade, førend denne Lov træder i Kraft, eller i Henhold til § 1013, kan ske efter Begæring af Justitsministeren eller Domfældte eller nogen af de i § 918, 2det og 3die Punktum, nævnte Personer; i Henseende til saadan Genoptagelse blive de i Kapitel 84 foreskrevne Regler at følge. Om Genoptagelse af en Sag, der er afsluttet ved upaaankelig Underretsdom, kan finde Sted, beror paa, om Sagen efter denne Lovs Regler vilde høre for Landsretten; Afgørelsen træffes af vedkommende Landsret.

§ 1015.

Denne Lovs Regler om Oprejsning for uforskyldt Anholdelse, Varetægtsfængsel eller Udtaaelse af Straf saavel som Reglerne om Behandling af Sager vedrørende saadan Oprejsning finde kun Anvendelse, naar vedkommende Anholdelse, Fængsling eller Udtaaelse af Straf helt eller delvis har fundet Sted, efter at denne Lov er traadt i Kraft. Naar en Straffesag genoptages i Medfør af Reglerne i Kapitel 84, jfr. § 1014, bliver Spørgsmaalet om Erstatning for uforskyldt Udtaaelse af Straf eller om Tilbagebetaling af Erstatning for Anholdelse eller Varetægtsfængsel (§ 965) dog at afgøre i Overensstemmelse med denne Lov.

Hvorefter alle vedkommende sig have at rette.

Givet paa Amalienborg, den 26de Marts 1909.

Under Vor Kongelige Haand og Segl.

Frederik R.

(L. S.)

Svend Høgsbro.

Nr. 53.
26de
Marts.

Register

til

Lov om Rettens Pleje.

	Paragraf.
Første Bog: Domsmagten m. m.	
<i>Første Afsnit: Domstolenes Ordning:</i>	
Kap. 1: Retterne	1—22
Kap. 2: Retsmøder	23—33
Kap. 3: Retsbøger	34—42
Kap. 4: Dommere, Retsskrivere, Retsvidner og Retsbude m. m. ...	43—60
Kap. 5: Tilfælde, hvor Rettens Personer skulle eller kunne vige deres Sæde	61—68
<i>Andet Afsnit: Nævnings Kaldelse:</i>	
Kap. 6: Almindelige Bestemmelser	69—73
Kap. 7: Grundlister	74—78
Kap. 8: Nævningekredsens Aarsliste	79—83
Kap. 9: Udtagelse af Nævninger for det enkelte Ting og for den enkelte Sag	84—105
<i>Tredie Afsnit: Sagførere:</i>	
Kap. 10: Sagføreres Beskikkelse og Adgang til at benytte Fuldmægtig m. m.	106—117
Kap. 11: Sagføreres Rettigheder og Pligter	118—123
Kap. 12: Ophør af Retten til Sagførervirksomhed	124—125
Kap. 13: Sagførersamfund og Sagførerraad	126—134
<i>Fjerde Afsnit: Politimyndigheden:</i>	
Kap. 14.	135—138
Anden Bog: Fælles Bestemmelser for borgerlige Sager og Straffesager.	
Kap. 15: Almindelige Bestemmelser om Procesmaaden	139—143
Kap. 16: Forkyndelser og Meddelelser	144—158
Kap. 17: Vidner	159—186
Kap. 18: Syn og Skøn	187—204
Kap. 19: Rettens Raadslagninger og Afgørelser	205—214

Tredie Bog: Den borgerlige Retspleje.*Første Afsnit: Almindelige Bestemmelser:*

Kap. 20: Retternes Virkekreds.....	215—225
Kap. 21: Værneting	226—239
Kap. 22: Forening af flere Krav under samme Retssag	240—245
Kap. 23: Sagens Parter	246—250
Kap. 24: Rettergangsfuldmægtige	251—258
Kap. 25: Forligsmægling	259—267
Kap. 26: Procesmaaden i Almindelighed... ..	268—287
Kap. 27: Om Parternes og Trediemands Forpligtelse til at fremlægge synbare Bevismidler.....	288—292
Kap. 28: Afhøring af Parter og Parts Ed	293—301
Kap. 29: Sagsomkostninger og Rettergangsbøder	302—320
Kap. 30: Fri Proces	321—327

Andet Afsnit: Rettergangsmaaden:

Kap. 31: Forberedelse af Domsforhandling i Sager, der i første Instans henhøre under Landsretterne.....	328—353
Kap. 32: Domsforhandling for Landsret i første Instans	354—367
Kap. 33: Intervention og Tilstævning af Trediemand i Landsrets-sager i første Instans	368—375
Kap. 34: Skriftlig Behandling af Sager ved Landsretterne i første Instans	376—384
Kap. 35: Anke til Højesteret	385—407
Kap. 36: Kære til Højesteret	408—413
Kap. 37: Ny Foretagelse ved Højesteret	414—415
Kap. 38: Behandling af Sager, der i Medfør af Kap. 20 henhøre under Underret, og Retsmidler mod Underrettens Afgørelser ...	416—432
Kap. 39: Behandling af Sager, der paakendes ved Sø- og Handelsretten	433
Kap. 40: Sager om Veksler og visse andre Gældsbreve	434—438
Kap. 41: Ægteskabssager samt Sager, hvorunder Arvinger søge sig en bortbleven Persons Formue tilkendt	439—447
Kap. 42: Fremgangsmaaden, naar nogen skal umyndiggøres, eller Enke skal sættes under fast Lavværgemaal	448—458
Kap. 43: Fremgangsmaaden ved at erhverve Mortifikations- eller Ejendomsdom	459—468

Tredie Afsnit: Eksekution og Tvangsauktion.

Kap. 44: Almindelige Betingelser for Eksekution	469—483
Kap. 45: Fuldbydelse af Domme, der ikke lyde paa Udredelse af Penge	484—491
Kap. 46: Fuldbydelse af Domme, der lyde paa Udredelse af Penge	492—506

Nr. 53.
26de
Marts.

	Paragraf.
Kap. 47: Eksekutionsforretningens Foretagelse og Proceduren under samme	507—528
Kap. 48: Almindelige Bestemmelser for Tvangsauktion.....	529—534
Kap. 49: Tvangsauktion over Løsøre	535—550
Kap. 50: Tvangsauktion over fast Ejendom	551—576
Kap. 51: Proceduren af Tvistigheder, der opstaa under Tvangsauktionen	577—583
Kap. 52: Retsmidlerne imod de til Dømmes tvungne Fuldbyrdelse henhørende Fogedforretninger m. m.....	584—586
<i>Fjerde Afsnit:</i> Udpantning samt Indsættelses- og Udsættelsesforretninger:	
Kap. 53: Udpantning	587—599
Kap. 54: Indsættelses- og Udsættelsesforretninger.....	600—602
<i>Femte Afsnit:</i> De foreløbige Retsmidler:	
Kap. 55: Arrest.....	603—636
Kap. 56: Forbud	637—644
<i>Sjette Afsnit:</i> Skifte af Dødsbo og Fællesbo m. v., Tvangsakkord udenfor Konkurs samt Konkurs:	
Kap. 57: Skifte af Dødsbo og Fællesbo m. v. og Tvangsakkord udenfor Konkurs.....	645—657
Kap. 58: Konkurs	658—669
Kap. 59: Auktioner i Dødsboer m. m. og i Konkursboer.....	670—673

Fjerde Bog: Strafferetsplejen.

<i>Første Afsnit:</i> Almindelige Bestemmelser:	
Kap. 60: Strafferetsplejens Omraade	674—676
Kap. 61: Retternes Virkekreds.....	677—684
Kap. 62: Værneting og Forening af Straffesager	685—700
Kap. 63: Paatalen.....	701—712
Kap. 64: Sigtede og hans Forsvar	713—724
<i>Andet Afsnit:</i> Midler til Sagens Oplysning m. m.:	
Kap. 65: Besigtigelse	725—727
Kap. 66: Beslaglæggelse.....	728—737
Kap. 67: Ransagning	738—744
Kap. 68: Sigtedes Indkaldelse og Afhørelse for Retten.....	745—750
Kap. 69: Anholdelse.....	751—761
Kap. 70: Fængsling	762—776
Kap. 71: Beslag paa Sigtedes Formue og Forbud mod Foreninger og Skrifter.....	777—783

	Paragraf.	Nr. 53. 26de Marts.
<i>Tredie Afsnit:</i> Undersøgelse, førend Tiltale er rejst, i Sager, som forfølges af Overøvrigheden eller Politiet:		
Kap. 72: Efterforskning.....	784—797	
Kap. 73: Forundersøgelse ved Retten	798—812	
<i>Fjerde Afsnit:</i> Tiltale og Domsforhandling ved Landsret:		
Kap. 74: Iværksættelse af Tiltale og Forberedelse af Domsforhandling for Landsret i Sager, ved hvis Paadømmelse Nævninger skulle medvirke.....	813—826	
Kap. 75: Bestemmelser om Domsforhandling ved Landsret i Nævningsager	827—839	
Kap. 76: Bestemmelser om Iværksættelse af Tiltale og Forberedelse af Domsforhandling for Landsret i Sager, hvori Nævninger ikke medvirke	890—896	
Kap. 77: Bestemmelser om Domsforhandling uden Nævninger	897—902	
<i>Femte Afsnit:</i> Tiltale og Domsforhandling ved Underret samt ved Sø- og Handelsretten:		
Kap. 78: Tiltale og Domsforhandling for Underret samt Sø- og Handelsretten i Sager, som ikke i Medfør af § 704 paatales af Politimesteren	903—907	
Kap. 79: Tiltale og Domsforhandling for Underret, henholdsvis Sø- og Handelsretten i offentlige Politisager.....	908—916	
<i>Sjette Afsnit:</i> Retsmidler mod trufne Afgørelser:		
Kap. 80: Paaanke af Domme, afsagte af Landsretterne i første Instans	917—938	
Kap. 81: Paaanke af Domme, afsagte af Underretterne	939—943	
Kap. 82: Paaanke af Domme, afsagte af Sø- og Handelsretten	944	
Kap. 83: Kære til højere Ret	945—951	
Kap. 84: Genoptagelse	952—965	
<i>Syvende Afsnit:</i> Regler om Paatale af særlige Myndigheder og om Anke af visse private Straffesager samt om Forfølgning af borgerlige Krav under Straffesager:		
Kap. 85: Behandling af Sager, som paatales af en særlig offentlig Myndighed	966	
Kap. 86: Regler om Anke af visse private Straffesager	967	
Kap. 87: Paatale af borgerlige Krav under Straffesager	968—973	
<i>Ottende Afsnit:</i> Fuldblyrdelsen af Domme i Straffesager:		
Kap. 88	974—983	

Nr. 53.

26de

Marts. *Niende Afsnit:* Sagsomkostninger og Rettergangsbøder i Straffesager:

Kap. 89: Sagsomkostninger 984—991

Kap. 90: Rettergangsbøder m. m. 992—994

Tiende Afsnit:

Kap. 91: Særlige Bestemmelser om nogle Forhør m. m. 995

Femte Bog: Slutnings- og Overgangsbestemmelser.

Kap. 92: Slutningsbestemmelser 996—1000

Kap. 93: Overgangsbestemmelser 1001—1015